

HAVAS HENRIK

AZ ELSŐ SZÁMÚ KÖZELLENSÉG

Libri

Name: Németh Zsolt
Order: 3431517

Köszönjük a vásárlást a szerző és a kiadó, valamint a terjesztő nevében is. Vásárlásával támogatta, hogy Magyarországon az elektronikus könyvkiadás fejlődni tudjon, a digitális kereskedelemben kapható könyvek választéka egyre szélesebb legyen. Köszönjük, és reméljük webáruházunkban hamarosan viszontlátjuk.

Borítószöveg

Én be merem vallani, hogy igenis már nagyon sokszor elfogott a félelem életemben. Ha valaki azt állítja, hogy soha nem fél, az hazudik. Ez egy olyan mechanizmus, ami a saját érdekünkben alakult ki bennünk az evolúció folyamán. Értünk van, és csupán rajtunk múlik, hogy miként kezeljük: a félelem uralkodik felettünk, vagy fordítva. Én magam minden egyes komoly akciót megelőzően féltem. Egyfajta kábítószer volt a számomra. Vágyakoztam utána, mint a drogos az anyag után.

Jelenleg majd 20 000 ember ül börtönben Magyarországon. A rácsok mögött az elítéltek egy teljesen külön világba kerülnek, amelynek saját szabályrendszere és értékrendje van. A legtöbbeknek pokolian nehéz alkalmazkodni, de vannak olyanok, akiknek ez a világ sokkal otthonosabb, akik nagyobb tekintélyt vívnak ki maguknak a rácsok mögött, mint a külvilágban.

Dodi az utóbbi típusba tartozik. Az ország összes börtönében ismerik a nevét: a rabok és az őrök egyaránt élő legendaként tekintenek rá. Gyerekként tartóztatták le először, azóta ki-be jár a börtönből. Legtöbbször rablásért, betörésért csukták le, és majd minden alkalommal próbálkozott szökéssel. Egyik ilyen, sikeres akciója után nevezték ki az őt kereső rendőrök az első számú közellenségnek.

Havas Henrik hónapokon keresztül interjúzott vele. Dodi kendőzetlenül mesélt neki a gyerekkoráról, a

bűncselekményeiről, a börtönéletről, a szökési kísérletekről. Az első számú közellenséget olvasva nemcsak a bűnelkövetés lélektana vagy az igazságszolgáltatási rendszer problémái tárulnak fel előttünk, hanem az elmúlt évtizedek Magyarországának történetét is új szemszögből ismerhetjük meg.

HAVAS HENRIK

AZ ELSŐ SZÁMÚ KÖZELLENSÉG

Libri Kiadó

© Havas Henrik, 2015
© Libri Kiadó, 2015
Felelős kiadó a Libri Kiadó ügyvezetője
A Libri Kiadó az LS Kiadói Csoport tagja

Közreműködött Szávuly Aranka

Borítófotó © Máté Péter

Második kiadás
ISBN 978-963-310-696-9

Felelős szerkesztő: Angyalosy Eszter
Olvasószerkesztő: Ligeti Szilvia
Borítóterv: Cafe Design, Hetsch Ferenc
Műszaki szerkesztő: Széplaki Gyöngyi
Elektronikus verzió: eKönyv Magyarország Kft.
www.ekonyv.hu

TARTALOM

Előszó

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

25.

26.

27.

28.

29.

30.

31.

ELŐSZÓ

Ennek a könyvnek a főszereplője egy barátja segítségével vette fel velem a kapcsolatot. Azt üzente: ha érdekel egy olyan ember története, aki 29 évet és 8 hónapot húzott le börtönben, akkor „áll a rendelkezésemre”. Természetesen érdekelt, így aztán találkoztunk.

Amikor megpillantottam a borítón látható embert, mit mondjak, nagy hatással volt rám a látvány… Eldöntöttük, hogy teszünk egy próbát: bekapcsolom a diktafont, beszélgetünk, mondjuk egy órát, aztán megmondom, hogy megér-e a sztori egy könyvet vagy sem. Az eredmény kézzelfogható.

Dodi a hozzátartozóira és az ismerőseire való tekintettel sem a nevét, sem az arcát nem vállalta. A könyv címét a *Rendőr Újság*ból kölcsönöztem, annak idején egy postarablás után tőlük kapta Dodi ezt a „becenevet”. Ha lett volna a könyvnek alcíme, mondjuk ez lehetett volna: „A magyar börtönvilág enciklopédiája”.

Ez a könyv többféleképp is olvasható. Megismerjük belőle egy élvonalbeli gengszter „élettörténetét”, betekintünk az alvilág működésébe, de legalább ennyire izgalmas, hogy mi történt az elmúlt évtizedekben a börtönök falai között.

A könyvben felbukkanó összes szereplő nevet és a helyszíneket is megváltoztattuk, a személyiségi jogokra való tekintettel, még azokban az esetekben is, ha közszereplőkről volt

szó.

Dodi 2004-ben szabadult utoljára, és nem is akar visszakerülni a börtönbe.

Ezt a könyvet – talán szerénytelenül – mindenkinek ajánlom. Annak a több tízezer egykori és jelenlegi elítéltnek, akiket eleve érint a téma. A büntetés-végrehajtás dolgozóinak, akik ugyanúgy sokfélék, mint az összes többi ember, de közös bennük, hogy rendkívüli körülmények közt kell végezniük a munkájukat. És persze azoknak a „civileknek”, akik kíváncsiak egy olyan furcsa, távoli világra, ahol még sosem jártak. Még nem…

Havas Henrik

1.

Tudomásul kell venni: a hősöknek, a katonáknak, a
veszélyes dolgokkal foglalkozó tudósoknak, a kutatóknak,
és hát nekünk, bűnözőknek is jó barátunk a félelem.
Mindig időben jelez. Hogy felkészülten nézzünk szembe
az elénk tornyosuló feladatokkal, a veszélyekkel.

Elemér a keleti harcművészet mestere volt. Aztán a profi karrier befejezése után munkaközvetítéssel kezdett el foglalkozni. Ő az az ember, aki képes a megrendelő igényei szerint bármilyen csapatot összehozni. Tudja, hogy ki az, aki a riasztókhoz ért, ki az, aki képes a bankkártyákat manipulálni, ki az, aki páncélszekrény-specialista, na és persze el van mentve a telefonjában azoknak a neve is, akik „ütőképesnek” számítanak az alvilágban. Amikor felhívott, hogy Pestre jön, és volna valami meló a számomra, örültem, mert éppen le voltam égve.

Leültünk, és elmondta, hogy miről volna szó. Vannak valakik, akiktől el kellene venni valamit, és ezenfelül még meg is kellene őket büntetni. Háromemberes munkáról lenne szó, én lehetnék az egyik. Kérdeztem, hogy mi a pénz. Százezret ajánlott, ami akkor is járna, ha balul sülne el a dolog, de ilyen nem történhet, tette hozzá, mert minden elő van készítve. Százezer forint nem nagy pénz, mondtam neki, de azért bevállalom. Elment telefonálni, aztán visszajött azzal, hogy másnap pontban 15

órakor kellene találkoznom a miskolci parkolóban a megbízóval.

A megadott időpont előtt tíz perccel már ott voltam a helyszínen, és felmértem a terepet. Nem volt nehéz felismerni a hetes BMW-t. Mellette állt egy markáns arcú, sötét hajú, vékony, sportos pali. Saccra lehetett olyan 185 centi magas, és alig volt túl a harmincon. Szimpatikusnak találtam, ami igazából nem követelmény, de mindenképpen előny. A kocsimmal a BMW mellé álltam, lehúztam az ablakot. A pali beszólt: te vagy a Dodi? Mondom, igen. Sitku vagyok, felelte. Kiszálltam, kezet fogtunk. Azzal nyitott, hogy az Elemérnek abszolút igaza volt, amikor azt mondta, hogy egy nagyon precíz, patent embert ajánl. Még azt is mondta, hogy nagyra értékeli a pontosságot. Tetszett neki, hogy már a megadott időpont előtt ott voltam, ahol találkoznunk kellett. Megjegyeztem, hogy a pontosság a királyok erénye, aztán megkérdeztem, hogy mire várunk még. Hát arra a másik két srácra, akit ígért az Elemér. Kérdeztem, hogy addig, amíg megjönnek, mondana-e valami részletet az akcióról. Röviden összefoglalta a lényeget. Van két pali, aki el akar adni valami árut, és már egy ideje mennek a tárgyalások. Valami nagyon értékes dologról van szó, azt kell tőlük elvenni. Mondtam, hogy engem elsősorban az akció helyszíne érdekel, meg kell róla győződnöm, hogy nincs-e csapda, meg kell terveznem a menekülési útvonalat, úgyhogy minden részletről tudnom kell. A megbízó azt mondta, hogy még minden képlékeny. Helyszín, időpont, és a többi. Így aztán rugalmasnak kell lennünk, és improvizálni kell. Két dolog igazán fontos: meg kell szerezni az árut, illetve a két célszemély nem menekülhet el, mert ha most valamit elbaszunk, akkor végleg felszívódnak, és bottal üthetjük

a nyomukat.

Mire ezt megbeszéltük, már negyed négy volt. Kérdeztem, hogy mi van a másik két palival, akit várunk. Pár lépéssel odébb ment, telefonált. Azt nem hallottam, hogy mit mond, de érzékeltem, hogy kurvára ideges. Amikor visszatért, azt mondta, hogy az Elemér valamit nagyon elbaszott. Nem is érti, nem szokott vele ilyesmi előfordulni. Az a helyzet, hogy a két ürgét semmilyen módon nem lehet elérni.

Eszméletlenül felhúzta magát. Azt mondta, hogy azt a két palit faszra fogja húzatni, letépeti a körmeiket, ezt nem ússzák meg. Aztán megkérdezte: Dodi, nem tudnál gyorsan szerezni két embert? Mondom neki, hogy megpróbálhatom, de nem biztos, hogy össze fog jönni. Felhívtam Ricót, egy jól ismert figura a pesti éjszakából. Ő is kevesellte a pénzt, de azt mondta, hogy vele van a Fotós, úgyhogy tekintettel a barátságunkra, elvállalják, és már indulnak is. A srácot egyébként azért hívtuk Fotósnak, mert minden dugását titokban filmre vette. Egy csomó nőt ezekkel a felvételekkel zsarolt meg. Megjárta a francia idegenlégiót, több küzdősportban is járatos volt, és amikor nem szívott vagy ivott, verőemberként vagy személyi testőrként kereste a kenyerét. Mielőtt letettem a telefont, Rico még csak kipréselte magából, hogy Dodikám, próbáld meg egy plusz ötvenessel felsrófolni az árat, meg azért az útiköltséget is illene kifizetni. Nagy zsidó ez a Rico, de tudtam, hogy valahol igaza van.

Azt ígérték, hogy azonnal indulnak, de a biztonság kedvéért tíz perc múlva megint rájuk telefonáltam. Azt mondta Rico, hogy elindultak, de alig pár utcát tudtak menni, mert lerobbant a BMW. Kérdeztem, hogy tud- e másik kocsit szerezni, mondta,

hogy persze, miért ne. Tíz perc múlva ezúttal ő telefonált, hogy a másik kocsi is lerobbant. Azt hittem, hogy szétmegy az agyam, annyira hihetetlen volt az egész.

Már majdnem háromnegyed négy volt, amikor a Sitku megkérdezte, hogy Dodi, merre vannak az embereid? Mondom: Csepelen. Csepelen? Hát, baszod, akkor maradjanak ott, a világvégén, mert mire Miskolcra érnek, már késő lesz. Nem mondtam ki, de arra gondoltam, hogy a Rico kamuzott. Nem volt kedvük autózni ilyen kevés pénzért. Én viszont presztízskérdésként kezeltem a dolgot, úgyhogy mondtam a Sitkunak, hogy meg tudom én ezt csinálni egyedül is. Illetve egyedül talán nem, de egy kis segítséggel biztosan. Azt mondta, a testőre besegít. Kérdeztem, ütőképes-e az ürge. Erre visszakérdez: komolyan mondod, hogy egyedül megcsinálod? Én ilyennel nem szoktam viccelni. Erre azt mondja, hogy a testőre ütőképes. Aztán megkérdezi, van-e nálam fegyver.

Az a helyzet, hogy sokszor használtam eszközöket. Az eredeti nyomán az én mondásom úgy szól: ha rövid a kezed, toldd meg egy bozótvágóval, vagy egy kilencmilliméteres pisztollyal. Ennek megfelelően mindig különböző eszközök voltak nálam: bokszer, vipera, szamurájkard, bozótvágó vagy lőfegyver. Viszont nem mindenhol vehet elő egy szamurájkardot, főleg lőfegyvert az ember, ezért sokkal jobban szerettem a bokszert. Azt zsebben is lehetett hordani, nem volt látványos, nem kellett attól tartani, hogy az emberek megnéznek az utcán, vagy rendőrt hívnak, ami ugye megeshetett volna, ha egy szamurájkarddal vagy egy viperával sétálgatok. A viperát ugyan összecsukva is lehet hordani, de én mégis sokkal jobban kultiváltam a bokszert. Mert

például, ha a viperával elsőre nem üti le a férget az ember, az nekiront, és akkor már kurvára semmit nem lehet csinálni. Egyébként is, a kezdeti időszakban a viperák olyan szar anyagokból készültek, hogy egyszer, amikor a palinak a koponyájára basztam vele egy hatalmasat, kiflibe hajlott mindjárt az első ütésnél. Volt olyan is, hogy elrepült belőle az utolsó cikkely – mert ugye három részből áll –, és elszállt a levegőben.

A bokszer az más. Azzal újra és újra tud ütni az ember, méghozzá közelről. Hallja, ahogy a palinak törik az állkapcsa, ropog a fogsora. Semmi máshoz nem hasonlítható, amikor a véres péppé zúzott húsban tompán tocsogva csattan, szinte húz az ütés! Hallod a csiccsegést, amikor már a véres, szétvert húsba csattan bele a bokszer. Csupa vér az ember keze, de tudja, hogy az nem a saját vére. Fröcsköl az arcára, de újra, meg újra lesújt. Ez olyan euforikus érzés, mint amikor szétárad az emberben az adrenalin, és megszáll valami kurva lebegés. Egy ütéssel is azonnal ki lehet fektetni a palit, de ha az a megbízás, hogy szét kell verni, vagy valamiért nagyon meg kell büntetni, akkor az ember többet üt. Úgy, hogy a pali végig az eszméleténél legyen és szenvedjen, csúnya sérülései legyenek, hogy amíg él, emlékezzen rá. Ilyenkor igazából az a cél, hogy fájdalmat okozunk, és minél csúnyább sérüléseket. Szemből kell verni a pali arcát, ami darabokra törik. Mondjuk, így is beájulhat. De az biztos, hogy maradandó nyomokat hagy az arcán, szétszakad a feje, ahogy a bokszerrel odavág az ember. Nem kell mást nézni, csak azt, hogy ha az embert szemen verik, a csontos részeken azonnal reped a hús, még akkor is, ha bokszkesztyűvel csinálják.

Olyan, mintha késsel vagy baltával vágtak volna oda. Egyszer szétcsaptam így egy nagydarab parasztot a belvárosban, és mivel sötét volt, azt ordította, hogy baltával vágták szét a fejét. Dehogy balta volt! Hogyan lett volna nálam a belvárosban balta? Bokszerrel basztam neki oda, és persze repedt a csont, szakadt széjjel a bőr, azonnal elöntötte a fejét a vér, tiszta vér volt ott minden.

Mindezek után a bokszert könnyen el lehet tenni, és gyorsan el tud tűnni az ember akár az utcán, akár a tömegben. Éppen ezért mindig volt nálam bokszer, és sokkal szívesebben használtam, mint bármilyen más fegyvert. Persze volt olyan, amikor ki kellett venni a kocsiból a szamurájkardot vagy a lőfegyvert, és azzal kellett megállítani a támadást, vagy térdre kényszeríteni a krapekokat. De az megint egy másik szituáció. Ha egy az egyben ment a dolog, vagy egy-két emberrel szemben, akkor mindig jobban szerettem a bokszert.

Mondom tehát a Sitkunak, hogy nem, nincs nálam, nem járkálok fegyverrel, meg nem is volt arról szó, hogy felöltözve jöjjek. Nem baj, feleli erre, akkor adok egy kilenc milliméteres automatát.

A Sitku azt mondta, mindent át kell szerveznie, de bízik benne, hogy minden rendben lesz. Igyak addig egy kávét a benzinkúton, nemsokára telefonál. Kábé olyan húsz perc múlva jön a hívás, hogy megvan a helyszín, azonnal induljak. Kihajtottam az útra, de aztán, amikor a szembejövő autók rám villogtak, kiderült, hogy nem működik a kocsin a világítás. Félreálltam, felhívtam a Sitkut, és vázoltam neki a szitut. Éreztem a hangján, hogy azt hiszi, hülyére lett véve. Gondolom, az ugrott

be neki, hogy az előbb a Ricóék két kocsija robbant le, most meg én mondom azt, hogy game over. Arra gondolhatott, hogy szemtől szembe nagy volt az arcom, most viszont inamba szállt a bátorságom, és le akarok lépni. Azt mondta a telefonba, hogy na, jól van, felejtsük el az egészet. Erre mondtam neki, hogy dehogy felejtsük el, testvérem, nem potyára jöttem én ilyen messzire. Azt felelte: oké, akkor indulj. Hogy gondolod, világítás nélkül menjek fel az autópályára? Küldjél értem egy autót, és vigyen oda hozzád, mondom neki. Erre azt mondja: nincs a közelben senki, akit küldhetnék, még én vagyok hozzád a legközelebb, akkor visszamegyek érted én. Megérkezett, próbálta ő is megbütykölni a világítást, de neki sem jött össze. Láthatta, hogy nem kamuztam, így aztán gyorsan beugrottam a BMW-be, és elindultunk.

Menet közben vázolta a helyzetet. Ott van a stukker a kesztyűtartóban, vedd ki, találsz egy kulcsot, azt is vedd magadhoz. Nemsokára átmegyünk a falun, ott megmutatom a házat, ahol végre kell hajtani az akciót. Csak a falu végén állok meg, te kiszállsz és visszamész. Mondta, hogy a ház a falu utolsó utcájában van, a kert végében már szántóföldek vannak. Hátulról kell megközelíteni, fehérre meszelt alacsony betonkerítése van. Azt könnyen át lehet ugrani, a kulcs a hátsó teraszajtót nyitja majd. A helyszínen vár majd az ő embere. Könnyű felismerni, mert kopasz és ott lesz a nője is. Milyen nője, csattantam fel, én kurvákkal nem dolgozom. Azt válaszolta, hogy nyugi, ez a csaj masszív, megbízható, többször dolgozott már neki, és soha nem volt vele gond. Egyébként meg ezzel a nővel lett beetetve a két fazon, úgyhogy nélküle nem menne a dolog.

Tulajdonképpen két futárról volt szó. Szlovákiából hoznak több millió értékű kokaint egy sporttáskában. Azt a két férget leszámítva, akik nem jelentek meg, minden terv szerint haladt. A BMW lopott volt, cserélt rendszámmal, a lakás hamis igazolványokkal lett kibérelve, a két futár valamennyire bízik benne, már kötöttek egymással üzletet, mondta Sitku. Aztán még hozzátette: a többi már csak rajtad áll.

Elértük a falut, elmentünk a ház előtt, aztán a falu másik végén megálltunk. Amikor készültem kiszállni, a Sitku még belebokszolt egyet a vállamba, hogy mindent bele, testvérem, bízom benned. Már teljesen sötét volt. Hátulról, a kertek alatt, a szántóföldek felől közelítettem meg a házat. Ugattak a kutyák, de nem volt cinkes, senki nem láthatta, miért.

Könnyen megtaláltam az alacsony, fehér betonkerítést. A hátsó teraszon várakoztam. Olyan húsz perc múlva egy autó állt meg a ház előtt, aztán nemsokára kigyúlt a fény az egyik ablakban. Valaki hátrajött a teraszajtóhoz megnézni, hogy be van-e zárva. Aztán még egy ablakban világosság gyúlt. Tudtam, hogy gyorsan kell cselekednem. Csőre rántottam a fegyvert, aztán visszadugtam a derékszíjam mögé. Amikor a kulcsot betoltam a zárba, a szívem már a torkomban dobogott.

Én be merem vallani, hogy igenis már nagyon sokszor elfogott a félelem életemben.

Ha valaki azt állítja, hogy soha nem fél, az hazudik. Minden emberben van félelem. Ez a mechanizmus bennünk és értünk alakult ki az evolúció folyamán. A mi érdekünkben létezik, és csupán rajtunk múlik, hogy miként kezeljük, hogy tudjuk feldolgozni: ő uralkodik-e felettünk, vagy fordítva. Én magam

minden egyes komoly akciót megelőzően féltem. A félelem számomra egyfajta kábítószer volt. Vágyakoztam utána, mint a drogos az anyag után.

A félelem olyan állapotba tudja hozni a testemet, hogy szinte képessé válok 110 százalékosan teljesíteni. Nem vagyok sem orvos, sem pszichiáter, hogy elmagyarázzam, mi megy végbe bennem ilyenkor, csak azt tudom, hogy a félelem szétárad, és a vérem másodpereken belül szétteríti az egész testemben. Ez az érzés egyáltalán nem bénít le, mert tudom, hogy képes vagyok legyőzni.

Egyszer beszélgettem egy Boszniát és Afrikát is megjárt zsoldossal. Ő is azt mondta, hogy minden egyes akciója előtt félt. Úgy fogalmazott: a félelem szerinte egyfajta riasztócsengő bennünk, ami figyelmeztet minket az előttünk álló veszélyre, ha lankadna a figyelmünk. Arra, hogy most olyat fogunk véghezvinni, ami akár az életünkbe is kerülhet.

Csak akkor van baj, ha a félelem beteges rettegéssé válik. Na, akkor kell abbahagyni. De a rettegéssel szemben az egészséges félelem az egyik, ha nem a legfontosabb szövetségesünk – ha kezelni tudjuk. Tudomásul kell venni: a hősöknek, a katonáknak, a veszélyes dolgokkal foglalkozó tudósoknak, a kutatóknak, és hát nekünk, bűnözőknek is jó barátunk a félelem. Mindig időben jelez. Hogy felkészülten nézzünk szembe az elénk tornyosuló feladatokkal, a veszélyekkel.

Tudtam, hogy a két futárnál is fegyver van, de reméltem, hogy nem kerül sor lövöldözésre. A jól ismert harc előtti érzés futott át a testemen, és tudtam, hogy egy-két másodpercen belül halálosan nyugodt leszek. Átvillant az agyamon egy gondolat,

amit még jóval korábban megfogalmaztam magamnak: addig nem halhatok meg, amíg nem láttam a tengert, és amíg nem öltem embert. Hát, a tengert már láttam. Vigyáznom kell, hogy ne öljek embert, nehogy a jóslat beteljesedjen. Aztán eszembe jutott, hogy a Sitku külön kérte, hogy a két krapek közül az egyiket, a hosszú pajeszost, nagyon verjem meg. Törjenek a csontjai, sok van a rovásán. Hát rajtam ne múljon, ezért fizet.

A kulcs illett a zárba. Csöndben nyílt az ajtó. Jobbra a folyosó, végén az ajtó alól fény szűrődött ki. Kibiztosítottam a fegyvert, feltéptem az ajtót, és elordítottam magam: kezeket fel, ne mozduljatok! Az asztalnál négyen ültek. Szemközt a pajeszos, tőle balra egy pocakos, tokás, aki azonnal a fegyvere után kapott. Nem tudta előrántani, mert ráordítottam, hogy hozzá ne nyúlj, a kurva anyádat, mert szétlövöm a térdkalácsodat. Azonnal a lábára irányítottam a fegyvert, fel is emelte a kezét. A másik, a pajeszos, egy füstös képű, sunyi pofa volt. Ránézésre ő volt kettejük közül az ész. Rájuk szóltam, hogy lassan álljanak fel, csak semmi hirtelen mozdulat, mert mind a ketten golyót kapnak a térdükbe. Az egyikük a jobba, a másikuk a balba, hogy szimmetrikusan tudjanak bicegni. Engedelmeskedtek, felálltak, kezek a fejtetőn. Közben a Sitku embere, a Kopasz is felállt, meg a csaja is, aki egész jó bőr volt. Barna lófarokkal, farmerban. Mondtam a Kopasznak, hogy vegye el a fickóktól a fegyverüket. Erre mögéjük lépett, és elvett egy-egy automatát. A dagadt, akinek akkor már vörösödött a képe, és gyöngyözött a fején az izzadság, azt mondta: meg fogtok dögleni, ez az áru az ukrán maffia tulajdona, mindannyian elevenen lesztek elásva! Szó szerint köpte felém a szavakat. Te nagydarab, gyúrós geci, téged

személyesen én foglak kezelésbe venni. Mosolyogtam, hogy jaj, istenem, én most nagyon gondolkodóba estem, amiért megfenyegettél. Nem szeretek ilyesmit hallani, mert ilyenkor baromi ideges leszek, és ezért valószínűleg le foglak lőni a kocsiban. A csomagtartóban ott van a hullazsák, szép fekete, utána kiviszlek a szeméttelepre, egy fejszével apró darabokra váglak, és rád húzom a szemetet, mert oda való vagy. Az lesz majd a temetőd. Miközben ezt mondtam, tisztán látszott a rémület a szemében. Hirtelen előreléptem, és halántékon vágtam a pisztollyal. Összeroskadt, mint valami rongybaba. A fejéből ömlött a vér, a fegyver úgy szétvágta a bőrét, mintha fejszével csaptam volna oda. A Kopasz az egyik elvett fegyverrel sakkban tartotta a pajeszost, akinek most megmutattam a szőnyegen heverő dagadtat. Látod, milyen ijesztő és elszomorító látvány a barátod? Most pedig ülj le! A rókaképű pajeszos leül, és egyből megeredt a nyelve. Azt mondja: figyelj, nem kellene a helyzetnek így eldurvulnia, hiszen mind a ketten üzletemberek vagyunk, találjunk megoldást erre a szituációra. Mondom, szerintem te engem hülyének nézel. Be akarsz altatni vagy húzod az időt? Vajon milyen elfogadható üzletet tudsz te nekem ajánlani? Hiszen ami nálad volt, az már az enyém. Közben odaléptem a lányhoz, és a fülébe súgtam, hogy menjen ki az udvarra, járja körbe a házat, és ha bármi szokatlant észlel, azonnal szóljon. Gondoltam, jó lesz, ha valaki figyel, sosem lehet tudni, nem készül-e valami meglepetés, meg nem is akartam, hogy lássa, ami történni fog.

A fegyvert bebiztosítottam, bedugtam a hátam mögé, és felhúztam a kezemre a bokszert. A pajeszos könyörgőre fogta: itt

van a telefonja, hívjuk fel a főnökét. Ő egy nagy hatalmú ember, és bár nem tudja, mennyit fizetnek nekem ezért, de így látatlanba a dupláját vagy a triplájját is kifizetné nekem. Beszéljünk vele, lehet, hogy ez lesz életem legjobb telefonhívása. Csak mondta, nyomta ott a szöveget. Soha nem lennének anyagi gondjaim, ő garantálja. Mondom neki: rossz helyen próbálkozol, rókaképű! Te engem most árulásra, pálfordulásra próbálsz rábírni. Mellényúltál, ez nem én vagyok. Benézted. A dagadt elkezdett mozgolódni, úgyhogy jól fejbe rúgtam a bakancsommal. Szinte arrébb repült a feje a szőnyegen. Aztán folytattam. Hogy ígérhetsz te bármit más nevében? Azt mondja, hidd el, megvan a kompetenciám: amire én most ígéretet teszek, azt készpénznek veheted. Mire én: nem azért hallgatlak meg, mert egy percig is érdekel az ajánlatod, vagy gondolkodnék rajta, kétségeid ne legyenek efelől. Nem tudod, miért csinálom, igaz? Mondja, hogy tényleg nem. Erre elmagyaráztam neki. Van egy olyan mondás, hogy a lélek rusnyasága kiül az ember arcára. Tudod, az arc a lélek tükre. És te igen ocsmány kinézetű vagy. Arra voltam kíváncsi, hogy valóban belül is rohadsz-e, te féreg. Figyelmeztettek, hogy nagy machinátor vagy, de most betonfalba ütköztél. Tudod, lehet, hogy igazad van, és az egynegyedét kapom annak, mint amit ti tudnátok fizetni, de nyugodtan, jó szájízzel kelek fel és fekszem le, nem fog el a hányinger, ha tükörbe nézek, viszont tőled már most rosszul vagyok.

Odaszóltam a Kopasznak, hogy nézze meg a táskát, annyi van-e benne, mint amennyiről a történet szól. Mondja, hogy igen, minden megvan, jók vagyunk, bátyja. Odaléptem a rókaképűhöz.

Tudod, nyomatékosan megkértek, hogy téged rendesen dádázzalak el. Valakinek beleszartál a levesébe. Nyílt a szája, de kimondani már nem tudta, amit akart. Belevertem a bokszerrel a fogsorába, tisztán hallottam a csontok recsegését. Darabokra törtek az elülső fogai, és szerintem a szájpadlása is leszakadt. A fotelba csapódott a feje. Láttam, hogy fel akar ugrani, úgyhogy megküldtem ballal is, majd jobbról újra a bokszerrel, most az állára. Ettől kinyúlt, elvesztette az eszméletét. Még kettőt adtam az arcába, majd felemeltem a jobb kezét, és sorban eltörtem három ujját. A hüvelyket, a mutatót és a középsőt, hogy mostanában ne tudja meghúzni semmilyen fegyvernek a ravaszát. Majd az asztalra fektettem a tenyerét, és a kézfejét is összetörtem darabokra. Szétcsapkodtam a bokszerrel. Jól rábasztak ezek a szlovák kutyák, mondja a Kopasz. Ezek a buzik szlovákok? Nem is éreztem a dumáján, biztos magyar felmenői vannak, azért beszélt ilyen tökéletesen. Eredj, hívd be a lányt, mondtam neki. Tedd bele a táskába két fegyvert, de előtte tárazd ki őket. Aztán tedd le a táskát a heverőre, a két köcsögnek hátra kell kötözni a kezét, életre kell kelteni őket, és lemosdatni, hogy be tudjuk tenni őket az autóba. A pajeszos köcsögnek nagyon ömlött a pofájából a vér. Behúztam őket a fürdőszobába, majd kimentem a konyhába. Kinyitottam a szekrényt, és szerencsére találtam ételecetet. Ráöntöttem egy rongyra, és odaadtam a csajnak, aki már indult is vele a fürdőbe. Mondtam neki, hogy az ecetes ruhát nyomja az orruk alá, hamarabb észhez térnek tőle. A Kopasznak meg, hogy vegye elő a tiszta telefont, és szóljon, hogy felaprítottuk mind a két nagy rönköt, és behordtuk a fészerbe, nemsokára indulunk. Nem akarsz te beszélni vele? –

kérdezte. Hát, baszd meg, akkor nem mondtam volna neked! Kérdezd meg a találkozási pontot, aztán, ha életet vertünk ezekbe, indulunk.

A rókaképű nem tudott beszélni. Fájdalmas, de gyűlölettel teli képpel nézett rám. Szartam rá. A dagadtnak megmondtam, hogy ha egy szót is szól, úgy fog kinézni, mint a cimborája. Mire mindent összepakoltunk, a lány már be is állt a kocsival. Beültettem hátra a két férget, és elindultunk abba a parkolóba, ahol ők hagyták az autójukat. Ott leszedtem róluk a kábelrögzítőt, és kidobtam őket a kocsiból.

A Sitku olyan tíz kilométerre, egy benzinkútnál várt. Amikor kiszálltam, és intettem, hogy minden rendben van, hálásan mosolygott. Megkérdezte, hogy hol van az áru, mire mondtam, hogy a csomagtartóban, a tetején ott van a két fegyver is. Kérdezte, hogy éhes vagyok-e. Mondtam, hogy tudnék enni valamit. Gyertek akkor utánam, mondta, nem messze van egy falu. Klassz az étterme, már megrendeltem a kaját. Nem baj, ha a Kopasz átül hozzám, és a lány veled marad? Miért lenne baj? Tudtam, hogy kíváncsi a részletekre, ki akarja faggatni az emberét.

Az étteremben már vártak minket. A tulaj biztos ismerte a Sitkut, mert nagyon előzékeny volt. Muris volt, ahogy Sitku az ablakon át állandóan az autóra sandított. Láttam az elégedettséget szétterülni az arcán. Minden sikerült, az áru a csomagtartóban. Hát akkor térjünk a lényegre, foglalkozzunk a piszkos anyagiakkal. Úgy volt, hogy hárman jöttök, igaz? És fejenként százezret fogok adni. Hát, az a két köcsög nem jött el, őket majd én lerendezem. Te viszont kitettél magadért, helyettük

is elvégezted a munkát. Nem is akárhogy, tökéletesen! Ezért a nekik beígért pénzt is neked adom, szerintem így korrekt. A Kopasz mindent elmesélt.

Elővett egy köteg pénzt, és leszámolta a háromszázezer forintot. A Kopasznak is adott kétszázezret. Kérdezte tőlem, hogy lesz most a hazamenetel. Hát, mondom neki, én semmiképpen nem szeretnék itt maradni, a környéken. Kellene egy felvezető autó, ami elvisz Pestig. Erre felhívta Sitku az Elemért, majd mondta, hogy ott fog várni rám a benzinkúton, a kocsimnál. Érzékeny búcsút vettem a Kopasztól és a csajától, átdobtuk a táskát a Bömösbe, és irány Miskolc. Elemér is próbálkozott a világítással, de neki se jött össze. Kérdeztem a Sitkut: őszintén, tesóm, mikor mondtam, hogy nem tudok menni, mert beszart a világításom, frankón azt hitted, hogy kifarsultam, beállt a stok? Elnevette magát. Te nem azt gondoltad volna? Két autó is elromlott a cimboráid alatt, aztán nem sokra rá a tiéd is? De, remélem, látod, hogy most már tök jó véleménnyel vagyok rólad. A Kopasz mindent elmesélt, remélem, hogy számíthatok rád a továbbiakban is. Levélben kapcsolatban maradunk. Vagyis, várj csak! Azzal odalépett az autóhoz, elővett egy papírt, és ráírt egy telefonszámot. Ezt nem sok ember tudja, vigyázz rá, mondta. Aztán megöleltük egymást, és elváltunk. Hát, igazából nagyon is tisztában voltam vele, hogy később ki keni a mogyoróvajat a kenyeremre.

Az Elemér elém állt, nyomta a gázt, és behozott a Hungáriáig. Aztán megpördült, és búcsút intettünk egymásnak. Még menet közben, a pályáról felhívtam Ricót, hogy ne feküdjön le, mert bemegyek hozzá. Így is volt, mikor megálltam a ház előtt, kint ült

a teraszon és cigarettázott. Kérdezi, hogy mi a hányás, meséljek. Elmeséltem neki a sztorit, aztán letettem neki két darab húszezrest az asztalra. Mondom neki, hogy milyen korrekt pali volt a Sitku. Ő meg nagyban hallgat és figyel. Aztán azt mondja: igazából elbasztad a dolgot. Elbasztam? Már miért basztam volna el? Azért basztad el, mert valójában el kellett volna venned tőlük a cuccot, őket is le kellett volna csavarnod. Hát, mondom, testvérem, ilyet én nem teszek, már hogy tehettem volna!? Az Elemér úgy közvetített ki engem, mint egy jó barátot, akit úgy fogadjanak, mintha ő menne személyesen. De hát te nem is ismerted ezt a srácot! Hát persze hogy nem ismertem, de nekem nem is ő volt a fontos, hanem az, aki engem odaküldött. Ha elkövettem volna valami gazságot, kifarsulok, akkor arra hozok szégyent, aki beajánlott. A másik meg az, hogy fizetségért dolgoztam. Megkaptam a beígért pénzt, sőt, még annak a két féregnek a részét is, akik szarban hagytak. Nagyon is jó szájízzel gondolok erre a melóra. Az meg külön jó érzéssel tölt el, hogy nem kell holnap lehánynom magamat, amiért ilyen ocsmány dolgot követtem el. Rico erre azt mondja: a te dolgod, ez a te felfogásod. De majd jusson eszedbe, mit mulasztottál, amikor majd nem lesz pénzed. Ha nem lesz pénzem, majd más dolgokon fogok gondolkodni, nem pont ezen.

Elváltunk, de maradt köztünk minden a régiben. A mai napig nagyon jó barátok vagyunk. A kislánya a keresztlányom, imádom, meghalok érte, és Rico is jó testvérem. Ő így látta akkor a dolgokat, de szerintem nekem volt igazam.

Amúgy a vitánknak volt még folytatása. Az egyik közös barátunk, a Matróz felhívott, hogy menjünk el vacsorázni.

Pontosan tudtam, hogy már ismeri a sztorit. Leültünk kajálni, és vártam, hogyan vezeti elő a véleményét. Nem adtam neki semmi segítséget, pedig tudtam, hogy ez a történet bassza a csőrét. És hát tényleg úgy is volt.

Azt mondta: most basztad el életed nagy lehetőségét. Miért nem vetted el a cuccot, miért nem csaptad szét a pali fejét? Ugyanazt feleltem neki, mint a Ricónak: hogy az becstelenség lett volna. Aztán még azt is hozzátettem: igazából ti pont azért szerettek engem, amiért most le akartok baszni. Emlékszel, hogy egyszer azt mondtad, ha lenne 15-20 millió forintod, amit valakire rá kellene bíznod, mert le kellene lépned, nem nagyon találnál olyasvalakit, akiben megbíznál, olyat, akinek hátat mersz fordítani? Emlékszel erre a történetre? Na, mit mondtál akkor? Azt, hogy én vagyok az egyetlen, akire rábíznád a pénzedet, de még az életedet is. És most miről akarsz meggyőzni? Vedd már észre, hogy a kettő üti egymást!

A Matróz megsértődött, de aztán ő is napirendre tért a dolog fölött.

Én pedig ma is nyugodt vagyok, mert tudom, hogy a helyes utat jártam, nem viselkedtem becstelenül.

2.

Néztem ezt a szőke nőt, aki igazából nagyon tetszett nekem. Nem mint nő, ahhoz túl kicsi voltam, talán hatéves. Azt képzeltem, hogy ő az én anyukám. Láttam, ahogy a kisgyerekeivel játszik, hallottam a gyöngyöző kacagásukat, a kis sikolyaikat. Talicskázott a kis lábaikkal, gyömöszölte őket, hagyta magát lebirkózni. Ez annyira szimpatikus volt nekem, annyira szerettem volna, ha nekem lett volna ilyen anyukám, aki így játszik velem.

Hát, talán akkor bele is kezdenék a mondandómba. És mindenekelőtt mégiscsak a gyerekkorral kezdeném. Már csak azért is, hogy időrendben haladjak. Ne maradjon ki belőle olyan dolog, amit eredendően el szerettem volna mondani. Átlagos munkáscsaládból származom, édesapám cipész volt, anyám háztartásbeli. Kisgyerekként nagyon vallásosan neveltek: a szüleim Jehova tanúi voltak, ezért aztán otthon olvasnom kellett a Bibliát, és a gyülekezetbe is el kellett járni. Abban az időben, a hatvanas években, a Jehova tanúit nem ismerték el hivatalos vallásként. Szekta volt, és az akkori politika tiltotta, feketelistára tette, már csak azért is, mert a jehovisták nem voltak hajlandóak fegyvert fogni. Nem vállalták, hogy háborúba menjenek, hogy gyilkoljanak. Ezért aztán börtönbüntetésre ítélték őket.

Már kiskoromban sem voltam egy könnyen barátkozó típus,

magányos gyerek voltam. Magamba zárkóztam, sokszor egyedül vagy a kutyámmal jártam az erdőt, a Duna-partot, és a saját gondolataimmal voltam elfoglalva. Ebben persze közrejátszott anyámék vallásossága is, mert akárhány barátomat, fiút vagy kislányt hazavittem, a bemutatkozás után egyből azzal kezdték, hogy kifaggatták, hisz-e Istenben, és ha nem, miért. Aztán magyarázni kezdték, hogy van ez az egész, hogy van Jehova, satöbbi. Persze a gyerekeket ez nem nagyon érdekelte. Nem tudtak mit kezdeni vele. Nem értették, hogy ezt most igazából miért mondják nekik, zavarban voltak. Aztán el is maradtak, nem szívesen jöttek át hozzánk.

Kisgyerekként, amikor a kis lelkemet megbántották, vagy legalábbis én úgy éreztem, egyből világgá akartam menni. Lehet, hogy ez annak is köszönhető, hogy apám sokat mesélt Amerikáról, hogy ott milyen élet van, mennyire másképp élnek az emberek. És hogy 56-ban ő is disszidált volna, hogy ha anyám épp nem lett volna terhes velem. Szóval teletömte a fejem ezekkel az amerikás dolgokkal.

A lényeg, hogy menekültem otthonról. Az első ilyen alkalom az volt, mikor jöttem hazafele az iskolából, és lent a Duna-parton eldobtam a táskámat. Azt mondtam: én már többet nem megyek haza, nem megyek iskolába, elszököm.

Volt az utcában egy nagy keverék kutya, olyasmi, mint egy német juhász, de annál nagyobb. Ezzel én nagyon jól összebarátkoztam. Egyszer, amikor anyám éppen bejglit sütött, és kitette az előszobába az asztalra hűlni, míg nem nézett oda, én két konyharuhával felkaptam a forró tepsit, és kiszaladtam vele az utcára, hogy elvigyem ennek a kutyának. Szép kis lyuk volt a

kerítés alatt, amit a lábával kapargatott kifele. Igyekeztem én is segíteni neki kimélyíteni, aztán letettem a tepsit a földre, törtem belőle a süteményt, és dugdostam neki befelé a lukon. Csak nyúlkált kifelé a lábával, de annyira forró volt a sütemény, hogy nem tudtam neki rögtön törni. Szinte már a kezemet ette. Egyszer csak elérte a lábával a tepsit, és puff, berántotta az egészet. Rácsapott a lábával és behúzta. Hiába magyaráztam neki, hogy valahogy lökje már ki, mert haza kéne vinnem a tepsit, persze semmit nem használt. Kipofozta a mancsával belőle a süteményt, és befalta szép lassan. Próbáltam kinyitni a kaput, de be volt zárva. Végül nagy nehezen sikerült kipiszkálnom egy bottal az üres tepsit, de nagyon féltem, amikor hazamentem. Anyám jól le is tolt. Nem mondtam meg neki, hogy a kutyának vittem a süteményt, ő azt hitte, hogy a barátaimnak. Úgy szívesen adott. Többször mondta, vigyél ki a kis barátaidnak is, kínáld meg őket is, adj nekik. Most is azt hitte, hogy azért vittem el a tepsit. Mondta, hogy azért szólhattam volna, adott volna, mert az nem így működik, hogy elviszem az egész tepsivel, de most már mindegy.

Szóval én ezzel a kutyával nagyon jól összebarátkoztam. Olyannyira, hogy amikor nyitva volt a kapuja, sokszor kiengedtem, és játszottam vele. Aznap, amikor eldöntöttem, hogy nem megyek haza az iskolából, megint kiengedtem, és együtt csavarogtunk. Sok minden járhatott a fejemben, de konkrét célom nem volt, hogy hova menjek, mit csináljak. Csak lázadtam, nem akartam hazamenni, mentem világgá, összevissza csavarogtam a határban.

Igen ám, de amikor beesteledett, elkezdtem kicsit félni, meg

fölmerült bennem a gondolat, hogy otthon már biztos várnak, keresnek, aggódnak, hogy hol vagyok. De akkor már az is bennem volt, hogy nem mertem hazamenni. Rafinált voltam, mert olyan helyre mentem, ahol biztosan nem fognak keresni: a temetőbe. Apámék sokszor elmondták, hogy a halottak nem jönnek ki a sírból, azoktól nem kell már félni, és nem léteznek szellemek sem. Mégis, mint minden gyerekben, bennem is volt egy kis félelem. Nappal gyakran bejártam a temetőbe, ott játszottam meg minden. Nem a sírok között, hanem a betonkerítés mellett, ahol jó nagy fű nőtt. Akkor este is oda mentem. Lefeküdtem a kerítés mellé, odahúztam magamhoz a kutyát, összebújtam vele és elaludtam. Többször felébredtem arra, hogy fázom, ilyenkor közelebb húztam magamhoz a kutyát, mert ő ugye melegített. Hajnal felé viszont, amikor már nagyon lehűlt a levegő, még így is dideregtem, vacogtam. Fölálltam, és elindultam a kutyával az utcán. Egyszer csak megállított egy férfi, és megkérdezte, hogy hívnak. Akkor már az egész falu engem keresett, többek között ő is. Anyám mozgósította a szomszédokat, mindenki izgult, nem fulladtam-e bele a csatornába. A Duna-parton, az erdőnél, amerre játszani szoktam, mindenhol kerestek. Végül ez az ember botlott belém, és mondta: na, gyerünk haza, anyádék már mindenhol kerestek, az egész falu téged kajtat, meg minden. Valahol akkor már nem is nagyon bántam, hogy megtaláltak és hazavisznek, mert már nagyon éhes voltam, és szörnyen átfáztam.

Anyámék nem bántottak, de nagyon letoltak, hogy miért nem mentem haza, meg hogy hova lett a táskám. Mondtam nekik, hogy azt letettem a Duna mellett, tudom, hogy hol, holnap

majd hazahozom. Mondtam nekik, hogy világgá akartam menni. Nem értették, miért csináltam, hogy mi volt bennem.

Igazából akkor én sem tudtam volna megmagyarázni, mi volt az indok, mivel bántottak meg, amiért én a világgá menést választottam. De aztán több ilyen eset is volt.

Amire igazán visszaemlékszem kisgyerek koromból, az első kis szerelmem. Első osztályos koromban volt, úgy hívták a kislányt, hogy Hartman Lilla. Nagyon szép neve volt, és nagyon szép volt maga a kislány is. Bogárfekete szeme, szép, fekete hosszú haja és bájos kis arcocskája volt, úgyhogy nagyon kedveltem őt. Hazafelé hoztam a táskáját, fogtam a kis kezét, beszélgettünk. Sokszor bementünk hozzájuk, náluk játszottunk. Egyik alkalommal őt is hazavittem és bemutattam apáméknak, mint a kis barátnőmet, és hát vele is ugyanaz esett meg, hogy anyáék elkezdtek a vallásról magyarázni neki. Mikor végre arra került volna sor, hogy mi beszélgessünk egymással, vagy játsszunk, mondta, hogy neki már haza kell mennie. Gondolom, később elmesélte otthon a szüleinek, hogy mi történt, mert megtiltották neki, hogy máskor is eljöjjön hozzánk. Így aztán az utcán, a Duna-parton találkoztunk, meg az iskolában. Körülbelül egy év múlva el is költöztek onnan, megszakadt vele a kapcsolatom.

Voltak fiú iskolatársaim is, akik szintén a szüleim vallásossága miatt maradoztak el mellőlem. Aztán az iskolában gúnyolódtak, hogy jehovás, meg minden. A szüleimnek ezt nem meséltem el, de több esetben verekednem is kellett emiatt, több gyereknek is nekirontottam, és jól megvertem őket. Így aztán sokszor egyedül játszadoztam, vagy olyanokkal, akikre a szüleik

ugyanúgy nem figyeltek.

Persze több olyan srác is akadt az új barátaim között, akik rossz magaviseletűek vagy bukott voltak. Viszont ők nem foglalkoztak azzal, hogy nekem kik-mik a szüleim.

Az egyik házba velünk szemben egy fiatal házaspár költözött. Az asszony egy nagyon szép szőke nő volt, a halántékánál két kis varkocsba volt fonva a haja, hátul leért a háta közepéig. Kék szeme volt, nagyon szép, kedves arca, és két kisgyereke, ikrek. A mellettünk lévő házban egy sváb házaspár lakott, az ő gyerekük, azt hiszem, Pistinek hívták, örökbe fogadott volt, mert nekik nem lehetett saját. Abban az időben szinte csak svábok lakták D.-t, ezért rengeteg rokon jött látogatóba Németországból. Pistiéknél találkoztam életemben először lap rágógumival, amikor az itteni üzletekben még egyáltalán nem lehetett kapni. Egyszer meg vásároltak vagy húsz kis libát. Nagyon tetszettek nekem ezek az állatok, szép kis sárgák voltak, majd fehérek lettek. Többször elvállaltam, sőt, magamtól ajánlkoztam, hogy hadd hajtsam ki legelészni őket. Egy kis botra rákötöztem egy darab spárgát, az volt a kis ostorom, azzal terelgettem a libákat. Miközben legelésztek, a bicskámmal botokat faragtam, vagy nézelődtem, az autókat figyeltem. Az út és a ház között volt egy körülbelül harminc méter széles park, ami valamikor fás terület volt, oda ültem ki, vagy az úttest túloldalára, ahol a Kis-Dunának volt az egyik holtága, amit még akkor csapoltak le, amikor a ráckevei HÉV-et bevezették D-nél a Csepel-szigetre. Bizonyos részein még mindig volt víz, de alattunk pont nem, ott a mederben már fák nőttek.

Egy alkalommal épp kint ültem az árokparton, és néztem ezt

a szőke nőt, aki igazából nagyon tetszett nekem. Nem mint nő, mert ahhoz túl kicsi voltam, talán hatéves. Azt képzeltem, hogy ő az én anyukám. Láttam, ahogy a kisgyerekeivel játszik, hallottam a gyöngyöző kacagásukat, a kis sikolyaikat, az anyjuk becézését. Talicskázott a kis lábaikkal, gyömöszölte őket, hagyta magát lebirkózni. Ez annyira szimpatikus volt nekem, annyira szerettem volna, ha nekem lett volna ilyen anyukám, aki így játszik velem és ölelget. Valahogy kialakult bennem, hogy ő az én anyukám, és az ikrek nem is a gyerekei, hanem én vagyok az ő egyetlen kisfia. Odabújok hozzá, átölelem, ő csiklandoz engem, puszilgatom, megcsókol ő is, és játszik velem. Szinte szokásommá vált, hogy kiültem oda, és vártam, hogy a nyári jó időben kijöjjön az udvarra, vagy bárhogy, csak láthassam. Volt olyan eset, mikor észrevettem, hogy indul a boltba, erre gyorsan megkérdeztem anyámat, nem kell-e valamit hozni. Volt, amikor kellett, volt, amikor nem. Néha visszakérdezett, hogy miért akarok annyira boltba menni, de persze nem mondtam meg neki. Csak mentem a boltba, mert tudtam, hogy másképp nem kerülhetek a közelébe. Közvetlenül mögé álltam a sorban, és gyengéden hozzáértem hátulról a ruhájához. Kerestem vele a kontaktust. Beszívtam a parfümje finom illatát, rendesen el voltam bájolódva tőle, követtem hazafelé az utcán. Szerintem ő erről semmit nem tudott, hogy az én kis agyamban milyen dolgok járnak.

Akkor nem tudtam volna megmagyarázni, de nyilván hiányzott a szeretet. Szeretethiányom volt. Nem sok embernek meséltem el ezt a történetet, mert ezek olyan belső dolgok, és a kemény emberben az van, hogy ilyenekről nem beszél, nehogy

puhánynak látsszon, mert neki is vannak ilyen érzései. Vagy legalábbis voltak.

Egyszer az iskolában összevesztem az egyik gyerekkel, és jól megvertem, tiszta véres volt a feje. Másnap reggel ott állt a kapu előtt az apjával. Hátulról is bemehettem volna, de gondoltam, nem fogok elszaladni, mert felrémlett bennem, amit apám mondott: ne fuss el semmi elől. Mentem egyenesen, és megpróbáltam úgy csinálni, mintha nem vettem volna észre őket. De a gyerek apja persze elém állt, széttárta a karját, és nem engedett be az iskolába. Elkezdett üvöltözni, hogy így, te szarházi, úgy, te szarházi, mit képzelsz, hogy merted megverni a fiamat. Mondtam neki, azért csináltam, mert szemét kis buzi volt. Na, akkor már el akart kapni. Tudtam, hogy valamikor birkózó volt, a gyereke szeretett dicsekedni vele. Alacsony, széles vállú, tagbaszakadt kis pali volt, hogy úgy mondjam, tipikus ősmagyar. De hozzám képest nagyon súlyos, úgyhogy könnyedén elugrottam előle. Kezdett nőni az önbizalmam, ahogy láttam, hogy hiába csapkod felém, nem tud eltalálni, mert mindig elugrok előle. Aztán egyszer csak durr, fejbe vágtam, meg piff-paff, beleverdestem a szájába. Akkor már a fél iskola kinn volt, minden srác engem bámult. Végül aztán a pali elszégyellte magát, hogy egy fia korabeli gyereket akar megverni. Na, jól van, hagyd abba, fejezzük be, mondta.

Lényegében megvertem a srác apját, így az iskolában még jobban megnőtt a respektem. Amellett már azt is beszélték, hogy állandóan rendőrök visznek el, hogy disszidálni akarok, és hogy hol ezt, hol azt verem meg.

Volt egy olyan eset is, amit igazából nem tudtak rám

bizonyítani. Valakit akkor is megvertem az iskolaudvaron, erre a történelemtanár behívatott a tanáriba, és lebaszott egy hatalmas pofont. Lehülyéztem, és kiszaladtam az ajtón. A tanár fiatal, harminc körüli ember volt, fizikailag nem bírtam volna el vele. De azt nem tudtam elviselni, hogy megütött engem. Mindenképp bosszút akartam állni. Tudtam, hogy van egy Trabantja. Nagyon büszke volt erre az autóra, akkor vette. Éjszaka elvittem otthonról a kisbaltát, odamentem a kocsihoz, és kiverdestem az ablakokat, összetörtem a lámpát, behorpasztottam az oldalát, jól odacsapdostam neki.

Persze másnap hivatott az igazgató, és kérdezte, hogy mikor mentem haza, meg hol voltam este. Behívatták azt a hülye rendőrt, a Bélát is, aztán mondták nekem, hogy mutassam meg a kezemet. Gondoltam, biztos sérülést keresnek rajta. Nézték, nézték, de nem volt rajtam egy karcolás sem. Már akkor sem voltam hülye gyerek, nyilván nem volt véletlen, hogy baltával ütöttem szét az autót.

Később elmondtam a haverjaimnak, hogy én csináltam. Onnantól elterjedt az iskolában, hogy pofán vágott egy tanár, úgyhogy darabokra törtem az autóját, és még csak meg sem tudtak büntetni miatta. Ez nemcsak a társaim előtt növelte az ázsiómat, de a saját szememben is nagy dolog volt, hogy én még ezt is megtehettem. Hogy mindent meg tudok úszni, mert okos vagyok, túljárok az eszükön. Egyre inkább tudatosult bennem, hogy engem nem lehet bántani, megalázni, vagy olyasmit csinálni velem, amit én nem szeretnék.

De igazából akkor még semerre sem indultam el, nem láttam magam előtt semmilyen utat. Valójában nem szocializálódtam

rendesen. Nem jártam bölcsibe, nem jártam óvodába, nem írattak be napközibe. Semmilyen közös kirándulásra nem mehettem a gyerekekkel, mert apámék nem engedtek, féltek, hogy rossz hatással lennének rám. Tényleg rendszerellenesek voltak. Nem volt jó, hogy nem engedtek. Mivel nem voltam gyerekek között, nem játszottam velük, a konfliktusokat sem tudtam kezelni. Ha valaki zavarba akart hozni, ha úgy éreztem, hogy fölém akar kerekedni, megpróbál megszégyeníteni vagy megalázni, rögtön agresszívan reagáltam. Még egész kicsiként is vagy leköptem, vagy belerúgtam, később pedig megvertem vagy brutálisan megaláztam még a nálam nagyobbakat is. Később ez még inkább fokozódott. Mániámmá vált, hogy a sérelmeimet meg kell torolnom, hogy nem hagyhatok büntetlenül semmit.

Egyszer véletlenül lefröcsköltem sárral egy lányt és a barátnőjét. Egy iskolába jártunk, a hátsó utcabeli pék lánya volt. Két-három nappal később a plébánia előtt vártam valamelyik haveromat, amikor pont jött ez a kislány. Mivel tél volt, a járdákat hamuval szórták fel, hogy ne csússzon annyira. Abban az időben mindenféle rossz minőségű szenekkel tüzeltek, a kiszórt hamuba is nagy, kemény salakok kerültek. A lány mikor meglátott, fölkapott a földről egy darab salakot, és pofán vágott vele. Pont a bal szememet találta el. Napokig nem láttam, annyira begyulladt. Még apám is nagyon megijedt. Kérdezgette, hogy ki volt ez a lány, meg persze méltatlankodott, hogy miért nem vertem pofán azt a kis majmot. Nem akartam neki megmondani az igazat, mert valahol én is hunyónak éreztem magam. Nem abban, hogy beleugrottam a latyakba, és rájuk fröcsköltem a sarat, az véletlen volt. Hanem mert utána még jól ki is röhögtem

őket.

Már nyár volt, amikor újra szembejött velem a lány. Sétáltam az utcán, almát ettem. Már majdnem elmentem mellette, csakhogy eszembe jutott a téli eset. Elkaptam, nekiszorítottam a kerítésnek, belekapaszkodtam a hátul összefont hajába, és az almával kezdtem verni a fejét. Akkorákat ütöttem, hogy teljesen szétment az alma. Menekült volna, sikoltozott, de nem tudott elszaladni. Miközben lelöktem a földre, leesett a lábamról a strandpapucs, erre a papuccsal is, piff-paff, belecsapkodtam az arcába. Nesze, te rohadt kis kurva! És csak adtam neki a sallerokat. Végül aztán kiszabadult valahogy, és elszaladt.

A kislány tudta, merre lakunk, úgyhogy délután már jöttek is át az apjával. A kocsmaudvaron vártak rám, az az út vezetett haza. Majdnem nyakon ragadott az apja, ha nem vagyok elég figyelmes, el is kapott volna. Kiugrottam a kapun, és elkezdtem szaladni, ő meg utánam. A 185 centis magasságához olyan 120 kilós lehetett, megvolt vagy hatvanéves, szóval esélytelen volt, hogy utolérjen. Ráadásul én egy pillanat alatt, könnyedén átugrottam a kocsma melletti árkon, és felszaladtam az úttestre, hogy a hátsó kapun menjek majd be. A baj csak az volt, hogy menekülés közben folyton hátrafelé néztem, így majdnem szétcsapott egy autó. Csak úgy csikorogtak a kerekei, ahogy fékezett. Végül kikerültem valahogy, leszaladtam a Dunára, és hazamentem. Mondtam apámnak, hogy jön a pék, és meg akar verni. Erre azt kérdezte, miért. Elmeséltem neki, hogy ez annak a lánynak az apja, aki szemen vágott a télen, és ma ezért megvertem. Apám igazat adott nekem, sőt, úgy láttam, még örült is, hogy bosszút álltam.

Addigra odaért a lány és az apja. Apám fölugrott, megfogta a suszterkalapácsot, amivel épp dolgozott, és kirontott az ajtón. Odaállt a pék elé, hogy mit képzel maga, mit üldözi a fiamat? Most verte össze a kislányomat, nézze meg hogy néz ki, tiszta kék a szeme, mondta amaz. Apám folytatta: és mit csinált a maga lánya? Majdnem kiverte a fiam szemét azzal a salakkal, úgy szemen vágta őt a télen. Egy hónapig nem járt iskolába sem, nem látott a fél szemére, hetekig hordtam a kezelésekre. Én akkor nem mentem át, hogy a maga lányát összeverjem, úgyhogy ha hozzá mer nyúlni a gyerekhez, a kalapáccsal vágom fejbe. Először még azt mondta a parasztnak, hogy átlyukasztom az agyadat, de aztán békülni kezdett: ezek gyerekdolgok, majd elintézik a gyerekek egymás között. Nem kellett volna a lányának szemen vernie a fiamat, és akkor most ő sem verte volna meg ennyire.

A történetben talán az is benne volt, hogy rájöttem, ezzel imponálok apámnak. Mert észrevettem, hogy ha nem is mondta ki, de valahol jó pontként könyvelte el, ha nem hagytam magam, és megbüntettem azt, akit meg kellett büntetni.

3.

Apám nem arra tanított, hogy üssem az embereket, sőt, az ellenkezőjét mondta mindig, hogy indokolatlanul senkit ne bánts, ne alázz, ne szégyeníts meg. Viszont aki téged bánt, molesztál, föléd akar kerekedni vagy meg akar alázni, azt tanítsd móresre, verd szanaszéjjel.

Én nem születtem agresszív gyereknek, nem is tudom, egy gyerek lehet-e egyáltalán agresszív, vagy lehet-e bárhogyan mérni, hogy mennyire agresszív egy gyerek. De azt tudom, hogy én egy nagyon nyugodt, kiegyensúlyozott gyerek voltam. Viszont a külső behatások valószínűleg nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy olyan lett a személyiségem, amilyen.

Emlékszem, talán első osztályos lehettem, amikor Cs.-ből átköltöztünk D.-be, ahol kertes házban laktunk. Tél volt, hóesés, nagyon nagy hó volt a járdán is. Ahogy söpörtem a havat, odajött hozzám egy gyerek a szomszédból. Zolinak hívták, talán egy évvel volt nálam idősebb, de nem tudom pontosan megmondani, mert intézetben nevelkedett, és csak ünnepekre – akkor épp karácsonyra – adták ki a szüleinek. Jó nagydarab, megtermett gyerek volt. Egyszer csak odajött hozzám, elkapta a seprűt, el akarta venni. Nem tudom, hogy csak játszani akart, vagy tényleg kellett neki a seprű, de nem adtam oda.

Apám, aki cipész volt, bent dolgozott a házban. Láttam, hogy

az ablaküvegen keresztül nézi a jelenetet. Felemelt kézzel jelezte, hogy nyomjak le a gyereknek egy sallert, mit rángatja ez a seprűt. Én akkor még mindig nem bántottam, mert tudtam, hogy sokkal erősebb vagyok nála. Miközben ment a rángatózás, apám megint jelezte, hogy vágjam nyakon. De én még mindig nem vágtam nyakon. Láttam, hogy apám egyszer csak leveszi a lábszíjat, amivel a cipőt a térdéhez szorította, félreteszi a cipőt, és feláll. Tudtam, hogy ez azt jelenti, mindjárt ki fog jönni. Abban a pillanatban eleresztettem a söprűt, és durr, úgy szájba vertem a gyereket, hogy eleredt az orra vére, csupa vér lett még a hó is. A srác elkezdett ordítani, és elmenekült. Láttam, hogy apám megnyugszik, bólint, és visszaül a helyére.

Nem arra tanított, hogy üssem az embereket, sőt, az ellenkezőjét mondta mindig, hogy indokolatlanul senkit ne bánts, ne alázz, ne szégyeníts meg. Viszont aki téged bánt, molesztál, föléd akar kerekedni vagy meg akar alázni, azt tanítsd móresre, verd szanaszéjjel.

Emlékezetem szerint ez volt az első eset, hogy megütöttem valakit. Aztán az egyik követte a másikat.

Még csak alsó tagozatos voltam, de abban az időben már megkóstoltam a cigarettát, az alkoholt, és az is előfordult, hogy lógtam az iskolából. Volt egy haverom, a Pataki, egy nálam három-négy évvel idősebb, bukott gyerek, aki sokat verekedett, és emiatt féltek is tőle a többiek. Egyszer egy kicsit be voltunk piálva. Kitalálta, hogy álljunk meg az iskola közelében, és verjük meg, aki oda tart. Tudtam, hogy minden gyerekkel azért nem bírok el, de tudtam azt is, hogy a Patakitól nagyon félnek, meg hát az alkohol is közrejátszott benne, hogy volt merszem

megtenni. Amikor jött egy gyerek – persze csak fiúkról volt szó, a lányokat nem bántottuk – kérdezem tőle: te hova mész? Megyek az iskolába, válaszolta. Durr, egy gyomrost neki. Hova mész? Hát az iskolába… Puff, egy pofon! Mit mondtál, hova mész? Nem hallottam jól! Miért bántasz, kérdezte erre, majd szólok a tanár úrnak! Árulkodnál? Mondtam, hogy nem mehetsz az iskolába! Kapott még egyet.

Volt olyan, amelyiket visszafordítottam, de volt, amelyik kerülő úton mégis bejutott az iskolába. Rögtön be is ment az igazgatóhoz, hogy a Komáromi meg a Pataki ütik a gyerekeket, akik iskolába akarnak menni. Kaptam egy igazgatói intőt, ráadásul úgy, hogy igazolatlanul voltam távol. Behívatták apámat, tele volt velem a töke.

Az iskolából többen is gyűjtötték a papírt meg a vasat. Volt az a mondás: „Gyűjtsd a vasat meg a fémet, ezzel is a békét véded”, meg mindenféle szocialista faszságok. Dolgos kisgyerek voltam, én is sokat vasaztam. Apám csinált nekem egy kiskocsit, azzal bementem a parasztokhoz az udvarba, és beszóltam, hogy van-e rossz fémhulladék, réz, vas alumínium, vagy rongy meg ilyenek. A legtöbb helyen volt, és oda is adták. Volt, ahonnan csak akkor vihettem el, ha előbb rendet raktam és összeszedtem a szemetet is. Később már annyira ismertek a faluban, hogy amikor megláttak a kiskocsimmal, már előre kikiabáltak, hogy látom, te mindenhol szeded össze a szemetet, nekem is van itt egy kis hulladék, gyere, neked adom! Volt, amikor egy mázsányit is összeszedtem. Emlékszem, a fuvaros egyszer egy vörösréz üstöt adott. Hú, annak hogy örültem! Még ma is emlékszem, abban az időben a lemeznek húsz fillér volt kilója, a vasnak negyven, az

öntvénynek hatvan, a sárgaréznek négy forint, a vörösréznek hat, az alumíniumért meg egy ötvenet adtak. Volt, hogy a pénz mellé sorszámozott szelvényeket is adtak, afféle tombolát, amivel Trabantot lehetett nyerni. Azt hiszem, tízkilónként kapott az ember egy ilyet, és azt mondták, a sorsolás után kifüggesztik a nyertes számot. Bebeszéltem magamnak, hogy az a Trabant az enyém lesz, úgyhogy még többet gyűjtöttem, rengeteg szelvényem lett a végén. Nem tudom, ki nyerte meg végül, azt sem, hogy mikor húzták. Nem emlékszem rá, hogy valaha is láttam volna a kifüggesztést.

A Patakival egyébként nagyon összevesztünk azon a rézüstön, amit a fuvarostól kaptam, mert neki is szólt a fuvaros felesége: mivel mindig együtt jártunk, összekevert minket. Végül engem láttak meg előbb, én hoztam el a rézüstöt. Emiatt a Pataki megharagudott rám, összeállt az öcsémmel, és mind a ketten ellenem fordultak.

Egyszer, mikor lementünk fürdeni a Kis-Dunára, otthagytam a kiskocsimat az udvarukban. Ők meg fogták, és bezárták a szerszámos kamrába. Amíg benn voltak a vízben, kivettem a Pataki zsebéből a lakáskulcsát, és bementem a konyhájukba. Nem nyúltam semmihez, semmit nem vettem el, csak tudtam, melyik fiókban tartják a sufnikulcsot. Kiszabadítottam a kiskocsimat, a kulcsot ledobtam a kőre az ajtó elé, és továbbálltam. Borzasztóan idegesítette őket, hogy túljártam az eszükön, a Patakit még ráadásul az is, hogy benn jártam a lakásukban. Csak azért, hogy belém tudjon kötni, mondogatni kezdte, hogy ez meg az eltűnt a lakásból. Ugyanezzel a szöveggel állt elém egyszer H.-ban is, a nagy iskola előtt. Akkor már nagyon

rossz gyerek voltam, volt egy gumibotom is, amit a szeméttelepen guberáltam. Hüvelykujjnyi vastag, gumírozott vászoncső volt, mindkét végén vassal, lehetett úgy hetven centi hosszú. Ott volt mindig a kabátom bal belső zsebében – azért a bal oldalon, mert jobbkezes vagyok. Olyan hajlékony volt, hogy amikor megsuhogtattam, csak úgy zúgott a levegőben. A Pataki tudta, hogy van gumibotom, mert az öcsémnek is volt, csak az övé vastagabb és rövidebb volt. Szóval ott állt előttem a Pataki, hogy ő most engem meg fog verni az iskola előtt. Tudtam, hogy fizikailag elbírna velem, de nem voltam ijedős gyerek.

Amikor láttam, hogy elállja az utamat, kirántottam a belső zsebemből a gumibotot. Gondoltam, nincs más lehetőség, harcolnom kell. Apám mindig azt mondta nekem: soha ne fuss el semmi elől, mert ha egyszer elfutottál, megteszed majd máskor is, és te leszel a futóember, az egész életed abból fog állni, hogy mindig megfutamodsz minden elől. Állj meg és küzdj, és ha elbuktál, azt sem tragédiaként kell megélni, inkább kelj fel és küzd újra, mint egy bokszoló! Ha így fogod fel, és így élsz, előbb-utóbb a vereség is sikerré változik. Ezt így konkrétan nem gondoltam át akkor, csak tudtam, hogy szégyen lenne elszaladni, és az nekem nem hiányzott.

Volt egy rúdelemes lámpám, pontosabban apámé, ami még korábban ott maradt a Patakinál. Na, ezzel a lámpával a kezében rontott most nekem. Elkezdtünk egymással szemben körözni, mint a bokszolók. Egyszer csak elkaptam a kezét, és olyat vertem rá, hogy elkezdett ordítani. A következő ütés a hátán csattant, a harmadik a lábán. Akkor már összerogyott és ordított, mert persze annak a csőnek vas volt a vége. Mint később kiderült,

eltörtem a csuklóját, begipszelték neki. Akkor már sírt, és könyörgött, hogy megadja magát, csak ne bántsam. Mondtam neki: na, többé már nem félek tőled, a kurva anyádat! Többé nem fogsz dirigálni, erősebb vagyok nálad! Megértetted?

Azért is megérdemelte, mert a bunyó közben véletlenül még az apám lámpáját is összetörte. Ezek után már nem voltunk többé jó barátok – én nem néztem fel rá, ő meg nem tudott engem irányítani.

4.

Nem volt senki, akinek elmondhattam volna, hogy mit gondolok. Akivel megoszthattam volna az érzéseimet. Nem volt egy idősebb fiú vagy lány mellettem, egy felnőtt, egy nagybácsi, akivel el tudtam volna beszélgetni a lelki gondjaimról. Így aztán magamba zárkóztam. Sohasem éreztem magam annyira egyedül, mint ebben az időszakban.

Én nem mondom, hogy nem szerettek a szüleim. A maguk módján szerettek. Nem voltunk gazdagok, egyszerű, átlagos család voltunk, talán inkább azt mondanám, hogy kissé még szegények is, mivel egy darabig csak apám dolgozott. Később anyám is munkába állt, mert kellett a pénz. De azért úgy nagyjából megkaptam mindent. Volt rendes ruhám, főztek rám. Ma sem mondanék rájuk semmi rosszat, mert tényleg szerettek. Csak nálunk valahogy nem volt divat az érintkezés, nem voltak ölelkezősek a szüleim. Nem mutatták ki a szeretetüket, nem játszottak velem. Talán nem volt rá idejük, vagy egyszerűen csak ilyen volt a természetük.

Apám elég idős ember volt, ebben az időben már hatvan felé járt. Ötvenéves korában nősült meg, anyám akkor harmincéves volt, húsz évvel fiatalabb tőle. Utána születtem én és az öcsém. Anyámnak az előző házasságából volt két lánya, így lett két

féltestvérem.

Igazából ez a vallásosság és ez a távolságtartás taszított ki valahol az utcára. Nem volt senki, akinek elmondhattam volna, hogy mit gondolok. Akivel megoszthattam volna az érzéseimet. Nem volt egy idősebb fiú vagy lány mellettem – a lánytestvéreimet nem találtam alkalmasnak erre – vagy egy felnőtt, egy nagybácsi, akivel el tudtam volna beszélgetni a lelki gondjaimról. Így aztán magamba zárkóztam. Sohasem éreztem magam annyira egyedül, mint ebben az időszakban. Nem volt senki, akivel beszélni tudtam volna.

Egyszer hajókirándulásra mentünk Budapestről Esztergomba, iskolai kirándulás volt. Jött velünk az egyik tanárnő, és vele is ugyanaz a szituáció játszódott le, hogy azt gondoltam: ő az anyukám, és szeret engem. Emlékszem, este, amikor a tanárok az étteremben vacsoráztak, én ott álltam kint, a hajókorlátnál, és az ablaküvegen át figyeltem, ahogy ő bent eszik meg nevetgél a többiekkel. Vele kapcsolatban is sokáig megmaradt ez az álmodozás.

Hogy mikor nőttem ki ezt a korszakomat, nem tudom. Szerintem olyan másodikos korom környékén. Vagy egyszerűen nem volt senki olyan a környezetemben, akivel ezt a plátói kontaktust ki tudtam volna alakítani.

Akkoriban már több olyan gyerekkel is megismerkedtem, akik nem is titkolták, hogy lopnak ezt-azt, vagy betörnek ide-oda-amoda. Ez engem különösebben nem érdekelt, én még mindig a disszidáláson törtem a fejem. Többször megszöktem otthonról, és aztán itt-ott, leggyakrabban a Balatonon kaptak el a rendőrök, és hazavittek. Olyankor mindig jött a lebaszás. Azt nem

mondhatnám, hogy sokszor megvertek, de azért volt pár alkalom, amikor az apám elnáspángolt, ami csak még inkább arra ösztönzött, hogy elszökjek. Egyszer az öcsémmel és a Zoli nevű barátunkkal hárman indultunk el, és végül a jugó határnál fogtak el bennünket. Nagyon nagy nyári zápor jött. A betonút szinte porzott, az esőcseppek akkorák voltak, hogy rendesen fájt, ahogy verték a bőrömet. Mi az erdő szélén mentünk a szántásnál, és hát persze térdig beleragadtunk a sárba. Mondta a Zoli, hogy menjünk ki az úttestre. Én nem akartam kimenni, mert az erdőben, a fedezékben biztonságosabban tudtunk haladni. De aztán rábeszéltek, hogy menjünk ki a betonra, mert telemegy a cipőnk sárral.

A fejünkbe húztuk a kis kabátunkat, hogy ne a nyakunkba essen az eső, úgy bandukoltunk egymás mellett. Egyszer csak valami zsizsegést hallottunk, mintha egy autó kereke lett volna. Oldalra néztünk, egy régi Warszawa vagy Pobeda volt. Elénk húzott, lefékezett és kiugrott belőle egy ballonkabátos pali, meg néhány katona. Hát ti hova mentek, kik vagytok, meg mik vagytok, kérdezték, mi meg egyből mondtuk nekik, hogy megyünk Amerikába. Hogy hova mentek, Amerikába? Na, gyertek csak, üljetek be a kocsiba! Betettek minket az autóba, és elvittek Bácsalmásra. Ott voltunk már közvetlenül a határ mentén. Nem tudom, hogyan őrizték a határt, mindenesetre abban a kurva nagy esőben is észrevettek minket.

A határőrök kifaggattak és összevertek minket, majd értesítették a helyi rendőrkapitányságot. Azok persze szóltak a szüleinknek. Estefelé kivittek minket az állomásra, föltettek a vonatra és rábíztak a kalauzra, hogy D.- n tegyen le bennünket.

Jött persze a nagy lebaszás, hogy mit csináltunk már megint. Apámat többször behívatták a gyámügyre, és emlékszem, egyszer, amikor hazajött, mérgesen mesélte anyámnak: mit akart az a szar kis taknyos előadó, majd ő fogja nekem megmondani, hogy hogy kell gyereket nevelni? Ha én nem tudok gyereket nevelni hatvanévesen, ő miért tudja húszévesen, hogy kell nevelni egy gyereket?

Apámnak ez visszatérő megjegyzése volt, folyton azon bosszankodott, hogy az a taknyos hogy meri kioktatni, meg minden. Holott az a pali, aki ezt mondta neki, részben igazat mondott, mert apámék nem akarták észrevenni, hogy valójában otthonról menekülök.

Ezt akkor még nem tudtam volna megfogalmazni, ha kérdezték volna, hogy miért, meg hogyan, nem tudtam volna válaszolni. Legfeljebb annyit mondtam volna, hogy hiányzik a szeretet, hogy elijesztik otthonról a barátaimat, és nincs kedvem elmenni a gyűléseikre.

Igazság szerint, bármennyire mondta is az apám, hogy tud ő gyereket nevelni, valójában nem tudott sem ő, sem az anyám.

Aztán történt egy olyan esemény, ami új irányt adott az életemnek. Egy barátommal meg az öcsémmel lementünk a Duna-partra. Valamelyikünk kitalálta, hogy törjünk be az egyik víkendházba. Rozoga volt az ajtó, simán berúgtuk, és összevissza kutattunk ott mindent. Igazából semmire sem volt szükségünk, csak tetszett, hogy garázdálkodhatunk egy idegen lakásban. Aztán annyira belejöttünk, hogy megszámlálhatatlan víkendházat feltörtünk, csak ott, a Duna- parton harmincvalahányat. Pár dolgot magunkkal is vittünk,

pecabotokat, késeket. Végül valaki észrevehetett minket, és jelentette a helyi rendőrnek.

Bélának hívták, egy agyalágyult, gonosz, alkoholista buzi volt. Egész életemben gyűlöltem ezt az embert. Üldözőbe vett minket egy pár önkéntes rendőrrel. Engem fogtak el utoljára, mert én bemenekültem a nádasba. Mivel akkor még nem tudtam úszni, megijedtem, mert már mellig ért a víz, amikor begázoltak értem és kihalásztak. A parton láttam, hogy ez a Béla a fegyverét babrálja, ma már tudom, hogy ott tárazta ki a pisztolyát egy fánál. De akkor is, éles, csőre töltött pisztollyal vadásztak ránk, gyerekekre.

Béla mindegyikünknek megbilincselte a kezét. Az öcsémet meg a barátomat föltették valami lovas kocsira, az egyik paraszt vitte át őket Sz.-re. Engem meg a Béla a motorja után kötött egy kötéllel. Szaladnom kellett persze, volt, hogy a lábam alig érte a földet. Azzal játszott, hogy néha gázt adott, és akkor rohannom kellett, hogy majd letépte a kezemet a bilincs. Szégyenszemre így húzott végig a falun, be a rendőrségig. Nemsokára meghozták az öcséméket is, aztán persze jól elvertek minket. Értesítették az apámat, aki bejött értünk. Hát, nagyon csúnyán nézett ránk. Azt mondta, hogy induljunk el az állomás felé, aztán várjuk meg, amíg elintézi a papírokat. Komoly verésre számíthattunk, ezért felszálltunk az első HÉV-re, ami D.-re ment. Három nap múlva kerültünk elő. Ebből aztán megint verés lett. Apám kijelentette, hogy előbb-utóbb elvisznek az intézetbe. Ezt mondjuk nem engedte volna. Mérges volt ránk, de azért valahol ragaszkodott hozzánk. Egyszer hallottam, hogy azt mondta: ennek a hülye Bélának egyszer a fejébe állítom a baltát. De most már nemcsak a

rendőrrel, hanem a gyámhivatallal is harcolnia kellett. Mit mondjak, tényleg rossz gyerekek voltunk.

A környéken rengeteg helyen lehetett fürdeni a Dunában és a sóderbányák tavaiban. Egy alkalommal épp öten-hatan fürödtünk együtt, és valamelyikünk kitalálta, hogy csináljuk meztelenül. Persze, piff-puff lehúztuk a gatyánkat, ugrándoztunk, lubickoltunk meg minden. A szomszédban, a téesz földjén öregasszonyok kapálgatták a földet. Körülöttük rohangásztunk, és a meztelen seggünket mutogattuk, ők meg fenyegettek minket a kapával. Aztán valamelyik öregasszony fölülhetett a biciklijére, és szólhatott ennek a Bélának, mert egyszer csak azt vettük észre, hogy bekerít minket a rendőr, a vadász meg egy hülye önkéntes rendőr. Elkaptak minket, bevittek az egyik paraszt udvarára, és jól elvertek. Nekem is ráhúzott a seggemre az a köcsög Béla a gumibotjával, pedig még nagyon kisgyerek voltam. Otthon aztán, amikor elmondtam, hogy mi történt, az apám megint agyon akarta verni a Bélát. Anyám sírva könyörgött, nehogy odamenjen, vagy szóljon neki, hiszen mi voltunk a rosszak.

Apámnak nagyon sokszor be kellett mennie hasonló balhék miatt a gyámügyre. Egyszer megláttam egy szép kis biciklit Sz.-en, az SZTK előtt. Nagyon megtetszett nekem az a kis bringa, úgyhogy fogtam magam, és elloptam. Fölpattantam rá, és hazatekertem. Elmentem a boltba, vettem festéket, és átkentem kékre. Onnantól ezzel a kis bringával jártam. Az egyik haveromnak is nagyon megtetszett az új biciklim. Elmondtam neki, hogy igazából loptam, aztán loptunk neki is egyet. Aztán egy másik haveromnak is, így már három lopott biciklink volt.

Lakott mellettünk egy szomszéd, Móczárnak hívták, egy

rohadt alkoholista volt. Ma már tudom, hogy spicliskedett a rendőrségnek, mert a halála előtt elmondta az akkor már felnőtt öcsémnek, hogy ő jelentett fel minket. Egyszer csak jött a Béla, hogy honnan van a bicikli. Bevittek a rendőrségre, majd átvittek Sz.-re, onnan pedig R.-re.

Emlékszem, egy dzsippel, egy katonai dzsippel jártak ezek a hülye rendőrök. Késő este volt már, R.-en viszont nem volt fogda, így aztán letartóztattak bennünket, és továbbvittek az Aradi utcába. Szerintem alig várta már a Béla, hogy le lehessen tartóztatni, és most tényleg le lehetetett, mert éppen betöltöttem a tizennégyet. Emlékszem rá, még mondta is a hülye segédrendőrnek, hogy majd jó refesek lesznek ezekből. A segédrendőr kocsmáros volt, egy kövér disznó, nagy bajusszal, úgy nézett ki, mint valami alföldi betyár. Fogalmam sem volt, hogy mi az a refes. A kommunista időszakban ez rendőri felügyeletet jelentett: meg volt határozva, hogy az ember mikor mehet el otthonról, még éjszaka, váratlanul is ellenőrizhették, sőt, volt olyan is, hogy az utca egyik oldalán járhatott valaki, a másikon nem. A refesek ki voltak tiltva bizonyos szórakozóhelyekről, nem találkozhattak bűnözőkkel vagy lehetséges üzlettársakkal, úton-útfélén ellenőrizték őket.

Az Aradi utca egy körbezárt épület, belső udvarral, körfolyosóval. Az udvart sárga keramittal rakták ki, középen folyt le a víz. Pontosan olyan volt a börtön, mint egy körfolyosós, gangos bérház. Amikor lementünk sétálni, a fejünk fölött mindig ott volt egy géppisztolyos rendőr. Elképesztően brutális körülmények voltak: faltól falig priccs, négyen voltunk egy cellában, aminek nem volt ablaka, helyette a fejünk fölött volt

egy üvegtéglából készült sáv. Nem lehetett nyitni, csak arra szolgált, hogy azon jöjjön be a fény.

Az egyik kihallgatás alkalmával Gabi, a barátom, akinek a második biciklit loptuk, és akkor már felnőtt volt, 21 éves, sírva fakadt, hogy őt most letartóztatták. Hogy börtönbe kerül, meg minden. Én meg gyerekként kiröhögtem őt, és azt mondtam neki, hogy te hülye vagy, mi a faszt fosol, örülj neki. Sittesek leszünk, képzeld csak el, milyen tekintélyünk lesz, ha kijövünk. Hogy fognak majd félni tőlünk, meg minden. Nemhogy örülnél neki, mi a fenét sírsz – mondom én, a tizennégy éves kisgyerek. Én biztattam őt, a 21 évest. Én egyáltalán nem úgy éltem meg ezt a dolgot, hogy hú, jaj, mi történt, milyen nagy borzalom. Valahol én tényleg örültem ennek, hogy milyen hírnevet szerzek magamnak a környéken. Ő viszont mindent elmondott, ellenem vallott, és lényegében miatta derültek ki a dolgok.

Akkor ilyen volt a rendszer: simán megbélyegeztek egy gyereket. Én most nem azt mondom, hogy lehet ilyet csinálni, hogy ellopom valakinek a biciklijét vagy bármi mást, de hogy ezért a csínytevésért börtönbe zárni egy gyereket, a felnőtt bűnözők közé… Emlékszem, gázpalackosokkal voltam együtt, akik elmesélték, hogy nagy gázcseretelepeket törtek föl, százszámra vitték el gázpalackokat, azt árulták. Utána betörőkkel ismerkedtem meg.

Végül átvittek a Frankóba, akkoriban ott fiatalkorúak voltak az első emeleten. Akkor már nem volt velünk felnőtt, csak gyerekek. Ott aztán ment a bitangság! Amit először megtanul az ember a börtönben, az a rabábéce. Az ember az ujjaival ír, nagyon hasonló a süketnémák beszédéhez, csak itt minden egyes

betűt meg kell formálni. De ugyanúgy lehet vele beszélni távolról, amíg szemmel látható a kéz munkája. Aztán megtanultunk „csövezni”: hogy hogy kell a csövön beszélgetni a két cella között. Meg mindenféle rosszaságot.

Valamikor augusztusban tartóztattak le. Jött a karácsony. Gondolom, az ügyész átnézte az iratokat, hogy ki miért van bent, és látta, hogy én milyen fiatal vagyok még, tizennégy éves, mégis le vagyok tartóztatva. Mindezt egy pitiáner balhéért, biciklilopásért. Úgyhogy elrendelte a szabadlábra helyezésemet. Egyszer csak jött az őr, bemondta a nevemet, a törzsszámomat, a rabszámot, és szólt, hogy készüljek, szedjem össze a cuccomat. Mást nem mondott. A többi srác felugrott, hogy hú, te most szabadulsz. Volt, aki azt mondta, hogy dehogy szabadulok, csak áttesznek másik zárkába. De biztos, hogy ez szabadulás, vitatkoztak mások, mert azt mondták, hogy szedjem össze a cuccomat. Ez csak szabadulás lehet, mert különben mondták volna, hogy melyik zárkába megyek. Én meg dilemmában voltam, hogy akkor most szabadulok, vagy mi lesz.

Még órákig vártunk, hogy visszajöjjön az őr, de nem jött. A többiek annyira mondták, hogy biztosan szabadulok, már szerették volna megkapni a cuccaimat. Add már nekem ezt az inget, a cipődet meg a tisztaságit, mindent. Mert ugye az volt a szokás, hogy aki szabadult, az mindenét otthagyta a társaira. Nem viszünk ki semmit se. Volt, aki ragaszkodott hozzá, hogy a fogkefét meg a borotvát, a tükrét elvigye, mert ha nem viszi magával, akkor biztos, hogy vissza fog jönni. Én viszont mindenemet szétosztogattam.

Végre nyílt az ajtó, és mondták, hogy fogjam a cuccomat.

Tényleg vittek a raktárba. Le kellett adnom a BV-s cuccot, aztán átvittek a szabaduló körletre, ott adták vissza a személyes dolgaimat meg az irataimat. Akkor már mondták is: na, jól jártál, gyerek, kiengedtek. Hány éves is vagy, ide többet vissza ne gyere nekem, mondta az őr.

Végül késő délután lett, már kezdett szürkülni, tél volt, mikor kimehettem. Soha nem felejtem el, december második volt. Bementem a két kapu közé, a Frankóban ugye két fakapu van. Ott szokott beállni a rabo. Gyalogoltam fölfele azon a lejtőn, jobboldalt volt a porta, ahol a beszélősök jöttek meg a hozzátartozók érdeklődni. Ott kellett leadni az iratokat, és onnan szóltak be a börtönbe. Amikor odaértem, be kellett mutatnom a papírt, leegyeztetni, hogy hívnak, hol születtem, hol lakok, mi anyám neve, satöbbi. Végül aztán visszaadta a smasszer a szabadulólevelet, hogy mehetek.

Kinyitom azt a marha nagy kaput, és ahogy kilépek, látom, hogy szépen esik a hó. Balra elnézek, látom, hogy ott van egy régi, szürke, dobozos, kasznis Csepel. Akkor még ezek voltak a rabszállítók. Elől, a lökhárítójánál egy nagydarab smasszer állt, a havat takarította az üvegről. Állok, szívom magamba a friss levegőt, nézem az eget, a fejem felemelve, a hátamon egy kis szütyő, amiben az irataim meg egy-két cuccom volt, amit addig letétben tartottak. Úgy néztek ki ezek a kis szütyők, mint a tornazsákok. A csomagokat fel lehetett adni postán, de a tisztaságit ezekben a szütyőkben hozták beszélőkor a hozzátartozók. Rá volt írva a delikvens neve és a törzsszáma, úgy kellett leadni. Ezt lehetett minden héten cserélni: ebben vitték el a szennyest a szülők vagy a hozzátartozók. Na, egy ilyen kis

batyu volt a vállamra akasztva. Ahogy döng, becsukódik a kapu, a smasszer megáll a hókotrás közben, és kifordul felém. Na, mi van, legény, kiengedtek? Mondom neki: igen, kiengedtek. Aztán ide soha többet ne gyere vissza. Remélem, tanultál belőle. Hány éves vagy? Mondom neki: tizennégy. Nagyon bennem maradt ez a pár mondat, ahogy mondom neki: dehogy jövök én ide, soha többet!

Leírhatatlan, eszméletlen érzés volt először szabadulni. Nem is tudom mihez hasonlítani, valami olyan borzasztóan magával ragadó élmény volt kijönni azon a kapun, hogy valami rettenet.

Elindultam a Józsefvárosba, felszálltam a felénk induló vonatra. Már sötét volt, ahogy leszálltam otthon, az állomáson. Nem sokan szálltak le rajtam kívül, de köztük volt egy gyerek is, előttem ment, láttam, egy csomó könyv van a hóna alatt. Hátulról meg a fizimiskájáról úgy láttam, mintha az öcsém lenne. Rákiabáltam, hogy Isu, mire megfordult: tényleg ő volt. Nem tudtuk, hogy egy vonattal jövünk hazafelé. Szaladt gyorsan, ledobta a könyveket, amiket a nagynénémtől hozott, mert nagyon szeretett olvasni. És akkor megöleltük egymást. Mondtam neki: kiengedtek a börtönből, gyere, menjünk haza. Te menj előre, ne mondd meg, hogy itt vagyok. Csak menj be, kezdj el rólam beszélgetni. Hallani akarom, hogy mit mondanak rólam. Akkor majd egyszer csak benyitok. Úgy is volt. Hazament az öcsém, és elkezdte mondani, mi lehet a Dodival, ez-az, amaz, bent van a börtönben, mikor jön haza, anyám és apám meg ott sajnálkoztak. Egyszer csak benyitottam az ajtón, és ott álltam előttük. Anyámnak majd megállt a szíve, sikított, odajött, megölelt. Éjszakába nyúlóan meséltem.

Egyszer csak elővettem egy cigarettát, és rágyújtottam. Emlékszem, ez volt életemben az első eset, amikor apám előtt rágyújtottam. Már rég tudták, hogy dohányzom, mert többször megérezték rajtam a dohányszagot, anyám többször talált is dohányt meg cigarettát a zsebemben. Többször mondták is: tudjuk, hogy cigarettázol, de ne csináld, mert ártalmas meg minden. De mint minden más gyereket, ez engem nem zavart, meg nem is nagyon érdekelt. Viszont akkor először gyújtottam rá apám előtt. Azt kérdezte: mi van, fiam, te már dohányzol? Igen, mondtam, és szívtam tovább a cigarettát.

Szerintem ekkor lettem felnőtt.

Innentől kezdve teljesen megváltozott a viszonyom apámmal. Úgy éreztem, bármit megtehetek, másképp kell kezelnie most már. Máshogy beszélgettünk, más lett a kapcsolat közöttünk.

5.

Móni a tükör előtt állt, fésülgette a hosszú haját, és kérdezte, hogy mit olvasok. Én összecsaptam a könyvet, nem akartam neki megmutatni. Birkózás lett a vége. Csak később tudtam meg, hogy 24 éves volt. Én meg csak 13.

Lakott ott a faluban egy srác, olyan öt évvel volt idősebb nálam, vagy talán még többel. Vilinek hívták, egy szellemileg fogyatékos srác volt. Kihasználták a faluban, ingyen dolgoztatták vagy egy pohár borért, pár szál cigarettáért, esetleg ennivalóért. Így aztán elég jól megerősödött, megizmosodott. Úgy nézett ki, mintha egy felnőtt srác lett volna, akár egy 20 éves. Nagy, erős karjai voltak, széles mellizma, meg minden.

Egyszer négyen-öten voltunk iskolatársak, valamiért összeszólalkoztunk vele. Nem tudnám már megmondani, hogy miért, de mivel többen voltunk, hiába volt ő erősebb meg idősebb, nem féltünk tőle. Megfenyegettük, aztán ő hazament, és elmondta a szüleinek, hogy meg akartuk verni. Aztán átjött az édesanyja az egyik nővérével – két nővére volt neki –, hogy miért akartuk mi őt bántani. Mi elmondtuk a magunk verzióját, hogy történt, úgyhogy látták, hogy ezek csak ilyen gyerekes dolgok. Meghívtak a szülei, hogy menjünk át, barátkozzunk össze, nem szabad verekedni, meg bántani egymást. Úgyhogy egyszer át is mentem hozzájuk, aztán valahogy egészen jól éreztem magam

ott. Más volt a környezet. Ott volt a két nővére, akik ugye már nagylányok voltak. Aztán többször is mondták, hogy menjünk át, megkínáltak süteménnyel, evvel-avval. Úgyhogy elkezdtem elég sokszor átjárni hozzájuk, és jó barátság szövődött közöttünk, meg a lányokkal is.

Később jöttem rá, hogy igazából ez a két lány volt a falu kurvája. A Liza meg a Panni. Az összes bitang hozzájuk járt a környékről: a szabadult bűnözők, az alkoholisták, a trógerok, a kocsmai verekedők, a lumpen elemek mind megfordultak ott, aki számított a faluban, meg a környékén. Kezdtek megkedvelni, látták rajtam, hogy egy értelmes, ragaszkodó kisgyerek vagyok. Mondták sokszor: menjél, Jocika, hozzál cigit a boltból, menj el a kocsmába, vagy a borkimérésbe. Jól összebarátkoztam velük.

Volt egy srác, hát srác, vagyis felnőtt ember volt az már, Cigánynak hívták. Nem volt az cigány, csak a természete volt olyan. Nagyon megkedvelt engem. Akkor még nem láttam a Balatont életemben, úgyhogy a villás Csepeljével levitt a Balatonra. Hú, de tetszett nekem az a hatalmas nagy víz, hogy nem látom a túlsó oldalt! Aztán összevissza vitt magával mindenfele csavarogni. Aztán később meghalt ez a Cigány. Valami őzet talált az erdőben, ami hastífuszba vagy valami más nyavalyába döglött bele. Ez hazavitte, megfőzte, és evett belőle. Egyre rosszabbul lett, aztán már félrebeszélt, mit tudom én. Mire kihívták a mentőket, és bevitték a kórházba, addigra már meg is halt. Én akkor olyan 14 éves lehettem.

De jártak oda más éjszakai emberek is. Abban az időben nem voltak még diszkók, hanem bálokat tartottak a falukban, a kultúrházakba hívtak meg zenekarokat. Akkoriban divat volt

még, hogy a két falu, T. és D. összecsapott, megverekedtek egymással. Olyankor engem szalajtottak el, hogy értesítsem a Hajast vagy a Szenest – ilyen nevük volt ezeknek az embereknek –, mert jönnek T.-ből, és bunyó lesz a kultúrházban. Fölpattantam a kis bringára, és mentem. Szinte mindenkivel jó barátságot ápoltam.

Eközben azért magam korabeli gyerekekkel is megismerkedtem. Volt egy Cyborg nevű srác, aki pár évvel lehetett idősebb nálam. Vagy háromszor bukott, nagyon-nagyon rossz híre volt az iskolában. Vele kezdtem el csavarogni, de közben vissza-visszajártam a Vilihez meg a nővéreihez is. Náluk ismerkedetem meg az itallal, a cigarettával és a kártyával. Mert ugye itt ittak, cigiztek és kártyáztak. Hál' istennek az ital soha nem vált a szenvedélyemmé, viszont a cigarettára elég erősen rászoktam, azt harmincéves koromig szívtam, aztán egyszerűen eldobtam és eltapostam. Abbahagytam, és soha többet nem gyújtottam rá. Apám is ugyanígy dobta el a cigarettát, amikor harmincéves volt. Úgy voltam vele, ha ő volt olyan kemény, hát én sem vagyok puhább fából faragva, megteszem ugyanezt én is. Harmincéves koromig adtam magamnak időt arra, hogy kidohányozzam magam. Hála istennek azóta sem gyújtottam rá.

Láttam olyan dolgokat is, amiket gyerekként nem lett volna szabad. Egyszer volt egy olyan eset, hogy benyitottam a szobába, ahol a Cigány épp dugta a Lizát. Gyorsan be akartam csukni az ajtót, de rám kiabált, hogy gyere vissza. Mondta a Lizának: mutasd meg neki a puncidat. Az meg erre azt mondja: jaj, Cigány, ne hülyéskedjél már! Mire ő: ne dumálj, nem látott még ilyet, mutasd már meg neki. De hát ne viccelj, ő még gyerek, ismerem

az anyukáját, meg minden. Mit számít az, mutasd meg a puncidat! A Liza persze nem akarta megmutatni, erre a Cigány adott neki egy jó nagy pofont, és lerántotta róla a takarót. Hiába próbálta takargatni magát, dugta a lába közé a kezét, a Cigány ordított: ne dugdosd magad, tedd szét a lábadat, mutasd meg neki. Ez ilyen elevenen bennem maradt.

Meg volt olyan is, hogy odahívott a Cigány, kivette a Lizának a mellét, és felszólított, hogy kapjam be. Mondom: dehogy kapom én be. Akkor ez még túl magas volt nekem, nem értettem ezeket a dolgokat. Na, gyere ide, mondta. Nagy nehezen odamentem. Azt mondta,: na, add ide a kezed. Megfogta, és rátette. Az maradt meg az emlékezetemben, hogy milyen illata volt a nőnek, és hogy milyen finom tapintású volt a bőre.

Úgy tizenhárom éves lehettem, amikor egyszer átmentem, és ott volt egy idegen lány. Sohasem láttam azelőtt. Kiderült, hogy Móninak hívják, és valamikor egy intézetben voltak a Lizával, egy hálóban laktak. A Móni összeállt egy palival, és ideköltöztek a faluba. Most, hogy újra találkoztak, megtárgyalták az intézeti dolgokat, és örültek egymásnak. És akkor már elkezdtem férfiszemmel nézegetni ezt a nőt, mert akkor már olyan nagyobb fiú voltam. És az az igazság, hogy előtte nem sokkal, talán olyan két héttel, már majdnem meg is dugtam a Lizát. Moziban voltunk, és smároltam vele. A kezem bent volt a lábai között, a nedves combjait simogattam, teljesen be volt gerjedve. Szerintem nem sok kellett már. Ha rámenősebb, vagy kicsit idősebb vagyok, szerintem hazafelé meg is dughattam volna.

Amikor ez a Móni megjelent, nagyon megtetszett nekem. Olyan 165-168 centi magas lehetett, nagyon hosszú, fekete haja

volt, majdnem leért a fenekéig, fekete szeme és bájos arca volt neki. Emlékszem, a szobában olvastam a *Winnetou*t. Még ennyire gyerek voltam, de mondom, emellett már érdekelt a nő is mint nő. A Móni a tükör előtt állt, fésülgette a hosszú haját. Kérdezte, hogy mit olvasok. Valami olyasmit válaszoltam neki, hogy semmi közöd hozzá. Kötözködtem vele, így lepleztem az érdeklődésemet. Az lett a vége, hogy odajött elvenni tőlem a könyvet. Nem akartam neki megmutatni, birkózás lett a vége. Csak később tudtam meg, hogy 24 éves volt. Én meg csak 13, de erős fiú voltam, úgyhogy csak hagytam, hogy ott erősködjön velem. Rám feküdt, éreztem a bőre illatát. A melle odanyomódott a mellkasomhoz, teljesen föl voltam izgulva. Rendesen szerelmes lettem ebbe a Móniba.

Szinte minden napomat ott töltöttem. A szabadidőmben szaladtam át hozzájuk, hogy találkozhassak a Mónival.

Egyik este megint ott voltak a bitangok a lányoknál, és valaki mondta, hogy elfogyott a cigaretta, kéne hozni. Szóltak nekem: Dodi, nem mész el? Hozol cigarettát? Menj, ugorj át a kocsmába. Nagyon nem akartam elmenni, mert hát ott volt a Móni, jó volt a társaság, ittak meg kártyáztak, de tudtam, hogy úgyis mennem kell, mert hát én vagyok a kifutófiú. Azt nem tudom már, hogy a Móni szólt, vagy én szóltam neki, de végül ő is eljött velem, együtt indultunk el. Egyszer csak odanyúlt, megfogta a kezem, és kéz a kézben sétáltunk. Hál' istennek a kocsma akkor már nem volt nyitva, fel kellett mennünk a következőhöz. Vettünk két doboz Kossuthot. Visszafelé kicsit már rámenősebb voltam, átöleltem, és mondtam neki, hogy szeretem, tetszik nekem. Erre kigúnyolt, hogy gyerek vagyok még, kicsi vagyok. Ez olyan nagy

sértés volt, hogy amikor odaértünk a házunkhoz, megfogtam a kezét, és elkezdtem húzni le a Dunára, meg mondtam neki, hogy jöjjön le, meg akarom dugni. Igazából ellenkezett is, meg nem is. Ha nagyon nem akarta volna, kitépi a kezét, sikítozik, meg ordibál és elszalad. Úgyhogy aztán az lett a vége, hogy lementünk a Duna-partra, és bementünk abba a kis ligetbe, ahol játszani szoktam. Letepertem, elkezdtünk csókolózni, benyúltam a pulóverje alá, elkezdtem simogatni a mellét. Kemény mellbimbója volt. Aztán benyúltam a lába közé. Eleinte eltologatta a kezemet, de végül magától húzta le a bugyiját, megfogta a kezemet, és betolta a nedves, meleg combjai közé, bevezette az ujjamat a puncijába.

Gyorsan megtörténtek a dolgok. Amikor ráfeküdtem, hirtelen azt sem tudtam, hogy mit kéne csinálnom, hova kéne raknom. Próbálkoztam pár figurával, de nem sikerült, ezért mondtam neki: tedd be te. Erre elkezdett röhögni, nevetett rajtam. Olyan ideges lettem, hogy majdnem lekevertem neki egy pofont, de végül betette magának, és hát gyorsan lezajlott az esemény. Hát, én olyan nagyon boldog voltam, hogy madarat lehetett volna fogatni velem. Mentem haza, elmeséltem az öcsémnek, az meg olyan gonoszul nézett rám. Hát igen, ő még kicsi volt, neki ez visszatetsző volt. Nem tudta elképzelni, hogy minek ez, minek van erre szükség. Én meg csak röhögtem rajta, mondtam neki: majd ha nagyobb leszel, rájössz.

Ez aztán állandóvá vált a Mónival.

Így utólag egyértelmű, hogy már abban az időben teljesen elvadultam. Semmi más nem érdekelt, csak a lopás. Nagyon ügyesen tudtam lopni. Egy este az egyik barátommal két-két

nagy szatyor cuccal jöttünk haza épp Pestről. Főleg kaját, italt, cigarettát loptunk, de mást is, amihez hozzáfértünk. Olyan este tizenegy óra lehetett, amikor D.-n leszálltunk a HÉV-ről. Óránként járt a busz, elindultunk hát gyalog. Félúton lakott a Móni. Mondtam a haveromnak, hogy ugorjunk be hozzá, mert kúrni akarok. Azt mondta: hogy ugornánk, otthon van a férje. Erre azt mondtam: szarok én rá, attól még simán elhozom a Mónit otthonról. Ebből balhé lesz, mondta a haverom, mire azt feleltem: és? Leütöm a Jóskát és annyi.

Odaértünk a Móniékhoz, bekopogtam, hallom, hogy kérdezik, ki az. Mondom a nevemet, fölkapcsolódik a villany, kinyitja az ajtót a Jóska, a Móni élettársa. Olyan harminc-harminckét év körüli pali volt. Én bemegyek, ő visszafekszik a Móni mellé az ágyba. Jó nagy franciaágyuk volt. Én benyúlok a táskába, előhúzok egy üveg konyakot, bedobom közéjük az ágyba, és mondom, hogy igyatok. Hát mi már nem iszunk, este van, késő van. Mondom: az nem számít. Móni, te meg keljél föl és öltözz, mert velem jössz. A Móni – mit tehetett volna mást – elkezdett hüledezni, hogy ugyan már, minek öltözzek, meg hová megyünk. Elviszlek megbaszni, mondom neki. Szedd össze a cuccodat, készülődjél. A Jóska ott feküdt mellette, de meg se mert szólalni. A Móni persze tiltakozott, hogy ugyan már, szó sem lehet róla, mit képzelsz, pedig felesleges volt alakoskodnia, mert a Jóska már tudta, hogy kúrom, de befogta a száját, két okból is. Egyrészt azért, mert hiába voltam csak tizenöt éves, ha megtámadott volna, darabokra szedem. Másrészt mindenki tudta, kik a védelmezőim: a Cigány, a Szenes meg a Hajas. A környéken mindenki tartott tőlük. Úgyhogy nem volt bennem

félelemérzet, nekimentem volna bárkinek. Nem akartam én huzakodni, meg igazából a baszást se forszíroztam, egyszerűen élveztem, hogy lealázom őket.

Emlékszem, pár év múlva, talán a Haliból szabadultam, összefutottam az utcán a Jóskával. Amikor meglátott, át akart menni a túlsó oldalra, de szóltam neki, hogy ne féljen tőlem. Nyújtottam a kezemet, és viccesen megkérdeztem, hogy megismer-e. Azt mondta: hogyne ismernélek meg, téged nem tudlak elfelejteni! Mondtam neki: annak idején, gyerekkoromban nagyon köcsög dolgokat műveltem. Nagy buzi gyerek voltam. Nem elég, hogy szétkúrtam a nődet, de még be is fenyítettelek. Azt mondta erre: á, már nem érdekes, mit foglalkozol vele. Ami volt, az volt. Azért én mégis elnézést kérek, feleltem. Ha velem egy taknyos kölyök így beszélt volna, hát nem élte volna túl.

Bármennyire is kiscsávó voltam még, amikor a Móni elvette a szüzességemet, azért én borzasztó féltékeny voltam rá. Volt D.-ben egy szórakozóhely, a Dominó, oda járt pasizni a barátnőivel. Én nem mehettem be, mert egyrészt fiatalkorú voltam, másrészt állandóan szökésben voltam az intézetből, és a rendőrök épp az ilyen helyeken kerestek. Úgyhogy messziről figyeltem a Dominó ajtaját, és vártam, hogy a Móni kivel megy el. Egy alkalommal egy huszonvalahány éves, magas, vékony srác ültette az autójába. Későn kapcsoltam, szaladtam az autó után, hogy bebasszam az ablakát, de nem értem utol. Aztán pár nap múlva a haverommal megtaláltam a srácot. Mondtam neki: ha még egyszer elviszed azt a kurvát, én kibelezlek. Annyira keményen álltam elé, hogy beijedt tőlem a pali. Az a felnőtt férfi elkezdett

hebegni-habogni, hogy neki azt mondta a nő, hogy egyedülálló, aztán a végén még bocsánatot is kért.

Egyébként az az éjszaka, amikor elvitte az autós krapek a Mónit, feledhetetlen maradt. Hazamentem, és elkezdtem inni a rengeteg lopott piából. Összevissza kevertem az italokat, pillanatok alatt berúgtam, de annyira, hogy szinte beszélni sem tudtam. Fogalmam sincs, hogy miért, de eldöntöttük a haverommal, hogy átmegyünk T.-be. A hídon jártunk, amikor jött szembe egy autó. Kiálltam az út közepére a reflektorfénybe. Tombolni akartam. Törni-zúzni, leamortizálni egy autót. Sikerült megállítanom, csakhogy rendőrök szálltak ki belőle. Mindjárt kézbe is vették a gumibotot, és elindultak felém, hogy na, mi van, mit csinálsz te itt az út közepén. Azt ordítottam, hogy megcsalt a menyasszonyom, aztán sírva is fakadtam. Azt mondta erre a zsaru: neked menyasszonyod van? Aztán megkérdezte a Jancsit is, hogy miről beszél ez a gyerek, hogyan lehetne neki menyasszonya. Elkapta a fülemet: hány éves vagy te egyáltalán? Mondom neki: tizennégy, de nemsokára tizenöt leszek. És hány éves a menyasszonyod, aki megcsalt? Huszonnégy. A két zsaru egymásra néz, elkezdenek röhögni, visszakapcsolják a gumibotot az oldalukra, aztán azt mondják: no, te gyerek, te jól berúgtál! Ezért piáltál? Ezért. Akkor azt mondják a Jancsinak: na, fogd meg a haverodat, kísérd haza, fektesd ágyba, vigyázz rá, nehogy garázdálkodjon, vagy valami bajt csináljon. Aztán röhögve beszálltak a kocsiba.

A Móni után a Vili kisebbik nővérét, a Lizát is megkúrtam, de az idősebb, a Panni nem akart kötélnek állni. Azt ismételgette folyton, hogy nem feküdhet le velem, mert még gyerek vagyok,

ismeri az anyukámat is.

Egyik alkalommal idézést kaptam a rendőrségre. Mondtam a haveroknak: száz százalék, hogy ott azonnal le is tartóztatnak, és egy ideig biztosan nem fogok kijönni. Akkor ne menjél be, mondták. Basszátok meg, ha nem megyek be, bujkálnom kell egész életemben, feleltem. Vagy át kell szöknöm a határon, de ott is ugyanúgy elkaphatnak. Azért reménykedtem, hogy talán mégsem tartóztatnak le. Mindig a remény hal meg utoljára, ugye. A haverjaim mindenesetre szerveztek egy búcsúztató bulit előző estére. Szépen földíszítették a Lizáék lakását, már napokkal a buli előtt loptam sok cigarettát, italokat, csokoládét, tele volt az egész ház mindenféle jó dologgal. Este pedig összejöttek haverok, a csajok, hogy elbúcsúzzanak tőlem. Egyébként másnap tényleg le is tartóztattak, jól éreztem én a dolgokat.

Akkor már össze voltam veszve a Mónival, és hogy szívjam a vérét, ráindultam a Pannira. Táncoltunk, elkezdtem vele csókolózni, mire eltolt, hogy ó, nem szabad, itt a Móni. Nem járok már a Mónival, felejtsd el, feleltem. De te még gyerek vagy, ismerem anyukádat! Mondtam neki: ne foglalkozzál már az anyámmal, én is ismerem a te anyádat, mégis megduglak, a faszomat érdekli, hogy te kit ismersz?! Ne mondd nekem, hogy gyerek vagyok! Mindig ideges voltam, ha legyerekeztek, ha kicsinek néztek, aki semmire se jó. Mitől lennék én gyerek, kérdeztem. Igazából már tényleg nem voltam gyerek, lehettem tizenöt vagy tizenhat éves. Kimentünk a konyhába, magamhoz öleltem, fogdostam a mellét. Akkor már odabújt a vállamhoz, csókolóztunk, persze hogy begerjedtem. Egyszer csak megfogtam, fölkaptam az ölembe, és elindultam vele a szoba

felé. Elkezdett rúgkapálni, de hiába volt ő felnőtt, huszon-akárhány éves nő, kurva erős voltam. Magamhoz szorítottam a lábánál fogva, a karjait lefogtam, a könyökömmel lenyomtam a kilincset, be a szobába. Kurva sötét és csend volt odabenn. Olyan régi, fakeretes ágyak voltak, mint a nagyszüleimnél. Ledöntöttem a Pannit keresztben az ágy végénél. Fel akart ugrani, de én rátettem a kezem a mellére és nyomtam lefelé, hogy maradjál, ne kapálózzál már! Máris nyitottam ki a nadrágomat, fél kézzel téptem le magamról. Ő csak kapálózott, rúgkapált, de leszakítottam róla a bugyit, szét a lábát, és akkor kezdődött a műsor. Addigra már megadta magát, de elkezdett sírni, és nem hagyta abba. Igazából nekem sem volt olyan nagy élmény. Kérdeztem is tőle, hogy miért sírsz, de az istennek nem mondta volna meg. Gondoltam, biztosan azért sír, mert ez megtörtént vele, vagy mert épp velem, egy „kis gyerekkel", akinek ismeri a szüleit. Nem tudtam rájönni, de olyan sokat nem is törődtem vele. Végig zokogott. Hova tetted a bugyimat? Eltépted! Add ide! Összevissza kerestem, de nem találtam azt a bugyit. Mondtam neki: biztos itt van valahol, keresd meg. Gondoltam, mielőtt elteszem, megtörölöm a cerkát. A szoba be volt sötétítve, de fölül volt húsz centi, amit nem takart a függöny. A ház a kanyarban állt, és ahogy a hídról jöttek lefelé az autók, a fénycsóvájuk bevilágított az ablakon. Állok ott, törölgetem a szerszámomat, jön egy autó, becsapódik a fény… Atyaúristen! Ott feküdt az anyja az ágyban! A csaj az anyja lábán feküdt. A kurva életbe! Nagyon megijedtem. Nyitva volt a szeme, és engem nézett. A szívverésem is megállt. Csak egy pillanatig tartott az egész, ahogy az autó elment, megint sötét lett. Meg sem mertem

szólalni, eltettem a cerkát, és gyorsan kipucoltam a lakásból. Mondtam a haverjaimnak, hogy gyertek gyorsan, mennünk kell. Amikor kiértünk a buszmegállóba, kérdezik: megkúrtad a Pannit? Persze hogy meg, mondtam, aztán elmeséltem az egész sztorit. Végig azért sírt, mert ő tudta, hogy benn van az anyja a szobában, de már nem tudott leállítani, én meg úgy basztam meg, hogy az anyja lábán volt a háta. Én meg nyomkodtam, dögönyöztem, szinte letapostam a kezemmel, beszéltünk, vitatkoztunk… erre még a halott is fölébredt volna, nem lehet, hogy az anyja nem volt fenn. A fénynél még szembe is nézett velem! A haverok csak röhögtek, mire mondtam nekik: basszátok meg, én oda soha többet nem megyek. Az anyja látta a farkamat, ott basztam meg a lányát a lábán!

Később, talán amikor a Haliból szabadultam, megint összejöttem a Pannival egy kúrásra valahol. De az már említésre sem méltó.

6.

A továbbszállítás előtt megpróbálták velünk elhitetni, hogy milyen fasza helyre kerülünk. De pontosan tudtuk, hogy egy nagy rakás szar, ami ránk vár. A Daráló volt Magyarország legkeményebb fiú-nevelőintézete.

Abban az időben már ismertem intézetis gyerekeket, meg a börtönből is megvolt egy-egy srác címe. Volt egy barátom, aki rendszeresen pénz nélkül járt vásárolni. Amikor kijött az ABC-ből, benyúlt a zsebébe, és adott egy csokit. Kérdeztem tőle, honnan van a csoki? Hát loptam. Hogy loptad el? Egyszerűen. Menjünk be és mutasd meg, hogy csináltad. Bementünk, és persze simán lopta a csokoládét, a cigarettát, az italt, mindent. Akkoriban még nem voltak kamerák, és nem voltak ennyire dörzsöltek az eladók sem, úgyhogy könnyen kihoztam én is szinte bármit. Jól ment a lopás, nagyon rászoktam. A téli időszakban, emlékszem, egy fekete maxi szövetkabátban jártam, aminek a bal oldalán kivágtam a bélését, és abban olyasmiket is ki tudtam hozni, mint a gyulai kolbász. Hogy ne legyen nehéz becsúsztatni, kétszer 50 dekába mérettem, ugyanígy a gépsonkát. Volt, hogy annyi minden volt a kabátomban, hogy meg kellett emelnem a bal oldalát, és átcsúsztatni a szajrét a jobb oldalra, mert már kidudorodott.

Elkezdtem összejárni az intézetis srácokkal, így végül hatan

lettünk. Már ruházati boltokba is bementünk. Cipőt például úgy loptunk, hogy bedobtuk a pad alá a rossz, elhasznált cipőinket, és az újban jöttünk ki. Így, teljesen felruházkodva jártuk a várost, csavarogtunk.

A szabadulásom óta felnőttnek és erősnek éreztem magam. Jó erőben voltam, akkor már dolgoztam a fuvarosok mellett, meg rakodtam kint a Tüzépen. Volt egy nagyon fasza csúzlim, csapágygolyókkal lövöldöztem. Egyszer, amikor kint az erdőben fácánoztam, megláttam, hogy közeledik az a két paraszt a lovas kocsijukkal, akik annak idején megvertek a meztelen fürdőzés miatt. Még mindig a begyemben voltak. Elé álltam az első lovas kocsinak, és azt mondtam: álljál meg, a kurva anyád. Emlékszel rá, amikor kisgyerek koromban összevertetek? Nagyon erősek voltatok, hogy meg tudtatok verni egy tízéves kisgyereket, ugye?

Nem akart a paraszt megállni, inkább felállt és kihúzta az ostort. Én meg abban a pillanatban becéloztam a mellét, és olyat lőttem a vasgolyóval, hogy hátraesett az ülésre. Elkezdett ordítani, aztán mielőtt gyorsan újratöltöttem volna, felállt, és a lovak közé csapott, azok meg elkezdtek vágtatni. Még egyszer eltaláltam a csúzlival, akkor is fölordított, és úgy félrecsapódott a feje, hogy a kucsmája leesett a földre. Fölkaptam a kucsmát, föltettem a fejemre. Jött a másik, az elé is odaálltam. Mondtam neki, hogy álljon meg, de az sem akart. Mellbe lőttem, és mondtam neki, hogy a következő golyó át fogja vinni a fejét. Erre leugrott, lekapcsolta az istrángtartót, kiakasztotta a hámfát – egy 80-90 centis fa egy vaskampóval –, és azzal kezdett üldözni. Esélye sem volt. Az idős, kövér parasztember kapkodta a levegőt, én meg cikáztam, ugráltam körülötte, betöltöttem a csúzlit, és

durr, adtam neki. Végül már könyörgött, hogy ne lőjek többet. Mondtam neki, hogy előbb tegye le azt a fát. Nem akarta ledobni, de meggyőztem, hogy ellenkező esetben a következő golyóval szétroppantom a fejét. Eldobta a fát, én levettem a fejemről a kucsmát. Mondtam neki: vedd meg tőlem ezt a kucsmát. Erre azt felelte: minek vegyem meg, nekem is van kucsmám. Nem érdekel, milyen kucsmád van, ezt fizesd ki, vedd meg. Nem akarta, de amikor mondtam neki, hogy fejbe lövöm, csak megkérdezte, hogy mennyibe kerül a kucsma. Mondtam neki, hogy száz forintba. Abban az időben az még nagy pénz volt. Száz forintért két kucsmát is kapok, mondta. Nem érdekel, fizetsz vagy agyonlőlek, válaszoltam. Először azt hazudta, hogy nincs nála pénz, de addig fenyegettem, hogy végül elővette a százast. Mondtam neki: dobd le a földre. Ledobta, én meg odadobtam neki a kucsmát: kifizetted, tied. Aztán akaszd vissza azt az izét, és tűnj el innen, mert szétlőlek. Fölvettem a pénzt, és elmentem.

Az első paraszt megállíthatott valami autót, ami visszavitte a faluba, és értesítette ezt a hülye rendőrt, a Bélát. Úgyhogy mikor mentem hazafelé, ezek már lesben álltak a sorompónál. Ott volt velük a Vadász is. Igazából nem álltam volna meg, de az a köcsög rám fogta a puskáját, és kényszerített, hogy menjek be az udvarba. A Béláék elkaptak, és elkezdtek ütni. Püfölték a fejemet, véreztem rendesen. Végül elengedtek, de mondták, hogy na, ezért megint börtönbe kerülsz.

Hazamentem, a hajam össze volt ragadva a vértől. Apám tombolt az idegtől. Mondtam, hogy a Béla, a Vadász, az önkéntes rendőr meg az egyik paraszt, azok vertek meg. Az apám megint ment volna, hogy agyonvágja őket, de hál' istennek anyám nem

engedte. Másnap jöttek a rendőrök, és letartóztattak.

Először megint az Aradi utcai fogdára kerültem, majd miután kivizsgálták az ügyemet, átvittek a Frankó utcába. Azzal a különbséggel, hogy most már nem engedtek ki néhány hónap múlva, hanem több mint egy évet bent voltam. Egész pontosan egy év két hónapot húztam le előzetesben. Ez borzasztó sok idő, főleg egy fiatalkorúnak.

Rengetegen voltunk, annyi fiatalkorú volt letartóztatva, hogy nem tudtak bennünket elhelyezni. Tizenketten voltunk egy nyolcszemélyes zárkában. A négy pluszmatrac napközben föl volt téve az egyik fölső ágyra, éjszaka azokat terítettük le a betonra. Nagyon hosszú és megterhelő volt ez az egy év két hónap. Végül aztán meglett a tárgyalás, és a bíró úgy döntött, hogy nem börtönbe, hanem a darálói fiú-nevelőintézetbe küld. Az nem lett kimondva, hogy mennyi időre, egy évre vagy kettőre, akár nagykorúságáig is ott lehetett az ember. Azt, hogy ténylegesen mennyi lesz az ítélet, majd ott döntik el. Azon múlik, hogy jól viselkedik-e, mennyire simulékony a nevelőjéhez, próbál-e szökni, a mérlegelés teljesen rájuk volt bízva. A gyerekek között is voltak benyalós, spicli típusok, akik tudtak hízelegni, meg dörgölőzni a nevelőkhöz, a hatósági emberekhez, nekik mindig könnyebb volt a dolguk.

Az is közrejátszott abban, hogy engem a Darálóba küldtek, mert közúti veszélyeztetés szerepelt a vádiratomban. Volt más is, persze, a biciklilopás, meg hogy megtámadtam a parasztokat és csúzlival lelövöldöztem őket, de általában nem egyszerű dolog egy gyereket intézetbe küldeni. Csakhogy mi ki akartunk siklatni egy vonatot.

Volt egy járat, olyan kis vonat, ami T.-ből járt át Sz.-re. Ott volt a Csepel Autógyár, azon túl meg már a tököli repülőtér, ahol az oroszok voltak. Rámpa sehol sem volt a közelben, ahol pakolni tudtak volna, csak nálunk, T.-ben, úgyhogy itt rakták át a gyárból érkező elkészült alvázakat, de itt pakolták föl az oroszok a harckocsijaikat, meg ide jött nekik tartálykocsikban az üzemanyag, az építőanyag, egyszóval itt landolt minden. Ezt a kis vonatot a helybeliek csak Mukinak hívták. Ha nem volt csúcsforgalom, csak egy kis dízelmotoros kocsi volt az egész, de kora reggel és a késő esti órákban rákapcsoltak még egy kocsit, amivel többnyire az autógyári munkások utaztak

Abban az időben édesanyám a BKV-nál dolgozott, így nekem is ingyen bérletem volt, ami mindenféle járatra, többek között a Mukira is jó volt. Ahogy emlékszem, gyerekkoromban a vagonokban még kályha volt, középen ki volt vezetve a kéménye. Ott volt mellette a szén meg a fa, ezzel fűtötték a kiskocsit. Pont a kertünk végében kanyarodott Sz. felé, ezért, hogy engem ne vigyen be az állomásra, hogy onnan még vissza kelljen gyalogolni úgy nyolcszáz métert, építettem magamnak egy kiugrót. Talicskával kihordtam a sín mellé egy csomó homokot, és amikor a vonat a kertünk végénél ment el, kiugrottam ennél a kis dombomnál. Persze nem nagyon díjazták a kalauzok meg a mozdonyvezető se a mutatványt, de hogy ne kerüljünk összetűzésbe, amikor már látták, hogy kiállok a lépcsőre, inkább lassítottak, amivel persze megkönnyítették a dolgomat.

Egyszer az öcsémmel és egy ottani barátommal, a Jancsival, egy sváb gyerekkel utaztunk a Mukin hazafelé T.-be. Jött a

kalauz, kérte a jegyeket. Mi akkor már rossz gyerekek voltunk, nem féltünk senkitől. Jani mondta, hogy neki nincs jegye. Nekem persze ott volt az éves bérletem, de szolidaritásból azt mondtam, hogy nekem sincs jegyem. A kalauz rám nézett, de aztán nem foglalkozott velem, mert tudta, hogy ezerszer mentem már arra, és anyámat is ismerte. Mondta a Jancsinak: ha nincs jegy, le kell szállni a következő megállónál. Erre azt feleltem neki, hogy mi bizony nem szállunk le. Erre rám förmedt: neked miért jár a szád, nem hozzád beszélek! Persze visszaszóltam neki. Először nem igazán ijedt meg tőlünk, mert látta, hogy mégiscsak gyerekek vagyunk. Akkor kezdett csak komolyan venni, amikor bokszállásba vágtam magam, és azt mondtam: úgy pofán baszlak mindjárt, hogy azt hiszed, szabadnapos a villám, meg mondtam neki mindent. Közben a hátsó kocsiból átjött valami paraszt, és megpróbált belebrekegni a dologba, hogy taknyos kis majmok, ne szemtelenkedjetek a kalauzzal. Őt is megfenyegettem egy veréssel. Végül aztán addig-addig ment ez a hercehurca, míg megállt a Muki az egyik megállóban. Mondtam a srácoknak, hogy gyertek, szálljunk le, nem fogunk mi itt harcolni. Én meg az öcsém leugrottunk a Mukiról, a kalauz meg abban a pillanatban becsapta az ajtót a Jancsi előtt, így ő fenn ragadt a vonaton. Biztos voltam benne, hogy a t.-i pályaudvaron majd rendőrt is hív rá. Olyan ideges lettem, hogy fölugrottam a mozgó vonatra, és ököllel ütni kezdtem az ajtót. A vezető észrevett, lelassított, és hátrakiabált a másik kocsiba a kalauznak: miért támasztod ki az ajtót, miért nem engeded beszállni? Le fogja sodorni a fa! Olyan közel voltak a fák a vágányhoz, hogy hiába vágták őket sokszor, szinte mindig karcolták a Muki oldalát. A vezető félt, hogy neki

lesz baja belőle, ha egy ág lesodor.

A kalauz végül csak kinyitotta az ajtót. Én visszaszálltam, és beszorítottam a sarokba. Becsuktad az ajtót, kérdeztem. Mindjárt szanaszét baszom a fejedet! Közben beértünk a T.-i állomásra. Nem tudom, hogy ezek már értesítették az állomásfőnököt, vagy magától jött ki, de a lényeg, hogy amikor leszálltunk, már ott volt. Az ürge elénk állt, hogy na, gyertek csak az irodába! Be akart minket vinni, hogy aztán rendőrt hívjon. Próbálta elkapni a karomat, de én félreugrottam, és levertem neki egy akkora pofont, hogy a piros csíkos sapka leesett a fejéről. Aztán belerúgtam a sapkába egy akkorát, hogy fölszállt a levegőbe. Menekülés közben váltott lábbal rugdostuk a sapkát le-föl a levegőbe. A végén kirúgtam az úttestre, és eltűntünk onnan.

Persze nem maradt a dolog következmény nélkül, azonnal jelentették a rendőrségnek, az a hülye Béla már összevissza keresett minket. Úgyhogy másnap este egy másik haverommal, a Pukele Zolival elmentünk, hogy megbüntessük ezeket a buzikat. Kitaláltuk, hogy kisiklatjuk a vonatot. Abban az időben még olyan szemaforok voltak, amiket lánccal meg drótokkal húzgáltak a forgalmi irodából. Találtunk néhány hatalmas beton talpfát, amik a vágány javításakor maradtak ott. Fogtuk szépen, fölemeltünk kettőt, és keresztben rátettük a sín tetejére. Gondoltuk, ez még így kevés lesz, ettől nem fog fölfordulni a Muki, köveket is kellene még ráhalmozni. Gyorsan hazaszaladtam, hoztam két vödröt, és abba szedtük a köveket. Csak hordtuk és hordtuk, a végén egész magas kőhalmokat építettünk jobbra-balra. Úgy voltam vele, hogy ha jó gyorsan jön a Muki, és befordul a kanyarba, már biztosan nem lesz idő

fékezni. Rászalad, és puff, oldalra borul, az árokba.

Szerencsémre nem így történtek a dolgok, mert pont pirosat kapott, benn az állomáson foglalt volt a vágány, jött valamilyen vonat. Így aztán csak lépésben haladt épp, és ahogy befordult a kanyarba, a mozdonyvezető rögtön észrevette a torlaszt. Megállt a Muki, rögtön jelentették a pályaudvarnak, mi a helyzet, jöttek a munkások, elhordták a követ, leszedték a talpfákat. Persze jegyzőkönyv készült róla, és azonnal jelentették a rendőrségnek is. Nem kellett sok ész hozzá, hogy kitalálják, ki csinálta. Gondolhatták volna, hogy csak valami gyerekcsíny, de annak egy kicsit durva volt. Úgyhogy akkor már ez is a rovásomon volt.

Az tehát eldőlt, hogy a Darálóba visznek, de azt nem tudtam, hogy a Szőlő utcai intézeten keresztül vezet oda az út. Legfeljebb hatan-nyolcan lehettünk ott olyanok, akiket a Darálóra küldtek, de indulás előtt ki kellett várni, hogy összejöjjön a harmincas létszám. A továbbszállítás előtt megpróbálták velünk elhitetni, hogy milyen fasza helyre kerülünk. Vetítettek egy filmet is, aminek az volt a címe, hogy *A Darálón is kék az ég*. Mutattak szép dolgokat, gazdaságot, műhelyeket, ahogy a gyerekek kirándulni mentek. Emlékszem, volt egy szamár is a filmben, úgy hívták, hogy Manyi. Megnéztük ezt a filmet, de azért így is pontosan tudtuk, hogy egy nagy rakás szar, ami ránk vár. A Daráló volt Magyarország legkeményebb fiú-nevelőintézete, olyan, mint börtönből a Holdudvari, ahova mostanában a tényleges életfogytosokat zárják.

Én ugyan nem megyek a Darálóba, gondoltam, és elterveztem, hogy még a szállítás előtt megszököm. Szinte reménytelen vállalkozásnak tűnt. A Szőlő utcai intézet belső

udvara 6-7 méteres deszkapalánkokkal volt körülvéve, amiken semmilyen kapaszkodó nem volt. Belülről sem lehetett kitörni, mert voltak ugyan ablakok az utca felé, de mindegyiken nagy vasrácsok voltak. Egyszer csak felfedeztem egy lapos tetejű épületet, ami úgy nézett ki, mint az ABC-k akkoriban. Ha a lépcső vaskorlátjáról felkapaszkodom a szélére, csak végig kell szaladnom a tetőn és a túloldalon leugrani, ott már az utca van. Húztam az időt, vártam a megfelelő alkalmat, figyeltem, hogy mikor melyik nevelők vannak szolgálatban. Miután közölték velünk, hogy már csak két-három nap van a szállításig, vacsora után, amikor épp az ebédlőből mentünk vissza szálláshelyünk felé, hirtelen visszafordultam, és elkezdtem futni. Fölszaladtam a lépcsőn, fölugrottam a korlátra, elkaptam a tető szélét, és húztam magam fölfele. Igen ám, de arról megfeledkeztem, hogy a tető pereme jeges. Nem tudtam megkapaszkodni, egyre csak csúsztam lefele, éreztem, hogy már a körmöm is beszakadt a nagy erőlködésben. Odaszaladt egy nevelő, az Attilás, és elkezdett fölfele ugrálni, de nem érte el a lábam – így neveztük el őket: a Pista volt a Pistás, a Jóska Jóskás, az Attila meg az Attilás. Végül éreztem, hogy egyre jobban fáradnak az izmaim, egyre jobban nyúlik ki a lábam, aminek az lett a vége, hogy az Attilás elkapott, és szépen lehúzott onnan. Amikor lehuppantam a földre, azt mondta: na, majd most kapsz. Elindultunk befelé a körletre, de ahogy beértünk, félrelöktem a gyerekeket, berohantam a nevelői szobába, és magamra zártam az ajtót. A biztonság kedvéért fölkaptam egy nagy, támlás széket, és azt tartottam magam elé. Persze odarohantak mind az ajtóhoz, és mondták, hogy nyissam ki, engedjem be őket. Kiüvöltöttem, hogy nem engedek én be

senkit sem, aki ide bejön, az meghal, szanaszét vágom az agyát a székkel. Egy darabig még fenyegetőztek, de mondtam, hogy nem adom meg magam, engem nem fognak megverni, a kurva anyjukat. Végül odahívtak egy idős nevelőt, jóindulatú, beszédes fajta volt, nem az az agresszív típus, kedveltem én is. Gondolom, nem véletlenül őt hívták. Győzködni kezdett, hogy jöjjek ki, nem fognak bántani. Mondtam neki, hogy nem hiszem el, itt meg szokták verni a gyerekeket. Ő garantálja, hogy senki sem fog hozzám nyúlni, mondta. Erre azt feleltem, hogy mielőtt kinyitom az ajtót, küldje el az Attilást, meg azt a másik nevelőt is. Elküldte őket, úgyhogy kijöttem. Leültetett, kérdezgetett, hogy miért csináltam ezt, meg hogy s mint volt. Azt mondta, hogy nem lesz semmilyen bántódásom a történtek miatt, sőt ha jól viselkedek, a Darálóból egyből a megérkezés után haza is engednek szabadságra.

Dehogy engedtek haza, ezek után egyből ráírták a papíromra, hogy mit csináltam!

Végül összejött a létszám, megjött a rabszállító, és levittek bennünket a Darálóba. Tényleg kék volt az ég ott is, csak a kék ég alatt szépen be volt borulva minden, úgyhogy mindjárt azon kezdtem törni a fejem, hogy lehetne megpattanni innen. Sok volt nekem az az egy év két hónap az előzetesben. Haza akartam menni, és találkozni akartam a Mónival is.

Még a Szőlő utcában összeismerkedtem egy XIII. kerületi gyerekkel, aki a Lehel utcában lakott. Tomasek Soma volt a neve, de mi csak Siminek hívtuk. Volt is emiatt jó sok bunyója, mert azt hitték, hogy valami kis buzi gyerek, közben meg éppenséggel nem az volt. Összebarátkoztunk, és már az elején mondtam neki,

hogy ide figyelj, nekünk meg kell szökni, de akkor még nem merte bevállalni ezt az attrakciót. A Darálóban megint mondtam neki, hogy próbáljuk meg, most sikerülni fog. A kórházi körlet az intézet mögötti dombon állt, onnan húsz méterre pedig volt egy kapu, amit csak a kórházi személyzet használt, ezért állandóan nyitva tartották. Egyébként mi sem voltunk annyira bezárva. Én a kertészetben dolgoztam, aminek a másik oldalán már ott volt az úttest és az állomás. Mindig hallottam, ahogy mondták, hogy Hatvan vagy Miskolc felől személyvonat érkezik, a Keleti pályaudvarig közlekedik. És mindig össze is szorult a szívem, hogy úristen, csak fel kellene valamelyikre pattannom, és maximum egy óra múlva már Pesten lehetnék. De azt is tudtam, hogy az intézet környékén nagyon ellenségesek az emberek: ha valaki szökni próbál, elkapják és visszaviszik az intézetbe. Elterveztem, hogy a kórházból fogunk kiszökni, és rábeszéltem a Tomaseket is, hogy tettessük betegnek magunkat. Munka után megfürödtünk, felvettük a körletruhánkat, egy trapperfarmer-anyagból varrt öltönyt, jó, erős, tiszta ruha volt, nem az a mocskos munkásruha, amiben a gazdaságban dolgoztunk. Csak akkor lehetett gond, ha abban igazoltat a rendőr, mert a mellére volt pecsételve a Darálói Fiú Nevelőintézet rövidítése.

Szóval felöltöztünk, beteget jelentettünk, és felmentünk a kórházi körletre. Dolgozott ott egy huszonéves srác, egy kiöregedett intézetis, aki igazából egy besúgó, egy spicli, egy vamzer volt, a fiatalabbakkal is mindig ellenségesen viselkedett. Fölkísért minket az egyik nevelő, közben lestem, hogy mikor megy el ez a vamzer. Olyan szerencsénk volt, hogy az ápoló épp akkor kiszólt neki, hogy menjen, segítsen lefogni egy gyereket,

aki nem akarta hagyni, hogy injekciót adjanak be neki, elkezdett sikoltozni szegényke. Hallottam, ahogy mondta neki: ne kiabálj. Erre bement a mi nevelőnk is, aki átkísért, és együtt kezdték győzködni, hogy nem kell ettől félni, más is kap injekciót, nem lesz ettől semmi baja. Na, mondom a Siminek, itt az alkalom. Kinyitottuk az ajtót, és futás.

Ki a kapun, rohantunk, ahogy csak bírtunk. Tudtam, hogy merre van Budapest, és azt is, hogy mikor mennek a vonatok. Viszont abban is biztos voltam, hogy nem szabad rá felszállnunk, de még a buszra sem, mert ha keresnek, ott keresnek először. A gödöllői nagyerdőn vágtunk keresztül, estére elértük M.-et. Akkor már elég hideg is volt, úgyhogy eldöntöttük, mégiscsak megvárjuk, hogy bejöjjön egy vonat, fölugrunk az utolsó kocsiba, bezárkózunk a vécébe, és fölbliccelünk Pestig. Csakhogy amíg vártuk a vonatot, hiába volt rajtunk sapka meg kesztyű, nagyon áthűltünk. Észrevettük, hogy az állomás melletti parkolóba beáll egy kamion, és a sofőr ráborul a kormányra. Biztos nagyon elfáradt, pihenni akart egy kicsit. Odaoldalaztunk, és nekidőltünk a motorháztetőnek melegedni. Lehet, hogy egy kicsit hangosan beszélgettünk, mert egyszer csak kinyílt az ajtó. El akartunk szaladni, de a pali utánunk szólt: ne menjetek el, nem akarlak titeket bántani, gyertek ide. Melegedtetek, kérdezte. Mondtuk, hogy igen. Ti intézetiek vagytok, innen a Darálóból? Mondtuk neki, hogy igen. Valamikor én is rossz gyerek voltam ám, én is voltam intézetben, mondta, aztán azt kérdezte: hova mentek? Mondtuk neki, hogy Pestre. Hát, ha vártok egy kicsit, fölviszlek benneteket, csak előtte egy kicsit pihennem kell. Aztán már nem aludt, gondolom, ahogy beszélgetett velünk, kiment a szeméből

az álmosság. Persze nagyokat röhögött, amikor meséltük neki a börtönös sztorikat. Na, és hova kéne mennetek, kérdezte. Mondtam neki, hogy a Közvágóhídra, mert onnan megy a HÉV D.-ig, és onnan csak átsétálunk T.-re. Merthogy addigra már átköltöztünk a családdal T.-be. Odaviszlek titeket a Közvágóhídhoz, nehogy elkapjanak a rendőrök, felelte a kamionos. El is vitt minket, aztán, mielőtt kiszálltunk, benyúlt a tárcájába, és kivett egy húszast. Azt mondta: ne lógjatok nekem a HÉV-en, mert ha a kalauz elkap benneteket és rendőrt hív rátok, abból bajotok lesz. Hálálkodtunk, nagyon örültünk neki, nagyon fasza csávó volt. Azt hiszem, fejenként két forint volt a jegy, ő meg adott egy húszast, sok pénz volt az akkor. Vettünk egy doboz cigit, beültünk a HÉV-kocsiba, ott jó meleg volt, jól éreztük magunkat.

Apámék még fent voltak, az öcsémmel csinálták a cipőket, amikor egyszer csak betoppantunk. Hú, hogy meglepődtek, hogy hazajöttem. Hát te, hogy kerültél haza, megszöktél? Mondtam, hogy meg. És hogy itt van egy haverom, velem együtt szökött meg. De itthon nem maradhatsz, mert jön az a hülye Béla, és el fog kapni! Csak ma éjszaka maradok, ma még úgysem tudják, hogy itthon vagyok.

Anyám is felkelt közben, jött azzal, hogy édes kisfiam, miért kellett megszökni, meg miért kellett ezt csinálni. Ebből megint bajod lesz, megint elvisznek a börtönbe. Jaj, muter, ezért nem visznek a börtönbe. Elmagyaráztam, hogy nem tudtam megállni, hogy meg ne szökjek, olyan sokáig voltam már bent, és hogy én oda nem akarok visszamenni. És akkor most mit akarsz csinálni? Mit tudom én, majd átmegyek a határon, disszidálok.

Apámék adtak nekünk kaját, megmosakodtunk, lefeküdtünk. Nem siettünk, mert tudtuk, hogy ilyen gyorsan nem értesíthették a rendőröket. Másnap délelőtt 11 óra felé indultunk csak el. Följöttünk a XIII. kerületbe, megkerestük a Simi szüleit is. Hát, ők teljesen másképp álltak a dolgokhoz. Engem mogorván fogadtak, vele meg kiabáltak, hogy minek szökött el, itthon nem maradhat, tessék visszamenni az intézetbe. Nagyon rosszul éreztem magam, de legalább volt vagy öt lánytestvére, köztük egy velem egykorú, akivel szemezgettünk kicsit. Kimentünk a teraszra, rágyújtottam. Kérdeztem tőle: dohányzol? Igen, mondta, de nehogy meglássák a szüleim. Adtam neki a slukkokat, közben jókat sztorizgattunk, tetszett nekem a lány. Egyszer csak nyílik az ajtó, és egy rendőr áll ott. Azt hittem, abban a pillanatban megáll a szívem. Hogy hívnak, kérdezi. Mondom a nevemet, erre durr, olyat baszott a fejemre, hogy kifordult a számból a cigaretta. Megbilincselt, aztán már vittek is el minket a Somával.

A II. kerületbe, a Rommer Flórisba kerültünk, ahol azonnal kérdezgetni kezdett egy nyomozónő, hogy mit csináltunk. Persze ha csináltunk is volna valamit, akkor sem mondtuk volna el. Közben rájöttünk, hogy a Soma szülei dobtak fel minket. Az anyja átment a szomszédba, mert azoknak volt telefonjuk, és onnan hívta a rendőröket. Mondtam is a komának: szép kis szüleid vannak, baszd meg. A nyomozónő még vallatott egy sort, de végül elhitte, hogy ez alatt az egy nap alatt időnk sem volt bármit is elkövetni, úgyhogy betettek egy szobába, és békén hagytak minket. A másik helyiségben szökött lányok voltak. Dumálhattunk velük, de nem engedtek össze minket. Végül

valaki eljött értünk a Darálóból egy mikrobuszszerűséggel, és visszavittek az intézetbe.

Ott mindjárt kaptam nyolc nap fogdát, ami ugyanolyan volt, mint a rendőrségi fogdák: priccs, pokróc, kibli. Utóbbi egy műanyag vödör volt, amibe az ember a kisdolgát végezte, de ha éppen nem engedték ki, akkor a nagyot is oda kellett. Reggelenként kiürítettük, kimostuk, a feléig tiszta vizet raktunk bele. Amíg a fogdán voltam, egyszer lejött a nevelőm is. Kérdezte, hogy miért szöktem meg. Mondta, hogy ezzel nagyon meghosszabbítom az időmet. Azt feleltem erre: miért nem azzal kezdték, amikor idejöttem, hogy hazaengednek. Hát, mondja, mert te már a Szőlő utcából is szökni próbáltál. Persze, feleltem, mert egy év két hónapig előzetesben voltam.

Letelt a nyolc nap, fölvittek a körletre. Megint odajött a nevelő, és azt mondta: nehogy még egyszer ilyennel próbálkozzak, mert ez itt nem szokás, ebből a körletből még nem szökött meg senki sem. Én vagyok az első, aki megpróbáltam, rontom itt a renoméját. Nyomta a süket vakert.

Végül a munkahelyemre, a kertészetbe is visszakerültem, ahol szinte azonnal összevesztem a munkavezetőmmel. Úgy hívták, hogy Darányi, és egy végtelenül hülye paraszt volt. Ő is a szökéssel kezdett cseszegetni, hogy képzeltem, ha még egyszer megpróbálom, pofán vág. És már jött is nekem. Közben valamit anyázott is. Kértem, hogy ne anyázzon, mert azt nem szeretem. Erre azt mondta: micsoda, mit beszélsz, a kurva anyádat? Meg akart ütni, de én kirántottam a lapátot a földből, és rábasztam vele egyet a mellkasára. Hanyatt esett, odaugrottam, rátapostam a gyomrára. Odatettem a lapát élét a torkára, és azt mondtam

neki: a kurva anyádat, ha megmozdulsz, átvágom a torkodat, megértetted? Biccentett, hogy meg. Mondtam neki: megaláztalak, ezentúl a csicskám vagy. Ha megmozdulsz, megöllek, agyonverlek a lapáttal vagy a kazánházban egy vascsővel. És ha szólni mersz erről valakinek, rámegyek a családodra, a gyerekeidre, az anyádra, mindenkidet felkoncolom. Megértetted? Megértettem, mondta, csak eresszél el.

Biztos voltam benne, hogy föl fog dobni. Később tudtam csak meg, hogy végül nem jelentette az esetet. Ebben az is benne lehetett, hogy szégyellte, amit vele tettem, és mivel nem látta senki más, inkább elfojthatta magában a dolgokat. De a legnyomósabb ok valószínűleg mégis az volt, hogy az én dolgaim előtt nem sokkal az egyik intézetis gyerek kivégezte a tanárát. A tábor elkerített végében voltak a nevelői lakások, a srác meg odament, és megölte a nevelőt. Ezután erősen belevéső dött az agyukba, hogy akármelyik pillanatban meghalhatnak ők is. Ez borzasztó félelmet keltett bennük. Tudták, hogy ilyesmi előfordulhat – bármelyikükkel, bármikor. És rajtam azt látták, hogy egy őrült vagyok, aki képes lenne hasonlóra.

Gondoltam, nem várom meg, hogy rám jöjjenek az őrök. Eldobtam a lapátot, átugrottam a kerítésen, és már rohantam is keresztbe a szántóföldeken. Túl messze volt a híd, ezért átgázoltam a Galgán, olyan derékig ért a vize. Átértem a szemközti faluba, nem tudom, hogy hívták, azt hiszem, B.-nek. A falut kikerülve, a temető mellett mentem tovább. A falu végénél cigányok laktak. Nagy máglyákat raktak éppen, azon sütögettek, ültek a tűz mellett, cigiztek. Rögtön felismerték, hogy intézetis gyerek vagyok. Dörzsöltek voltak, meg hát látták a

ruhámat is. Nem mertem közelebb menni, nehogy esetleg elkapjanak, és hívják a rendőröket. Kérdezték: a Darálóból szöktél, igaz? Válaszoltam, hogy igen. Látták, hogy félek tőlük, de azért így is kértem tőlük cigit. Odajött hozzám egy cigány asszony, tőle mondjuk nem tartottam, ő adott pár szálat. Kaptam egy skatulya gyufát is, és amikor kérdezték, hova megyek, azt hazudtam, hogy Miskolcra, nehogy utánam küldjék a rendőröket, ha beszélnek velük. Akkor ez nem a jó irány, mondták, én meg tettettem a hülyét, pedig nagyon jól tudtam, merre megyek. Arra van? Persze. Akkor jó, hogy szóltatok. Miskolc, az nagyon messze van ide. Igen, mondtam, de majd stoppolok, vagy felszállok egy tehervonatra, és majd csak odaérek.

Amikor elértem az erdőt, visszafordultam Pest felé, és bementem M.-re. Az állomáson egy krapek beszélgetett két másikkal, a töltés oldalában meg ott volt egy motor. Egy Balkán 50 volt. Nem tudom, hogy bolgár vagy román gyártmány, csak azt, hogy nagyon kevés volt belőle. Az egyik cowboy ott dicsérte a lovát, a többi meg mondta, hogy hagyja már, ilyen meg olyan hibái vannak, semmit nem ér. Te csak dicsérgessed, mondtam magamban, én meg addig szépen megdobbantom ezt a motort. A töltés oldalában guggolva. Lassan, halkan eltoltam a motort a szőlőkhöz. Ott aztán beindítottam, ráültem, ki az úttestre, és már mentem is fölfele.

A Kerepesi úton kijöttem a Keletihez, aztán továbbhajtottam a Közvágóhíd felé az 51-es útra.

Apámék megint csak néztek, hogy újra megszöktem. Elmeséltem, hogy a múltkor azért kaptak el, mert földobtak a

Simi szülei. A motort persze nem mutattam meg nekik, azt kint eldugtam. Este kihívtam az öcsémet, és mondtam neki: gyere, menjünk el motorozni, itt van egy jó motor, tele a tankja benzinnel. Hajnalban találkoztunk egy t.-i gyerekkel, akit Grúber Mátyásnak hívtak. Pécé volt a beceneve és egy büdös nagy rendőrségi vamzer volt. Mondtam az öcsémnek: engedjük őt is motorozni, nehogy feljelentsen minket. Így is lett. Ő is velünk együtt motorozott, aztán reggel, amikor kiürült a benzintank, az öcsémmel eltoltuk a Duna–Tisza-csatornához a járgányt, és elsüllyesztettük.

A második darálós szökésem után nagyon sokáig szabadlábon maradtam. Dolgozni kezdtem a Volánnak, köveket raktam az állomáson. Volt ott mindenféle kő. Volt, ami a sínek mellett van, a vasúti kő, amit a pályákra raknak. Volt az apró kő, amit az úttesten használnak az útépítők bitumennel bekeverve, de volt rendes mészkő is, némelyik akkora, mint egy focilabda vagy egy sütőtök. Mindegyiknek egy forint volt mázsája, kivéve, ami már be volt keverve bitumennel, annak három. Az állomás alatt, a rakodótéren kívül cseresznyefák álltak, munka után oda jártunk cseresznyézni. Épp ettük a cseresznyét, amikor egyszer csak azt mondja az öcsém: figyeld csak, ott a Béla. És tényleg, megjelent ez a köcsög rendőr. Hogy meg ne halljuk, a mozdonyok mellett jött szép lassan a motorjával, szinte lopakodott. Gyorsan leugrottam a fáról, lekaptam a strandpapucsomat, mert abban nem tudok gyorsan futni, és uzsgyi. A Béla meg kiabál utánam, hogy állj meg, a kurva anyádat. Látta, hogy zubbonyban, bőrcsizmában nem tud utolérni, úgyhogy a motorral kezdett üldözni. Beszaladtam a

kukoricásba, és amikor hátranéztem, láttam, hogy megáll. Meg akarta támasztani a motort. Igen ám, de homokos volt az az oldal, és a motor mindig megbillent, fel akart borulni. Végül, ahogy megállt neki a motor, előrántotta a pisztolyát, csőre töltötte, és rendes, célzott lövést adott le rám. Alátámasztotta a bal karját, úgy célzott, de biztos be volt rúgva, mert dülöngélt közben össze-vissza. Hosszú ember volt, olyan 190 centi magas, fehér sisak volt rajta, vékony, sasorrú majom. Nagyon utáltam ezt a Bélát. Hallottam a dörrenést, úgyhogy levetettem magam a kukoricásba, persze akkor már késő lett volna, ha eltalál. Aztán fölugrottam, és rohantam, cikáztam összevissza. Hála istennek abban, az időben a rendőrök olyan ócska pisztolyokat használtak, amivel csak testközelből lehetett bárkit is eltalálni. De akkor is, ez a mocskos Béla három célzott éles lövést eresztett utánam! Egy gyerek után.

Sikerült megpattannom, de tudtam, ide egy jó ideig nem jöhetek vissza, mert ez a féreg Béla vadászni fog rám. Nagyon érlelődött bennem a gondolat, hogy megverjem.

Fölmentem Pestre, megkerestem az intézetis barátaimat, és együtt csavarogtunk. Hol az egyiknél, hol a másiknál, ismerősöknél, tereken, itt-ott aludtunk. Áruházakba jártunk betörni, meg később Nagykovácsi víkendházaiba.

Elég sokáig, több hónapig tartott ez a szabad élet. Eleinte az Ecserin adtunk túl az értékesebb ruhákon, ékszereken, aztán megismerkedtünk egy kajferral, azaz orgazdával. Legtöbbször vele üzleteltünk, egy idő után annyira összehaverkodtunk, hogy a civil lakására is feljártunk. Kedvelt minket a felesége is, gyakran ott tartott minket vacsorára. Egyszer fordult elő, hogy

nem tudott fizetni, és egy pillanatra azt hittem, csapdába csalt minket, de két okból sem tett volna ilyet. Egyrészt mert nem az a típusú ember volt, aki gyerekeket dob fel a rendőröknél, másrészt elég jól keresett rajtunk.

Pont hozzá indultunk, amikor belefutottunk egy razziába. Elkaptak, és bevittek minket a rendőrségre. Ott aztán gyorsan kiderült, hogy ki vagyok. Letartóztattak, bevágtak a fogdába, aztán visszakerültem a Darálóba. Azóta többször is megnéztem a *Pokoli lecke* című amerikai filmet. Ajánlom azoknak, akiket érdekel, hogy milyen egy javító-nevelő intézet. Négy hozzánk hasonló utcagyerek történetét meséli el a film. Azokat a srácokat nemcsak kínozzák a fegyőrök, de meg is erőszakolják. Én a Darálóban nem voltam tanúja szexuális erőszaknak, de a verések szinte mindennaposak voltak. Szó szerint görcsbe állt a gyomrom, amikor hallottam az üvöltést. Jaj, nevelő úr, ne bántsanak… kérem, könyörgök… segítség! De nem volt mese, piff-puff, hallatszottak az ütések. Voltak őrök, vagy inkább nevelők, akik, miután végigvertek egy cellát, folytatták a másikban. Rettegtem, hogy mikor kerülök sorra.

A Daráló nem a büntetés-végrehajtáshoz tartozott, így aztán nem hivatásos fegyőrök, hanem civilek vigyáztak ránk. Három váltásban dolgoztak, ezek közül az első kettő általában békén hagyott minket, de a harmadik, na, az félelmetes volt. Ha ők voltak szolgálatban, senki nem érezhette magát biztonságban. Hallgattam a sikolyokat, és próbáltam felkészülni, hogy hamarosan én is sorra kerülök.

Ebben a harmadik váltásban volt benne a Demizson. Igazából az őreinknek nem lehetett volna fegyverük, de néhány szadista

állat szerzett magának gumibotot. Akárhányszor összefutottam ezzel a Demizsonnal meg a társaival, igyekeztem úgy a szemükbe nézni, hogy érezzék: én nem vagyok könnyű eset. Annak ellenére vállaltam volna az összecsapást, hogy tizenhét évesen magasnak magas voltam ugyan, olyan 180 centi körül lehettem, de akkor még elég vékony gyerek voltam, nem gyúrtam ki magam. Mindig azon imádkoztam, hogy Istenem, adj nekik észt, vagy adj nekik félelmet a szívükbe, hogy ne merjenek bejönni hozzám. Részletesen elterveztem, hogy mi történne, hogy történne, ha bejönnének. Ha meg akarnának támadni, úgy kezdeném, hogy felkapom a kiblit, amit váltáskor mindig odakészítettem a fal mellé. Beleöntöm a húgyot a szemük közé, aztán közéjük ugrok, és dirr-durr, ami belefér, ütöm-vágom őket. De szerencsére erre nem került sor.

Amikor visszavittek a Darálóba, rögtön a fogdára kerültem. Mint minden gyerek, én is igényeltem a sok alvást, meg a fogdában amúgy se lehet semmi normálisat csinálni, így aztán lefeküdtem a priccsre, és elaludtam. Egyik délután épp a Demizson volt szolgálatban. Onnan kapta a nevét, hogy akkora segge volt, mint egy elefántnak, a válla meg keskeny, mint egy kecskének. Idomtalan állat volt, és ez nemcsak a kinézetére, de a hozzáállására is igaz volt. Szóval a Demizson benézett a cirklin, a kukucskálón, és azt mondta nekem: miért alszol, kelj föl. Ezen a helyen, ha valakihez beszéltünk, mindig hozzá kellett tenni, hogy tisztelettel. Igen, tisztelettel, mondom, nem alszom. Amikor elment, lefeküdtem megint a priccsre aludni. Visszajött. Megint aludtál, mondtam, hogy ne feküdj le, kelj föl, nincs alvás! Igen, tisztelettel, többet nem fekszem le. Megint lefeküdtem.

A harmadik, vagy nem is tudom, hányadik alkalom után azt mondta: a piszkos kurva anyádat baszd meg, mondtam már neked, hogy ne feküdj le, mert bejövök, és szétverem a pofádat, kiverem a fogadat a gumibottal. Erre teljesen normálisan azt mondtam neki: uram, állítsa már le magát, kicsikét disztingváljon, én sem szidom a maga anyját. Na, amikor erre megint lekurvaanyázott, már én is begurultam. Baszd szájba a rohadt kurva anyádat, te mocskos buzi, mondtam. Mit mondtál, kérdezi. Azt, hogy kapd be. Szóval ment a szájkarate az ajtón keresztül. Várjál, majd mindjárt jön a váltás, szétbasszuk a fejedet, mondta. Szétbasszuk? Hát baszd szét te egyedül! Mégis hányan jöttök? Ezt csináljátok ti itt minden este, ütitek a gyerekeket! De ha hozzám érsz, én megöllek. Aztán ha egyszer megszököm innen, rád gyújtom a házat is, te rohadt féreg. Ha olyan nagy legény vagy, akkor fogd meg a gumibotodat, és gyere be, nem kell megvárni a haverjaidat. Na, erre elment.

A fogdán aznap ketten voltunk a Simivel. A Demizson kiválasztotta házimunkásnak, éppen takarított. Amikor a Demizson elment, kiszóltam neki, hogy benne van-e a kulcs a lakatban. Általában benne szokták hagyni, sőt sokszor be se akasztották a helyére a lakatot, csak felakasztották a cirkli mellé. Mondta a Soma, hogy ott a kulcs. Akkor nyisd ki, mondtam neki. Erre azt kérdezte: minek. Azért, mert leütöm ezt a köcsögöt, mondtam. Hallottad, mit mondott, jön a váltás, és meg fognak támadni. Én viszont nem fogom hagyni magam. De nincs mese, össze fognak verni. Úgyhogy nyisd ki, mert ha ezek összevernek, utána én foglak összeverni téged. És ha kienged, utána mit csinálunk, kérdezte a Soma. Leütöm ezt a köcsögöt, és

megszökünk, mondtam neki. De ha nem bírsz el vele, mit csinálunk? Ne dumálj, szétverem ezt a hülyét semmi perc alatt. Nagyon félt, de csak kinyitotta az ajtóm. Mondtam neki: csapd le hangosan a vödröt, mondd, hogy kész vagy, hogy feleresszen a nevelő.

A nevelőintézet épülete eredetileg egy kastély volt. A fogda a pincében volt, középen tartóoszlopokkal és nagy, széles folyosóval, aminek a két oldalán voltak a cellák. A folyosó végén volt az iroda, ott ült bent az a féreg Demizson. A fogdában mindenféle szedett-vedett ruhákat kaptunk, a papucs olyan volt, hogy a felnőtt bőrcipőnek levágták a sarkát. Vagy hat számmal nagyobb volt, mint a lábam. Amikor a Soma kiengedett, lerúgtam gyorsan a papucsot, hogy könnyebben mozogjak, aztán beálltam egy oszlop mögé, ott vártam a Demizsonra. Amikor az oszlophoz ért, ráugrottam, átkaroltam a torkánál fogva, és úgy vittem a földre, hogy már magam alá csavartam. Nem számított a támadásra, és annyira megijedt, hogy egy halálsikoly után teljesen lebénult. Szorítottam a nyakát, add ide a kulcsot, te féreg, mondtam neki. Erre azt felelte, hogy nem adhatja oda, mert mit fog majd mondani, ha számon kérik rajta a történteket. Hát azt, hogy ketten voltak, legyőztek, elvették a kulcsot, és kész. Nem, ő nem adja. Miközben beszélgettünk, hagytam felállni. Bal kézzel fogtam a nyakát, a másik kezem ökölben. Mondtam neki, hogy add ide a kulcsot, te mocskos buzi. Ahogy beszéltem hozzá, egyszer csak egy váratlan mozdulattal megugrott, kitépte magát a kezemből és elkezdett rohanni a szemközti fal felé, ahol két méterenként piros vészcsengők voltak. Ezek direkt arra szolgáltak, hogy ha valaki a fogdáról szökni próbált, vagy

megtámadta az őrt, értesülni tudjon erről a készenléti brigád, akik arra voltak, hogy ha valami zűr támadt az otthonban, szétcsapjanak a gyerekek között.

A Demizson már majdnem elérte a riasztó nyomógombját, amikor sikerült visszarántanom. Ahogy kifordult, bevittem neki egy akkora parasztlengőt, hogy csak úgy dörrent a feje. Rögtön leesett a földre, én meg a hajánál és a torkánál fogva visszahúztam a folyosó közepére. Akkor már nem engedtem felállni, ott térdelt előttem. Most megöllek, te piszkos buzi, mondtam neki, és elkezdtem verni. Hátrahúztam a haját, ököllel vertem a fejét, meg térddel rugdostam az arcát. És akkor ez a nagy arcú gyerekverő sírva fakadt. Könyörgött, hogy, jaj, ne ölj meg, nekem családom van, kisgyerekeim, ne ölj meg.

Mit képzeltél, te rohadt köcsög, mondtam, most meghalsz, baszd meg, imádkozz az életedért, mert ezek az utolsó perceid. Kezd el a miatyánkot. Nem tudom a miatyánkot, én kommunista vagyok, mi nem jártunk templomba. Nem tudod a miatyánkot, a fene megeszi a mocskos fajtádat? Aztán levágtam neki egy Piedone-féle kalapácsütést, majdnem megfejelte a saját térde előtt a betont. Fölhúztam, befogtam a torkánál fogva a fejét. Vergődött a kezem között, mindenféleképpen ki akart szabadulni. És ugye szép nagy súlya volt, lehetett vagy százhúsz kiló, én meg hetven. Ráadásul a Soma pont előtte mosta fel a követ, összevissza csúszkáltam, ahogy ez a féreg ugrált a kezemben. Mondtam a Somának, fogd meg már hátul neki is meg nekem is a seggünknél a gatyát, mert be akartam cibálni a zárkámba, ahonnan kijöttem. Ott kátrányos, bitumenes aljzat volt, olyan, mint az úttesteken. Ott faszán megtapadt a talpam, itt

viszont nem tudtam megállni ezen a csúszós, szar felületen. A Demizson meg mondja a Somának: ne segíts neki, eredj, nyomd meg a riasztócsengőt. Az meg már el is indult a fal felé. Erre odaszóltam neki: állj, a kurva anyád. Hát mit csinálsz te agyalágyult, meg ne nyomd a csengőt, baszd meg. Rám nézett, aztán az őrre, meg volt ijedve. Később elmondta, hogy azért volt dilemmában, mert nem tudta, hogy végül le fog-e győzni ez a köcsög, vagy én győzöm le őt. Úgy taktikázott magában, hogy ha végül a pali győz, és ő segít neki, akkor neki megkegyelmeznek, nem fogják bántani. Gyere ide a hátam mögé, és toljál be bennünket, mondtam. Hála istennek, nekem engedelmeskedett, nem ennek a piszkos buzinak, úgyhogy betolt bennünket. Na, ahogy a zárkában száraz talajt ért a lábam, kipördítettem a hónom alól a Demizsont, aztán már záporoztak is rá az ütések, a csapottak, piff-puff, bevertem a szemben levő sarokig, az ablak alá. Aztán, hogy, hogy nem, nem tudom megmondani, egyszer csak azt látom, hogy egy bicska van a kezében, aminek nyitva van a pengéje. Bal kézzel elkaptam a kezét, nekiszorítottam a falnak, és ököllel rávertem a kézfejére vagy hármat, amitől kinyílott a keze, és kiesett belőle a bicska. Gyorsan elpasszoltam a lábammal, a kövön csúszva nekiütközött a kiblinek, és eltűnt mögötte. Annyira ideges lettem, hogy elengedtem a kezét, felugrottam a levegőbe, és úgy fejbe rúgtam oldalról, hogy összecsuklott. A másik keze a zsebében volt, úgyhogy kihúztam onnan. Még mindig szorongatta a kulcsokat. Mondtam a Somának: menj be az irodába, szedd össze gyorsan a cuccainkat, és húzzunk kifelé. De semmi máshoz ne nyúljál, semmit ne hozz el, csak a mi holminkat. Úgy is volt, bement, összenyalábolta a

cuccokat, közben én csíkokra téptem a lepedőt, és az egyik csíkkal összekötöttem hátul a Demizson kezét. Aztán egy másikkal a lábát, végül a harmadikkal a kezét és a lábát. Odavonszoltam a priccshez, berugdostam alá, na, mondom, te rohadt féreg, itt a helyed. Rácsaptam az ajtót, és gyorsan felmentünk a lépcsőn. Azt már korábban megfigyeltem, hogyan nyitják ki az ajtót. Volt egy gomb, amit ha megnyomtak, az jelzett fent az otthon irodáján, aztán valamilyen elektromos megszakítóval kikapcsolják az áramot, és akkor lehetett betenni a kulcsot a zárba. Próbálkoztam, de nem ment be. Megszakadt a búgó hang is. Két kattanás után lehetett kinyitni az ajtót, megfigyeltem, amikor vittek ki. Megint megpróbáltam, de megint nem tudtam betenni a kulcsot. A Soma vette észre, odaszólt: Dodi, nem jó helyre nyomkodod, a másik helyre kell, fölül. Olyan ideges voltam, hogy nem láttam, hogy ez egy kéttollas, újfajta zár volt, én meg a régi egytollasba döfködtem a kulcsot. Nem lesz gyanús, ha megint megnyomom a gombot, kérdeztem. Az őr nem nyomkodja ennyiszer. Végül csak megnyomtam. Hallottam a búgó hangot, paff, nyitottam is ki a zárat. Ó, édes Istenem, nyitva volt az ajtó! Ezt vártam! Na, gyerünk kifele! Átszaladtunk az udvaron a kazánházhoz, átdobtuk a cuccokat a kerítésen, aztán mi is kiugrottunk, és lényegében már ott is voltunk az állomáson. A vagonok között mondtam a Tomaseknek, hogy pucoljunk el innen, mert lassan tényleg jön a váltás. Ha lemennek a pincébe, és meglátják, hogy ez a hülye Demizson be van zárva, elkezdődik az üldözés. A kulcsot, amivel rázártam az ajtót, behajítottam a sínek közé. Felvettük a cuccainkat, de egy kabát még mindig ott hevert a

földön. Szóltam a Somának: vedd fel a kabátod is, mire mondta, hogy az nem az övé. Akkor ki a gecié, mondtam neki. Elhoztad az őr kabátját? Erre azt felelte: volt benne százvalahány forint meg egy pakli magyar kártya. És te ezért elhoztad? Hogy hazafelé ne unatkozzunk a HÉV-en vagy a vonaton, mondta, majd kártyázunk. Azt feleltem erre: nem vagy normális, te agyament. Tudod, hogy mit csináltál? Elvetted a pénzt, elvetted a kabátját. Ez rablás! Most már akkor vedd fel azt a kabátot, és tűnjünk innen.

Miközben átszaladtunk a síneken, majdnem elütött egy vonat. Épphogy átértem. Tiszta stresszben voltam, míg vártam, hogy eldübörögjön a vonat. Szerencsére a Soma ugyanott állt, a sínek másik oldalán.

Megint minden útvonalat el kellett kerülnünk. Később, amikor a gödöllői rendőrök letartóztattak, mondták is, hogy basszátok meg, hol mentetek el, minden utat lezártunk, a vasútállomást, a buszmegállókat, mindent figyeltünk. De én ennél rafináltabb voltam, ilyen kényelmes dolgokat nem vettünk igénybe, a hegyeken keresztül mentünk. Átmentünk a Galgán, keresztül B.-n, be az erdőbe, úgy mentünk fel egészen Gödöllőig. Ott meglapultunk a pályaudvaron, megvártuk, amíg befutott Pest felé az első vonat, aztán az ellenkező oldalon szépen felpattantunk az utolsó vagy az utolsó előtti vagonba. Beültünk a vécébe, és csöndben maradtunk. Egyszer-kétszer rángatták a kilincset, de nem reagáltunk. Beérkeztünk a Keleti pályaudvarra, leszálltunk, és elindultunk hazafelé.

Soma nem akart velem jönni, mondta, hogy váljunk külön, ő hazamegy, és én is menjek arra, amerre akarok. Igazából

örültem ennek, mert csak nyűg lett volna a nyakamon. Kioktattam, hogy mit mondjon az esetről, ha elkapnák: nagyon meg volt ijedve a támadástól, azt se tudta, mit csinál, csak felkapott mindent és úgy hozta ki, mikor ráordítottam. Ezt is mondtuk végül a tárgyaláson, így nem állt meg a rablás vádja, amiért legalább öt évet kaptunk volna. Így csak a testi sértést vették figyelembe, a hivatalos személy elleni erőszakot, illetve a személyi szabadság korlátozását, mivel bezártam az őrt.

A sok betörés, lopás után végül – addig jár a korsó a kútra, amíg el nem törik, ugye – egy-kettővel lebuktam. Ennek a jutalma másfél év lett a Táborban, a fiatalkorúak börtönében. De mivel nem töltöttem ki a javítóintézetes büntetésemet sem, a bíró úgy döntött, hogy plusz hat hónapot le kell ülnöm a tábori fiatalkorúak intézetében. Megfellebbeztem, így lecsökkentették négy hónapra. Végül 1975 őszén szabadultam.

7.

Leültem a húsz nap szigorítottat. A fegyelmi büntetések közül ez volt a legsúlyosabb, még a fogdánál és a sötétzárkánál is keményebbnek számított. Bár a sötétzárkában egész nap sötét volt, de ott legalább mindennap kapott enni az ember.

Amikor legelőször bekerültem a tábori BV-be, kiválasztottak szakácsnak. Lejött egy konyhás hadnagynő a körletre, ahol a frissen érkezett újoncok voltak. Felsorakoztatott bennünket, tele volt a két tízszemélyes zárka, úgy emlékszem, hárman voltunk magyarok, a többi mind cigány gyerek volt. Kérdezték tőlünk, melyikünk látott már konyhát. Mindenki gondolta, hogy konyhásokat keresnek, ez elit melónak számított a börtönön belül. Aztán kérdezték, hogy ki főzött már, ki mit tud elkészíteni. Az első, akire rámutatott, csak hablatyolt, azt se tudta, mi fán terem a rántás. Ha jól emlékszem, másodikként mutatott rám. Elmondtam, hogy kell egy jó orjalevest készíteni. Kérdezte, hogy mit tudok még. Mondtam, hogy például tócsnit. Na, az érdekes, azt hogy csinálnád, kérdezte. Lereszelem a burgonyát, liszt, só, bors, összekeverem, olaj… Na, jól van, szakít félbe, te álljál ide félre. Látta, hogy én nem egy kamus vagyok, hanem tényleg értek hozzá. Kérdezte, hol tanultam ezeket. Elmeséltem, hogy van két idősebb lánytestvérem, és mivel mindig érdekelt a főzés,

leskelődtem, amikor anyám tanította nekik.

Visszaemlékezve, ebből egyszer még egy vitánk is volt. Anyám épp magyarázta a nővéreimnek, hogy hogyan kell elkészíteni a már nem emlékszem, mit. Szóltam nekik, hogy engedjetek oda, én is hadd nézzem. Még talán iskolába se jártam, olyan kicsi voltam. Odahúztam a kis sámlimat, mert csak úgy láttam bele a lábosba a sparhelten, amin annak idején anyám főzött, ha felálltam rá. A lányok – a Babi volt az idősebbik, Ircsi a kisebbik – próbáltak elküldeni: ne zavarjál minket, ez nem a te dolgod, menj játszani. Féltékenykedtek, hogy én fiú létemre mit keresek ott. Annyira ment ott a zsivaj meg a veszekedés, tépkedtem a szoknyájukat meg harcoltam velük, hogy végül meghallotta apám is, és odaszólt: mit csináltok azzal a gyerekkel? Miért hisztizik? Mondta erre az egyik nővérem: ide akar jönni, anyu tanít minket főzni, ez meg itt okoskodik, nézni akarja ő is. Hát hagyjátok, hadd nézze, nem vesztetek vele semmit. Anyám is mondta már akkor, hogy menjek nyugodtan, úgyhogy odavittem a kis sámlimat, fölálltam rá, és anyám elkezdte magyarázni, hogy minden főzés alapja a rántás…

A lényeg, hogy érdekelt engem a főzés, és akkor már sok mindent meg is tanultam. Szóval a hadnagynő kiválasztott engem meg még egy másik srácot, azzal is elmeséltetett valami receptet. Így aztán a konyhára kerültünk.

A Táborban annak idején a nagykorúak voltak azok, akik főztek. A fiatalok, mint mi, csak kisegítők lehettek. Pucoltuk a krumplit, a zöldséget, takarítottunk, fölraktuk a vizet forrni, mosogattunk, levest kevertünk, tésztát főztünk. Mikor kész lettünk az előkészítéssel, ott kellett segítenünk, ahova éppen

odaállítottak. Volt ott egy állás, ami nagyon menőnek számított: a kenyeresé. Az vágta fel az egész börtönnek a kenyeret és mérte ki a pótlékokat. Amikor odakerültem, egy kis cigány gyerek volt a kenyeres, egy értelmes, jó sportos, a vályogvetéstől jó fizikumú figura. Úgy hívták, hogy Dupla, mert nagyon vastag volt a szája.

A konyhán dolgozó nagykorúak szinte mind Jehova tanúi voltak. Őket nem zárták nagyon kemény börtönökbe, rossz körülmények közé, mert nem voltak bűnözők. Őket csak azért csukták le abba az időbe, mert megtagadták a katonai szolgálatot, a jehovások ugyanis nem fognak fegyvert. Sok olyan munka volt, amit nem lehetett fiatalkorúra rábízni, hiszen köztük nem voltak szakemberek, villanyszerelők, lakatosok, hegesztők, targoncások, sofőrök. A kórházban is szerették őket alkalmazni, mint liftes vagy műtőssegéd. Bennük megbíztak, nem loptak, nem hazudtak, ezek mind kurva becsületes emberek voltak. A főszakács a Kóka, a hentes a Bandi. Mondtam nekik mindjárt, amikor odakerültem, hogy az én szüleim is Jehova tanúi. Persze nem nagyon akarták elhinni, mert a gyerekek szoktak hazudni. De feltettek pár kérdést, és látták, hogy zsigerből, kapásból válaszolok mindenre. Onnantól fogva megkülönböztetett figyelemmel viseltettek irántam, és hát kicsit el is lettem kapatva. Olyan dolgokat is megtehettem, amit mások nem. Magukhoz vettek, tanítgattak.

Amikor odatettek Dupla mellé, azt hiszem, három hónapja volt hátra a szabadulásig. Úgy volt, hogy utána én leszek a kenyeres, mert oda értelmes ember kellett, aki tud számolni, osztani, szorozni, tud a mérleggel bánni, kimérni a pótlékokat. Pótléknak a kenyér mellé járó adalékokat hívják: a mézet, a

lekvárt, a vajat, a zsírt, a kolbászt, a szalonnát, a sajtot. Mindenből megvolt, hogy hány gramm vagy deka jár, milyen és melyik kenyér, meg volt adva a darabszám minden körletre. Volt A, B, C, D körlet, meg a többi barakk, a kórházban is melyik szint, satöbbi. Dupla mellett betanultam. Később annyira vágtam már a dolgokat, hogy tízre végeztem az egész másnapi kenyér leszabásával, a pótlékok kimérésével. Dolgom végeztével mentem ki a konyhára, és ott segédkeztem a főzésben. Általában az alapkonyhára mentem, nem a diétásra. A diétás szakács az pont nem volt Jehova tanúja. Elütött valakit ittasan vagy cserbenhagyta, azt hiszem. Vele nem igazán voltam jó viszonyban, mert egy pökhendi kis törpe figura volt, de sokszor segítettem neki is. De inkább az alapkonyhán kevergettem a levest, a pörköltet, segítettem a tésztát kiszaggatni, vagy a krumplis meg a túrós tésztát kikeverni a ladikban – ez egy ilyen nagy, bádoggal kibélelt teknő, tényleg olyan, mint egy csónak, abba öntötték bele, és keverték össze az összetevőket.

Amikor a Dupla szabadult, végleg én lettem a kenyeres. De utána is mindig kijártam az alapkonyhára.

Persze ott is elkövettem csibészséget. Jóba lettem egy gyerekkel, a Firnyák Ferivel, később nevet is szerzett Miskolcon. Nagyon jó haverom volt. Bementünk egyszer a dagasztóba, ahol a dagasztógépek voltak, azokkal csinálták a tésztát, a buktát vagy ilyesmit. Bevittünk egy kis rekesz paradicsomot, beálltunk a két átellenes sarokba, én az egyikbe, ő a másikba. A játékszabály szerint felváltva lehetett dobni: egyszer az egyik, egyszer a másik. El kellett egymást találni. Hamar elfeledkeztünk magunkról, visongtunk, ordítottunk, és piff-puff, dobáltuk

egymást. Persze a legtöbb mellément, mert nagy volt a távolság, és figyeltük is, elhajoltunk a dobások elől. A paradicsomok meg csak úgy lapultak szét a falon. Egyszer csak nyílik az ajtó, és belép rajta a hadnagynő asszisztense. Egy mocskos szájú, középkorú és közepes szépségű hölgyemény. A szája viszont az kurva mocskos volt. Ez a nő megcsinálta például azt, hogy amikor nem volt rajta bugyi, bejött közénk, és feltette a lábát egy ládára, miközben pucoltuk a krumplit. Az egyik gyerek pont vele szembe volt, és meredt bele a combjai közé. Egyszer csak beszólt neki: mi az, a picsámat nézed? Hát basszus, mi szégyelltük el magunkat, habár neki kellett volna. Utána mesélte a csávó, hogy nem volt rajta bugyi, kint volt a nagy, szőrös muffja neki. Szóval ez a nő nagyon szabad szájú volt, nagyon köcsög, és hamar kirugdosta a konyháról a gyerekeket, ha valami hibát követtek el.

Mikor bennünket meglátott, azt mondta: a kurva anyátokat, mi a faszt csináltok ti itt? Mit képzeltek? Na, most kirúglak mind a kettőtöket, baszd meg. Melyikkőtök találta ezt ki? Persze mind a ketten lapítottunk. Még egyszer kérdezem! Ki találta ezt ki? Lapítottunk tovább. Az a szerencsétek, hogy egyikőtök se dobta fel a másikat. Kivételesen ezt elnéztem, de kifizetitek a meszelést! Nagyon gyorsan fogjatok lapátot, söprűt, slaugot, takarítsatok ki szépen, a hétvégén meg ki fogják meszelni, de ti fogjátok kifizetni, és a paradicsomot is, amit szétdobáltatok. Ez volt az első és az utolsó húzásotok, még egy ilyen, és végetek van. Örültünk nagyon a Firnyákkal, hogy ennyivel megúsztuk a dolgot, és nem rúgtak ki minket.

A konyhán tudta a többi gyerek, hogy egész jól főzök, úgyhogy minden reggel jöttek oda, hogy jaj, Dodi, csinálj valami

kis lecsót! Csakhogy ez tilos volt, nem lehetett. Külön magunknak nem lehetett főzni, még azt sem lehetett csinálni, hogy külön kiszedtünk magunknak, a főszakács vagy valaki felnőtt tálalt nekünk is az előkészítőben. Ennek ellenére hajnalban úgy kezdtük, hogy mikor megjött a tejeskocsi, lepakoltuk a nagy kannákat, és miután a konyhafőnök ránk zárta az ajtót, mert ment fel intézni a dolgait a kórházban meg mindenfele, nekiálltunk főzőcskézni. Egy ilyen alkalommal pont tócsnit sütöttem a srácoknak. Jó nagy lábost tettem a gázra, vagy hetvenliterest, hogy egyszerre bele tudjak tenni 8-10 tócsnit, minél gyorsabban süljön, és minél hamarabb végezzek vele. Egyszer csak ezt hallom a hátam mögött: sütögetünk, sütögetünk? Hát a kurva anyját, ilyenkor még nem szokott bejönni senki, nem számoltam rá. Abban a pillanatban megállt a kezemben a kanál, és a szívverésem is. Hátranézek, hát ez a mocskos szájú nő áll a hátam mögött. Ugye tudod, hogy ezt nem lehet csinálni? Igen, tudom. És akkor miért csinálod? Mert éhesek vagyunk, és eszembe jutott, hogy sütök egy kis tócsnit a fiúknak. Eszedbe jutott? Na, és elmondanád nekem, hogy hogy csináltad, kérdezi. Mondom neki: persze. Elmondtam neki, hisz kapásból vágom, mit hogyan kell. Néz egy darabig, és hallgat. Aztán azt mondja: na, ezer szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál! Mint a mesében, úgy mondja a hülye kurva! Ma reggel ezt akarok reggelizni. De ha nem lesz jó, mész ám, repülsz innen, elegem van már belőled! Paradicsomháború, most meg tócsnisütögetés? Nagy gazember vagy te, hallod!

Mondtam vigyázva a Kókának, a főszakácsnak: te, azt mondta ez a nő, hogy ezt akarja reggelizni, most gyorsan meg kellene

sütnöm. Neki is láttam, de nagyon stresszeltem, hogy meg se égessem, ki se szárítsam, de nyers se maradjon. Nagyon odafigyeltem. Fogtam és kisütöttem két szép darabot, aztán egy nagy porcelántányérra tettem, fogtam a szalvétát, leitattam róla az olajat. Csináltam mellé teát, mert ennek mindig ez volt az igénye. Mondtam a Kókának: vidd be te, mert én nem merem. Bevitte, én meg vártam, hogy majd csapódik az ajtó, és ordít, hogy hozzátok elém azt a szarházit. De nagy csönd volt.

Már délfelé kevergettem valamit kint a nagy üstben, amikor jött keresztül a konyhán, rám nézett, összetalálkozott a tekintetünk. Fölemelte az ujját, és megfenyegetett vele. Ezzel el is volt intézve.

Aztán volt olyan is, hogy az egyik haverom, akit akkor hoztak a körletre, szólt nekem, hogy nem tudnék-e fölküldeni tejet. Mondtam, hogy küldök egy ötös csobánnal – az volt a legkisebb alumíniumedény, ötliteres volt. Ezt meghallotta a mellettem lévő zárkában a nyitott ablakon keresztül – én nem tudtam, hogy ott ül – a diétás szakács segédje. Mondta nekem: hogy ígérgethetsz te tejet? Nem viszel te senkinek semmit! Mindig oda vittük be őhozzájuk a tejet reggelente. Azt feleltem neki: kinek beszélsz, te piszkos féreg? Nekem dumálsz? Hát kinek beszélnék, persze hogy neked! Erre azt mondtam: hogy mersz te így beszólogatni nekem? Mi az, hogy nem viszek tejet, te büdös köcsög, baszd meg! Oda viszem, ahová akarom. Te csak egy csicska vagy, hogy mersz te egyáltalán nyilatkozni, átszólni nekem az ablakon? Úgy szétverlek holnap, hogy beledöglesz! Ment ez a szájkarate az ablakon keresztül. De nem szerettem az ilyesmit, idegesített. Mondtam neki: figyelj, semmi értelme így ordibálni egymásnak,

egy helyen dolgozunk, kezdj el fekvőtámaszozni meg erősíteni, mert holnap lemegyünk, és szétbombázlak! Becsuktam az ablakot, hogy ne halljam, mert ez még mondta egy jó darabig a magáét.

Másnap a szokásos időben mentünk le, három, négy fele, mert akkor jött a tejeskocsi. A dolgozók hatra jártak, addigra nekünk ki kellett tenni a teát, a kakaót, a tejeskávét, a kenyeret, a pótlékot, ezért korán kezdtünk. Mikor lementünk, mindig azzal kezdtünk, hogy megfogtunk egy kanna tejet ketten, és bevittük a diétás konyhára. Aztán elmentünk az öltözőbe, átöltöztünk, és így kezdődött a nap.

Aznap előrementem, szóltam a haveromnak is, hogy siessen, bent tudjam már várni ezt a köcsögöt, ha jön. Csak a végén fog bejönni a munkáltató, a smasszer, a konyhafőnök, addig én ezt a gyereket szétverem. Hát úgy is lett. Bementem gyorsan, letettem a kannát, vártam. Befelé odasúgtam ennek a gyereknek, hogy na, gyere utánam. Amint belépett, olyat vertem a szeme közé, hogy beesett a hűtőszekrény meg az asztal közé. Ahogy elesett, fölkapta rögtön azt a támlás széket, amit felborított, és azzal akart nekem rontani. Két oldalról két haverom elkapta a kezemet, hogy visszafogjanak, nehogy eljárás legyen belőle vagy fegyelmi, esetleg bűnvádi – ez olyankor van, ha bent tölti az ember a börtönben az ítéletét, és kap egy újabbat, tehát valami olyan bűncselekményt követ el a börtönben, amiért újabb bírói ítélet születik. Olyan erősen fogtak a többiek, hogy rájuk nehezedtem, megemeltem magam, és ahogy ez a gyerek jött szembe, páros lábbal úgy mellbe rúgtam, hogy nekicsapódott a tűzhelynek. Ordítottam: eresszetek el, engem fogtok le? Hát majdnem szájba

csapott a támlás székkel! Ezután rárontottam, és csak ütöttem-vertem, azt sem vettem észre, hogy közben bejött a munkáltató, aki nem mert közel jönni, csak kiabált, hogy fejezd be, hívom a készültséget. A gyerek akkor már a földön feküdt, én a mellén térdeltem, és zuhogtak az arcába az ütések. Szanaszét vertem, tiszta vér voltam tőle, a kezem, az arcom, mindenem.

Persze a munkáltató fölhívta a készültséget. Jöttek is mindjárt, hátrabilincselték a kezem, elvittek a fogdára, elkülönítettek. Kaptam ezért az afférért húsz nap szigorított fogdát. Akkor ez volt a legkeményebb és a leghosszabb időtartamú fogdabüntetés. Egyszerre többet nem kaphatott az ember. Nekem volt olyan, hogy egyszerre három fegyelmim futott össze verekedés miatt, mindegyikért kaptam húsz-húsz napot. Persze ezt mind le kell ülni, csak kell közben öt nap megszakítás. Felhoznak öt napra a körletre, utána megkapod a másik húsz napot. Közben megtárgyalta a parancsnok vagy a helyettes a következő fegyelmit, abból is megvolt a húsz nap, de előtte azt is meg kellett szakítani. Ilyen alapon összejöhetett az embernek száz vagy kétszáz napja is.

Leültem a húsz nap szigorítottat. A fegyelmi büntetések közül ez volt a legsúlyosabb, még a fogdánál és a sötétzárkánál is keményebbnek számított. Bár a sötétzárkában egész nap sötét volt, de ott legalább mindennap kapott enni az ember.

A húsz nap fogda után visszakerültem a körletre, de már nem a szakácsokhoz, hanem a dolgozók közé. Elvégeztem egy CO_2 védőgázas hegesztői tanfolyamot, amit a szigethalmi Csepel Autógyár oktatói tartottak. Levizsgáztam, de munkát nem kaptam. Igaz, mondták, hogy a szabadulásom után jelentkezzek

az autógyárba dolgozni, és akkor azonnal felvesznek.

Közeledett a nyár, és vele a szeptemberi szabadulásom. Megkértem a nevelőt, hogy helyezzenek ki dolgozni a betontelepre. Ezen nagyon elcsodálkozott, mert ilyet általában nem szoktak kérni, a fiatalok pláne nem. Fel is tette a kérdést, hogy miért akarok odamenni. Mondtam, hogy szeretnék egy kicsit megerősödni a szabadulás előtt, másrészt meg jön a nyár, kell, hogy egy kis színt összeszedjek magamra, olyan fehér vagyok, mint egy mentőautó, kiszívtak a falak. Tetszett neki a válasz, úgyhogy mindjárt ki is helyeztek dolgozni. A betontelepen BH-tálcákat, járdalapokat meg mindenféle-fajta gerendákat gyártottunk, meg felújításokat is csináltunk. Nem volt könnyű munka, de szabadnak érezte magát az ember, hiszen kinn lehetett a levegőn. Volt egy egykori smasszer, aki nyugdíjasként visszajött dolgozni. Öcsinek hívtuk, mert mindig Öcsinek nevezte a gumibotját. Egy idő után észrevette, hogy az a kis csapat elítélt, akikkel együtt voltam, hallgat rám, amolyan vezérnek tekint, úgyhogy kinevezett brigádvezetőnek. Onnantól nem kellett dolgoznom, de szinte mindig ott voltam a melóban. Én vezényeltem ki a brigádot – akkor még úgy mentünk ki meg be a munkahelyre, hogy diktálnom kellett a lépés ütemét, hogy egy, kettő egy… egy, kettő egy… –, én jelentettem a létszámot, az elvégzett munkát, egyszóval kisfőnök lettem.

Egyszer ott is elfogott a szökési láz. Volt egy pótkocsis traktorunk, egy MTZ, azzal hordtuk az építőanyagot, a járdalapokat, a sódert, a homokot, ezt-azt. Már nagyon régen vártunk arra, hogy küldjenek egy sofőrt a telepről, de mindhiába. Egyszer aztán mondtam az Öcsinek, hogy ne várjunk tovább, el

tudom én ezt vezetni! Biztos, kérdezte. Persze. Hadd nézzem, mondta. Beültem, piff-puff, tekertem jobbra-balra, szépen megfordultam az udvarban, hátratolattam. Hát, mondta, te tényleg értesz hozzá! Honnan tudsz te így vezetni? Volt egy pár kocsilopásunk, mondtam neki. Mivel nem volt jogosítványom, igazából nem vezethettem volna, de ha lett volna, ilyen járművet fiatalkorú akkor sem vezethet. A Táborban voltak néhányan, akik hivatalosan már felnőttek voltak, mert csak a renitenseket szállították át a fokozatuknak megfelelő fegyintézetbe. Aki jól viselkedett, akár 21 éves koráig is itt maradhatott, de onnantól mégis sokszor én vezettem a traktort. Ott is velem volt a Tomasek is. Mondtam neki: te, olyan könnyen meg tudnánk innen pattanni! Ezeknek nem gyanús, hogy jövünk-megyünk a traktorral, gyorsan beülünk, én odahajtok a Doberdó alá, és nézd meg, hogy a traktor fülkéjének a magasságáról simán elérem a fölső hidat. A Doberdó az az őrtorony volt, amin a géppisztolyos őrnek kellett volna állni, de ezt a középső tornyot igazából már nem is használták, mert a két sarki toronyból is belátták a telepet. Mondtam a Somának: gyorsan fölhúzzuk magunkat, a túloldalon landolunk, és irány a kukoricás, eltűnünk. Szerintem a Soma beijedt, mert elkezdett aggályoskodni, hogy ez lesz, meg az lesz, kutyákkal jönnek majd ránk, meg nem ismerjük a terepet, bekerítenek és elfognak bennünket. Ne magyarázzál már hülyeségeket, mondtam neki, itt lakom a környéken, itt nőttem fel, jártam erre ezerszer. Tudom, hol helyezkedik el a Tábor, itt van közvetlenül mellettünk a Nagy-Duna, de mi a másik oldal felé, a Kis-Duna felé megyünk. Ott nincs akkora sodrás, és sokkal keskenyebb is, ha úsznunk kellene. Vagy elkötünk egy csónakot,

és átevezünk a túloldalra. Akárhogy győzködtem, nem merte bevállalni, úgyhogy csak álmodozás maradt. Tervezgettem, tervezgettem, de egyedül én sem akartam belevágni.

Később innen, a betontelepről is elkülönítettek, mert összebalhéztam az egyik targoncás csávóval. Szemtelenül dumált, mire én jól pofán verdestem. Pechemre ezt a művezető is látta, hívták azonnal a készültséget, megint kaptam húsz nap fogdát. Leültem. Meg nem tudnám mondani, hogy összesen hány napot töltöttem a fogdán, de úgy 150-170-et biztosan.

Teltek a napok, és végre eljött a szeptember, a szabadulásom napja. Kurvára vártam már. Előtte két nappal betettek a többiekkel a szabaduló zárkába. Kiszámolták a pénzünket, ha volt, hozzáadták a rabkeresményünket, ahhoz, amit a szülők küldtek. Kora hajnalban szabadítottak, de olyankor még nem volt pénztár, úgyhogy már előző nap megkaptuk a pénzt, de figyelmeztettek, hogy ezzel nem kártyázhatunk, nem üzletelhetünk, nem játszhatunk át senkinek semmit, mert reggel fillérre pontosan leellenőrzik. Ott ültünk a szabaduló zárkában, tízen voltunk, tele volt az egész zárka.

Reggel kinyílt a kapu, és ott állt az apám meg az öcsém. Ez egy olyan meghatározó pillanat, hogy ha váratlanul érné az embert, nem is tudna annyira örülni neki, mert hirtelen fel sem fogná, hogy kiengedik. De amikor már évek, hónapok, hetek, napok, órák óta csak ezt várod, hogy na, mikor nyílik ki az a kapu, az sokkal nagyobb élmény.

Megöleltem az apámat meg az öcsémet, és elindultunk hazafelé.

8.

Összevissza vertük ezeket, amíg végül elkezdtek menekülni: rájöttek, hogy rossz lóra tettek. Utánuk akartam menni, hogy amelyiket még utolérjük futás közben, azt lecsapjuk. De jöttek a rendőrök, menekülnünk kellett.

Hazamentem, és elkezdtem dolgozni. Rendes, normális munkát vállaltam, 1976 tavasza mégis újból a börtönben talált rám.

Azzal kezdődött, hogy egyszer jöttem hazafelé a munkából, és már az ajtóban hallottam, hogy anyám nagyon sír. Ott volt a nővérem és az apám is. Kérdeztem, mi történt. Abban az időben egy évben egyszer el kellett menni tüdőszűrésre. Öcsém felment apámmal a kultúrházba, ott volt a tüdőszűrő gép. Hazafelé jövet az öcsém meglátott egy testvérpárt, akikkel régen afférja volt, mert egyszer, még 16-17 éves gyerekként egy felnőtt krapekkal betámadták a kocsmában. Szóval az öcsém meglátta ezt a két testvért, a Gelencséréket kerékpározni velük szemben. Gondolta, elérkezett az idő, most leszámol velük, meg volt már egy kis pia is a fejében. Odaugrott az idősebb Gelencsér elé, és egy ütéssel lecsapta a bicikliről. Közben a másik lepattant, és mindketten az öcsémnek ugrottak. Ment az ütésváltás, közben az öcsém hátrált és beleesett az árokba. Ezek kihasználták a helyzetet, gyorsan nekirontottak. Apám próbált a segítségére sietni. Mondta nekik,

hogy ne bántsák a fiát, erre az egyik úgy mellbe csapta, hogy ő is beleesett az árokba. Több sem kellett az öcsémnek, üvöltve lerúgta magáról a Gelencséreket, felállt, és elkezdte őket ütlegelni, mint a gép, ketten sem bírtak vele. Tiszta véres volt már a fejük, amikor odafutottak a kerékpárjukhoz. Elkezdtek szaladni a bicikli mellett, aztán, amikor már elég gyorsan mentek, ráugrottak és eltekertek. Az öcsém üldözte őket egy darabig, de nem érte utol egyiket sem.

Az öcsém persze nem volt otthon, amikor megérkeztem a melóból. Akkoriban a meszeseknél dolgoztam, rakodó voltam. Teherautóval szállítottunk ki meszes zsákokat a Tüzép-telepekre. Egy sráccal dolgoztam, naponta minimum négy fuvart kellett kivinnünk, az négyszer száz mázsa. Egy fuvaron kétszáz darab ötvenkilós zsák volt, ami azt jelenti, hogy minden áldott nap nyolcszáz zsákot kellett felrakni meg lepakolni. Emellett néha elmentünk a tatabányai meg a váci mészműbe, onnan hoztuk a darabos meszet, vagy a csepeli kikötőbe érkező hajókról kellett fát vinnünk a hegyekbe, a mészégető kemencékhez. Nem volt egy könnyű munka, de nagyon megerősödtem tőle.

Kurva ideges voltam az öcsémre, amikor megtudtam, hogy jártak. Hogyan történhetett meg az, hogy ott van az apám mellett, és két sehonnai bitang mégis belöki az árokba? Annyira fölspannoltam magam, hogy letérdeltem apám elé, és azt mondtam: esküszöm, apám, ezt megbosszulom, ezt csak a vérükkel tudják majd lemosni. Anyám a nyakamba borult, és zokogott: jaj, kisfiam, ne csinálj magadnak bajt! Most jöttél ki a börtönből, megint vissza fogsz kerülni! Utána jól le is szidta apámat, hogy miért kellett ezt a Dodinak elmondani, tudjátok,

hogy milyen, meg fogja őket támadni, ebből megint baj lesz. Lett is.

Számon kértem az öcsémen a történteket. Szerintem még akkor is a pia hatása alatt volt, mert csak röhögött, hogy majd ő megoldja. Mondtam neki, hogy nem úgy van az, azonnal menjünk. Tudtam, hogy ezek a Gelencsérék mindennap bejárnak a nyolcórás vonattal valahova Pestre, talán ott dolgoztak, de hogy hol és mit, az nem érdekelt. Mondtam az öcsémnek, hogy menjünk ki az állomásra, várjuk be őket, és ahogy kijönnek a vonathoz, az ellenkező oldalon mi is felszállunk, aztán bekerítjük őket. Te az előttük lévő kocsiba szállsz, én a mögöttük levőbe, mondtam neki. Menet közben, ahogy megy D. és T. között a vonat, a hídnál jól szétbombázom őket, aztán kidobálom mind a kettőt, bele a folyóba. Rendben van, mondta az öcsém.

Kimentünk az állomásra, lestük őket, de gondolom, tartottak attól, hogy most jön a reváns, úgyhogy inkább otthon maradtak. Ugyanez történt másnap is, mi ott vártunk, de nem jöttek. Akkor már kezdtem besokallni, mondtam is az öcsémnek, hogy ez így nem mehet tovább, nem fogok minden este itt várni ezekre a rohadt férgekre. Menjünk a lakásukra, pusztítsuk el ott őket. Úgy is lett. Felöltöztünk, felkészültünk és elmentünk a házukhoz. Dróthálóval, léccel megerősített, derékmagasságú kis kapujuk volt, nem zárták, könnyedén bejutottunk. Mondtam az öcsémnek: te kopogjál be, hívd ki őket azzal, hogy egyszer és mindenkorra le kell rendezni ezeket a dolgokat. Álljanak ki nyíltan veled. Kezdj el hátrálni, próbáld kicsalni őket a lakásból, hogy ne ott kelljen, az asszony meg a gyerekek előtt ütni őket, hanem kint az udvaron. Én elbújok a fal mellett, nehogy

meglássanak, mert akkor biztos, hogy nem fognak kijönni. Amikor az udvar közepére értek, megjelenek én is.

A kettő közül az idősebb Gelencsér volt csak otthon. Nagy pofája volt ennek a köcsögnek, a felesége előtt játszotta az agyát, de aztán csak kijött az udvarra, a felesége meg utána. Öcsém a megbeszéltek szerint hátrált. Amikor már láttam, hogy nem lesz annyi ideje ennek a féregnek, hogy beugorjon a lakásba, kiugrottam a fal mögül, telivágtam a fejét, összerogyott, aztán elkezdődött a gyepálás. Ütöttem, rúgtam, ahol értem. A felesége ordítozott, aztán egyszer csak belekapott hátulról a hajamba. Akkora taslit adtam neki, hogy majdnem fejre állt. Takarodj be a lakásba, te szajha, mi közöd van ezekhez a dolgokhoz?! Erre elkezdett visongani, mire a szemközti házból is kijöttek, és elkezdtek vartyogni nekünk. Odaordítottam, hogy takarodatok befele a házba, a kurva anyátokat, mert mindjárt átmegyek, és titeket is lerendezlek!

Ennek a Gelencsérnek meg nagyon nagy verést adtam. A mellén ugráltam, szanaszét tapostam az egész embert, tiszta vér volt a feje. A fal mellett volt a villanyóra doboza, aminek üveges volt az ajtaja. Fölemeltem és úgy belecsaptam a fejét a dobozba, hogy üvöltött fájdalmában. Végül összeesett, és szerintem elájulhatott, de én még mindig rugdostam. A felesége közben eltűnt, elszaladt a rokonokért a Böhöm csárdába, az volt a törzskocsmájuk. Az öcsém kicsit sérelmezte, hogy csak az idősebbik Gelencsért sikerült elkapnunk, de megnyugtattam, hogy előbb-utóbb a fiatalabbat is megfogjuk. Mondtam neki, hogy tűnjünk el, mert már biztos értesítették a rendőröket is. Elkezdtünk szaladni az utcán, amikor egyszer csak hallottam,

hogy dübörög a föld, sok ember közeledik, ráadásul futva. Hallottam, hogy a nevemet kiabálták, meg hogy „állj meg, leszámolunk veled!” Volt a Gelencséréknek egy nagybátyja, egy hülye sváb, aki mindig disznóölő késsel járt, amit a csizmájába tűzve hordott, hogy mindenki lássa. Ő rohant a menet elején. Eldöntöttem, hogy én bizony nem futok el, mert különben ezek a köcsögök azt fogják mondani, hogy előlük futottunk. Közben pedig biztosak voltunk benne, hogy a rendőrök is úton vannak már. Mondtam az öcsémnek, hogy álljunk meg az utca közepén, a villany alatt, hogy lássam, ha kést vesznek elő, nehogy megszurkáljanak. Megállunk, bevárjuk őket és adunk nekik. Úgy is lett.

Odafutottak egy csomóan, a Hatos, a felesége, a nagybátyja, még két krapek és az egyiknek a felesége. Én mindjárt ezt a Hatost néztem ki magamnak, mert valamikor afféle keményfiú volt az iskolában, talán két vagy három évvel volt idősebb nálam. Elkaptam a nyakánál fogva, lerántottam magamhoz, lefejeltem gyorsan, és elkezdtem ütni. Addig gyepáltam, amíg össze nem rogyott a kerítés mellett. Utána lenyomtam a földre, beletérdeltem hátulról a gerincébe, és belecsapdostam a fejét a betonszegélybe meg a kerítés vasrácsába. Közben a felesége odaugrott a hátam mögé, és a hosszú, büdös körmeivel belekarmolt az arcomba. Megfordultam, és telicsaptam az arcát: mész a kurva anyádba, te büdös picsa. Lerogyott a földre, neki is rátérdeltem a gerincére, megfogtam a haját és elkezdtem vonszolni a földön arccal lefelé. Nesze neked! Belekarmoltál az arcomba, most lehúzom a glazúrt a képedről, te büdös ringyó! Összevissza vertük ezeket, amíg végül elkezdtek menekülni,

rájöttek, hogy rossz lóra tettek. Az öcsémnél még bokszer is volt, szétcsapkodtuk őket.

De akkor már hallottuk, hogy szirénázik a rendőrautó. Én még utánuk akartam menni, hogy amelyiket még utolérjük futás közben, azt lecsapjuk, és addig megyünk, amíg az utolsó is el nem hullott. De megjöttek a rendőrök, menekülnünk kellett.

Pucolós lettem. Azt nevezik így, akit köröz a rendőrség, megszökött valahonnan, börtönből vagy letartóztatásból, tehát illegalitásba vonult. Attól a perctől kezdve nem élheti a régi életét, nem mehet haza, nem mehet a rokonokhoz, ismerősökhöz, mert a rendőrök ezeken a helyeken keresik legelőször.

Az lett a vége, hogy egy razzia során letartóztattak, és bevittek a Futkosóba. Ez katonai börtön is egyben, a második emeleten voltak a katonák, a bukott rendőrök és a magas rangú MÁV-alkalmazottak. Fönn, a hatodikon csajok is voltak, és a pest megyeieket is idehozták előzetesbe. Többrendbeli súlyos testi sértésért kaptam két és fél év fegyházat, amit megfellebbeztem. Másodfokon a két és fél évet helybenhagyták, a minősítést viszont megváltoztatták szigorított börtönre. Ezzel nem jártam túl jól, a szigorított börtön még a fegyháznál is szarabb volt.

Engem a Haliba szállítottak, az öcsémet a Táborba. Neki volt még egy korábbi ügye is, a faluban eltörte valakinek az orrcsontját. A Táborban segédápolóként dolgozott, de ott is szétcsapott valakit. Bebűnvádizták, elszállították a felnőtt korúak börtönébe S.-re, majd áthelyezték a Kürtőbe. Végül onnan szabadult, de akkor én már rég kinn voltam.

A Hali egy nagyon féreg hely volt. Nem volt rádió, se tévé,

csak a központi hangszóró szólt a falra fölszerelve, de ezen is csak utasításokat adtak, meg beolvasták a belső szabályzatot. A hétvégéken ott volt a börtönújság, amit csak a rendőrök, a BV-sek, a párttagok, a gyárigazgatók, és persze az elítéltek olvashattak, mezei civil kezébe ilyen újság nem juthatott. A zárkafelelősnek kellett hangosan felolvasnia. Az ágyakra nem lehetett leülni, lefeküdni csak takarodókor. Nem látta be rendesen az őr a zárkát a cirklitől, ezért egy visszapillantó tükröt szereltek a falra, azon keresztül sasoltak bennünket állandóan.

Először a remix üzembe kerültem, ahol az elektronikai iparban használt ellenállásokat készítettünk. A varrodán keresztül lehetett eljutni a munkahelyünkre. Ott volt egy afférom az egyik palival, aminek az lett a vége, hogy cigizés közben szétcsaptam a vécében. Megkaptam érte a húsz nap szigorított fogdát, leültem. A varrodás művezetők észrevették, hogy félnek tőlem a palik, úgyhogy egyszer csak behívattak az irodába, és megkérdezték, volna-e kedvem kijönni a remixből, és anyagmozgatónak lenni. Persze hogy volt. Sokkal jobb meló volt, mint egy asztal mellett ülni, és szabadabban is mozoghattam. Kaptam egy karszalagot, amin rajta volt, hogy anyagmozgató vagyok, amivel gyakorlatilag az egész épületben szabadon járkálhattam. Persze így is sok balhém volt, amiket vagy a vécében vagy a műhelyben rendeztem le, de az őrök valamiért csíptek, mert mindig elsimították ezeket a dolgokat.

Volt egy kis pesti krapek, aki állandó lázadó volt, mert kevesellte a pénzt, amit keresett. Igaza volt, szart sem fizettek ezért a munkáért. Aki dohányzott, talán éppen annyit tudott összehozni, hogy meglett neki a dohányra való. Abban az időben

két-háromszáz, négyszáz forintokat kerestünk egy hónapban, amiből a végére annyi sem maradt, hogy szabadulás után egy jót kocsmázzon az ember. Még rosszabbul járt, akinek bírósági letiltása is volt. Szilveszter táján az őrök behívattak az irodába. Lehetett rajtuk látni, hogy be vannak piálva, meg éreztem is az alkoholszagot. Kérdezte a művezető, hogy mit szólok ehhez a kis pesti krapekhoz. Mit szólnék hozzá, kérdeztem vissza. Hát, mit szól ahhoz, hogy ez az ember nem dolgozik, meg minden. Mit akarnak tőlem, kérdeztem újra. Azt válaszolta: szóljak a krapeknak, hogy vigye le a varrógépet az alattunk lévő műhelybe. Menjek vele, aztán rúgjam le a lépcsőn, utána meg intézzem el. Abból, amit rólam tudott, azt gondolta, hogy pusztán szórakozásból is szétcsapom.

De ehelyett odamentem a gyerekhez és szóltam neki, hogy baszd meg, kezdjél el dolgozni, mert ezek a férgek be akarnak téged támadni! Engem uszítgatnak, hogy vitessem le veled a varrógépet a műszerészműhelybe, és amikor mész lefelé, rúgjalak hátba. Azt akarják mondani, hogy megcsúsztál, elestél, és a varrógéppel együtt lezuhantál, úgy törted össze magad. Aztán mondhatsz te akármit, mert úgyis az lesz, amit az őrök mondanak, nekik fognak hinni. Mondja nekem: és te, mit szóltál hozzá? Dehogy verlek meg, mondom neki. Baszd meg, nem vagyok én a pribékjük! Sok palit elvertem már, de azok mind személyes ügyek voltak, utasításra senkit sem bántok. Szarok rájuk, nem félek én az őröktől sem.

Pár óra múlva behívatott az őr, kérdi, mi van? Nem csinálom meg, mondtam. Én nem az az ember vagyok, maguk valamit nagyon benéztek! Erre úgy csináltak, mintha az egész csak vicc

lett volna, és meg sem akartak volna veretni senkit, csak engem próbálgattak. Persze látszott a képükön, hogy hazudnak. Hiába röhögtek, nagyon feszült volt a légkör. Biztos voltam benne, hogy arra számítottak, tényleg szétverem ezt a kis krapekot.

Ezek után én is cinkes lettem náluk. Le is váltottak az anyagmozgatásról, bekerültem a szabászatra írnoknak. Csakhogy ezzel igazából fölfele buktam. Nagyobb lett a tekintélyem, egész nap az íróasztalnál ültem, anyagokat számoltam, kiadtam, hogy miből, hogyan, mennyit kell leszabni, aztán visszamérettem a resztlit, a maradék anyagokat. Továbbra is szabadon mozoghattam és sok szabadidőm is volt. Összességében nem bántam meg, hogy eljöttem a remixből.

A szabászatban volt egy csávó, Macskának hívták. A rendes neve Czibere József volt, egy v.-i betyár, aki már a Táborban is menő gyereknek számított. Én csak hírből ismertem, mert előttem négy vagy öt évvel volt ott. A Haliban viszont elég jó haverok lettünk, sokszor sztorizgattunk együtt. Egyszer elszakadt nála a szabászgép, és a kivágódó szalag négy ujját szétkaszabolta. Odakapott a kezéhez, szorította, szaladt kifelé a varrodából, de még a lépcsőház előtt elájult. Végül sikerült megmenteni a kezét, olyan szépen összevarrták, hogy alig maradt nyoma. Amíg javult, a smasszer dolgozott helyette. Aztán mikor visszakerült, ment minden, mint régen.

Volt egy olyan sztori, ami azzal kezdődött, hogy a srácok kimentek cigizni, csak mi ketten maradtunk benn. Miközben ő vágott az asztalnál a géppel, én odamentem mögé, és egy kalapáccsal odabasztam egy nagyot az asztalára. Hatalmasat csattant a kalapács, pont olyan volt a hangja, mint amikor

elpattan a szalag a vágógépben. A Macska villámgyorsan hátralökte maga alól a széket, és hanyatt baszta magát félelmében. Amikor meghallotta, hogy röhögök, nagyon ideges lett. Elkezdett kurvaanyázni, mondta, hogy mit csináltál, baszd meg, hülye köcsög, meg ilyeneket. Egy darabig csak röhögtem rajta, mert úgy voltam vele, hogy én vagyok a hunyó, nagyon megijesztettem. De aztán csak nem akarta abbahagyni. Lassan kezdett elborulni az agyam, és azt mondtam neki: jól van, Macska, legyen már elég ebből a buzizásból meg köcsögözésből! Bocs, hogy megijesztettelek, jó poénnak tartottam, de látom, nem volt az, beszartál… Persze hogy beszartam, felelte. Te nem szartál volna be, baszd meg?! Azt hittem, elszakadt a kés, és megint belecsap a kezembe vagy az arcomba! Jól van, nyugodjál már meg, nem vágott ki a kés, csak én ijesztettelek meg.

Akkor kezdett eldurvulni a dolog, amikor kijelentette, hogy ő most elmegy a hadnagyhoz, és kirúgat innen. Te, Macska, ez már vamzerkodás, mondtam neki. Áruló akarsz lenni? Fejezd be, de rögtön, mert mindjárt úgy szanaszét bombázlak, hogy beszarsz, behugyozol, behánysz, baszd meg! Á, nem úgy van az, próbálkozott tovább. Mi van? Ne játszd itt az agyadat, te köcsög! Próbáltam meggyőzni, hogy hagyja abba. Te hülye vagy, ha nem tudnék bunyózni, akkor is szétcsapnálak! Fél fejjel magasabb vagyok nálad, vagy húsz kilóval több, és tíz centivel hosszabb a kezem. Nekem te nem vagy ellenfél, baszd meg! Beszorítalak valahova, és ha mást nem is tudok csinálni, egyszerűen kettétéplek, mint a szart!

Akkor már estefelé voltunk, lassan vége volt a délutános műszaknak, nem volt arra idő, hogy egyből lerendezzük.

Mondtam neki, hogy most menjél föl, apukám, a zárkádba, és tornázzál egész éjszaka, mert ha holnap lejövünk, ezt lerendezzük. Úgy is volt, fölmentünk a műszakból, aztán másnap lejöttünk, persze tiszta ideg voltam. Bántam is, meg nem is, hogy összevesztem vele, de tartani nem tartottam tőle. Hiába volt menő, tudtam, hogy semmi perc alatt szét fogom verni. Ezt ő is tudta. Munka közben is láttam rajta, hogy nagyon tart tőlem. Én is a Táborból jöttem, sokan ismertek, tudták, hogy nem sokat lacafacázok, hamar eljár a kezem. Csakhogy ez már nagykorú börtön volt, itt is nevet kellett szereznem. Tudtam, hogy már presztízsből is ki kell hogy álljak vele szemben. Igazából élveztem az engem körülvevő tiszteletet, de ami fontosabb volt, meg is dolgoztam érte. Nem mindig került arra sor, hogy bunyó legyen belőle, mert sokszor elég volt, ha csak ránéztem valakire, és a legkisebb kételyt sem hagytam az illetőnek afelől, hogy mi vár rá. Ha valakinek ez nem volt elég, akkor jöhetett a fájdalom. Ahogy mindig elmagyaráztam: háromféle módon történhetnek a dolgok: jól, rosszul, és úgy, ahogy én akarom.

Másnap benn volt a főnök is, meg kellett várni, amíg kimegy a szabászatból, hogy lerendezzük a dolgot Macskával. De vacsoráig benn üldögélt, könyvelt, írogatott. Vacsorakor ment csak el. Én már el sem mentem enni, ki a faszomat érdekelte ilyenkor a vacsora. Gondolom, neked sincs szükséged vacsorára, mondtam a Macskának, hadd menjenek ki ezek, mi meg lerendezzük a dolgokat. Bólintott, hogy rendben. A szabászasztal mellett ilyen trepnik voltak, rajtuk gumilapokkal az áramütés elkerülése végett, ezeket felállítgattuk. Na, apukám, felkészültél, kérdeztem. Fel, mondta ő. Te most nagyon ki fogsz kapni,

folytattam. Látom a szemedben a félelmet. Ez már egy rossz pont. Te csak azért állsz ki most ellenem, mert úgy érzed, hogy a múltad meg a tekintélyed megköveteli. Készen állsz? Készen. Egyetlen csapással beléptem neki. Bal kézzel olyat vertem a szemére, hogy abban a pillanatban letérdelt. Ugye mi haverok voltunk, meg minden, ezért úgy voltam vele, hogy nem rúgom szét a fejét, nem rugdosok alá. Úgy kiütöttem, hogy keresztbe álltak a szemei. Két lépést hátraléptem, összefontam a kezemet a mellemen, és vártam. Mondtam neki: jól van, Macska, ennyi elég volt. Kész. Én ezzel befejezettnek tekintem az ügyet. Gondold meg, hogy ezután hogy beszélsz velem, a köcsög megszólításokat és a vamzer dumákat nem viselem el. Ezek után barátok mi már nem lehetünk. Aki nekem ilyet mond, hogy megy és földob a hadnagynál, engem leváltat, az egy büdös buzi.

Feltápászkodott, elindult felém, közben meg csak mondta a magáét. Elkezdtem hátrálni, és mondtam neki, hogy maradjál már, Macska, hiszen lecsaptalak, baszd meg! Mi a faszt akarsz még? Bevittem neki egy balost, ugyanoda, ahova először. Megint összeesett. Most egy kicsit tovább tántorgott, kapaszkodott az asztal szélébe. De csak nem hagyta abba. Megfordult, és jött volna megint nekem. Már fel sem tettem a kezem, nem is ütöttem, mert láttam, hogy még mindig nem tiszta a feje. Valahogy elém pattant, nekiszorított az asztalnak, elkapta a nyakamat, és elkezdett fojtogatni. Na, mondtam, a kurva anyádat, most már elég legyen! Megfogtam a két csuklóját, letörtem a nyakamról, elkaptam a nyakánál fogva, a segge alatt alányúltam a lábai közé, földobtam az asztal tetejére, leszorítottam a torkát, és aztán ami belefért! Akkor már nem

kíméltem, vagy húszat belevertem ököllel az arcába, mindenfelé fröcskölt a vére. Nem elég neked, te köcsög? Mondtam, hogy fejezd be, baszd meg!

Ahogy magához tért, kiment, és szépen földobott az őröknél. Azonnal hívták a készültséget, bilincsbe vertek, elvittek – megint húsz nap szigorított fogda.

Leváltottak ebből a munkakörből is. Itt nekem már nagyon nagy tekintélyem volt, úgyhogy áttettek a másik műszakba dolgozni, hogy elkülönítsenek a többiektől. Semmilyen szabad mozgásterem nem volt, leültettek egy varrógéphez, hogy varrjak. Ekkor már csak hónapjaim voltak hátra.

Egyszer a műszak végén beolajoztam a gépet, és épp egy folyamatos rongyot varrtam, hogy kijárassam belőle az olajat, nehogy másnap a műszakváltómnak verje rá a gép az olajat a tiszta anyagra. Közben valaki szólt mögöttem, és mikor hátranéztem, elfelejtettem levenni a lábamat a pedálról. Olyat vágott a bal kezemre a tűrúd, hogy tőből leszakította a hüvelykujjamról a körmöt. Valahol bántam is, de igazából örültem neki, mert így már nem kellett többet dolgoznom a szabadulásomig.

A Macska-ügy után nemcsak másik műszakba, de másik zárkába is tettek. Annyira haragudtak rám ezek a kibaszott őrök, hogy az új helyen ellenem uszítgatták az embereket. Volt egy hülye, agyalágyult őr. A szó szoros értelmében az volt, állítólag volt egy motorbalesete, ami szétcsapta az agyát, és valami platina vagy mi volt beépítve a koponyájába. Ahogy említettem, a Haliban voltak nők is előzetesben. A két női zárka a fogdáinkkal szemben, közvetlenül az iroda mellett volt, hogy könnyen

látható és ellenőrizhető legyen. Egyszer, amikor a fogdán ültem, egy seprűből kivett cirokszállal kinyúltam a cirkli egyik lyukán. A cirkli a kukucskáló, ahol az őr be tud nézni. A legtöbb helyen egy üveglapot tesznek bele, hogy bentről ne tudják kiszúrni az őrök szemét, de a Haliban nem volt ilyen, mert a zsiványok már kiemelték, hogy tudjanak leskelődni. Szóval kinyúltam ezen a lyukon, és azt a lemezt, amit középen egy szegecs tartott, a cirokszállal szépen eltoltam oldalra, hogy lássam, mi folyik odakinn. Egyszer csak meghallottam ennek a köcsög őrnek a hangját, ahogy beszólt az egyik csajnak, hogy te büdös kurva! Aztán hallottam a csajt is, ahogy azt válaszolja: miért mondja nekem, azt, hogy büdös kurva vagyok? Nem is vagyok kurva! Az őr megint megállt az ajtó előtt és beszólt a csajnak: te rohadt, büdös, faszszopó kurva! Úgy beszélt, mint egy gyerek vagy inkább egy szellemi fogyatékos. A végén már annyira fölhergelte a csajt, hogy ő is elkezdett faszszopózni, meg büdös buzizni, és elküldte a kurva anyjába ezt a tetűt. Erre ez odahívott egy másik mocskos férget, bementek a zárkába, és elkezdték tépkedni a csaj haját, meg rángatták összevissza. Ilyen hülye, degenerált őrök voltak ott, szinte nem is tudok visszaemlékezni olyanra, aki nem ilyen volt. Eleinte még az üzemben úgy tűnt, hogy jó csávók, de onnantól, hogy föl akartak használni, hogy verjem össze azt a kis krapekot, rájöttem, hogy nem azok. Föntről a körleten olyan őrt nem is tudok mondani, aki vagány csávó lett volna.

Végül fölbéreltek néhány mocskos elítéltet, hogy valahogy bűnvádiztassanak be. Az ottani zárkafelelős egy szemle alkalmával belém kötött, hogy a samponomat fektessem le, és úgy legyen a szekrényben. Mondtam neki: mi a kurva anyádért

fektetném le oda, ki vagy te, hogy meghatározd nekem, mit és hogyan csináljak?! Ezeket a hülye csicska geciket, ezeket irányítsd te itt, baszd meg! Szó szót követett, aztán elindult felém, úgyhogy levertem neki egy sallert, a nyakánál megfogtam, és fölhajítottam az asztal tetejére. Nagy, kecskelábú asztalok voltak. Hívták egyből az őröket, és a többi. Fegyelmi lapot kaptam, de ezzel nem volt vége. A hülye köcsög fölbérelte ezeket az úgynevezett kedvezményes feketéket is, hogy bűnvádiztassanak be. Azt hívják kedvezményesnek, aki mondjuk első bűntényes, vagy olyan bűncselekmény miatt ítélték el, ami miatt a bíró nem zárta ki eredendően a kedvezményből. Fegyházasnál ez az ítéletének az ötödét, börtönösnél a negyedét jelentette, ennyivel előbb szabadulhattak kedvezménnyel. Ezektől kellett mindenhol a legjobban tartani, mert ezek voltak a legnagyobb vamzerok, a kedvezményért mindenre képesek voltak, akár még saját magukat is leszopták volna, csak hogy előbb kint lehessenek. Az egyik ilyen tag odabaszhatott egyet a sípcsontjára a varrógép talpemelőjével vagy valami vassal, az őrök meg felbérelték, hogy mondja azt: én rúgtam szét a lábát, holott ez nem is volt igaz.

Bebűnvádiztak, és úgy nézett ki, hogy emiatt a szabadulásom is veszélybe kerülhet. Ez már nekem is sok volt. Megkértem az egyik helyi csávót, hogy ajánljon nekem egy jó ügyvédet. Egy nőnek a nevét adta meg, akinek azonnal írtam is, hogy jöjjön be hozzám, mert fel szeretném fogadni. Azon a kis pénzen, amit a szabadulásomra őrizgettem, megbíztam, hogy járjon el az ügyemben. Elmeséltem neki a történetet, hogy mit csináltam és mit nem. Azt mondta ő is, hogy nem fogjuk tudni bizonyítani, mert a négy retkes bozótlakó is ellenem tanúskodik majd, akiket

az őrök teljesen az uralmuk alá hajtottak, jutalmul pedig cigarettával tömték őket és megígérték a kedvezményt is nekik. Az az agyalágyult őr nagyon örült annak, hogy én most beleestem a csapdába.

Végül mégiscsak kiszabadultam, de utána még hosszú ideig vissza kellett járnom a tárgyalásokra.

Az egyik utam nagyon emlékezetes maradt. Hogy odaérjek a kilences tárgyalásra, az éjféli vonattal kellett mennem. Menet közben beleszunyókáltam a nagy csöndbe, a zakatolásba. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy valaki ébresztget. Első blikkre egy civil pali volt, de aztán mutatta az igazolványát, hogy mit tudom én, milyen tiszt, kéri a személyimet. Odaadtam neki, közben mondtam, hogy nekem reggel tárgyalásom van az sz.-i bíróságon. Tudok róla, mondta. Aztán leült mellém, és elkezdett beszélgetni: mi is volt ott a Haliban? És mi lett azzal a j.-i lánnyal? Azt hittem, eldobom az agyam. A picsába, ki a geci ez, hogy tud ezekről?!

Még amikor a remixben dolgoztam, kintről, civil cégtől kaptuk az alapanyagokat. Legyártottuk, amit kellett, aztán lezárt csomagokban ment vissza. Mondták a helyiek, hogy sok fiatal csaj dolgozik a külső cégnél, úgyhogy páran beleirkálták a nevüket és a címüket a dobozokba. Egyszer hozzám került egy doboz, amiben ott volt egy lánynak a címe. Gondoltam, megismerkedem vele, felírattam kapcsolattartónak. Soha nem felejtem el, J.-n lakott a lány. Emlékeztem a templomra, amiről ez a falu híres, közel volt az osztrák határhoz. Már nem tudom, hogy névnapja, vagy születésnapja volt-e a lánynak, de mivel csak könyveket küldhettünk, egy könyvvásáron megvettem az

Esőisten siratja Mexikót című regényt, azt hiszem, Passuth László írta, és szépen becsomagolva elküldtem neki. Na, ez a rohadt köcsög, aki mellém ült a vonaton, még erről is tudott.

Megérkeztem Sz.-re, bementem a tárgyalásra, és ahogy várható volt, hiába mondtam a magamét… én ott olyan cinkes voltam, mint Moszkvában a horogkereszt. Igazából annyi balhém volt, nem fényeztem magam, nem akartam jobb színben föltűnni. Elmondtam a bírónőnek, hogy egyre cinkesebb lettem, leváltottak, és végül az lett a cél, hogy bebűnvádizzanak. Hazudoznak, nem úgy történt a dolog, nem történt meg, amit állítanak. Végül megúsztam ötezer forint pénzbírsággal. Azért mondom így, mert nem kaptam börtönt. Igazából nem úsztam meg, mert elítéltek, de csak pénzbírságra. Abban az időben ötezer forint nem volt kevés, de akkor sem volt olyan horribilis összeg. Nem is fellebbeztem, mert ha másodfokra került volna az ügy, ott akár az ítéletet is megváltoztathatták volna. Végül ezzel az ötezer forintos pénzbírsággal zárult le ez a halis ügy.

9.

Kurva kegyetlen munka volt, kiszívta minden erőmet, és elvette minden életkedvemet. Rájöttem arra, hogy aki sokat dolgozik, az nem ér rá pénzt keresni. Egyszer csak elhajítottam a lapátot, és azt mondtam: nekem ebből elegem volt, nem csinálom tovább.

A kisebbik nővérem, az Ircsi, a mai napig N.-ön lakik, oda ment férjhez. Miután a Haliból szabadultam, lementem hozzájuk látogatóba, és megismerkedtem egy helyi lánnyal. Elkezdtem neki udvarolni, majd jött az eljegyzés. Mivel pártfogói felügyeletet kaptam – ezt is az oroszoktól vették át, mint a szigorított őrizetet, minden szarban másolták őket –, rendszeresen be kellett járkálnom a Thököly úti bíróságra valami hivatalnokhoz ellenőrzésre, hogy tudja, hol vagyok, dolgozom-e, meg minden. Aztán egyre jobban elkanászodott ez a pali, de nem is ez a lényeg.

Szóval megismerkedtem ezzel a lánnyal, megtörtént az eljegyzés, az eljegyzés után az esküvő, aztán a feleségem terhes lett. Az ő szüleivel összevesztünk, az enyémeknél nem lakhattunk, így aztán albérletbe költöztünk, és dolgoztunk mind a ketten. Egyszer csak érkezett egy behívó a katonaságtól, hogy be kellene mennem sorozásra.

Közben az öcsém is szabadult, pár nappal az esküvőm előtt

engedték ki. Küldtem neki szabadulóruhát, új nadrágot, inget, mindent, amit kért. Ő is ott volt a lakodalmon, meg utána együtt is dolgoztunk. Szóval megkaptam a behívót. Mondtam, hogy én semmiféleképpen nem akarok bevonulni két évre katonának, épp eleget ültem börtönben, most végre nyugton vagyok, megnősültem, családom lesz. Felvetettem az öcsémnek, hogy valamit tennem kellene, hogy ne vigyenek be. Beverem a dilit, vagy mit tudom én, bármit. A börtönben divat volt a falcolás, ami azt jelenti, hogy az ember pengével összevagdossa az alkarját. Ehhez egyáltalán nem volt kedvem, de még csak hasonlóhoz sem, viszont tudtam, hogy öngyilkossági kísérlettel a hátam mögött, szuicid hajlamokkal biztos, hogy nem vinnének be.

Elterveztem, hogy mit fogok csinálni. Bementünk az öcsémmel a Józsefvárosi pályaudvarra. Fogtam egy hagyományos zsilettpengét, középen kettéroppantottam, majd egy ollóval spiccesre csíptem a hegyét. Odamentem egy padhoz, és lenyomtam száz fekvőtámaszt úgy, hogy a lábaimat feltettem a hátsó támlára, elöl pedig összetettem a kezem, ezzel jól bedurrantottam az izmaimat. Kivettem a cipőmből a cipőfűzőt, elkötöttem a karomat, olyan szorosan, ahogy a vérvételnél szokták, a vénáim szépen kidagadtak. Aztán óvatosan belevertem a penge hegyét, és hosszában széthasítottam. Sugárban ömlött belőle a vér. Összefröcsköltem a hajamat, az arcomat, a pólómat, de még a pad körüli köveket is. Mondtam az öcsémnek: eredj be gyorsan, és hívd rám a mentőket. Be is ment a pályaudvarra, és szólt a pénztárosnak vagy valamilyen forgalmistának, hogy hívják ki a mentőket, mert ott fekszik a bátyja csurom véresen. A nő először nem hitt neki, ezért

kiszaladt vele, hogy megnézzen, csak úgy nem hívja ki a mentőket. Én meg elterültem a padon, a fejemet félig lelógattam, a karom mellettem lógott a földön, és úgy csináltam, mintha meg lennék halva. Persze eszméletemnél voltam, mindent tisztán hallottam. A nő elkezdett sikítani, visszarohant az állomásra, nem sokkal utána már hallottam is a szirénázást. Mondta az öcsém: maradjál nyugodtan, mintha meghaltál volna, lássák, mekkora a baj, ha ideérnek. Mondd azt, hogy téged beküldtelek, hogy vegyél jegyet, és mire kijöttél, így találtál, oktattam ki az öcsémet. Aztán rögtön visszaszaladtál, szóltál a forgalmistának vagy kinek, és ő hívta a mentőket.

Először a rendőrök érkeztek meg, biztosították a helyszínt, igazoltatták az öcsémet. Kérdik tőle: ki ez? A bátyám, felelte. Már esteledett, akkor, résnyire kinyitottam a szemem, úgy leskelődtem. Láttam, hogy rengeteg rendőr van, mindegyiknél géppisztoly, lezárják a kijáratokat. Hallottam, hogy azt mondják: valaki ezt leszúrta. Tényleg úgy néztem ki, mert a mellemet összefröcsköltem, olyan volt, mintha ömlene a mellkasomból a vér. Megérkeztek a mentősök is, és hallottam, hogy az egyik azt mondja: baszd meg, ebből honnan folyik a vér? Közben meg hallom, hogy valaki felkiált: maga! Álljon meg! Hova megy? Ne menjen sehova, megértette? Kezeket fel! Jöjjön ide! Erre az öcsém azt mondta: el akarok menni haza. Nem megy maga sehova se! Pakoljon ki a zsebéből…

Férfiembernél általában van kés, nálam is volt, meg az öcsémnél is. Az öcsém zsebében ott volt egy szép nagy kés… Maga szúrta le ezt az embert! Vegyétek el tőle a kést! Dehogy szúrtam le, ez a bátyám! Jó, jó, láttunk mi már olyat, hogy apa

meg fia, meg anya meg minden, összevesztek, és lemészárolták az egész családot! Miért késelte meg a testvérét? Dehogy késeltem meg!

Közben odajöttek az orvosok, fölemelték a fejem, már hörögve szedtem a levegőt, ahogy lógtam lefele a padról. Amikor elkezdtek felfele húzni, az egyik orvos észrevette a cipőfűzőt. Odaszólt a hadnagynak: basszátok meg, nem szúrta le ezt senki, ez öngyilkos akart lenni. Itt van a cipőfűző, el van kötve a karja! Akkor meg mit járkál maga ilyen nagy késekkel, mondták az öcsémnek, de közben elengedték, és visszaadták neki a kést is. Letisztogattak, keresték, honnan jön a vér. Megtalálták a sebet, szorítókötést tettek rá, piff-puff, bebasztak a mentőbe. Közben én kivertem a dilit, mondtam, hogy túlvilági hangokat hallok, azok irányítanak engem. Hallottam, ahogy a mentősök rádión beszélnek valakivel, az mondta nekik, hogy vigyenek be a Hárs-hegyre. Na, gondoltam, jól alakulnak a dolgok.

Be is vittek a zárt osztályra. Másnap már bekötött kézzel mentem az ebédosztásra. Egyetlen, hosszú asztal volt az ebédlőben, egy belső és egy külső széksorral. Összesen talán harminc szék volt, de nagyon szűk volt a hely, nem tudom, miért pont így csinálták meg. A faszom akar itt araszolva, oldalazva bemenni, gondoltam, és leültem rögtön az első székre. Odaállt elém egy hosszú, legalább 190 centis bolond, akit délelőtt már láttam jópofáskodni az egyik nővérrel, ott mosta neki az irodáját, meg minden. Ott állt előttem ez a pali, és csak nézett. Egyszer csak megszólalt. Ez az én székem, mondta. Milyen szék, kérdeztem. Amire leültél, az az én székem! Na, és akkor mi a geci van? Fölállok, és bemész oda, ahova akarsz! Nem, mondta, az az

ő széke, az ő helye, azonnal álljak fel onnan, mert ő nem viccel ám, ő egy gyilkos, aki ki tudja, hány embert megölt már. Fölugrottam, a kötés miatt bal oldalon csak a könyökömet tudtam használni, de azzal rácsaptam egyet az állára, és amikor a jobbom felé billent, úgy telivertem ököllel, hogy rögtön összecsuklott. A földön meg rátapostam a torkára is.

Közben megérkezett az ebéd, hatalmas kondérokban tolták be a kaját. Amikor a főnővér meglátta, hogy ott állok a pali torkán, fölkapta az egyik marha nagy merőkanalat, és a fejemre akart baszni vele egyet. Villámgyorsan kiütöttem a kezéből, és lekevertem neki egyet. Erre elkezdett kiabálni, hogy megütött ez a rohadt strici, ez a bűnöző, meg hogy ez nem menedékhely sitteseknek. Tudtam, hogy régebben sok körözött bűnöző megcsinálta, hogy megpróbálkozott valami hülyeséggel, utána meg ott bujkált a diliházban. Nem sok értelme volt, mert előbb-utóbb onnan is elvitték, de voltak ilyenek. Közben a többiek megnyomták a riasztócsengőt, egyszerre három pali szaladt a vasrácshoz. Már dugták be a kulcsot, de én abban a pillanatban elkaptam a főnővér torkát, és mondom ezeknek a köcsögöknek, hogy na, most akkor ott álljatok meg, ahol vagytok! Ha tovább mertek jönni, eltöröm a főnővér nyakát! Ne vicceljen, nincs semmi baj, felelték, de csak araszolnak tovább. Te köcsög, ne araszolgassál, ne csúsztatgasd a lábadat, ne közelíts felém, engem te nem etetsz meg ezzel a hülye dumáddal! Mindjárt egy hatalmas reccsenést hallasz, és a főnővér vagy elélvez, vagy behugyozik, de törött nyakkal! Takarodjatok kifele, és zárd vissza azt az ajtót, vagy, még egyszer mondom, kivégzem a nőt, és ez a te hibád lesz, baszd meg! Jó, jó, nyugodjon meg, nincs itt semmi

baj, mondta az ápoló, és kimentek.

Végül elengedtem a főnővért, és azt mondtam neki: te piszkos kurva! Hogy képzelted, baszd meg, hogy te engem fejbe vágsz a merítőkanállal? Ki neked ez a hülye gyilkos, ez az agyalágyult bolond? A faszát szopod, vagy kúrogat benn az irodában? A kurva anyádat, azonnal kezdd el osztani a kaját, mert olyat vagdosok a fejedre, hogy mindjárt beleesel a kondérba!

Közben a bolond is fölkelt, szóltam neki, ülj le oda, velem szembe, hogy lássalak, és ha még egyszer megmozdulsz vagy beszólsz, én foglak megölni, baszd meg! Már nem mert visszaszólni. A főnővér elkezdte kimerni a kaját, de még ott is köcsögösködött. Fasírt volt babfőzelékkel. Nekem egy kevéske főzeléket tett csak egy fasírttal, aztán elveszi a bolondtól a tányért, neki meg telemeri és belerak két fasírtot. Mi van, trükkösködöl, te vén kurva, fordultam oda hozzá, majd villámgyorsan átnyúltam a bolondhoz, és kicseréltem a tányérjainkat.

Mikor eljött a vacsora ideje, már nem is tudom, mi volt, talán tea meg valamiféle felvágott, de biztos vagyok benne, hogy megpreparálták a kajámat, hogy beletettek valami bódítószert, mert utána már minden kiesett. Arra ébredtem, hogy kurva kába vagyok, fekszem az ágyon, és valaki ráz. Egy ismeretlen pali volt, egy másik meg az ágyam végében állt. Akkoriban a mentősöknek még nem piros ruhájuk volt, hanem fekete öltönyük, úgy néztek ki, mint a vasutasok. Annyira kába voltam még, hogy nem tudtam beazonosítani őket. Mi a faszt keresel itt, te hülye vasutas, mondtam a mellettem állónak, engem te ne

rázogassál, hagyjál aludni. Akkor mondja erre, hogy ők mentősök. Mentősök? Keljek föl, öltözzek, mondja, mert elvisznek innen. Hova a faszomba visztek, baszd meg? Nem nagyon tudtam gondolkodni. Akkor jöttem rá, hogy beletettek valamit a teámba. Végül nagyjából fölráztak, segítettek felöltözni, összeszedték a cuccomat, betettek egy mentőbe, de még akkor is, amikor lefeküdtem arra az ágyra benn a mentőben, azon nyomban elaludtam, úgyhogy csak Vácon ébredtem fel. Ezek lepasszoltak engem a Hárs-hegyi elmegyógyintézetből, és áttettek Vácra, mert azt mondták, hogy területileg oda tartozunk.

Elhelyeztek az egyik kórteremben. Egy középkorú orvoshoz kerültem, akinek tovább csináltam a dilit, hogy én hallom a hangokat, azok irányítanak engem, előadtam, hogy mit mondanak, mi mindenre akarnak rávenni. Nem tudom, hogy az orvos bevette-e, vagy sem, de az ellenkezőjét sem tudta volna bebizonyítani. Felírtak egy csomó gyógyszert, és benn tartottak megfigyelés alatt. Behívatták a feleségemet. Szegényke, mikor bejött az öcsémmel, nem tudta, hogy az egész csak színjáték, még ma is röhögök, ha visszaemlékszem az arckifejezésére. Leültünk a parkban, játszottam tovább a hülyét, elkezdtem magyarázni a látomásaimról. Annyira jól játszottam a szerepemet, hogy elkezdett sírni. Mi történt veled, kérdezte. Persze nem bírtam sokáig, az öcsémmel egyszerre röhögtük el magunkat. Nincs velem semmi baj, mondtam, csak nem akarom, hogy elvigyenek katonának. Vagy örülnél, ha most két évre elvinnének? Amilyen természetem van, gondolod, hogy az tényleg két év lenne? Lehet, hogy húsz évet is kapnék, mert agyonlőném az ügyeletes tisztet, vagy szétbasznék valakit. Ha én bevonulnék, ennyi év sitt után,

és nekem mondanák, hogy mosd föl a folyosót, meg kiöntenék nekem az ultrát és az ötven liter vizet, szerintem fognám, és belevágnám a tökébe a kést, a torkáig felhasítanám, belenyúlnék a mellkasába, kettéhasítanám, mint egy disznót… Vagy fognám a géppisztolyt, és agyonlőném a táborparancsnokot, aztán hadbíróság elé kerülnék, és fölakasztanának. Jobb nekem nem menni ilyen helyre, én nem tudom elviselni, hogy engem irányítgassanak, meg mindenféle hülye gyerekek megmondják, hogy mit csináljak. Ezek után a feleségem is belátta, hogy igazam van. Megkértem, hogy ha bemegy az orvoshoz, mondja neki azt, hogy fel szoktam kelni éjszaka, és órákig kint ülök a konyhában, ott merengek. Amikor meg rákérdez, hogy mi van, folyton ezekre a hangokra hivatkozom. Először nem akart belemenni, de ráparancsoltam. Kaptam a gyógyszereket, aztán egy idő után abbahagytam a cirkuszt, és elkezdtem intelligensen, normálisan viselkedni, mert ez volt a feltétele, hogy végre kiengedjenek onnan. Három hónap után elkezdte pedzegetni a doki, hogy mit szólnék hozzá, ha hazamehetnék. Mondtam, hogy persze, haza kellene mennem, mert a feleségem egyedül van otthon, nekem dolgozni kell. Látta, hogy már relatíve normális vagyok, úgyhogy végül elengedett.

Az év végén nem volt mese, el kellett mennem a sorozásra. Rengeteg régi ismerőssel találkoztam, intézetisekkel meg olyanokkal, akikkel a Frankóban ültem együtt. Szóval rengeteg volt a sittes, az éjszakai bitang. Amikor ott álltam az orvosok előtt, elmondtam a magam hülye dumáját, vágtam a pofákat, végül sikerült. Összesúgott az a pár katonaorvos a fehér köpenyben, visszaadták a papírjaimat, hogy menjek haza, nem

kell bevonulnom.

Hazakerültem a kis fiatal feleségemhez, dolgozgattam, próbáltam normális életet élni. Kellett a pénz, ezért ha végeztem a mésztelepen, folytattam a melót egy maszek Tüzép-telepen, ahol szintén meszet oltottam, meg zsákoltam. Kurva kegyetlen munka volt, kiszívta minden erőmet, és elvette minden életkedvemet. Rájöttem arra, hogy aki sokat dolgozik, az nem ér rá pénzt keresni. Egyszer csak elhajítottam a lapátot, és azt mondtam: nekem ebből elegem volt, nem csinálom tovább.

Fölkerestem egy cimborámat, és együtt elkezdtük a lakásbetöréseket csinálni. Volt, amikor tippet kaptunk, és volt, amikor kinéztünk magunknak egy házat, utánajártunk a tulajdonosnak, és ha azt feltételeztük, hogy találunk értéktárgyakat, pénzt vagy festményt, akkor megcsináltuk. Ez igazából vakrepülésnek számított, de általában sikerrel jártunk. Ebből tartottam fenn a családomat.

De aztán megtörtént a baj.

Azzal kezdődött, hogy megismerkedtem két fickóval, akik egy cégtől nagy tételben lopták a kazettákat. Beszálltam az üzletbe, de később kiderült, hogy nagy hibát követtem el, két okból is. Egyrészt azért, mert nem sokkal azután, hogy kereskedni kezdtem a kazettákkal, a szállítók megbuktak, és az egyikük – persze ezt csak utólag tudtam meg – földobott. A nagyobbik baj az volt, hogy az egyik krapek, akivel üzleteltem, kért tőlem egy szívességet. Azt mondta, van egy ellensége, aki rá vallott valamilyen ügyben. A krapeknak lopott kocsival elálltuk az útját, aztán piszkosul meg lett büntetve, szanaszét lett vágva-verve. Már végeztünk, mentünk visszafelé a kocsihoz az öcsémmel,

akkor láttam, hogy a fickó odarohan a földön fekvő vamzerhez, és tovább üti-vágja, rugdossa. Mikor elindultunk, azt mondja ez az idióta, hogy elhozta a vamzer tárcáját. Mindjárt meg is számolta, huszonvalahány ezer forint volt benne, ami akkor nagy pénznek számított. Mondtam neki: a kurva anyját, ez rablás. Bosszantott, de úgy voltam vele, hogy úgysem fog ez soha kiderülni. Tettem egy szívességet, miért ne tettem volna, hiszen az alvilágban a barátom ellensége az én ellenségem, és viszont. Ez kölcsönösségi alapon megy: én lebombázom, szétcsapom a te ellenségedet, aztán majd szólok, ha az enyémek közül kell elintézni valakit. Persze az is megoldás, ha magad intézkedsz, de akkor százszázalékos alibiről kell gondoskodni, és az gyakran sok pénzbe kerül. Szóval a kocsiban még bosszankodtam, de igazából biztos voltam benne, hogy nem lesz baj.

Csakhogy mégis lett. A vamzer feljelentést tett, az üzlettársam ránk vallott, jöttek a rendőrök.

1980. december ötödikén született meg a fiam. Kilencedikén vittem volna be a babakelengyét a kórházba, mert úgy volt, hogy másnap hazahozzuk a gyereket. Gyanútlanul készülődtem épp, egyáltalán nem számítottam arra, hogy már körbevették a házat a rendőrök. Pedig ez volt a helyzet, ráadásul megint ez a mocskos Béla! Mondtam neki, hogy ne vigyenek épp most el, hadd menjek el a feleségemért, hadd hozzam haza a gyerekkel a kórházból, száz százalékig biztosak lehetnek benne, hogy nem pattanok meg, holnap bemegyek a rendőrségre. Magyaráztam, hogy az asszony csak rám számíthat, minden elő van készítve, engem vár. De nem sikerült meghatnom. Az járt a fejemben, hogy rég meg kellett volna már ölnöm. Igazából nem is megölni

akartam, csak nyomorékká verni, de tudtam, hogy ilyenkor nagyon nagy az esélye annak, hogy bár nem akarja az ember, de végül mégiscsak megöli. De kár lett volna megkegyelmezni neki, mert már megint ott volt a nyakamon.

Letartóztattak, és bevittek a r.-i rendőrségre, a fogdára. Ott aztán újból eljátszottam az érfelvágós sztorit, mert az öcsémmel voltak megbeszélni való dolgaink, és ahhoz, hogy találkozni tudjunk, mindkettőnknek ugyanarra a helyre kellett kerülnünk. Ehhez pedig Tökölre kellett kerülnöm, a nyelős kórterembe.

A nyelős kórterem onnan kapta a nevét, hogy ide kerültek azok az elítéltek, akik „benyeltek” valamit. Ezer oka volt annak, miért szánja rá magát valaki az ilyesmire. A leggyakrabban figyelemfelkeltésről volt szó, az illető ezzel akarta jelezni, hogy vigyék el a zárkájából, a körletéből, mert mondjuk, sanyargatják a többiek. Aztán voltak olyanok is, akik, hogy időt nyerjenek, ki akarták erőszakolni, hogy megműtsék őket. Ők az úgynevezett karácsonyfát nyelték le. Ez az ágyból kiszedett drótból, sodronyból készült, és az volt a lényeg, hogy a dróthoz hozzáerősítették a sodronyszálakat, úgy, hogy felfelé álljanak, aztán cérnával körbetekerték, összeszorították ezeket a szétnyíló drótokat. Nyelés után meg kellett rántani a karácsonyfához kötött madzagot, ami így letekeredett az oldalszálakról, szétugrott, és olyan lett, mint a horog, amit már képtelenség volt visszahúzni. Jöhetett a műtét. Az egyszerűbb eset az volt, amikor valaki sima drótot nyelt le, mert ha az illető elérte a célját, maga is ki tudta szedni a drótot a gyomrából. Ez úgy ment, hogy lenyelt egy cérnára kötött gombot, megivott két-három liter vizet, elkezdett bukfencezni, pörögni és akkor előbb-utóbb a gomb a

cérnával rátekeredett a drótra. Amikor az illető érezte, hogy húzása van a cérnának, akkor szép lassan, óvatosan ki tudta húzni a gyomrából.

A nyelők mellett ide kerültek a falcosok is, azaz akik vagdosták magukat.

Ahogy megterveztük, az öcsém bevágta az ereit, jött a mentő, elvitték, odakerült a nyelős kórterembe. Mivel a börtönök világában folyton jönnek-mennek a hírek, működik a posta, tudtam, hogy épp tataroznak Tökölön, és csak egy nyelős kórterem van. Ha én is oda kerülök, annak ellenére is együtt leszek az öcsémmel, hogy bűntársak voltunk, így aztán nem lehettünk volna egy zárkában, egy ketrecben. Vártam két napot, és én is megcsináltam ugyanazt, amit az öcsém.

Minden a tervek szerint alakult. Amikor becsukódott a kórterem ajtaja, elmentek az őrök meg az ápolók, megöleltük egymást. Szevasz, Tesó! Mi van, Isukám.

Nagyokat sztoriztunk, egy hetünk volt rá, hogy mindent megbeszéljünk, mielőtt engem visszavittek. Az öcsém még maradt, mert ő folyamatosan leeresztette a vérét. Elkönyvelték, hogy vérszegény, így aztán állandóan nézték a vérképét, meg ellátták úgynevezett roboráló kajával, hogy megerősödjön, visszanyerje az erejét.

Már az alatt az egy hét alatt sikerült mindent megbeszélni, de azért még kétszer visszavitettem magam Tökölre, próbáltam rábeszélni az öcsémet, hogy hagyja abba ezt a hülyeséget. De ő azt mondta: minek üljön egy priccsen, jól elvan a kényelmes fehér ágyban, meg eszi a jó kajákat. Mondtam neki, hogy ez igaz, de azzal, hogy állandóan lecsapolja a vérét, előbb-utóbb

tönkreteszi magát. Aztán találkozásoknak vége lett, mert valamelyik gyökér kiszúrta, hogy nemcsak hogy egyforma családnév szerepel a kórlapjainkon, de az anyánk neve is egyezik. Rögtön összecsomagoltak, és vittek vissza a r.-i fogdába. Nagy lebőgés volt ez a nyomozóknak, az idióták nem ismerték ki magukat a börtönökben. Tökölön mondták is nekik, hogy ezeket már nyugodtan be lehet tenni egy zárkába, jó pár hetük volt arra, hogy mindent megbeszéljenek. Vége volt a játéknak.

10.

Azt a férget pedig, aki földobott bennünket, S.-re vitték. Az első dolgom az volt, hogy ment a börtönpostával az üzenet, hogy gépeljék szét, verjék szanaszéjjel ezt a gyökeret, tegyék asszonnyá, alázzák meg, kínozzák egész végig, amíg bent lesz, nyugta ne legyen, egy szabad perce sem.

A Futkosóba kerültünk, mert ott volt Pest megye előzetesháza is. Ott aztán már külön cellába kerültünk. Volt a katonai börtönnek a főszárnya, ahol nagy cellák, nagy zárkák voltak, oda tették a köztörvényeseket, és az úgynevezett kis folyosón helyezték el, pontosabban különítették el azokat, akik katonaként vagy rendőrként buktak meg, aztán voltak még politikai okokból elítélt emberek is. Hozzám is betettek a zárkába egy olyan palit, akiről azt írták az újságok, hogy valamilyen kémügybe keveredett. Nagyjából elmesélte, hogy mi történt, és hogy ő kicsoda. Próbáltam kioktatni, hogy mire figyeljen. Amikor jöttek, hogy pakoljak össze, mert átköltöztetnek egy másik zárkába, mondtam neki: jó lesz vigyázni, mert biztosan egy vamzert, egy spiclit hoznak a helyemre. Ez majd érdeklődni, faggatózni fog. Ha olyan dolgaid vannak, ne hagyd itt, semmisítsd meg, mert átkutatja majd a holmidat. Ne beszélgessél ezzel a palival semmiről se, esetleg csak arról, hogy mit néztél meg utoljára a

moziban, vagy melyik fürdőbe jártál fürödni. Igazam is lett. Láttam a palit, amikor hozták, tudtam, hogy brutális nagy áruló. A házival gyorsan meg is üzentem, hogy mi az ábra.

Szóval áthelyeztek, és mit ad isten, épp az öcsém zárkájába! Amikor beraktak, úgy csináltunk, mintha nem ismernénk egymást, de amikor becsukódott az ajtó, egymás nyakába ugrottunk. Jó egy hónapot húztunk le együtt, amikor a bíróságról megjöttek a papírjaink, és megint kiderült, hogy egy helyen vagyunk.

Az öcsémet elrakták egy másik zárkába, én maradtam. Egész jó gárda jött össze ott, napközben együtt edzegettünk, sportolgattunk. Egyszer betettek hozzánk egy kiöregedett vén bokszolót, meg egy MÁV-alkalmazottat, egy hülye süsü vasutast. Ezzel a kettővel valahogy nem jöttem ki, végül szóban be is fenyítettem őket. Észrevettem, hogy szövetkeznek ellenem, sugdolóznak a hátam mögött. Egyik reggel kiadták az őrnek a kérelmi lapot, amivel jelezni lehet, hogy meghallgatásra akar menni az ember a nevelőhöz. Jó nagy zárkában voltunk, a fal mellett sorban álltak az emeletes ágyak. Azok ketten az egyik sarokban lógatták a lábukat, és persze sustorogtak. Volt ott egy kis haverom, egy apró krapek, mondtam neki, hogy bújjon be az ágy alá, kússzon el a túlsó sarokig, és hallgassa ki, hogy azok ketten miről beszélnek. Úgy is lett. Kiderült, hogy tényleg, engem akartak földobni, hogy tiltott tárgy van nálam, rádió van benn a zárkában, hogy üzletelek, és hogy tetoválunk egész nap, meg minden. Lényegében így akartak engem lefogdáztatni. Na, mondtam, a büdös kurva anyátokat, ezért elpusztítalak titeket. A házi földink volt, egy d.-i gyerek, azt küldtem az öcsémhez,

hogy kérdezze meg, bevállalja-e, hogy szétüt a sétaudvaron egy krapekot. Ha vállalja, üzenjen vissza, hogy oké. Az öcsém is tudta, hogy ezért egy-két év börtönt is kaphatunk, de így is azt üzente, hogy átgondolta a dolgokat, és vállalja. Visszaüzentem, hogy a pali kék pulóverben lesz, de csak akkor akciózzon, ha én már indítottam. Én kikapom a sorból ezt a volt bokszolót, és szétcsapom, de ő csak utána ugorjon neki és kapja el a másikat, amikor én már elkezdtem bombázni ezt a buzit. Azért volt rá szükségem, mert egyszerre kettőt nem tudtam volna leütni. Ahogy az egyiket elkapom, a másik biztosan elmenekül az őrök felé, és nem akartam, hogy valamelyik megússza. Mind a kettőnek pusztulnia kellett.

Úgy is lett.

Ment körbe-körbe a séta. Egy őr volt velünk, egy pesti csibész, úgy hívtuk, hogy Páva Öcsi, mert mindig páváskodott, nagyon csinosan járt, állandóan simogatta a haját, peckesen vonult. Igazából nem volt rossz csávó, smasszer volt a velejéig, de az a pesti, hetedik vagy nyolcadik kerületi vagány gyerek.

Két sétaudvar volt, egy nagy meg egy kicsi. A kicsit fal vette körbe, ott sétáltak azok, akiket veszélyesnek tartottak, tehát a biztonsági embereket, a vamzereket, a katonákat, a rendőröket, meg persze azokat, akiket dugdosni kellett, mert a bűntársaik meg akarták őket ölni. Mi, többiek zárkánként sétáltunk körbe-körbe, tartva a háromméteres távolságot. Tíz-tizenkét lépcső vezetett fel az udvarról egy emelvényig, ott állt egy marha nagydarab deszantos forma pasas, egy másik börtönből jött ismerkedni az itteni viszonyokkal. Szóval egy idegen őr volt, egy behemót, nagy marha paraszt. A Páva Öcsi elindult a kisudvar

felé, hogy megnézze, mi folyik a vasajtó mögött. Ahogy eltűnt, én már ki is rántottam a sorból a volt bokszolót, nekicsaptam a falnak, és már zuhogtak is rá az ütések. Röpködtek ki a fogak a szájából, szanaszét vertem a protézisét. Amikor végre elborult, hallom, hogy kiabálnak az öcsémmel: Ne azt, Isu, a másikat! Merthogy kiderült, hogy a kék pulóveres helyett egy kék kabátost ütött le. Addigra már mind a ketten észbe kaptak: a vasutas rohant a vasajtó felé, hogy segítséget kérjen a Páva Öcsitől, az öcsém meg futott utána. Amikor a vasutas az ajtóhoz ért, az már éppen nyílt kifelé, de az öcsém úgy hátba rúgta, hogy kitárt karral nekizuhant a vasajtónak, és rácsapta a Páva Öcsire. Így aztán az öcsémnek volt ideje darabokra verni. Az ártatlan, a kék kabátos, aki véletlenül lett leütve, kárpótlásul kapott egy karton cigit, és be is fogta a száját.

Volt persze nagy kavarodás, a toronyban az őr csőre rántotta a géppisztolyt. Szétszaladt az egész sétaudvar, mindenki kihasználta a lehetőséget, hogy a bűntársával, a haverjával megdumálja, ki mit mondjon a bíróságon. Egy idő után előkerült a Páva Öcsi, de a toronyban az őr is ordított rendesen, hogy mindenki tegye föl a kezét, és tényleg ránk húzta a géppisztolyt. Kérdezte a Páva Öcsi tőlem, hogy mi történt. Ott feküdt a pali a lábam előtt, tiszta vér volt a feje. Azt feleltem: nem is csoda, hogy így járt, szar, gödrös ez a beton, ha az ember elesik, a kilazult kavics kilyukasztja a fejét. Aztán végül elárultam, hogy szét kellett gépelni ezt a két palit, mert föl akartak nyomni, és az árulókat meg kell büntetni. Addigra már hoztak egy katonai hordágyat, szaladtak fel vele a lépcsőn, vitték a csávót az orvosi rendelőbe.

Na, jól van, tudjátok, hogy most el kell különítselek benneteket, mondta a Páva Öcsi. Persze, tisztában voltunk ezzel. Na, akkor menjünk fölfele. Ahogy mentünk fölfele a lépcsőn, a másik őr, az a nagy paraszt elővette a gumibotot, és elkezdte ütögetni bele a tenyerét. Mondtam neki, hogy ide figyelj, tedd el azt a gumibotot, mert esküszöm az élő Istenre, ha rám mersz ütni, olyat kapsz a nyelőcsövedre, hogy többet nem veszel levegőt, és még le is billentelek a sétaudvarra, ahol széttöröd a koponyádat. A Páva Öcsi erre kinézett a hátunk mögül, és azt mondta: Főtörzs elvtárs – akkor még elvtársozták egymást –, tedd el a gumibotot, nehogy megüsd őket, ismerem én ezt a két csibész gyereket, veszélyes mind a kettő.

Kihallgattak minket, hogy mi történt, a tanúk is elmondták, hogy mit láttak. Igazából nem volt mit tagadni, mert végignézte vagy háromszáz ember az egészet. Végül átvittek minket a Frankóba, mert a Futkosónak nem volt fogdája. Kaptunk húsz nap szigorítottat, és bebűnvádiztak mindkettőnket, merthogy a följelentést követően bírósági eljárás lett a verekedésből. Közben már jártunk a bírósági tárgyalásra R.-re is. Elég nagy volt a zűr, mert volt egy hamis tanúnk, akire soha az életben nem lehetett volna rábizonyítani, hogy hamisan tanúzik, de amikor a bíró megfenyegette, volt olyan hülye, hogy megijedt, és visszavonta a vallomását. Én persze számon kértem a bírót, hogy merte a tárgyalás után megfenyegetni a tanút, és elfogultságot jelentettem be a bíró ellen, amit szépen kivizsgáltak, de elutasították. Visszakaptam ugyanezt a bírót. Megmért rendesen. Kaptam hét év hat hónap fegyházat, az öcsém meg, akinek voltak más ügyei is, nyolc év fegyházat kapott. Két hét múlva

szállítottak el minket, ő a Holdudvarba, én a Hűvösbe kerültem.

Azt a férget pedig, aki földobott bennünket, S.-re vitték. Az első dolgom az volt, hogy ment a börtönpostával az üzenet, hogy gépeljék szét, verjék szanaszéjjel ezt a gyökeret, tegyék asszonnyá, alázzák meg, kínozzák egész végig, amíg bent lesz, nyugta ne legyen, egy szabad perce sem. Fél év múlva jöttek is a hírek, hogy megbaszták, megszopatták, becsicskáztatták. Lényegében mindenben részesült, ami elképzelhető a fegyházon belül. Nem tudtam sajnálni, mert ezt akartam, ez volt a célom. Utána is többször küldtem le üzeneteket, hogy a szabadulásáig ne hagyjanak neki békét.

11.

Pakolj össze, ez volt az utolsó, soha többet nem akarlak látni, köztünk mindennek vége. Már régóta terveztem, csak nagyon nehéz volt kimondani. Hogy megszakítom vele a kapcsolatot, hogy nem akarok tőle ebben a rohadt életben már semmit se. Mikor elment, mintha kést szúrtak volna a szívembe.

A kezdetek kezdetén a feleségem még bejárkált hozzám, behozta a fiamat a rendőrségre, behozta a Futkosóba is. Ott ilyen rácsos beszélő volt, állva, dróthálón keresztül kellett egymással beszélgetni. Nagyon lehangoló és zavaró volt. Én hozzászoktam már ezekhez a dolgokhoz, de a feleségemnek borzasztó lelki teher volt.

Miután a Hűvösbe kerültem, még egypárszor eljött hozzám beszélőre, meg maradt a levélen keresztüli kapcsolattartás is, de akkor már hallottam dolgokat róla, hogy ezzel a palival van, meg azzal a palival van. Igazából nem tudta ezt befogadni a gyomrom. Ha csak egy egyszerű kurva lett volna, vagy egy élettárs, nem is zavart volna annyira. Mondtam volna neki, hogy fel is út, le is út. De mivel a törvényes, esküdt feleségem volt, akitől gyerekem született, ez szinte a lelkembe mart.

Egyszer kiküldtem neki a beszélőt. Ilyenkor az ember nagyon készülődik, ez a börtönben a szabadulást leszámítva a

legnagyobb esemény, ami történhet. Kimossa a ruháját, megnyiratkozik, reggelre megborotválkozik, fogat mos, parfümöt vagy arcszeszt használ, ha van neki. Igyekszik visszanyerni a régi formáját valahogy, hogy olyan kinézetet mutasson, ami egy civil emberre emlékeztet. Természetesen én is nagyon készültem, vártam a beszélőt. Gondoltam, hogy már az első időpontban ott lesz, éjszaka fölszáll a vonatra, vagy legalábbis kora hajnalban, és akkor odaérjen a másodikra. Kikötöttem neki, hogy hozza a fiamat is, mert látni akartam a Csabikát.

Elkezdődött a beszélő, elment az első csoport, jött a következő. Kérdeztem az őrtől, rajta vagyok-e már a listán, de nem, nem voltam. Akkor a következőn. Nem, nem voltam azon sem. Kezdtem nagyon ideges lenni. Közben eljött az ebédidő, de nem voltam rajta az utolsó csoport listáján sem. A beszélők hétvégén szoktak lenni, általában szombaton, amikor korábban van zárás. Lement a zárás, létszámellenőrzés, becsukták az ajtót. Ilyenkor nagy csend uralkodik a börtönben. Befeküdtem az ágyba, alig láttam a méregtől. Egy darabig gyártottam az elméleteket, hogy vajon mi történhetett, miért nem jött. Megszakította velem a kapcsolatot, vége mindennek? Bepalizott, és most valami manussal van? Szebbnél szebb történeteket alkottam meg a fejemben. Végül a nagy morfondírozás közben elnyomott az álom. Arra ébredtem, hogy kikutyázzák az ajtót – a középcső kulcsos záron kívül alul-fölül van egy ilyen reteszszerű zár is, ami, bemegy egy lyukon az ajtótokba, azt hívják így. Megjelenik egy őr, akit nagyon nem szíveltem, és mondja nekem, hogy gyorsan készüljek, megyek beszélőre. Hogyhogy

készüljek a beszélőre, hány óra van, kérdeztem. Akkor még nem voltak a börtönben órák. Fél négy. Fél négy? Ne viccelődjön velem, mit humorizál? Először arra gondoltam, hogy szórakoznak velem, mert ugye egész nap kérdezgettem, hogy lesz-e beszélőm, és most ezzel akarnak viccelődni. Ez kurva rossz poén! De hát nem vicc, mondta, értse már meg, hogy beszélője van. Hogy a picsába lenne beszélőm, amikor délben minden beszélőnek vége? Igen, de a felesége késett, és a parancsnok úr engedélyezett maguknak harminc percet. Ne húzza már az időt, siessen! Ez komoly? Itt lennék, ha nem lenne az? Egy tahó volt, de nem volt az a vicces fajta. Ez tényleg komolyan beszél, gondoltam. Felöltöztem, kikísért az iskolakörletre, ott a fegyházban már asztali beszélő volt, le lehetett ülni, meg lehetett puszilni a hozzátartozókat. Az iskolakörlet és a börtön között egy drótkerítés volt, hogy a civilek ne tudjanak odamenni, és átadni vagy átvenni valamit. Végignézek a járdán, hát látom, hogy tényleg jön a feleségem. Soha nem felejtem el – egy fehér farmer volt rajta, fehér blúz, nem volt a kezében a gyerek, csak egy szatyor meg a retikülje.

Bejött, puszi-puszi, de hát ez már nem az a kedves puszi volt meg ölelés, mert bennem volt az ideg. Mindjárt azzal kezdtem, hogy hol a gyerek. Nem hoztam el, mondta. És miért nem hoztad el? Megmondtam neked, hogy a gyerek nélkül ide ne gyere. Erre azt felelte: kurva hosszú az út, el nem tudod képzelni, hogy milyen nehéz végig cipelni. Nem érdekel engem, hogy milyen nehéz! Akkor ne gyere, egy évben csak egyszer-kétszer, de ha jössz, akkor hozd a gyereket. Most is legfőképpen őrá voltam kíváncsi. Eleve bennem volt a méreg meg a tüske, mondtam is

neki: hogy a picsába kerültél te ide fél négykor? Hol voltál idáig? Azt mondta, hogy rossz vonatra szállt, és azon is elaludt. Hagyjad már ezt a hülye fals dumát, mondtam, összejöttél valakivel útközben. Hogy mondhatsz ilyet? Neked mindig ez jár az eszedben! Nem nekem jár az eszemben, hanem ti, nők vagytok ilyenek, baszd meg! Megbízhatatlanok. Nem lehet rátok számítani. Amúgy is tudom, hogy pasizol. Most nézd meg, hogy nézel ki. Be van esve a szemed, tiszta fekete. Azért, mert tegnap este sokáig dolgoztam. Jól van, hagyjuk már ezt a dumát. Fél négykor érsz ide, rossz vonatra szállsz, azon is elalszol, biztos ott az állomáson fölszedett valami retkes cigány, és szétkúrta a picsád idefelé.

Még a levélben kérdezte, hogy mit hozzon be, mert lehetett behozni kaját a beszélőre. Írtam neki, hogy nagyon megkívántam a brassóit, csináljon egy jó brassói aprópecsenyét, meg hozzá valami süteményt. Persze megcsinálta, be is hozta, de abban már nem volt köszönet. Ki volt hűlve, jéghideg volt. Beleturkáltam, próbáltam belőle enni, de a gyomrom nem vette be a kaját az idegtől. Fogtam, rácsaptam a tetőt az ételhordóra, visszalöktem neki. Jól van, mondom, pakolj össze, aztán mehetsz haza. Mondom az őrnek, hogy befejeztem a beszélőt. Azt mondja, de még csak tíz perce, hogy beszélnek, harmincat engedélyezett a parancsnok. Nem érdekel engem a parancsnok, én befejeztem. Látta, hogy kezdek ingerült lenni, egyedül volt ott lenn velem, félt, nehogy valami baj legyen. Jó, jó, mondta, nem azért, csak lett volna még idő. Engem az nem érdekel. Mondta a feleségem is: miért nem maradsz még, mikor ezt a hosszú utat megtettem? Négy órára érsz ide, én egész reggel óta készültem,

idegeskedtem, borotválkoztam, mostam meg minden, hogy majd látlak benneteket, megölelhetem a gyermekemet, aztán idejössz gyerek nélkül, délután négy órakor?! Pakolj össze, ez volt az utolsó, soha többet nem akarlak látni, köztünk mindennek vége. Már régóta terveztem, csak nagyon nehéz volt kimondani. Hogy megszakítom vele a kapcsolatot, hogy nem akarok tőle ebben a rohadt életben már semmit se. Mikor elment, mintha kést szúrtak volna a szívembe.

Napokon keresztül nem volt egy nyugodt pillanatom sem. Állandóan evett a méreg, őrlődtem, gyötrődtem, ezernyi kérdést tettem fel magamnak. Vívódtam, hogy jól tettem-e, helyesen tettem-e. Nem kellett volna inkább félretenni a büszkeségemet? De a férfibüszkeség az kurva nagy úr, még a szerelmet is legyőzi. Azzal győzködtem magamat, hogy ennek így kellett lennie. Akkor már nagyon régóta szenvedtem, elkezdtem őszülni rettenetesen, és tudtam, hogy ez nem annak köszönhető, hogy lecsuktak, mert igazából ezeket a fordulatokat elég jól vettem. Talán mert először gyerekként kerültem be, és egy gyerek mindenhez jobban alkalmazkodik, mint egy felnőtt. Ha egy olyan embert tartóztatnak le, aki szabad emberként élt harmincéves koráig, aki azt se tudta korábban, mi az a börtön, családja van meg minden, szerintem az valami borzasztó lehet, de igazából nem tudom összehasonlítani a kettőt. Mindenesetre egy gyerek akár egy verekedést, a kisebb megalázást is napokon, heteken belül elfelejti. Sokkal jobban veszi az akadályokat, nem fogja föl még az agyával olyan tragédiaként. Mivel én kicsi koromtól kezdve így éltem, engem nem rémisztett meg a börtön. A vadságával meg a gonoszságával együtt sem volt rám olyan

hatással, hogy megrémüljek tőle, és emiatt felhagyjak a korábbi életemmel, hogy más emberré váljak. Ehhez valami nagyon más kellett volna. Hogy mi, azt akkor még nem tudtam volna megmondani. Úgy láttam, nekem ez az életutam, nekem ezt kell végigjárni. Ez volt a karmám. Vagy nem tudom.

Elküldeni a feleségemet, és tartani is magam ehhez – az viszont nagyon nehéz volt. Nem írtam neki többet, és nem is beszéltem vele. Két évig szenvedtem, két év kellett, míg úgy tudtam rágondolni, hogy már nem okozott szenvedést, hanem csak legyintettem egyet, vagy ha szóba került, azt mondtam: erről egyáltalán ne is beszéljünk, nem érdekel ez a téma.

12.

Szóltam neki, hogy na, fölkészültél? Azt felelte: föl. Csak előbb mondd el, hogy fogod csinálni. Mondtam, hogy kurva egyszerű. Itt vannak az új zsilettpengék. Elkötjük a karodat, és itt meg itt fogom majd fölvágni az eredet. Ha majd elkezdesz vérezni, ne fröcsköld nekem itt mindenre szét a vért, mert ha téged elvisznek, arra is gondoljál, hogy takarítani majd nekem kell, baszd meg.

A varrodába kerültem dolgozni, aztán onnan daraboló szabásznak a szabászrészlegre, mivel előzőleg a munkameghallgatáson elmondtam, hogy a Haliban a szabászaton voltam.

Mentek a napok, dolgozgattam. Egyszer épp az asztal mellett, a gépnél sztorizgattunk a Szalkaival, egy két méter akárhány centis pesti gyerekkel meg a Kökény Csabával, aki szintén egy kemény gyerek volt. S.-ről hozták a Hűvösbe, ő is megvolt vagy 190 centi magas. Mi voltunk a varrodában a kemény fiúk. A művezető, egy fiatal civil krapek bejött az ajtón, fölkapott egy tízezer méteres nagy cérnát, és mint egy baseball-labdát, bamm!, bebaszta közénk. Épphogy szét tudtunk ugrani. Nem talált el bennünket, mert láttuk, hogy dobni készül, és félre tudtunk ugrani, de így is nagyon meglepődtem. Fölemeltem az ujjamat, és mondtam neki még csak szolidan, normálisan, hogy művezető

úr, hát mit képzel maga, nem dobálunk. Erre flegmán visszaszólt nekem a válla fölött: mi az, szabász? Nem tetszik?! Nem ám, feleltem, a büdös kurva anyádat dobáljad, te köcsög! Úgy pofán verlek, hogy leszarod a lábad szárát! Abban a pillanatban már ugrottam is föl az asztalra, két lépés, és ott voltam. Akkor már szaladt előlem. Szemben volt az iroda, oda rohant be, és becsapta az ajtót, de én abban a pillanatban már nyitottam is ki. Föltépte a vécéajtót, beugrott, és már csukta is be magára az ajtót. Beugrottam én is, belerugdostam az ajtóba. Nyisd ki, te köcsög, mi van, asszony vagy? Baszd szájba a kurva anyád, szét lesz baszva a picsád! Beszaladsz a vécébe, dobálózol, keménykedel, vagánykodsz, aztán beugrassz a klotyóba?! Nem is vettem észre, meg igazából nem is érdekelt, hogy az irodában pont ott ült benn Igali főtörzs, a főnököm. Fölugrott, elém állt, és a mellkasomra tette a kezét. Nem lökött meg, nem taszított el, csak odaetette. Mi van, kérdezi, mi történt? Ez a faszszopó kis csicska hozzám vágott egy tízezer méteres cérnát. Rászóltam, hogy ne dobáljon, erre még ő gizdáskodott. A kurva anyját, szétbaszom, rojtosra kúrom a seggét ennek a köcsögnek. Mondta erre a főnök, hogy menjek ki. Előtte azért még kettőt belerugdostam az ajtóba. Kijössz, mondtam, vagy holnap megfoglak, és nyakastól leszakad a fejed, te buzeráns. Aztán kimentem.

Tudtam, hogy ebből nagy balhé lesz. Mindjárt hívták is a készültséget. Mondták a csávók, hogy hú, most mi lesz, jönnek, elkülönítenek. Na és, ha elkülönítenek? Most hagyjam, hogy így szarjanak a fejemre? A kurva anyját, nem engedem meg ennek a köcsögnek, mert akkor holnap le fog buzizni, le fog köcsögözni, vagy le fog köpni, baszd meg, a kurva anyja tudja, hogy mit fog

csinálni. Egyszer csak jön föl két őr bilincsekkel, és odaszólnak, hogy készítsem össze a cuccomat, aztán menjek. Dehogy megyek! Hogyhogy nem jön? Úgy, hogy nem. No, akkor ezt mindjárt megbeszéljük. Bementek az irodába, ott kiadták nekik az utasítást, hogy azonnal vigyenek le a fogdára, el vagyok különítve, mert rátámadtam a művezetőre. Akkor ezek megint elindultak felém. Mivel a szabászaton voltunk, ott voltak ezek a szövethengerek, a 20-30 kilótól a 70-80 kilósig, attól függően, mennyi anyag volt egy ilyen vastag, préselt papírhengerre rátekerve. Az ember beledugott egy ilyen húszas acélrudat, az asztal végén volt két villa, arra került a rúd, és arról húzzák lefele az anyagot meg terítették az asztalon. Na, én fölkaptam egy ilyen acélrudat, és megálltam előttük, rátámaszkodva, mint a juhászok a botjukra. Jöttek felém az őrök, mondták, hogy na, tegye le azt a vasat, fogja meg a cuccát, aztán induljunk fölfele. Vették elő a bilincset, mire azt mondtam nekik: tegyed csak föl azt a bilincset magadra a haveroddal együtt, kössétek össze egymást, és vonuljatok le a fogdára. Hülyék vagytok, megrúgott a musztáng? Én innen biztosan nem megyek sehova se! Mit mondott? Köcsögnek nevezett? Meg ki rúgott meg? Majd megrúglak mindjárt úgy, hogy fölfordulsz, a kurva anyádat, mondom. Nem megyek én innen sehova se. Hogyhogy nem jön? Úgy, hogy nem, és ne gyertek egy lépéssel se tovább, mert amelyik idejön, olyat vágok a nyakára ezzel a vasrúddal, hogy leszakad a feje!

Az egyik erre gyorsan visszaszaladt az irodába. Most már kijöttek a főnökök is. Azt mondja a főtörzs: mi van? Az, hogy ez megfenyegetett bennünket, hogy agyonvág a vasrúddal. Mondtam nekik: hívjátok le gyorsan a Pápait! Ő volt a

szövőüzem főnöke, később a Hűvös parancsnoka. Nagyon utálom a smasszerokat, meg a hülye rendőröket, de köztük is vannak kivételek. Parancsnokok közül kettő ilyennel találkoztam életemben, az egyik ez a Pápai volt. Humánus, igazságos, normális krapeknak ismertem meg. Nem volt olyan véres szájú bolond, „mindenáron meg kell törni” agyú, akinél az embernek nincs szavazati joga, nem beszélhet, kuss, pofád befogod. Nem, nem ez a típusú ember volt.

Elmentek érte, előkerítették. Közben behívták az irodába azt a nyikhaj kis szarjankót, és kihallgatták őt is. A későbbiekből raktam össze, hogy hogy játszódott le a történet. Behívnak engem is, és kérdezte a Pápai: mi történt itt? Miért támadta meg a művezetőt, miért fogott vasrudat két fegyőrre? Elmeséltem neki a történetet. Akkor odaszólt a nyikhajnak a másik oldalra, mert oda volt állítva az is. Állítólag ennek az apja valamikor smasszer volt, így került be civilként ide dolgozni. Sok olyan volt, aki civilként járt be dolgozni, de ugyanaz a tisztelet illette meg, mintha egyenruhás lett volna. De akadt olyan is, aki később beöltözött, és smasszer lett belőle. Azt kérdezte a Pápai: te tényleg hozzájuk vágtad a cérnát? Azt mondta erre a műszakvezető: igen, hozzájuk vágtam! Mire a parancsnok: te hülye vagy, baszd meg? Dobálod a szabászt? Hozzávágsz egy félkilós kugli cérnát! Na jó, ebből ennyi elég volt, majd később beszélgetünk.

Mondtam akkor, hogy én tisztában vagyok a baleseti előírásokkal, minden hónapban tűzvédelmi és baleseti oktatásban kellett részt venni, majd a jegyzőkönyvet később alá is kellett írni. A szabályzat kimondja, hogy a szabásszal munka

közben még beszélgetni sem lehet, kétméteres körzetben senki sem tartózkodhat mellette, nem lehet eltorlaszolni, anyagokat fölhalmozni mellette, pont a balesetveszély végett, mert egyrészt 380 volttal dolgozik, másrészt meg amúgy is nagyon veszélyesek ezek a gépek. Úgy vágja a százlapos anyagot, mint a vajat. Ez simán, egy csapással levágja az ember csuklóját vagy valamelyik ujját. Hogy képzelte el ez a köcsög, hogy hozzám vágja a cérnát?

De maga meg miket mondott neki utána? Hogy seggbe kúrja úgy, hogy nem győzi a Vartács összestoppolni a seggét, kérdezte a parancsnok. A Vartács az egy nagyon híres sebész volt a Táborban. Meg hogy a faszszopó kurva anyját, meg hogy szopja le magát, meg ilyeneket? Persze hogy ilyeneket mondtam neki, ezt én nem tagadom le. De ideges voltam. Persze hogy mondtam, de örüljön neki, a kurva anyját, hogy csak mondtam. Ha netalán elvágtam volna az ujjamat, vagy levágja a gép, rárúgom a vécéajtót, kiviszem az asztalra, fölfektetem, és lenyisszantom neki a fejét úgy, hogy megy a hulladékkosárba. A büdös kurva anyját, hát mit képzel ez?! Jól van, nyugodjon meg, mérsékelje magát, csitított a Pápai. Nem lehet így beszélni! Elhiszem, hogy maga ingerült meg ideges. Jól van, nem lesz elkülönítve, de menjen ki. De itt van, fegyelmi lap lesz rólam írva, mondtam erre. Mi lesz, ha most kiküldenek, a körleten meg majd két hét múlva elővesznek, és fegyelmi tárgyalásom lesz? Nem, felelte, nem lesz. Fölvette a lapot, és ott, előttem kettétépte.

Később, a munka vége felé szólt a főnököm, hogy álljak oda a poroltó alá. Az irodaajtó mellett, a falon volt a poroltó. Az újoncoknak kellett odaállni munkába állás előtt, vagy azoknak, akiket munka közben leváltottak és áthelyezték máshova, onnan

hívták be őket az irodába egyesével. A zsiványok kezdték így mondani, de az őrök is átvették, és ha munkába állítás vagy leváltás volt, már ők is úgy mondták, hogy reggel álljon a poroltó alá. Tudtam, hogy ez azt jelenti: le vagyok váltva, át leszek helyezve. Így is lett.

Igazából valahol bosszút álltak rajtam, amiért fölvettem azt a vasrudat. Arra hivatkoztak, hogy veszélyes, kiszámíthatatlan, ingerült vagyok, ezért nem dolgozhatok ilyen veszélyes helyen, ahol ilyen nagy kések vannak. Másnap kiültettek a varrodába. De, gondolom, látták, hogy én még onnan is tudom mozgatni a dolgokat, úgyhogy áttettek a másik műszakba, a Purczeld műszakjába.

Ez a Purczeld egy etalon volt, még az is hallott róla, aki még csak meg sem fordult a Hűvösben. Ha egy igazi köcsög embert kell mondanom, na, ez az volt. Idomtalan, hosszú orra volt, madárfeje, nagy hasa. Az egyik keze csonka volt, valami baj volt vele, kacskán tartotta. Egész nap csak ült az íróasztala mellett, és zabált. Vagy kekszet, vagy almát. Mint a kecskének, állandóan járt a szája. Onnan, az íróasztal mögül figyelt. A gusztustalanságoknak, a köcsögségeknek olyan tárházával rendelkezett, amivel még a kemény palikat is meg tudta kínozni. Egy igazi patkány volt. Azt beszélték, hogy egyszer-kétszer megkergették ollóval, de egyetlen olyan ember sem volt, aki egyszer odaállt volna elé, és szétbaszta volna a fejét. Vagy csak megölte volna. Ha velem csinált volna hosszú időn keresztül olyan dolgokat, mint a többiekkel, esküszöm az élő Istenre, egyszer elkaptam volna a haját, hátrarántom a fejét, és úgy belevagdosom az ollót a torkába, hogy a másik oldalon jön ki,

ennek a rohadt féregnek, csak hogy példát statuáljak,

Volt egy gyerek, Orgovány Pistinek hívták, P. környékéről, vagy talán pont onnan jött. Ezt a Purczeld annyira kínozta, piszkálta, hogy folyton ment a parancsnoki kihallgatásra könyörögni, hogy helyezzék el ettől az embertől, mert neki gyomoridege van, kiborul agyilag, sírógörcs fogja el, nem tud dolgozni. Ez őt mentálisan annyira lerombolja, hogy fölmegy a zárkába, lefejeli a falat, és amikor reggel szólnak, hogy munkába kell kivonulni, azon gondolkodik, hogy inkább meg kellene ölnie magát. Az igazság az, hogy nem lehet sokáig így piszkálni, kínozni az embereket, mert ez előbb-utóbb ahhoz vezet, hogy valaki ölni fog. Ez egyenes következménye annak, ha valaki soha nem hagy békét másoknak. Lehet, hogy nem azonnal, hanem legközelebb, vagy a százegyedik alkalommal, de valaki egyszer végezni fog vele. Aki ezt megússza, annak kurva nagy szerencséje van az életben.

Ez az Orgovány mindenféleképpen el akart kerülni a Purczeld műszakjából, de nem úgy, hogy megöli és bűnvádit kap. Egyszer aztán fölállt a varrógép mellől, fölhúzta a hasán a pulóvert, és teljes erejéből tövig belevágta a gyomrába az ollót, úgy, hogy a műanyag száráig beleszaladt a gyomrába. Abban a pillanatban összeesett. Levitték a mentők Tökölre, megműtötték, túlélte. Ezek után visszatették ugyanoda, a kurva anyjukat! Bár annyit azért megkérdeztek tőle, hogy miért csinálta. Mondta, hogy azért, mert el akart onnan kerülni, nem akarja ezt az embert látni többé, megmérgezi az életét, nem hagy neki békét, nem hagyja élni. Tényleg állandóan belekötött minden szarért.

Miután fölépült, az én zárkámba került. A H folyosón laktam

az első emeleten. Zsörtölődött, mert megint belekötött az a fasz. Pedig már épp kezdte volna magát jobban érezni, ha van ilyen. Aztán valamiért belekötött megint ez a Purczeld, meg volt annak egy civil segítője, egy ilyen bejáró munkás, a Majoros. Mesélte nekem, hogy valamit ki kellene találni, mert már azon gondolkodik, hogy öngyilkos lesz. Miért csinálsz magadnak ilyen óriási bajokat, ezt másképp is meg tudnád oldani, mondtam neki. Nem tudhatod, hogy milyen létfontosságú szervbe szúrod bele az ollót, roncsolod a saját testedet. Ha már öngyilkossági kísérletet akarsz csinálni, miért nem vágod föl az ereidet és vérezteted ki magad? Azt mondta erre: hú, hát attól én félek. Akkor elkezdtem röhögni. Hát hogy a picsába félhetsz attól, hogy átvágd az ereidet, amikor fölálltál, és tövig belevertél egy húszcentis ollót a gyomrodba, baszd meg? Nem tudom, felelte, de akkor se merném fölvágni az ereimet, attól félek! Mondtam neki, hogy fölvágom én neked, ha akarod! Fölvágod? Hát persze hogy fölvágom. Elmeséltem neki, hogy egy román csávónak is én vágtam szét egyszer mind a két karját. Egész boldog lett ettől, teljesen föl volt villanyozódva. Hú, mondta, akkor holnap én már nem is megyek dolgozni! Rettegett ez a gyerek attól a két féregtől. Vékony, gyerektestű fickó volt ez az Orgovány, talán az ötven kilót sem érte el, de amúgy egész értelmes, normális krapek volt, csak egy picike ember. Szerintem nem volt hozzá bátorsága, hogy szembeszálljon velük, nem az a típus volt, aki odamegy és harcol, vagy kibelez valakit. Ez inkább a saját beleit engedte ki. Megbeszéltük, hogy majd este fölvágom az ereit. Mondtam neki: csak azt ne felejtsd el, hogy ezt magadnak csináltad! Nem mondhatod el, hogy én vágtam föl az ereidet,

mert akkor ezért engem bebűnvádiznak. Így is volt. Eljött az este, a takarodó után szóltam neki, hogy na, fölkészültél? Azt felelte: föl. Csak előbb mondd el, hogy fogod csinálni, hogy zajlik le az ilyen. Mondtam, hogy kurva egyszerű. Itt vannak az új zsilettpengék. Épp akkor vettem egy tucat új Wilkinson zsilettpengét. Fogtam, ollóval elmetszettem hegyesre az egyiket. Mondtam neki, hogy majd elkötjük a karodat, és mutattam, hogy fogom majd fölvágni az ereit, satöbbi. Ahogy fölkészült, mondtam még neki: vedd föl a pizsamádat. Ha majd elkezdesz vérezni, ne fröcsköld nekem itt mindenre szét a vért, mert ha téged elvisznek, arra is gondoljál, hogy takarítani majd nekem kell, baszd meg. Nekem kell utána fölmosni a véredet, meg összelapátolni. Úgyhogy majd oda a vécé és a fal közé spricceld. Na, akkor most fölvágom az egyik kezedet. Nem, ne csak az egyiket, mind a kettőt! Mi a fasznak mind a kettőt, te hülye? Így is teljesen át fogom vágni a vénádat. Azt mondta erre: nem, nem, mind a kettőt. Jól van, baszd meg, ha ennyire ragaszkodsz hozzá, átvágom mind a kettőt. Akkor kivettük a bakancsból az egyik cipőfűzőt, közben mondtam neki: nyomjál le vagy száz fekvőtámaszt, jól pumpáld föl magad. Fölpumpálta magát, leült, elkötöttem a karját, adtam neki egy skatulya gyufát, meggyújtottam egy szálat, a kezébe adtam, hogy hadd lássak, villanyoltás után már tök sötét volt. Ott volt a hatalmas, kidudorodó véna, bedöftem a hegyesre vágott fél zsilettpengét, és puff! Már ömlött is sugárban a vér. Gyorsan, mondom, add a másik kezedet is, hadd kössem el, mert ha már kivérzel, le fog lapulni a véna, és nem fogom látni. A másikra is kötöttem egy hurkot, szóltam neki, hogy feszítse be azt is, bedöftem a

zsilettpengét. Paff, fölvágtam azt is. Ömlött a gyerekből két sugárban a vér. Gyorsan, a vécéhez, adtam ki neki az utasítást. A vécé és a fal között ment el a radiátor csöve. A Hűvösben akkor még gőzfűtés volt, és ilyen hülyén volt megoldva, hogy a fűtőtest nem az ablak alatt volt, hanem odatették az ajtó mellé. Az ablaknál mindig megfagytunk, az ajtónál meg megsültünk. Soha nem a hideg levegőt melegítette föl. Na, spricceli oda, befele a sarokba a vért. Még odaszólt nekem, hogy majd azért zörögj ki, ne hagyjál itt meghalni! Nyugi, nem fogsz, biztos lehetsz benne, hogy nem engedem. Majd ha olyan állapotba kerültél, kiszólok, de meg kell várjam, hogy elveszítsd az eszméletedet, mert különben nem fognak komolyan venni. Beszéljél hozzám, hogy halljam a hangodat, így ha majd nem hallom, tudni fogom, hogy elájultál, és akkor azonnal verem az ajtót, hívom az őrséget.

Úgy is lett. Kérdezgettem: észnél vagy még? Mi van veled? Hú, azt mondja, kezdek szédülni, meg minden. Pumpáld a kezedet állandóan, mondtam neki, mintha egy labdát szorítgatnál. Nyomjad, nyomjad, nyomjad, és verd oda a vért. Egyszer csak valahogy az ajtó előtt térdre esett, csak úgy dörrent a térdre. Kérdeztem tőle, hogy mi van, de már értelmes választ nem tudott adni. A feje hátracsapódott, és maga alá csuklott a lába. Törökülésben ráült a sarkaira, a teste ívben hátrahajlott, és nekicsapódott az ajtónak, ami kurva nagyot dörrent. Én közben hallottam, hogy valahol ütik, vágják az ajtót. Mindig zörgött valaki valamiért, hogy nem kapta meg a vacsorát, meg ilyenek. Akkor jöttek föl a műszakból a délutánosok, mert ők 10 óráig dolgoztak, aztán vacsoráztak meg fürödtek. Közben én is elkezdem püfölni az ajtót.

Odaugrottam a sráchoz, egyik lábammal az ágyam sarkára, a másikkal a vécé tetejére álltam. Belemarkoltam a hajába, térdelőhelyzetbe emeltem. Na, mondom, ez mindjárt megfullad itt. Erőtlenül lógott a teste, teljesen hátra volt csapódva a feje, kifeszült a gégéje, már levegőt sem kapott. Akkor már hallottam, hogy többen kiabálják, hogy folyik a vér. A radiátorcső mellett a kelleténél nagyobb volt a lyuk, mi általában liftezésre használtunk: azon keresztül dobáltuk le a leveleket és a cigit az alsó zárkába. Csakhogy most az Orgovány vére folyt le a cső mellett. Egyik kezemmel tartottam a srácot, a másikkal meg piszkosul vertem az ajtót.

Mit zörög, kérdezi az őr. Ez az ember itt szétvágta magát, mondtam neki. Na, akkor megvan, innen folyik a vér, basszátok meg! Gyorsan bedobtam a pengét az alvadt vérbe, hogy ne tudjanak ujjlenyomatot venni róla. Mondjuk, ezek úgysem voltak ilyenekre felkészülve, amúgy pedig miért pont ezt az esetet vizsgálták volna, amikor mindenki tudta, hogy az Orgovány egyszer már belevágta a saját gyomrába az ollót. Hallottam, hogy kinyitják a szomszéd zárka ajtaját és szólnak az egyik palinak, hogy hozzon gyorsan egy hordágyat. Nemrég volt takarodó, mégis mindenki talpon volt. Az is felébredt, aki már aludt, akkora hangzavar volt. Az őr végre a mi ajtónkat is kinyitotta. Az volt az első szava, hogy hát ez meg mit csinált. Én nem tudom, mondtam neki, már aludtam, a dübörgésre ébredtem fel, meg hogy verik az ajtót itt alattam, és valami vérről ordítoznak. Amikor fölkeltem, láttam, hogy ez a kis Orgovány meg itt térdel, és tiszta vér.

Fölhozták a hordágyat, kiterítettük a trepnin, megfogtuk és

beledobtuk az Orgoványt, és futottunk vele lefelé. Két oldalt kilógott a keze, ide-oda kalimpált, és ahogy szaladtunk vele, összevissza vérezte a fehér csempét. Később persze ezt is nekünk kellett letakarítani. Levittük az orvosi rendelőbe, gyorsan be a kezelőbe, feltettük az asztalra: Mondták az ápolók: fú, baszd meg, ez tiszta vér. Az egyik odaszólt nekem, hogy szaladjak már, és hozzak egy vödör vizet. Nagyjából lemostuk róla a vért, és szorítókötést tettek a karjára. Ő végig nem volt magánál, beszart, behugyozott ott az asztalon. Én még ilyet nem láttam. Mondta az őr, hogy tisztába kellene tenni. Hogy a faszomba, válaszoltam, nem én vagyok az ápoló. De közben nagyon sajnáltam a krapekot. Olyan kis teste volt tényleg, mint egy gyereknek. Hoztam a vizet, fogtam egy nagy szivacsot, belehúztam a mocskot egy lavórba, és mint amikor a gyereket tisztába teszik, megfogtam a bokájánál fogva, felemeltem a lábát, kitöröltem alóla a szart. Közben az ápoló megpróbált bekötni neki egy infúziót, de annyira ki volt vérezve, hogy nem találta a vénáját. Mindenki nagyon meg volt ijedve, összevissza telefonáltak. Mondták, hogy maradjak mellette, nehogy leessen az asztalról, meg nézzem, hogy lélegzik-e. Mire megérkeztek a mentősök, engem már elküldtek, csak az őrtől hallottam, hogy mi történt utána. A mentősök sem találtak rajta eret, szirénázva vitték a soproni kórházba, ott felnyitották a torkát és a nyaki vénáján keresztül pumpálták bele a vért. Végül meg tudták menteni az életét, de nem sokon múlott.

Mindig érdeklődtem felőle az őröktől, ők mondták, hogy még ott van a kórházban, már jól van. Nemsokára kiengedik, de először nem ide jön, hanem Tökölre, az ottani rabkórházba

viszik. Az orvosok is kérdezték, hogy miért tette, mert az öngyilkosságnál mindig a miért az első kérdés. Ő meg erre elmesélte nekik, hogy egyszer már gyomron verte magát az ollóval, mert egy rohadt féreg nem hagy neki békét, és ezért csinálta most is. Kimentek hozzá vizsgálódni a Hűvösből, nekik is elmondta ugyanezt. Aztán a Táborban is. Végül valahonnan fentről jött az utasítás, hogy basszátok meg, tényleg olyan fontos ennek az Orgoványnak épp annál a palinál dolgozni? Már korábban is rengeteg panasz volt a műszakvezetőre, hogy az egy valódi szadista. A lényeg, hogy az Orgoványt végül eltették a Purczeld mellől.

Amikor pár hónap múlva visszaérkezett, annyira megörült nekem, hogy a nyakamba ugrott. Mondtam neki: Orgovány, baszd meg, majdnem meghaltál! Mondta, hogy szerencsém volt, mert te olyan jól megcsináltad! Soha nem kerültem volna el ettől a rohadt Purczeldtől, de így sikerült, és ezt neked köszönhetem.

Évek múlva, olyan negyven-akárhány éves koromban is találkoztam ezzel az Orgovánnyal. Egyszer a Réven, utána a Holdudvarban. Még akkor is emlegette ezt a történetet. Úgy fogta fel, hogy milyen nagy szerencse volt neki, hogy én megmentettem a Purczeldtől. Igaz, hogy majdnem beledöglött, de ez kevésbé érdekelte.

13.

A haverjaim el voltak ájulva. Kérdezgették, hogy a faszomba jöttél te rá ezekre a dolgokra?! Azt válaszoltam: ha sokáig egy helyen van az ember, idővel hihetetlen mennyiségű információ birtokába jut, és ha ezeket okosan rendszerezi, a javára tud fordítani mindent. Ezt nem csak az üzletre értem: az őrök, nevelők kiismerése is információ, és aki ennek a birtokában van, annak hatalom van a kezében.

Én abszolút nem féltem ettől a Purczeldtől. Tudtam, hogy ha egyszer is belém akar kötni, kiveszek egy vascsövet a gépből, és szanaszét verdesem a fejét. Nem egyszerűen csak pofán csapom vagy leütöm, hanem szétverdesem az arcát, hogy a fogsora, az álkapcsa, mindene szétmenjen. Viszont az ilyen típusú emberek sem hülyék: belenéznek az ember szemébe, és egyből látják, hogy mit engedhetnek meg maguknak. A Purczeld jól tudta, hogy én nem az a típusú ember vagyok, akit lehet piszkálni, mert én nem a saját hasamba, hanem az ő gyomrába verem bele az ollót, és fölnyitom egészen a torkáig. Utána meg kettétépem, mint egy rohadt disznót.

Úgyhogy egy ideig ott dolgoztam én is a varrodában, a Purczeld-műszakban. Akkoriban járhattam az ítéletem felénél, már négy évet lenyomtam a Hűvösben. Egy napon úgy

döntöttem, hogy én bizony nem fogok megöregedni a varrógép mellett, úgyhogy leváltattam magam a dokival, és elkerültem az írelőbe dolgozni. A szövés előtt írelni kell a cérnaszálakat, hogy kemények legyenek. Szálvastagságtól függően öt- vagy tízezer métert tekernek egy hengerre, ami olyan hosszú, mint egy ágy, körülbelül két méter, az átmérője meg olyan nyolcvan centi, vagy egy méter. A gép beteszi a hengereket egy keményítővel telt teknőbe, átmennek rajta a szálak, kiszáradnak a forró dobokon, az áttekercselt szálak meg már olyan kőkemények lesznek, hogy akár vízszintesen megállnak a levegőben, mint egy bot.

Az üzem félig a föld alatt volt, egy hatalmas tér óriási gépekkel, ahova meredek, lejtős út vezetett. Itt sokkal szabadabb volt a mozgás, sokszor a művezető sem volt velünk. Levitt minket az üzembe, kiadta a munkát, megnézte, ahogy beindítjuk a gépeket, aztán felment az irodájába. Ránk zárta a vasajtót, az ablakokon rács volt. A gépek zakatoltak, nem volt ott senki, tulajdonképpen megbíztak a dolgozókban. Hatan vagy heten voltunk egy műszakban, és amikor egyedül maradtunk, nekiláttunk gyúrni. Egy idő után már komolyabb súlyzókat is csináltak nekem a a többiek: átfúrattam az írelő állvány vaslapjait, és amikor a művezető kiment, elővettem a kis eszközeimet, a csigát, a drótkötelet, ráakasztottam a nagy súlyt, aztán csigáztam. A nagy gépből két vasrúd állt ki, azokon toloncoztam. Aztán egy másik rúdon, ami a hengereket emelte, húzódzkodtam. Egyszóval hasznosan telt az idő, sok mindent csináltunk. Volt, amikor a kaját is levittük, és ott sütögettünk, főztünk magunknak.

Egy idő után kineveztek a körletemen főházinak. Akkoriban

az volt ott az atyaúristen! Minden körleten két négyszemélyes házi zárka volt, abban voltak a háziak, meg legalább harminc négyszemélyes zárka, ez összesen több mint száz ember. Én osztottam nekik a reggelit, az ebédet, a vacsorát, tőlem kapták a tiszta ruhát, én engedtem ki fürdeni és tévézni őket. Ha munkába vonultak, én vezényeltem nekik, én számoltam le őket. Nekem semmi mást nem kellett csinálni, csak irányítani az embereket. Reggel lementünk a konyhára, ott leszámoltam, mennyi kenyér, mennyi pótlék jár, azt fölhoztuk, és kiosztottuk a kaját. Napközben a folyosók takarítását is az én embereim végezték a körleten. Amikor műszakra vonultunk ki, én ellenőriztem, hogy melyik üzemrészhez hányan, kik mennek. A körletből hat-nyolc féle üzemrészhez is vonultak az emberek: voltak közöttük hórukkosok, akik a kocsikat, kamionokat pakolták föl-le, előkészítősök, varrodások, írelősök, szövősek. Volt egy kis táblám, arra volt felírva minden, hogy milyen műszakba hányan és hova mennek. Jelentettem az őrnek, ő is ellenőrizte, aztán elindítottam a csapatokat, és mentünk az üzembe. Visszafelé ugyanez volt. Így aztán nekem kifejezetten szabad mozgásom volt.

Olyannyira, hogy rájöttem, én itt még akár bort is tudnék csinálni. Ez a borozós egy nagy időszak volt, két évig tartott. A konyháról fölhozattam a srácokkal rengeteg almát, meg én is vettem a boltban. Szépen lereszeltem, összekevertem egy kis cukorral, hogy magasabb legyen a szeszfoka, néha még egy kis élesztő is ment bele, hogy gyorsabban erjedjen. A pépet marmonkannákba tettem, és levitettem az embereimmel az írelő üzembe. Én soha nem vittem semmit, még a lehetőségét is

kerültem, hogy cinkes legyek. Az írelőgépben a dobok felett volt egy V alakú csatorna, ami a kondenzfolyadékot vezette le. A kannákat fél oldalukra fordítottam, és beletettem ebbe az elvezetőbe. Kívülről semmit sem lehetett látni, nyugodtan mehetett az írelés is. Megvolt a megfelelő hőmérséklet, és még csak szaga sem volt, mert az elszívó minden gőzt, szagot kivitt onnan. Tökéletes, a bor erjesztésére kitalált hely volt: meleg, láthatatlan és szagtalan.

Aztán egyszer vagy kétszer mégis lebuktunk. Hogy hogyan, a mai napig nem tudom. Érdekes módon soha nem engem gyanúsítottak meg, hanem a váltótársamat a másik műszakban, a Lacit. Mi csak Cirkábának hívtuk, egy nagydarab, l.-i gyerek volt, jó haverok voltunk. Mindig mondták neki: Cirkába, maga megint borokat gyárt. Én?! Nem is tudok róla, ki a faszom tette ezt ide?! Csak évekkel később mondtam meg neki, hogy én csináltam a borokat. Erre ő csak annyit válaszolt: baszd meg, mégis mindig engem gyanúsítottak!

A második lebukás után új hely után néztem. Volt az üzemben egy betemetett kanális, gondoltam, az jó lesz. Amikor fölment a művezető, odaállítottam az ajtóhoz az egyik havert, hogy hesszeljen, én meg kiástam a kanálisból egy marmonkannának való lyukat. A szagoktól itt sem féltem, mert a ventilátor azonnal kiszívta. Hatalmas, 70-80 centi átmérőjű elszívók voltak – kellettek is, mert négy gép szárította egyszerre az írelt anyagokat. Télen-nyáron 60-70 fokos, párás, borzasztó hőség volt benn. Aztán egyszer valahogy ezt a helyet is megtalálták. Tudom, az őröknek az a feladata, hogy állandóan tiltott dolgok után kutatassanak, de hogy hogy a faszomba jutott

bármelyikük eszébe, hogy pont ott keresgéljen, hát fogalmam sincs. Köztünk nem lehettek árulók – egyikük sem volt az a típus, meg hát mindenki, aki ott dolgozott, kapott a piából.

Ezután fogtam magam, és feltelepítettem a borkészítést a körletre. Hú, hatalmas találmány volt megint! A Hűvös felülnézetből olyan, mint egy H betű. Van két párhuzamos szára, középen egy összekötő folyosó, úgy is nevezték, hogy H folyosó. Az egyik száron volt az 1-es és a 2-es körlet, a másikon a 3-as és a 4-es. A 3-as körlet sarkán néhány zárkából mosogatóhelyiségeket alakítottak ki, valamikor úgy akarták, hogy fölhozzák az ételt, és ezekben szedik át a csajkákba, majd egy kocsin végigtolják, és beadogatják a cellákba. De ez annyira időigényes és bonyolult volt, hogy felhagytak vele. A mosogató ablaka ugyanarra a szellőzőaknára nyílt, mint az őrök vécéje a másik oldalon. Szóltam az egyik kis haveromnak, a Dorzsa Pistinek – nagy penge volt a gyerek, minden rafináltságban benne volt –, hogy te, Pisti, bemegyek a mosogatóba, te meg kívülről tedd rám a lakatot, hogy ne legyen gyanús, hogy bent van valaki. De maradj itt, a környéken, mert nem fogok tudni kijönni. Kibontom az ablak előtti deszkát, és megnézem, mi van mögötte. Ki is szedtem, és gyufával bevilágítottam az aknába. Na, mondtam, a kurva anyját, ez nagyon jó lesz a borozásra. Csak az volt a baj, hogy keskeny volt a rács, a kanna nem fért volna át rajta. De erre is gyorsan találtam megoldást. Megkértem az egyik haveromat, aki a varrodában dolgozott, hogy a legerősebb anyagból varrjon nekem olyan zsákokat, amiknek össze lehet kötni a száját. Fogtam három-négy szemeteszsákot, egymásba húztam őket, hogy ha netán valamelyik lyukas lenne, akkor se tudja

kiereszteni a folyadékot, aztán beleöntöttem ezt a lereszelt almás pépet, rá a cukrot, élesztőt neki, hogy gyorsabban menjen. A zsák olyan derékmagasságig ért nekem, de nem töltöttem teljesen tele, legfeljebb 15-20 liter került bele. A szájába beletettem egy műanyag hengert, hogy majd azon keresztül jöjjenek ki a gázok. Aztán összenyomkodtuk a zsákot, és madzaggal leeresztettük a világítóudvar aljára. Amikor hallottam, hogy tottyant, mondtam a Pistinek, hogy adjunk még neki egy kis kötelet, hogy jól le tudjon az alja ülni a földön, aztán a madzag végét egyszerűen odakötöttem a rácshoz. Visszapréseltem az ablaküregbe a deszkát, aztán elkezdtünk zörögni, mintha épp takarítanánk. Az udvarban megvolt a megfelelő hőmérséklet, és nem kellett félni a szagoktól sem. Ezzel a módszerrel soha nem buktam le – a smasszeroknak és a nevelőknek soha nem jutott volna eszükbe, hogy pont az ő vécéjük szellőzőaknájában erjed a bor.

A kész bort üres padlófixes dobozokban szállítottuk. Minden zárkába adtak hetente egy doboz padlófixet, ez valamilyen tejszerű folyadék volt, műanyag, fehér dobozban. A zárkákat nagyon simára betonozták, piros festék volt belekeverve a betonba, ezzel volt beterítve a padló. Ez ilyen meleg padló vagy mi a szar volt, erre adták a padlófényt. Az ember fölfröcskölte, szétkente, amikor megszáradt, egy rongyot tett a lába alá, és földzseszálta az egészet, ettől aztán szép fényesek lettek a zárkák. Nagyon genya szaga volt, többször is ki kellett mosnunk a dobozokat, sőt volt, hogy egy napig benne hagytam a forró, mosószeres vizet, mire végre elment a hülye vegyi anyagnak a szaga. De kurva jó dobozok voltak, pont egyliteresek, és ráadásul laposak is. A bor lefejtését mindig ruhacserére időzítettem, főleg

a nagy cserére, amikor ágyneműcsere is volt, mert a nagy kocsikba könnyebb volt belerejteni a flakonokat. Az őrök nem foglalkoztak vele, volt, amikor fent sem voltak közben a körleten. Előre szóltunk az embereknek, hogy borlefejtés lesz ekkor meg akkor, kell-e? Mondták, hogy kell. Ruhacserekor beadogattuk a flakonokat, tíz doboz Symphonia volt egy liter bor. Kint egy doboz cigaretta nyolc vagy tíz forintba került, ha ezt beszorozzuk, azt jelenti, hogy nyolcvan-száz forintért adtunk egy liter bort. Börtönviszonylatban ez óriási nagy összegnek számított.

Abban az időben a börtön valutája a cigaretta, a tea és a kávé volt. Ezek voltak a slágerek, habár akkoriban a kávézás és a teázás is tiltott volt. A cellákban nem voltak konnektorok, de amúgy sem bírta volna el az a régi, nyolcvan-száz évvel ezelőtt bevezetékelt épület a merülőforralókat. Leégett volna a hálózat. Egyébként is, a régi zsivány mit dugott volna bele a konnektorba? A farkát esetleg. Amikor ez a börtön épült, még semmiféle műszaki cikk nem volt, minek kellett volna konnektor. Egy darabig a háziak hordták a forró vizet a mosogatókból, de ez csak a kávéhoz volt jó, a teának forrásban lévő, zubogó víz kellett volna. Ilyen vizet az őrök csak ételosztáskor adtak. De a zsivány nem csak akkor csinál magának teát, amikor hozták a forró vizet. Voltak, akik zsilettpengéből, konzervdobozok tetejéből csináltak maguknak ilyen kerálókat, és azzal rákapcsolódtak a világítótestre. Pillanatok alatt felforrt a víz. Később ezt a módszert is betiltották, miután pár agyalágyultat megbaszott az áram, amikor szétszedte a világítótestet. De a teának még így is hatalmas értéke volt,

többet ért, mint a bor: egy filter tea egy doboz Symphoniába került. Egyszer láttam a szállítózárkában egy faszit, aki szétbontotta a pufajkáját, kiszedte belőle a bélést, és egyesével felöltögette a filtereket a helyére, a faszom tudja, hány doboznyi teával volt kibélelve a kabátja. Ezt egész sokáig csinálta, aztán valaki feldobta.

Nekem a hórukkosok, azaz a teherautó-pakolók szállították a teát, nekik pedig a sofőrök hozták. Ez az út működött a legjobban, hiszen egy teherautót vagy kamiont nem szedhettek darabokra az őrök. Legfeljebb egy tükröt tartottak a kocsi alá, hogy nem csimpaszkodott-e oda valaki, vagy benéztek a rakodótérbe, de hát ott is millió helyre el lehetett dugni a szajrét. Legtöbbször nem filteres, hanem szórós teát hoztak, így hívtuk az apró zacskókba csomagolt teafüvet. A bor mellett a szórós tea ment a legjobban, dőlt belőle a pénz. Strómanokkal dolgoztam, a bort is ők szállították a különböző üzemrészekbe, literenként két doboz cigit tarthattak meg. A szövőbe például egy hengerszállító kocsival csempésztük be a marmonkannákat, úgy, hogy a kocsi aljára hegesztettünk két csúszólemezt, az takarta. Az őröknek fogalmuk sem volt, mi folyik az orruk előtt. A kocsi odafele vitte a borokat, visszafele hozta az üres kannát, fizetni a körleten kellett. Annyi cigarettánk lett, hogy a boltos visszavásárolta tőlünk, vagy csak beadtam neki két vagy három csík cigit, és helyette hozhattam ki süteményt, kolbászt, bármilyen más értéket. Meg végigjártam a megbízható embereket is, akik cigit akartak venni, és megbeszéltem velük, hogy majd ebben az értékben vásárolnak nekem a boltban.

Börtönviszonylatban milliomos voltam, úgy éltem, mint egy

király. Azt mondhatnám, sok civil ember nem él így. Mindennap téliszalámit, kolbászt, tortát ettem, tömegével állt a szekrényemben a csokoládé, a mogyoróvaj, nem is sorolom tovább.

Nagyon sokáig működött a borkészítés, de egy idő után jött a hír, hogy az operatív tiszt elkezdett vizsgálódni. Mi csak úgy hívtuk ezeket, hogy az operások. Belső nyomozók voltak, mindenféle után kutakodtak, akár őrökre, akár elítéltekre, akár új bűncselekményekre vonatkozóan, hátha valaki sztorizgatás közben elszól valami rablást, betörést, esetleg gyilkosságot. Rendőri rangjuk volt, százados meg őrnagy, és persze voltak vamzereik is, akiket rendszeresen kikérdeztek, sőt, pénzeltek is.

Ezek közt a vamzerek közt volt egy buzi gyerek, akinek mindig parfümre, kölnire, ilyesmire volt szüksége. Reggelente láttuk a büdös operást, amikor jött be dolgozni. Egy régi, rossz, az ötvenes években legyártott barna bőr aktatáskával járt, abban hordta be a buzi gyereknek a kölnit, de kávét, teát meg cigarettát is adott neki. Biztos volt valamilyen kerete, amiből megfizethette az embereknek az árulásaikat.

A srác viszont pontosan tudta, hogy kit nyomhat fel és kit nem, úgyhogy inkább szólt nekem, hogy az operatív tiszt elkezdett utánam nyomozni. Úgy voltam vele, hogy akkor inkább abbahagyom a borcsinálást. A főháziakat legtöbbször azért váltják le, mert lebuknak valamivel. Itt is működött, hogy aki folyamatosan elkövetett valamit, előbb-utóbb vétett egy olyan hibát, amin elcsúszott, mert egyre nagyobb lett az önbizalma, egyre felületesebb lett, már nem volt olyan precíz, figyelmes. Hát, én aztán nem leszek ilyen főházi, engem ez a

mocskos féreg nem fog soha lebuktatni. Akkora már annyira megszedtem magam, hogy nem tudtam hol rejtegetni sok cuccot, már a haveroknál, más zárkákban is százával helyeztem el a cigit, hogy ne találják meg nálam. A főháziakat mindig is jobban ellenőrizték, bár inkább csak arra gyanakodtak, hogy kevesebb kaját adunk be, ezért marad annyi pluszunk, azt meg eladjuk. Csakhogy mi nem ebben utaztunk.

Voltak embereim a konyhán is, akiknek leadhattam a rendelést, hogy mit hozzanak fel nekem. Az egyik ilyen kívánságom után például kurvára rosszul lettem. Kértem, hogy üssenek fel húsz darab nyers tojást, és azt küldjék fel, meg akarom inni. Sokat gyúrtam, kellett a fehérje. Na, de hogy a picsába küldjék fel? Beletették egy dupla nejlonzacskóba, és elásták a kondérba, a vacsora alá, valami krumpli volt éppen. Amikor a kondérral fölértünk a konyháról, gyorsan megálltam a zárka előtt, a kanállal gyorsan kihalásztam a nejlonzacskót, de addigra már majdnem megfőtt benne a tojás. Beleöntöttem egy csajkába, elkezdtem inni, de közben igen ronda fintorokat vághattam, mert amikor mondtam a spanomnak, hogy gyere, igyál te is, egyből azt válaszolta: nem, nem, igyad csak! Még soha nem ivott nyers tojást, undorodott tőle. Megpróbáltam újra, mondtam neki, hogy gyere, igyál, nekem most már nem kell több, ne maradjon már meg! Nem, nem! Úgyhogy ittam, ittam, de amikor már csak egy ujjnyi volt az alján, már úgy éreztem, hogy ha nyitott szájjal előre kellene dőlnöm, beleokádnék a mosdóba. Meg is undorodtam rendesen a nyers tojástól, azóta sem ittam.

De rendeltem mást is a konyhából, például tiszta, sovány

sertéshúst, tömbre vágottan. Mondtam nekik, hogy biztosan láttátok, milyen aranyrudak vannak Amerikában, hát két olyan kis tömb disznóhúst kérek. Tényleg olyat kaptam. Aztán egyszer meg szóltak a srácok, hogy disznófejek érkeztek, úgyhogy kértem egy egészet. Félbehasították, és betették a leveses kondér aljára. Előreszaladtunk, hogy ne lásson az őr – ő mindig a végén jött, hogy valaki el ne kódorogjon –, és amikor a zárkámhoz értünk, ott megálltunk. Két kanállal kihúztam a kondér széléig a disznófejet, és megfogtam a fülét, de olyan forró volt, hogy két-három lépést is alig tudtam megtenni vele. Mondtam a spanomnak, hogy gyorsan mosd le róla a zöldségeket, teríts egy nejlont az ágy alá, és tedd oda szépen, hadd száradjon le, én meg mentem, és osztottam tovább a kaját. Amikor a disznófejdarabok megszáradtak, beszórtam pirospaprikával, fekete borssal, sóval, és kitettem az ablakba. Miután megfagytak, gyönyörűen lehetett szeletelni. Az egyik fél fejet odaadtam a csapatom másik felének a szomszéd zárkába, a másikat meg mi ettük meg.

Volt egy haverom, Trónernek hívták. Ő volt az egyik nevelő írnoka. Ezek az írnokok sok mindent megcsináltak, amit a nevelő trehányságból vagy lustaságból nem akart, legépeltek ezt-azt, intézték a levelezést és a kérelmi lapokat. A legtöbbjük áruló volt, együtt sürögtek-forogtak az őrökkel, nevelőkkel, sustorogtak nekik. Ha egy ilyen büdös vamzer volt az írnok, az egy átok volt, de ha jó csávó maradt, akkor a hasznunkra volt, mert rajta keresztül sok-sok hír, információ visszacsorgott a nevelőktől. Például innen tudtuk meg, ha jött valami pedofil vagy szadista, mert az írnok olvasta az anyagukat. De minden mást is elmondtak, például hogy kinek mit telefonál a nevelő, melyik

körletőr mikor jön be, kiről mit fecseg.

A Tróner egy ilyen jó gyerek volt. Én amúgy is nagyon jó barátságban voltam vele, egy 190 centis, nagydarab srác volt. Mivel nagyon jól számolt fejben, ő volt a boltosnak is az írnoka. Ha jól emlékszem, a szüleinek volt valamilyen boltja, azért volt ő ennyire otthon ezekben a dolgokban. Sokszor hozott nekem dugiárut, mindig szólt, ha valami kurrensebb termék jött. Akkoriban még a sportújságokat is tiltották – ha megtalálták valakinél, fogdára küldték, fegyelmit kapott érte, vagy elvették a spájzát, megvonták a beszélőengedélyt. Ugyanez vonatkozott a pornóújságokra is. Pedig ilyen helyen, mint a börtön, nem lehet azon csodálkozni, hogy a pornóújságnak igen nagy keletje van.

Mivel tiltották, óriási haszon is volt benne. Persze hogy azonnal rátettük a kezünket a szexlapok terjesztésére. Az ötlet onnan jött, hogy megláttam, amikor a boltos behozott egyet, és mutogatta a Trónernek. Mondtam neki, hogy azonnal szerezze meg ezt az újságot, több száz doboz cigit tart a kezében. Tényleg, kérdezte. Mondtam neki: beszéld rá a boltost, hogy hozzon ilyeneket rendszeresen. Benned megbízik, mondd neki, hogy semmiféleképpen nem fog lebukni, mert rajtad és rajtam keresztül megy majd a dolog. Én meg kiadom az embereimnek, szétszórom az egészet a körleten, begyűjtöm érte a cigarettát, azt visszahozzuk a boltba, a boltos beváltja nekünk, és ő is részesedik belőle. Mondjuk, ötszáz doboz cigarettából kétszáz az övé. Akkor még mindig ott marad nekünk háromszáz, és majd megbeszéljük, hogy mit vásárolunk belőle. A boltos persze azonnal ráharapott, óriási üzlet volt ez neki, de nekünk is. Tíz doboz Symphonia volt egyetlen kitépett lap, amin pornóképek

voltak. Persze nem mindegy, hogy milyenek. Mindig kérdezték: hogy néz ki a csaj, egy kép vagy több van rajta, kisebbek, nagyobbak? Odavittem nekik a képet, és mondtam: gyorsan megnézed, aztán adod is vissza. Kell, vagy nem kell? Persze ha szép nő volt rajta, a pali már adta is a tíz doboz Symphoniát. Aztán az őröktől húsz nap szigorított fogdát kapott, ha megtalálták nála. Milyen mocskos, álszent megnyilvánulása volt ez is a kommunizmusnak! Inkább elnézték, hogy az egyik pali megbassza a másikat, vagy a ferde hajlamú szopatja a gyenge fizikumú embert, mint hogy engedték volna, hogy legyen náluk pornóújság, aztán mindenki végezze a dolgát.

Nem létezett annyi pornóújság, amennyit ott el ne tudtam volna adni! 680 zárka volt, és volt olyan időszak, amikor a négyszemélyesekben öten, a kétszemélyesekben meg hárman voltak. Csak be kell szorozni, hogy ez hány ember. Ha valaki megunta a sajátját, megpróbálta elcserélni a lapot, de ami már agyonhasználódott, gyűrött, koszos szar volt, az már nem kellett senkinek sem. Kurva jól éltünk ebből.

Egyszer a Tróner beállított a zárkámba egy hatalmas süteményes tállal, a krémestől kezdve a dobostortán át, a Tátra-csúcsig minden volt rajta. Úristen, mondom, mi a faszomat hoztál, tesó! Ez akkora kincs volt ott, hogy eszméletlen. Persze volt miből, mert egy csomó dolgot visszahordtunk a boltba. Áthívtam még két haveromat, nekiültünk, aztán dirr-durr vágtuk, tömtük magunkba úgy, hogy másnap aztán fostunk, mint a murányi kutya.

A kávéidőszakban már egy másik boltos volt. Én visszahordtam a kávét és a cigarettát, az áráért meg kihozhattam

más dolgokat, mosószert, piperecikkeket, bármit. Egy idő után a vamzerok, akik csórók voltak, befújták, hogy ezek a menők állandóan visszavisznek valamit. A boltban visszavásároltatják a kávékat, amit tőlünk szednek el, mondták. Még hogy elszedtük tőlük, a kurva anyjukat!

A börtönben minden uzsorakamatra ment. Ha kölcsönadtam egy üveg kávét, kettőt kellett visszaadni. Egy doboz cigaretta ment ki, kettő jött vissza. Minden egy a kettőben ment. Végül aztán már mindennel foglalkoztam, a zsilettpengétől kezdve az elemeken át a bélyegig. Emlékszem, a Kempingben a boltos mindig azt mondta, ha olyat kértek tőle, ami nem volt: menjetek föl a körletre, vásároljatok a Dodinál, neki biztosan van. De nem lehetett a végtelenségig halmozni az árukat, úgyhogy a végén már bélyeget vettem helyettük. Száz üveg kávét nem tudtam volna hová tenni, de ugyanakkora értékű bélyeg elfért egy füzetlapon. Fogtam egy újságot, beletekertem tízezer vagy húszezer forintnyi bélyeget, és lementem vele a boltba. Már nem azt látták, hogy viszek egy nagy zsákot, amiben csak úgy csörögnek a kávésüvegek, vagy hogy egy szatyorból elkezdem kifele rámolni a cigarettákat, és cserébe meg kiviszek onnan mindenfélét. Egy szál újsággal a kezemben mentem be a boltoshoz: helló, szia! Odanyújtom neki az újságot, ő a pult alá dobta, és csak annyit kérdezett: Mennyi? Húsz. Akkor beütötte a húszezer forintot a gépbe. Mit kérsz? Mondtam neki, hogy kérek mogyoróvajat három üveggel, két fogrémet, tusfürdőt, egy rúd téliszalámit és így tovább, számolt visszafelé a gép. Szép zölden világított, mindig láttam, hol tartunk. Volt olyan, hogy a húszezer forintból tizennyolcezernél jártam, amikor mondtam:

köszönöm, itt végeztünk. Szia. És már vittem is a cuccot kifele.

A haverjaim el voltak ájulva. Kérdezgették, hogy a faszomba jöttél te rá ezekre a dolgokra?! Azt válaszoltam: ha sokáig egy helyen van az ember, idővel hihetetlen mennyiségű információ birtokába jut, és ha ezeket okosan rendszerezi, a javára tud fordítani mindent. Ezt nem csak az üzletre értem: az őrök, nevelők kiismerése is információ, és aki ennek a birtokában van, annak hatalom van a kezében. A sok hülye persze – tisztelet a kivételnek – ezt sohasem vette észre. Én viszont sokszor még azt is megnéztem, hogy az őrnek milyen a cipője, a nadrágja. Ha rongyos, koszos volt, akkor lehetett tudni, hogy ez egy csóró senkiházi, akinek nincs egy fillérje sem, tehát megvesztegethető. A legtöbben nem figyeltek, csak éltek, mint a ló ellenzővel a szemén. Bejöttek, és ha letelt az idejük, ugyanúgy mentek ki. Közben nem volt soha egy fillérjük sem, nem láttak, nem hallottak, semmihez nem tudtak hozzáférni.

Én viszont mindig mindenféle információt begyűjtöttem, és alkalomadtán éltem, vagy vissza is éltem ezekkel. A céljaim érdekében megzsaroltam velük, akit meg lehetett, vagy úgy használtam, ahogy épp nekem jó volt.

14.

Nagyon sokszor álmodtam a Ricsivel. Morfondíroztam azon, hogy miért, miképpen siklott ki az élete. Mindig arra jutottam, hogy elég komoly a hasonlóság kettőnk között. Féltem, hogy úgy járok, mint ő, és én is akasztófán végzem, mert ha elszabadulnak az indulataim, akár én is képes lehetek hasonló ámokfutásra.

Hetmannal a Hűvösben találkoztam. Ő volt az, aki a Bródy Sándor utcában a rádiószékház előtt egy vascsővel leütött egy rendőrt, és elvette a pisztolyát. Postát vagy bankot akart rabolni a fegyverrel. A rendőr, akinek szétcsapkodta a fejét, végül életben maradt, de maradandó agykárosodást szenvedett. A Hetmannt első fokon halálra ítélték, aztán másodfokon életfogytiglant kapott, ami akkoriban, a 80-as években, 20 évet jelentett.

Amikor a Holdudvarban töltötte a büntetését, egyszer majdnem megölték. Az egyik zárkatársa akkor pleknizte meg, amikor épp vonultak ki a műszakra. Azt hívják pleknizésnek, amikor orvul, nem szemtől szembe támad valaki. A Hetmannt például ez a cigány hátulról tüdőn szúrta. Beleverte a hátába a kést úgy, hogy habos vért kezdett köpni. Lemenni még lement a lépcsőn, de aztán összeesett és elájult. A kórházban sikerült megmenteni.

Amikor felgyógyult, nem vitték vissza a Holdudvarba, mert

egyértelmű volt, hogy kinyírja azt a férget, aki meg akarta őt ölni. Így került át a Hűvösbe. A varrodában dolgoztatták, méghozzá abban a szakaszban, amit a Purczeld főtörzsőrmester felügyelt. Ezzel a Purczelddel akkor már tényleg mindenkinek tele volt a töke, még a vezetőségnek is. Igazából egy szadista állat volt. Rengeteg bonyodalmat okozott a magatartásával, de úgy tűnt, hogy csinálhat bármit, a vezetőség megvédi. Mert milyen dolog egy főtörzsőrmestert számon kérni, vagy ne adj' isten, leváltani?

Ahogy a Hetmann odakerült, a Purczeld őt is egyből piszkálni kezdte, szívta a vérét. Egy idő után a Hetmann besokallt, és úgy döntött, hogy kinyírja a főtörzsőrmestert. Szinte hihetetlen, de alkatrészenként csinált magának egy pisztolyt. Lőszere nem volt, ezért golyó helyett a sörétet választotta. Ólomhoz persze nem jutott hozzá, de a varrógépeknél használt varrótűket centis darabokra tördelte, és ezeket a nagyon erős, nagyon kemény acéldarabkákat töltötte bele a pisztolyba. Az volt a terve, hogy ha majd a Purczeld szokás szerint odaáll a varrógépe mellé, és elkezdi mondani a faszságait, feláll, és közvetlen közelről fejbe lövi.

Ez végül nem jött össze, mert egy váratlan cellakutatásnál megtalálták a pisztolyt, amit aztán a szakértők emberélet kioltására alkalmasnak találtak. A Hetmannt azonnal eltiltották a munkába járástól, aztán pár nap múlva visszavitték a Holdudvarba, és kicserélték azzal a féreggel, aki annak idején tüdőn szúrta.

1984-ben én még mindig a Hűvösben voltam, amikor jött a hír, hogy a Ricsi – így becéztük – a Holdudvarban leszurkálta az őröket, mert belekötöttek. Az előzmény az volt, hogy valakivel

csináltatott magának egy komoly kést. Azzal szórakozott, hogy egy fából eszkábált céltáblába dobálgatta. Amikor kiderült, megfenyítették. Állítólag az irodába akarták vinni, hogy megverjék. Na, akkor kezdett a Ricsi ámokfutásba: hat őrt szurkált meg, akik közül négyen meghaltak. A bútorgyárban kezdődött a gyilkolászás, és a föld alatti folyosóban ért véget. Nagyon elborulhatott a Ricsi agya, mert állítólag egy olyan civil művezetőt is megölt, akit kifejezetten kedvelt.

Én elég jól ismertem, egykorúak voltunk. Együtt voltunk intézetben, aztán egy időben a Táborban is. Apró kis krapek volt, olyan 160 centi körüli, de az egész életét végigsportolta, végiggyúrta. Tiszta izom volt, ütőképes, kemény ember. Már a Táborban is tekintélye volt, aztán amikor nagykorú lett, és a Holdudvarba került, ott is tartottak tőle. Nem azt mondom, hogy hagyni kellett volna, hogy késekkel dobálózzon, de ha figyelemmel kísérték volna a pályafutását, tudhatták volna, hogy brutális dolgokra képes. Azért került a Holdudvarba, mert egy kocsmában különösebb indok nélkül hasba szúrt egy tök ismeretlen férfit. Az a hír járta, hogy állandóan bilincsben volt, de így is képes volt szögeket kihúzni a falból. Párat lenyelt, párat magába szúrt.

Valamikor 1985 elején akasztották fel a Ricsit. Az azért jellemző, hogy a szögnyelés után csak azért mentették meg az életét, hogy aztán felakaszthassák.

Nagyon sokszor álmodtam a Ricsivel. Morfondíroztam azon, hogy miért, miképpen siklott ki az élete. Mindig arra jutottam, hogy elég komoly a hasonlóság kettőnk között. Féltem, hogy úgy járok, mint ő, és én is akasztófán végzem, mert ha elszabadulnak

az indulataim, akár én is képes lehetek hasonló ámokfutásra. Másfél-két évig kifejezetten rettegésben éltem, állandóan figyeltem magam, nem borul-e el az agyam úgy, mint a Ricsinek. Hál' istennek véget ért ez a rémálom, de azóta is emlékszem arra az apró kis emberre.

15.

Ez a nyolc év nagyon mély nyomokat hagyott bennem. A börtönben nem is éreztem annyira a súlyát, csak amikor kijöttem. Óriásit változott a világ, minden olyan más lett. Kurvára mellbe vágott, amikor a szomszéd kisgyerek először csókolommal köszönt. Bassza meg, mi történt itt? Nem is olyan régen még én is gyerek voltam, és ugyanitt szaladgáltam!

Amikor a Hűvösben elértem az ítéletem felét, közölték, hogy átmeneti intézetbe visznek. A jó magaviseletű picsanyalók az utolsó két évre egy kifejezetten erre a célra épített intézetbe kerültek. Itt szabadon mozoghattak, voltak, akik külső munkahelyre jártak ki dolgozni, az Ikarushoz, vagy a konzervgyárba, a fatelepre. A nagyon cinkesek viszont bent töltötték az idejüket a Holdudvaron belül, az úgynevezett megyeépületben. Ennek az első szintjén napközben nyitva voltak a zárkaajtók, és lehetőség volt munkára is az intézményhez tartozó bútorgyárban vagy a fatelepen.

Én végül a fatelepre kerültem. Na, de hogy? Sorba állítottak minket, aztán jött egy pali, és úgy nézegetett, mint egy római rabszolga-kereskedő, aki gladiátorokat válogat. Engem egyből kiszúrt, mert én voltam a legnagyobb, meg a haveromat, aki valamivel kisebb volt ugyan nálam, de azért verte ő is a

száznyolcvan centit meg a kilencven kilót. Kettőnkre mutatott rá ez a rabszolga-kereskedő, hogy na, ezek azok. Elképzelni nem tudtam, mi történik. Bevádoltak minket, hogy verekedtünk, vagy azt hiszik, szökésre készülünk? Aztán kiderült, hogy miről van szó. Fölvittek a körletbe, és mondták, hogy azonnal szedjük a cuccunkat, pakoljunk, a külső átmenetibe kerülünk. Örültem nagyon, mert tudtam, hogy ott filmeket vetítenek, van egy nagy sportpálya, meg edzőterem bokszzsákkal, birkózószőnyeggel, súlyzókkal, gépekkel. Na, mondom, ez fasza, jó helyre kerülünk.

Ami a munkát illeti, én afféle hórukkos lettem. Pakoltam lefele-fölfele. Nem kis súlyokat mozgattam, hígítóval, lakkal teli kannákat, vasárut, epedarugókat meg minden mást, amire a bútorgyártáshoz szükség volt. Eleinte bosszantott, hogy nem tettek ki minket a konzervgyárba, mert azért ott jókat lehetett volna kajálni. Na, de aztán gyorsan megoldottam a dolgokat. Nem volt túl bonyolult. A konzervgyárba dolgozó elítélteket busz hozta-vitte. A körletparancsnokkal megdumáltam a dolgot: az lett a megegyezés, hogy minden elítélt kihozhat a gyárból tíz konzervet, és abból hármat lead. Csak úgy özönlött hozzám a sólet, a babfőzelék, a pörkölt negyvendekás kiszerelésben. Rövid idő alatt összeismerkedtem a konyhásokkal is. Lényegében mindent meg tudtam szerezni. Hozattam be magamnak például tojásport, a testépítés miatt nagy mennyiségű fehérjére volt szükségem. Kurva nagy, kétkilós zacskóba rámolták

Az átmeneti intézetnek volt egy elítéltekből álló önkormányzata, amelyik továbbította a problémákat a parancsnokság felé. A körleten őr se volt, az ő helyükre kerültek az úgynevezett szintesek, akik a folyosó végén egy kis íróasztal

mögött ültek. Lényegében azt a feladatot látták el, amit a börtönben a körletparancsnok vagy a körletőr. A hivatalos börtönparancsnok mellett volt egy másik, közülünk kiválasztott parancsnok is. Az én időmben a Donászi volt, az azóta elhíresült sorozatgyilkos Donászi-Bene párosból. Akkor is épp emberölésért ült, és mint később kiderült, itt ismerkedett meg a szintén gyilkosságért elítélt Benével. Szóval ez a Donászi volt az önkormányzat vezetője. Nyilván azért esett rá a választás, mert tisztként szolgált a hadseregben, onnan került emberölés miatt a Holdudvarba. Nagy, magas ember volt, legalább százkilencven centi, de nem volt erős. Ötvenkilós emberkék is nagyobb súlyt nyomtak ki nála, több erővel rendelkeztek, mint ő. Kifejezetten lányos dolgai voltak, szégyenlős, visszahúzódó, magának való ember volt. Nem közösködött senkivel, csak akkor edzett, amikor egyedül lehetett.

Egy nap a fatelepen valaki felemlegette a Ricsit. Éppen lázadó kedvemben voltam, úgyhogy fogtam egy szép nagy fenyődeszkát, és ráírtam: *Ricsi, veled vagyok, mindent jól csináltál. Bár többet vittél volna magaddal!* Direkt ákombákom betűkkel írtam, egy csomó helyesírási hibával, nehogy fölismerjék, hogy én voltam. Amikor cigarettaszünet volt, és a többiek elvonultak a kijelölt dohányzóhelyre, én felszögeztem a hófehér fenyődeszkát a kék zsírkrétával írt szöveggel egy óriási farakásra.

Valami borzasztó nagy balhé lett ebből! A deszkát hamar lekapták, talán fél órát lehetett a helyén, és gőzerővel elindult a nyomozás. Nyílván érzékenyen érintette a dolog az őröket, hiszen a Ricsi közülük szurkált le párat. A műszak vége előtt

abbahagyatták velünk a munkát, és közölték, hogy baleseti és tűzvédelmi oktatásra kell mennünk. Azt hitték, hogy hű, de rafináltak, de én már röhögtem, mert tudtam, hogy az egész arra megy ki, hogy aláírjuk a jegyzőkönyvet, aztán a deszkára írt szöveget összehasonlítsák az aláírásokkal. Nekem amúgy is szép írásom van, de most kifejezetten szép gyöngybetűkkel írtam le a nevemet a jegyzőkönyvbe. Úgyhogy hoppon maradtak a nyomozók, mert semmiféle írást nem tudtak beazonosítani.

A Ricsi-féle történetnek még ezen kívül is volt utóélete. Egyszer egy idióta művezetőtől megkérdeztem: nem tanultatok 1984-ből? Nem volt elég az, amit akkor kaptatok? Nem örült neki. Az egész azért történt, mert ez a művezető agyonhajtott minket. Azok az elítéltek, akik kedvezményre vártak, úgy dolgoztak, mint a robotok. Kezdett elegem lenni a hajszából, szóltam a többieknek, hogy nem kell úgy kapkodni, szó szerint lassítani kezdtem a munkát. A művezető persze kiszúrta. Fogta magát, odaugrott, fölkapott egy deszkát, és szólt, hogy fogjam meg a másik végét. Erősködött, megpróbált elhúzni, én meg erre nekitoltam a farakásnak. Bocs, mondtam neki, nem vettem észre. Elkezdett ordítani, hogy ne játszd a hülyét, te piszkos pesti csavargó. Szó szót követett, és akkor történt, hogy ezeket mondtam neki. A pali nem szólt egy szót sem, csak fogta magát, és elment. Jött a cigiszünet, a többiek elmentek, én meg egy nagy talpfa segítségével vádligyakorlatokat csináltam. Egyszer csak azt hallom: na, álljon csak meg gyorsan! Kezeket föl! Tegye fel a farakásra! Nem néztem hátra, azt hittem, valaki a brigádból eltorzította a hangját, hogy hülyéskedjen velem. Erre megint azt hallom: szálljon le arról a deszkáról, és támaszkodjon oda, a

falhoz. Hátranézek, hát látom, hogy négy őr gumibotokkal a kezében lopakodik a hátam mögött. Kérdeztem, hogy mit akarnak, de addigra már meg is bilincseltek, háromméteres láncra kötve vontattak ki a farakások közül, mint egy kutyát.

Bevittek a Holdudvarba, egyenest a fogdakörletre. Hatan álltak körbe, mindegyik a tenyerét ütögette a gumibottal. Ilyen dumákat nyomtak: na, te vagy az az erős csávó? Te ismered azt a Ricsit? Te emlegetted? Aztán levették rólam a bilincset, gondoltam, most fognak rám ugrani. Úgy voltam vele, hogy nem fogják egykönnyen lenyúzni a bőrömet. Jött egy házimunkás a raktárból, hozott egy öltözet ruhát. Ledobták a lábamhoz: ott a ruhája, vegye föl, és takarodjon be a zárkába! Na, gondoltam, amikor lehajolok, akkor fognak tarkón vágni és hátulról rám ugrani. Villámgyorsan felkaptam a ruhát, de nem ütöttek meg, hozzám sem nyúltak. Szerintem több okból sem bántottak. Egyrészt azért, mert 1988-at írtunk, és a Ricsi ámokfutása óta eltelt már négy év. Aztán meg iszonyúan kigyúrt, nagydarab ember voltam, garázda hírében álltam, ráadásul az öcsém is ott ült, és róla szintén tudták, hogy milyen gyilkos természete van. Nyilván közrejátszhatott a dologban az is, hogy már csak két hónap volt hátra a szabadulásomig, nem merték bevállalni, hogy nekem ugorjanak. Kaptam három hónap fegyelmezőt.

Az nem tehették meg, hogy tovább tartanak benn, de azt elérték, hogy egyenesen onnan szabaduljak. Ez lett a szigorított fogda helyett, ahol húsz nap volt a maximum. Na, most ez az új megoldás sem volt olyan egyszerű. Kezdjük azzal, hogy volt külön nappali és éjszakai zárka. Az éjszakaiak eredetileg négyszemélyesek voltak, kétszer két vasággyal, de ezekből

ötfőset csináltak úgy, hogy az egyik oldalon a két ágyra föltettek egy harmadikat. Az éjszakai zárkából reggel hat órakor kiszedték az embereket. Sietni kellett, gyakran még vécére sem lehetett elmenni. Ezután átmentünk a nappali zárkába, ami teljesen szokványos zárka volt azzal a különbséggel, hogy nem voltak benne ágyak. Középen állt egy lebetonozott asztal, mellette két pad, volt még benn egy vécé és egy mosdó. Egy-egy ilyen zárkába tereltek bele tíz embert, és itt aztán tényleg nem lehetett semmit sem csinálni. Öt-öt ember ült az asztal két oldalán a padon, és maximum fekvőtámaszozhattunk felváltva.

A „fegyelmezősöket" messziről ki lehetett szúrni. Télen fekete ruhájuk volt, nyáron a mákos ruha bal vállára tenyérnyi piros lapot varrtak. Borzasztó rosszul éreztem magam a nappali zárkában, de tudtam, arra vagyok ítélve, hogy onnan szabaduljak. Még az utolsó napomat is ott töltöttem.

Volt ott egy fiatal, humánus nevelő. Megkértem: segítsen, hogy a szabadulásom előtt még egyszer beszélhessek az öcsémmel. Ő már egyszer – az érkezésemkor – segített, és most összehozott minket az irodájában. Tudom, hogy már meséltem, de annyira jólesik visszagondolni arra, hogy annak idején milyen sok mindent vihettem az öcsémnek. Csak úgy hordták utánam a többiek a cuccokat. Rúd szalámik, csokoládék százszámra, volt, amelyik még meg is volt töltve valamilyen finom krémmel. Bontatlan kartonokban vittem, nem győztek csodálkozni az őrök, egytől egyig fel is szakították mindet, hogy nem valami tiltott dolog van-e benne. Meg hát kíváncsiak is voltak, ilyet még nem láttak. Azt mondogatták: megjött a boltos a Hűvösből, aki milliomost csinált az öccséből. Az öcsém később elmesélte, hogy

a sok kajálástól legalább tíz vagy tizenöt kilót felszedett egy hónap alatt. Hiába gyúrt egész nap, a rengeteg evéstől úgy felment a vérnyomása, hogy átszállították a Táborba, mert féltek, hogy agyvérzést fog kapni, annyit fájt a feje. A doktornő azt mondta neki: csoda, hogy nem halt bele a hirtelen súlytöbbletbe.

Eljött a szabadulásom napja. Volt egy krapek, akivel együtt érkeztünk a Hűvösből az átmenetibe, Pistinek hívták. Az már korábban, egy névsorolvasásnál kiderült, hogy együtt fogunk szabadulni, jó haverok is lettünk. Az átmenetit viszont külön töltöttük, őt a belső, engem a külső részben helyeztek el. Persze nem a jó magaviseletem, hanem a méreteim miatt. Gondolom, úgy voltak vele, hogy amekkora benga óriás vagyok, jó leszek majd gladiátornak, rabszolgának, vagonokat meg kocsikat pakolni. De aztán szépen ráfaragtak.

A szabadulásom napján aztán összetalálkoztam ezzel a Pistivel. Együtt mentünk ki a kapun. Rögtön volt is két tippje, mondta, hogy csináljuk meg együtt, mert ő egyedül nem meri. Elmentünk a megadott helyre a Pistivel. Az egyik egy fals dolog volt, nem működött, a másik betörést viszont megcsináltuk. Ott sem az volt, amire számítottunk, de azért találtunk készpénzt, aranyat, azt elvittük magunkkal.

Onnan nem messze az egyik faluban elloptam egy terepjárót. Pisti Kaposváron lakott, a felesége várta. Valamelyik barátján keresztül ismerték meg egymást, a nő bejárkált hozzá beszélőre, küldött neki csomagokat, és még a börtönben meg is esküdtek, viszont civilben még nem éltek együtt. Gondoltam, felteszem egy vonatra, de annyira kuka volt ez a gyerek, hogy még azzal sem talált volna haza, úgyhogy addig erősködött, amíg hazavittem.

Útközben a lelkére kötöttem, hogy el ne árulja a nőnek, hogy együtt ültünk, mondja azt, hogy egy civil barátja vagyok, akit odahívott, hogy vigye haza a börtönből. A balhét meg az autót pedig végképp ne említse. Így is lett.

Hazavittem, volt nagy öröm, a gádzsi még sírt is. Nagyot kajáltunk, beszélgettünk. A végén annyira elment az idő, hogy mondták, most már aludjak ott. Nekem végül is mindegy volt, mikor indulok, mert későbbi dátumot mondtam mindenkinek a szabadulásomra, hogy mielőtt hazamegyek, még meg tudjak csinálni egy-két balhét. Végül ott aludtam. Ők jól érezték magukat, én nem annyira. Elkezdtek iszogatni, de én nem iszom, úgyhogy hamar lefeküdtem. Na, azt a kúrást, ami éjszaka ott ment! Reggelig azt hallgattam, hogy jaj, jaj, apukám! Nyik, nyik, nyik… Csak nyomták, nyomták egész éjszaka! Persze a Pisti is nyolc évet nyomott le, volt mit behozni. De egy idő után már kurva ideges voltam, mondtam is reggel, hogy a fasznak kellett itt maradnom.

Reggeli után aztán fogtam magam, és elindultam a terepjáróval haza. Az egyik faluban volt egy leágazás, ami egy szakadékszerű kőbányába vezetett. Lehajtottam oda a kocsival, és beleszaladtam egy bozótos, bokros részbe. Amikor összecsukódtak mögöttem a bokrok, szinte láthatatlanná vált az autó. Ott is hagytam, nem akartam lopott kocsival menni Pestre, mert tartottam tőle, hogy igazoltatnak, és akkor nagyon rövid életű lesz a szabadulásom. Hallottam már olyat, hogy kiment a pali, de még hazáig sem jutott el, mikor letartóztatták, és már hozták is vissza. Na, én nem akartam így járni, úgyhogy fölszálltam inkább a vonatra, és úgy mentem haza.

Anyámék kurvára örültek nekem. Mondták, hogy még nem mostanra vártak. Hát persze hogy nem, mert elsumákoltam, hogy pontosan mikor szabadulok. Azt mondtam nekik, hogy elszámoltam magam, két nappal előbb kiengedtek.

Otthon voltam, de igazából nem tudtam mit kezdeni magammal. Ez a nyolc év… igazából hét év és hat hónap volt, de én mindig nyolcat mondtam, felkerekítettem. Szóval ez a közel nyolc év nagyon mély nyomokat hagyott bennem. A börtönben nem is éreztem annyira a súlyát, csak amikor kijöttem. Óriásit változott a világ, minden olyan más lett. Kurvára mellbe vágott, amikor a szomszéd kisgyerek először csókolommal köszönt. Bassza meg, mi történt itt? Nem is olyan régen még én is gyerek voltam, és ugyanitt szaladgáltam!

16.

Nekem kurvára tetszett, ahogy az Igor a csajt megbüntette. Sok esetben csak a manust szokták elverni, a kurvának meg megbocsátanak. Pedig valljuk be, a pasi általában nem hibás, mert a csajok gyakran azt kamuzzák, hogy egyedül élnek, meg már nincs közöttük semmi a csávójukkal, meg a faszom tudja.

Még a börtönben jól összebarátkoztam egy ukrán maffiózóval, a Borissal. Előttem egy évvel szabadult. Miután engem is elengedtek, először Budapesten próbáltam boldogulni. Egyik délután épp órákat nézegettem a körúton, amikor valaki a vállamra csapott. Mit mondjak, elég agresszíven pördültem meg, de gyorsan lenyugodtam, mert a Boris állt előttem.

Hó, hohó, hát le ne üssél, Dodikám, mondta széttárt karokkal. Persze rögtön felderült a fizimiskám. Jól megropogtattuk egymást, aztán jöttek a szokásos kérdések. Mikor jöttem ki, most mit csinálok, van-e pénzem. Mondtam neki, hogy még érződik rajtam a naftalin szaga. Megkérdezem, hogy ő is csak nézelődött, vagy vett is valamit, erre kivett a zsebéből egy gyönyörű Breitling karórát. Látom, jól megy a bolt, testvérem. Erre elmosolyodott, hogy nincs oka panaszra. Minden cucca márkás volt, és persze egy BMW-vel járt. Kérdezte, ráérek-e most. Mondtam, hogy igen. Kinyitotta erre az ajtót, és mondta, hogy

üljek be, dumáljunk kicsit.

Mikor levette a bőrzakót, egyből láttam, hogy a böri óta fogyott, lement róla az ottani tohonya életmód miatti felesleg. Valamivel vékonyabb lett, igaz, de a ruhán keresztül is látszott, hogy tiszta izom. Jól látom, hogy edzel, tesó, kérdeztem. Hát hogyne, heti öt alkalommal egy-másfél órát.

Boris kempobajnok volt a hadseregben. Itt volt katona Magyarországon, Tökölön szolgált. Fiatal korában ígéretes bokszkarrier előtt állt, csak a nevelőapja hatására váltott sportágat, aki katonatiszt volt és szintén kempós. Nagyjából velem egykorú volt, 185 centi magas, sötét hajú, egy jó kiállású krapek.

Egy cukrászdába ültünk le egy kávé és valami sütemény mellé. Mikor a rendelést kihozta a pincérnő, megegyeztünk abban, hogy a börtönben milyen sokat adtunk volna egy ilyen sütiért, de még többet a pincérnőért. Beszélgettünk a benti dolgokról, majd rátértünk az aktuális eseményekre.

Azt mondta, örül a találkozásnak, hiszen bent olyan jó cimborák voltunk, és ha vállalom, bevenne pár kemény dologba. Mondtam neki, hogy ez attól függ, mennyire kemény a dolog, és hogy kik a társaim, meg persze mennyi a lóvé. Boris erre azt felelte, hogy holmi faszsággal eszébe se jutna megkeresni.

Az az igazság, hogy én sohasem voltam zsoldos, senkinek a katonája. Soha nem tűrtem meg magam fölött senkit, aki megmondja, hogy mit csináljak, vagy mit ne csináljak. Egyes balhéknál néha társultam emberekkel az ügy érdekében, de soha nem voltak főnökeim, akik korlátok közé szorították volna az életteremet. Ha az ember engedelmeskedik egy parancsnak,

akkor ez azt jelenti, hogy meg is bízik a parancs kiadójában. Hát, én idővel megtanultam, hogy nem bízhatok meg senkiben, és nem is igazán számíthatok másra, csak magamra. Ha kiadom magamat, kihasználnak, sebezhetővé válok.

Lenne egy kifejezetten neked való melóm, folytatta Boris, valamikor az egészen közeli jövőben. Még nem érett be teljesen a dolog, ezért nem is akarok róla sokat beszélni. Ha majd összeáll a kép, és még mindig szükségem lenne egy emberre, időben szólok.

Akkoriban még nem voltak mobiltelefonok, ezért megbeszéltük, hogy a következő héten szombaton találkozunk a Boráros téren, a híd alatt. Mielőtt elváltunk volna, adott ötvenezer forintot. Kicsit szabadkoztam, de végül elfogadtam. A pénz, az mindig jól jön az embernek.

A megbeszélt időben találkoztunk. Mondta a Boris: gyere, sétáljunk egyet a Duna-parton. A helyszínekről és emberekről igazából nem beszéltünk, csak annyit mondott, hogy van egy ürge, aki átverte az orosz barátait, ezt kellene elkapni, bezsákolni és egy bizonyos objektumba elszállítani. Aztán ott őrizni kellene, meg etetni, itatni. Boris azt mondta,: ha a barátai kiszedik a fogolyból, hogy hol a benyelt cucc, elengedik, és akkor nem lesz kivégezve. És mik a piszkos anyagiak, kérdeztem. Napi százezer. Ahány nap, annyiszor száz rongy.

Én a magam részéről reméltem, hogy minél gyorsabban megoldódik a dolog, és hozzájutunk a pénzünkhöz. Kérdeztem, hogy ki lesz rajtam kívül még a buliban. Egy ukrán sráccal leszel párban, gyerekkori cimborám, mondta. Jól beszél magyarul ő is, beregszászi, magyar az anyja. Oké, ilyen feltételek mellett

elvállalom.

Egy pesti étteremben találkoztunk az akciót irányító fickóval, meg a beregszásszival. Utóbbi, az Igor már túl járt a harmincon, de a felépítéséből és a lapos orrából nem volt nehéz kikövetkeztetni, hogy aktívan foglalkozik valamilyen küzdősporttal, valószínűleg boksszal. Amikor kezet fogtunk, láttam, hogy neki is Breitlingje van. A főnök, az Iván, majdnem két méter magas volt, egy hatalmas óriás. Negyvenesnek tűnt, ferde vágású szemmel, kreol bőrrel, keleties külsővel. Mindkettőjükön jó szabású öltöny feszült, de Iványról sugárzott, hogy nem egy hétköznapi ember. Amikor a szemembe nézett, azt éreztem, hogy látja a gyomromban a reggelit.

Nem beszélt magyarul, ezért Boris fordított.

Nagyjából ezeket tudtam meg: gond van egy kamionos pasassal, akinek Ukrajnából Magyarországon keresztül Szerbiába kellett volna szállítani valamit, amihez nagyon nem lett volna szabad hozzányúlnia. A szerbek viszont jelezték, hogy patkány dézsmálta meg a cuccot. Ez a füles biztosan valós volt, mert egy régi, megbízható kapcsolattól származott.

A feladat az, hogy elkapjuk a kamionost, bedobjuk egy furgonba, és elszállítsuk egy megbízható objektumba. Pontosan lehetett tudni, hogy mi a menetrend. A manus Pest határában, egy kamionparkolóban szokott megállni kajálni. Van ott egy kurvája, akit mindig megkefél. Akkor kell lecsapnunk rá, amikor végez, és már indulna. Szerettem volna rákérdezni néhány részletre, de a Boris azt mondta, ők már mindent lezsíroztak, bízzak bennük. Induljunk el, hogy időben odaérjünk.

Mi a bokszolóval egy ütött-kopott Toyota kisbusz felé vettük

az irányt, a Borisék pedig egy fehér Opelba ültek be. Mind a kettőnek magyar rendszáma volt.

A parkolóban könnyen megtaláltuk a kamiont, közvetlenül mellé álltunk. Borisék kissé távolabb parkoltak le. Igor adott egy símaszkot, mondta, hogy az én érdekemben van rá szükség. Abban állapodtunk meg, hogy ha a manus ideér a kocsihoz, és nyitja az ajtót, leütjük, aztán betesszük a kocsiba. Folyamatosan figyeltük a panziót.

Jó másfél óra múlva oldalba bökött az Igor, hogy ott a pali, jön felénk. Magas, kopasz, nagy hasú fickó volt, ahogy ballagott felénk, a léptei alatt csikorogtak a kavicsok. Mikor a fülkéhez ért, előugrottunk. Igor a bal oldala felől, én a háta mögül támadtam. Amikor felém fordult, láttam a szemében az ijedt értetlenséget. Igor balról tisztán bevitt egy ütést az állára. Felém kezdett el zuhanni, mire biztosításként még egy hatalmasat vertem a májára. Úgy csuklott össze a teste, mint egy ócska harmonika. Felemeltük, jó nehéz volt a paraszt, de simán bedobtuk a Toyotába. Az Igor lehetett olyan száz kiló, én meg olyan százhúsz-százharminc között voltam.

A kocsiban hasra fordítottuk, gyorsan összekötöztük a kezét meg a lábát. Aztán az oldalára fordítottam, hogy jobban kapjon levegőt. Igor adott ragasztószalagot a szájához, arra az esetre, ha felébredne. Attól azért lehetett tartani, hogy közúti ellenőrzésnél elkezd kiabálni.

Elindultunk a régi ötös úton. A Borisék elénk álltak, ők voltak a felvezető autó. Egy zökkenőnél egyszer csak felnyögött a pali, kinyitotta a szemét, és oroszul kezdett dumálni. Gyomron rúgtam, hogy befogja. Aztán, amikor meghallotta, hogy Igorral

magyarul beszélünk, ő is magyarra váltott. Kik vagytok, mit akartok, kérdezgette. Nekem nincs pénzem, a tárcám a kamionban maradt, úgyhogy nem éri meg ez az egész. Baszd meg a tárcádat, te köcsög, majd időben megtudod, hogy mit akarunk, feleltem. De ha nem fejezed be, leragasztom a szádat, és úgy fogsz utazni a végállomásig, az pedig kurva kellemetlen lesz. Megmutattam neki a széles ragasztószalagot. Erre aztán már mondta, hogy oké, rendben van. Be is dugult, de úgy fél óra múlva megint megszólalt. Lazítsál már ezen a kötélen, mert elzsibbadt a kezem. Nem is válaszoltam neki, csak telitalppal beleléptem az arcába. Csak ezután mondtam neki: kussoljál, már mondtam egyszer, te buzeráns. Olyan büdös volt a kocsiban, hogy először azt hittem, beszart ez a buzi. De aztán rájöttem, hogy a lába rohad. Olyan lábszaga volt, hogy majdnem behánytam.

Végre-valahára lehajtottunk az aszfaltról, és egy földúton zötykölődtünk tovább. Néha látni lehetett egy-egy tanyát. Ez már az alföldi tanyavilág volt. Elmentünk egy erdő mellett, aztán az Igor szólt, hogy megérkeztünk. Addigra az Opel már ott volt. Egy gyönyörű kaukázusi juhászkutya védte a házat meg a portát. Szép ordas színe volt, fekete maszkkal a pofáján, felfelé kunkorodó, nagy, zászlós farokkal. A Boris odament hozzá, megsimogatta a fejét, megveregette a tomporát. Őt is Igornak hívják, nagyon okos és éber, mondta.

Mindnyájan bementünk. Akkor már kezdett sötétedni. Boris elmondta, hogy mi legyen a felállás: egyikőtök mindig itt legyen, fent, a másik pedig lent, a pincében, amit majd mindjárt megmutatok. Hogy mikor ki hol lesz éppen, azt rátok bízom. Itt

van egy katonai távcső, adta a kezembe, ezzel elláttok egészen az erdei útig. Estére pedig itt van a kutya, kurva éber, mindent jelez, száz-kétszáz méternél közelebb képtelenség megközelíteni a tanyát.

Aztán még mutatott egy nagy teljesítményű akkumulátoros lámpát, jó nagy aksival, és volt hozzá töltő is. Boris mindenről gondoskodott, volt egy csomó kaja, szalámi, készétel, konzerv, amit csak melegíteni kellett. Volt egy rezsó, 20 literes műanyag kanna, benne ivóvízzel, de mondta, hogy a hidroforról is jön a kútvíz, iható az is. Volt még csomó üdítő, kávé, cukor, tartós tej, tehát mindennel el voltunk igazából látva. Itt biztosan nem haltok éhen, jegyezte meg a Boris. Mindig csak az egyikőtök legyen fent, a férget soha ne hagyjátok egyedül! És itt se lásson együtt benneteket senki. Igazából nem jön ide a kutya se, de ha véletlenül a vadőr vagy az erdész mégis idetévedne, mondjátok, hogy a tanyát őrzitek, a Tamás bízott meg, mivel a múlt hónapban betörtek. A Tamás egy barátunk, fizetünk neki, hogy igazolja a mesét, ha kell. A kutya is az övé. A biztonság kedvéért nem menjetek a láncon belülre, ezek ilyen egyemberes kutyák, nemigen barátkoznak, nem fogadnak el semmit se. Itt van ez a kampós bot, ezzel betoljátok neki az ételt, a vizet, és ugyanezzel kihúzzátok a tálat. Nem kell vele barátkozni, megvan neki a saját dolga: hogy őrködjön. Most pedig irány a pince.

Kint már sötét volt. A ház mögött volt egy csapott, betontetejű pincelejáró. Arrébb látszódott az istálló, az ólak, meg egy kis különálló, nyitott ház, valami nyárikonyha-szerűség. Boris a lejáratnál felkapcsolta a villanyt, aztán lementünk a pincébe. Dohos, áporodott szag fogadott minket, meg rengeteg pókháló.

Lent jobbra és balra is nyílt egy-egy helyiség. A bal oldaliban hevert négy kis bála szalma, mellette egy vödörrel. Volt még ott egy tekercs vécépapír és egy kanna víz. Boris mondta, hogy ebbe a vödörbe fog szarni meg hugyozni a köcsög. A pince közepén egy asztal állt fotellel, meg csomó magazinnal. Ahogy Boris ígérte, minden el volt rendezve. A betonfalhoz erősítettek két fényes láncot, a hozzájuk tartozó két rézlakat az asztalon hevert.

Boris kiadta az utasítást: menjetek fel, húzzátok fel a csuklyát, oldozzátok el ennek a retkesnek a lábát meg a száját, a szemét ragasszátok be, és vezessétek le. Nehogy cipeljétek a rohadt köcsög disznót!

Hát így is volt. Fölmentünk, kiszedtük a palit a kocsiból, leragasztottuk, amit kellett, és levittük. A Boris már ingujjra volt vetkőzve, az Iván meg a fotelban ült, az asztal mellett. Halál nyugodt volt a pasas, semmi nem látszódott az arcán. Az asztalon egy kábé harminc milliméteres átmérőjű, hetvencentis gumikötél hevert. Lelöktük a férget a szalmabálára, az egyik láncot rátettük a lábára, a másikat az ellenkező oldalon a kezére. Aztán letéptük a szeméről meg a szájáról a ragasztószalagot.

Ahogy meglátott bennünket, rögtön könyörgőre fogta a dolgot. Nézett egyikünkről a másikunkra, míg rá nem jött, melyikünk a főnök. Az asztalnál ül az a nagydarab, biztosan vele kellene beszélnie. Onnantól már csak az Ivánhoz intézte a szavait. Eresszetek el, van pénzem, megfizetem! Nekem családom van, ne bántsatok… Mi közben felmentünk, én becsuktam a pincelejáratot, és háttal nekidőltem. Ott is maradtam az ajtóban, és figyeltem a sötétségbe. Igor elindult az erdei út irányába, hogy körülnézzen.

Sokáig kurva nagy csend volt, de aztán egyszer csak egy éles ordítást hallottam, ami szinte kettészelte az éjszakát. Aztán még több ordítást és jajgatást. Nemcsak malacként nézett ki ez a féreg, de úgy is visított, mint egy leszúrt disznó. Gyorsan Igor után mentem. Tesó, ez nagyon felhallatszott, kérdeztem. Mondta, hogy ő nem hallott semmit, biztosan csak nekem tűnt annyira hangosnak. Megnyugodtam. Ezek szerint a pincétől húsz-harminc lépésre már nem lehetett hallani semmit.

Abszolút nem sajnáltam ezt a kövér disznót a büdös lábával, mert meglopta a barátom barátait. Hogy gondolta ez a büdös féreg, hogy ezt megúszhatja? Az az igazság, hogy ilyenkor én nem viszek lelkizést a dolgokba, igazából nekem ez csak egy munka, ezért nem is akarok jobban megismerkedni ezekkel az emberekkel, hogy ne okozzon később sem lelki válságot. Mindenkinek fizetnie kell az érdemeiért, ezt szoktam mondogatni. Csak azt kapja, amit megérdemel. Nekem csak annyi a feladatom, hogy biztosítsam a helyszínt, ezért fizetnek.

Mindenkinek megvan a maga szerepe, amit el kell játszania. Ugyanúgy, mint egy színésznek egy színdarabot. Most még csak a próbák mennek.

Saját magára festett ez a nyomorult céltáblát, most miért lepődik meg, ha golyót eresztenek belé?

Egy idő után feljött a Boris, mondta, hogy szóljak az Igornak, hogy álljon ide, a pince elé, én meg menjek le. Megláttam a manust: már kurvára szét volt csapva, össze is hugyozta magát.

A pince másik felébe mentünk. A Boris azt mondta: ők most elmennek, de még nem tudja, mikor jönnek vissza, mert időbe telik, amíg ellenőrzik a hallottakat. Ha valamiért nem ő jön

vissza, olyan embert küld, akiben száz százalékig megbízhatok. Elővette a tárcáját, kicsit matatott benne, aztán elővett egy egydollárost. Széttépte, és az egyik felét a kezembe adta. Azt mondta: ha valaki mást kell küldenie, az majd a pénz másik felével igazolja magát. Búcsúzóul még azt mondta: legyetek résen, legyetek éberek. Az Igor nagyon fasza srác, jól ellesztek egymással.

Mikor felmentünk, a főnök még oroszul mondott valamit az Igornak, aztán beültek a kocsiba, és el is mentek. Na, gondoltam, ez a tojás most kikelt, meglátjuk, milyen lesz a csirke.

Igorral felváltva voltunk lent és fent. Amikor lementünk, mindig csuklya volt a fejünkön.

Két alkalommal próbált meg kommunikálni velem ez a majom. Először azt kérdezgette, hogy meddig lesz itt, mikor jönnek vissza, mikor eresztjük el őt. Aztán meg azzal jött, hogy őt keresni fogják, várja a felesége. Valamit próbált magyarázni a gyerekeiről is. Annyit mondtam neki: fejezzed be, dugulj el, maradj csöndben. Majd megtudod, hogy mikor mész el, meg mi lesz veled! Aztán még azt is hozzátettem, hogy ha igazat beszélsz, és nem vered át a barátaimat, el fognak engedni. Ellenkező esetben viszont készülj föl a legrosszabbra.

A második esetben a baromarcú pénzt kínált fel, ha szabadon engedjük. Tulajdonképpen árulásra akart rávenni minket, ezért aztán jól összevertük.

Igorral jól elbeszélgettünk, jól összespanoskodtunk, tényleg jó arc volt a srác. Sok sztorit meséltünk egymásnak. Volt egy története, ami nagyon megmaradt bennem.

Mesélte, hogy amikor még a húszas évei elején járt, ő is

kamionozott. Otthon volt egy ötéves élettársi kapcsolata. Egyik alkalommal a cimborája azzal fogadta, hogy a csaja a távollétében manusozik. Meg akart győződni erről, úgyhogy beetette a nőjét, hogy külföldi fuvarra megy, közben meg lesben állt a haverjával. Este aztán tényleg látták, hogy a csaj megy egy manushoz.

Amikor már biztos volt a dolgában, megevett pár gerezd fokhagymát, megivott egy üveg bort, és felhúzott egy kutyaszaros, mocskos, büdös overallt. Késő este lesben állt az úton, amin a nőjének kellett hazajönni. Egy parkban kapta el. Csuklyával a fején, a torkánál fogva bevonszolt a bokorba. Elkezdte ütni, kaptak rendesen a belső szervek, a vese, a máj. A csaj többször beájult, összerogyott, behányt.

Az Igor azt mesélte, hogy amíg ütötte a nőjét, úgy felizgult, hogy majd szétdurrant a farka. Mocskosan, sírva hagyta ott a kurvát. A verés után egy héttel ment csak haza, mintha akkor végzett volna a fuvarral. A nője hallgatott, nem mesélt semmit, hogy mi történt vele. Az Igorra nem is gyanakodott, merthogy ő egyáltalán nem ivott, viszont a támadójának fokhagyma- és borszaga volt. Ha valamit gondolt is, maximum azt, hogy valakit ráküldött. De valószínűleg spontán támadásának könyvelte el az egészet.

A kapcsolatuk viszont egészen megváltozott. A nő nem akart többet lefeküdni vele. Hivatkozott mindenféle női bajra, rettentő szótlan lett, befelé forduló, az anyjához menekült. Az Igor persze kötözködött, végül a nője szemébe vágta, hogy pasizik, és takarodjon haza az anyjához. Ezzel igazából megkönnyítette az Igor dolgát, így könnyebben meg tudott szabadulni tőle.

Aztán sorra került a manus is. Jó egy évvel később maszkban, késsel a kezében rúgta rá az ajtót, a fickó épp tévét nézett. Fel akart ugrani, de az Igor már le is ütötte. Kezét-lábát eltörte, a tökeit szanaszét rugdosta, a lakást feltúrta. Elvitte a manus összes pénzét, az ékszereket. Betöréses rablásnak álcázta a támadást. Pedig az egész arról szólt, hogy nem úszhatja meg a pali, kapnia kellett rendesen.

Nekem kurvára tetszett, ahogy az Igor a csajt megbüntette. Nem is az, hogy addig ütötte, míg behányt, hanem, ahogy ezt az egészet kitalálta és megvalósította. Sok esetben csak a manust szokták elverni, a kurvának meg megbocsátanak. Pedig valljuk be, a pasi általában nem hibás, mert a csajok gyakran azt kamuzzák, hogy egyedül élnek, meg már nincs közöttük semmi a csávójukkal, meg a faszom tudja. Minden pasi vadász, tehát a kínálkozó prédát levadássza. Ilyenkor mindig a kurva a hunyó.

Itt viszont igazából mind a kettő megkapta a magáét.

Harmadnap jött csak vissza a Boris. Azt mondta, a krapek nem volt őszinte, el kell beszélgessenek vele még egyszer. Kurva ideges volt, lehetett látni rajta. Az Igorral ketten mentek le, mondtam, hogy én fenn maradok. Odamentem a kutyához, megpaskoltam az oldalát. Mi közben jól összebarátkoztunk: én etettem, amíg ott voltunk, mert mondtam, hogy értek hozzá, nekem is ilyen kutyám van. Beeresztett a láncon belül, jó fej volt.

Amikor feljöttek a pincéből, a Boris tiszta vér volt, és egy kombinált fogó volt a kezében, az is tiszta vér. Lemosakodott, aztán mindjárt ült is a kocsiba, és elment. Csak annyit mondott: remélem, most már belátta, hogy ha hazudik, és még egyszer vissza kell jönnöm, megássuk a sírját.

Kérdeztem az Igortól: te, mit csinált a Boris ezzel a fogóval? Letépte a körmeit? Nem, felelte, képzeld, bevert a körmei alá olyan háromszög alakú, kis vaslemezeket, amivel az üvegesek dolgoznak. Elmesélte, hogy hasra fektette a manust, ráült a hátára, hátratörte a kezeit, aztán kapta a körmei alá a kis vaslemezeket. Ebből talán megértette, hogy addig nem szabadul, amíg fel nem adja a bűntársait.

Kérdezem az Igort: mégis mi a faszt lopott el ez a köcsög? Azt mondta: konkrét tényeket én sem tudok, csak annyit, hogy kábítószerről van szó. Ő szállította, és a célállomáson hiányzott az anyagból egy jelentős mennyiség. Ezért akár meg is halhatott volna, de megúszta. Most feldobta a társait, és megmondta, hogy kinél van a cucc.

Az ötödik nap jött meg a Boris, jókedve volt, látszott, hogy előkerült, amit kerestek, a kamionos társait lekapcsolták. A kocsiból alsónadrágot, nadrágot és pulóvert vett ki, abba öltöztettük a kamionost. A Boris elmagyarázta, hogy ha erről bárkinek, különösen a hatóságoknak beszélni mer, akkor a gyerekeit kivégzik. Nekünk meg azt mondta: a tanyán maradjon minden, ahogy van, már értesítették a tulajt, ő eltakarít utánunk mindent. Aztán, ahogy ígérte, leszámolta a tanyán eltöltött öt napért az ötszázezer forintot.

Az ürgét felhoztuk, és csuklyában visszafuvaroztuk a kamionjához. Megvártuk, amíg elindul. Igor adott egy számot, amin el tudom érni, vagy hagyhatok neki üzenetet. Én is megadtam a postafiókszámomat.

A Boris elfuvarozott minket Pestre. Amikor kiszálltam a Boráros téren, azt mondtam Igornak: ha valaha az én kurvám is

átver, az ő története fog az eszembe jutni.

17.

Mondta, hogy csinálnunk kellene valamit, van is egy csomó ötlete. Az az igazság, hogy hazafelé jövet a Holdudvarból volt egy-két ilyen strenkem, de azon kívül még semmit nem csináltam, és valahogy nem is akarózik, válaszoltam. Nem akarok én már visszamenni, bőven elég volt az a nyolc év, nagyon lemerített.

Mikor hazamentem, elkezdtem dolgozni. Elmentem a csepeli kenyérgyárba, mellette meg visszamentem ahhoz a maszekhoz, akinél régen meszeztem. Mindig meg volt elégedve a munkámmal, jól dolgoztam. Tartottam magam ahhoz, hogy ahol az ember eszik, oda nem szarik, úgyhogy bennem soha nem kellett csalódnia, kiálltam minden próbát. Volt olyan, hogy nyitva hagyta a pénztárgépet, mondta, hogy figyeljek oda, és ha jön valaki, mondjam, hogy mindjárt jön vissza, csak elszalad a postára vagy az ábécébe. Ott volt előttem a kassza a pénzzel, de én hozzá se nyúltam. Hétvégén, amikor ő nem volt ott, és jöttek emberek, hogy adjak ki meszet vagy ezt-azt a kerítésen keresztül, mindig azt mondtam nekik, hogy nem adhatok, mert erre nincs felhatalmazásom, én nem árulok semmit, csak melózok. Hogy ezek között volt-e beépített ember, nem tudom. Hétfőn, amikor megjött, mondtam neki, hogy volt itt egy-két pali, az egyiknek egy zsák mész kellett volna, a másiknak két zsák cement, de én

egyiknek sem adtam ki semmit. Jól tettem, mondta, nem is szabad nekik kiadni.

Nagyon megörült, amikor kijöttem a börtönből. Hú, Dodi, mondta, most két nagyon fasz alkoholista dolgozik nálam, visszajönnél hozzám dolgozni? Mondom, vissza. Na, akkor én ezeket ki is rúgom. Úgy is lett. Már másnap mondta, hogy menjek, azt a két büdös, alkoholista kocsmatölteléket elzavarta a kurva anyjába. Ezek olyanokat megcsináltak, hogy amikor oltották a meszet, nyitva hagyták a vízcsapokat, aztán átmentek a szomszéd kocsmába, és annyira berúgtak, hogy elfelejtettek visszamenni a telepre. Másnap a főnök arra ment be reggel, hogy színültig voltak a meszesgödrök vízzel, úgy kellett kiszivattyúzni belőlük. Ráadásul loptak is.

Szóval így lett abban az időben két munkahelyem is.

Egyik nap épp a meszet oltottam, amikor egyszer csak megjelent a Colos. Az igazi neve Hornyák Józsi volt, de mi csak Colosnak hívtuk, mert 190 centi magas volt. A Hűvösben ültem vele, aztán a Holdudvarban is találkoztunk az átmenetiben, ő három hónappal előttem szabadult.

Hát te, mi a faszt keresel itt, kérdeztem. Csak meglátogattalak, meg minden. Most jöttél? Nem, már régen, ott voltam anyádéknál. Hol? Minálunk? Igen, csak mondta a muterod, hogy itt vagy kinn, dolgozol. Volna egy kis beszélnivalóm veled. Amúgy te egyfolytában melózol? Hát persze, baszd meg, feleltem neki. Itt mindjárt végzek a mészoltással, hazamegyek, lefürdök, bekajálok, aztán este kilenc órára megyek be a kenyérgyárba.

Mondta, hogy csinálnunk kellene valamit, van is egy csomó ötlete. Az az igazság, hogy hazafelé jövet a Holdudvarból volt

egy-két ilyen strenkem, de azon kívül még semmit nem csináltam, és valahogy nem is akarózik, válaszoltam. Nem akarok én már visszamenni, bőven elég volt az a nyolc év, nagyon lemerített. Erre azt mondta a Colos, hogy márpedig neki van egy kis okossága. Most éjszaka voltam betörni egy áruházban, mesélte. Meg van pakolva egy teherautó cuccokkal, de képzeld, két defektet is kaptam. Hogy a picsába kaphattál egyszerre két defektet, kérdeztem. Mondja, hogy szerinte a gyerekek jancsiszögeket tettek az útra, ő meg beleszaladt a kocsival. Ott állok, baszd meg, a rengeteg cuccal, folytatta. El kellene hozni valahogyan. Segítesz? És mégis hogy gondolod ezt az egészet? Megismételte, hogy vannak ötletei, kezdjünk el együtt dolgozni.

Nem igazán tudtam hova tenni. Azt nem gondoltam róla, hogy áruló, kém, vagy beépített ember, pedig emlékszem, a Hűvösben valami hasonlót terjesztettek. Azt mesélték, hogy sokszor vitték fel Pestre a Colost, aztán pár nap vagy egy hét után hozták csak vissza. Ilyenkor gyorsan elterjedt a hír, hogy a pali áruló, egy kém, akit más börtönökbe meg rendőrségekre visznek bevetésekre, berepülőnek.

Akkoriban az operatív tiszteknek óriási hatalmuk volt, azt csinálhattak, amit akartak. Bármire képesek voltak, és mindent meg is tettek. Szóval a már betanított vamzerokat beöltöztették civilbe, elvitték egy rendőrségi fogdára, betanítottak neki egy fedősztorit, ellátták cigivel meg tiszta ruhával, és beültették valaki mellé. Az volt a feladata, hogy összehaverkodjon az illetővel, például egy gyilkossal, és próbálja meg kiszedni belőle a dolgokat.

Viszont a Colos nem volt egy közlékeny, beszédes fajta, soha nem magyarázta meg senkinek, hogy miért viszik. Pedig az igazság az volt, hogy a Colos gimnáziumba járt, a Karámba vitték fel mindig, ott járta ki az utolsó évet.

Egyébként annak idején több helyen indítottak gimnáziumot, például a Hűvösben is. Eleinte sok ember jelentkezett, mondjuk ötven fő, de az első év végén megbukott vagy tizenöt, a második évben meg legalább ugyanennyi. A maradéknak már nem volt érdemes külön osztályt indítani, ezért összeszedték őket a különböző börtönökből, és felvitték a Karámba egy közös osztályba. Az volt az általános nézet, hogy aki túlélte a második évet is, az már tényleg értelmes, és le is fog érettségizni. A Colos meg jó fejű gyerek volt. Levelező tagozaton végezte a gimnáziumot, és csak a vizsgákra járt föl.

Bár én tudtam róla az igazságot, az ördög nem alszik alapon csak eszembe jutott most nekem is a sok pletyka. Ő meg persze rá is játszott a titokzatosságával, szóval igazából nem tudtam százszázalékosan megbízni benne.

Mondtam neki, hogy nekem most mindenféleképpen be kell mennem dolgozni a kenyérgyárba, bármit csinálunk is, a munkahelyemet nem akarom elbaszni, annak meg kell maradnia. Ráadásul a börtön után pártfogó-felügyelet alá helyeztek, és tudtam, hogy a pártfogó mindenre figyelni fog, nem akartam, hogy rám szálljanak a zsaruk. Hadd higgyék, hogy tisztességes életet élek, mellette meg mehet az aknamunka. Találkozzunk reggel, mondtam neki.

Bementem dolgozni, de valami ürüggyel hajnalban elkéredzkedtem. A Colos mondta, hogy nem fogjuk tudni a

helyszínen megcsinálni a teherautót, úgyhogy elloptam egy 1500-ös Ladát, hogy el tudjuk hozni a cuccot. Mondtam neki: az lesz a közös jövőnk kezdete, hogy elfelezzük a cuccokból befolyt pénzt. Minden további nélkül, Dodi, ez így teljesen rendben van, válaszolta.

Egy ruházati áruházat nyomott föl, tele volt a kocsi öltönyökkel, kosztümökkel, különböző dzsekikkel, ingekkel, fölsorolni nem tudom, mennyi minden volt benn. Szépen átpakoltunk, teletömtük a Ladát. Többször is fordultam, hogy el tudjuk hozni a cuccokat.

Rendben, elfeleztük a szajrét a Colossal. Aztán később visszamentünk, és újból megcsináltuk ugyanazt a raktárt, megint elhoztunk egy fuvarnyi textilárut. Másnap azt mondta: ugyanott tud egy másik helyet is, ami tele van bőrdzsekikkel meg motoros ruhákkal. Azt kellene fölnyomni, mondtam, abból aztán már volna pénz rendesen. Bele is vágtunk.

Nem azon az útvonalon haladunk, ahol előzőleg, mert nem lehetett tudni, nem állítottak-e csapdát. Rengeteg jó szerszámot összevásároltunk, de az a kurva rács olyan vastag vasból készült, hogy még az erővágó ollómmal sem tudtam átvágni. A végén összecsuktam az erővágó olló szárait, betettem a rács széle és a fal közé, a lábamat nekitámasztottam a falnak, és elkezdtem húzni. Kiszakítottuk a falból a rácsot, aztán bevertük az üveget. Ez egy vakudvar volt, belülről fal vette körbe. Az üveg, amit betörtünk, valamelyik iroda ablaka lehetett, onnan hatoltunk be a raktárba. Minden ajtón riasztó volt. Ezek ilyen végálláskapcsolók voltak, amik az ajtó fölött voltak fölszerelve a falra. Amikor becsukta az ember az ajtót, az benyomott rajta egy

kis rugós bütyköt. Ha valaki illetéktelen kinyitotta az ajtót, ez a bütyök kiugrott, és abban a pillanatban bekapcsolta a riasztót. Szerencsére mind azon az oldalon voltak, ahonnan mi bejutottunk, úgyhogy azonnal tudtuk hatástalanítani őket: szigetelőszalaggal, spárgával vagy dróttal elhúztuk ezt a kis bütyköt, és hozzáerősítettük a dobozához, amitől nem tudott kipattanni. Végül odaértünk ahhoz a raktárhoz, ahol a bőrcuccok voltak. Csakhogy azon az egy ajtón valamiért nem volt riasztó. Mondtam a Colosnak, hogy figyelj, itt valami gond lesz, mert eddig akárhány ajtón mentünk keresztül, mindegyiken volt riasztó, ezen viszont nincs. Nagyon valószínű, hogy ennek a másik oldalán van, belül, és ha kinyitjuk, be fog riasztani. De ha már itt vagyunk, próbáljuk meg.

Fogtuk a kilincset, rányitottunk az ajtóra. Fölvilágítottam a lámpával, és láttuk, hogy a végálláskapcsoló ki van ugorva. Mondom, vége, ez beriasztott. Halk riasztás volt, nem ott szólt helyben, hanem a portán. Később láttuk a tetőről, hogy a portás kiszaladt, összevissza nézegetett mindenfele, és persze azonnal hívta a rendőrséget. A belső udvaron volt egy vaslétra, azon szaladtunk föl a tetőre. Igazából én mondtam, hogy még ne menjünk el, mert ha mégsem szólalt meg a riasztó, még be tudjuk fejezni, amiért idejöttünk. Ha kijönnek a zsaruk, akkor tré, de ha nem, akkor viszont visszamegyünk, és kirámoljuk a raktárt.

A nyeregtetőn, a kéménynek támaszkodva körbenéztem, onnan a környező utakat is jól beláttam. A rendőrök lezárták az egész helyet. Biztosan azt gondolták a büdös férgek: na, most lecsapunk rájuk, elkaptuk, bekerítettük őket. Láttam, ahogy

bementek. Vittek magukkal kutyát is, és egy megafonon keresztül kiabálták, hogy be vagytok kerítve, adjátok meg magatokat, dobjátok el a fegyvereket, feltartott kézzel gyertek ki! De nem érkezett persze semmi válasz. Erre megint mondták, hogy gyertek ki, látjuk, hogy ott vagytok benn! Én meg ott röhögtem a tetőn, hogy te hülye fasz, mit látsz, én látlak felülről. Míg ők jól ki voltak világítva az udvaron, mi a nagy sötétségben teljesen beleolvadtunk az éjszakába. Mondtam a Colosnak, hogy ennek vége, el kell tűnnünk innen. Ha végigkövetik a nyomokat, előbb-utóbb megtalálnak.

Az épület másik oldala egy parkra nézett, szépen lassan elkezdtünk lefele ereszkedni a tetőről. Igen ám, de ez egy emeletes épület volt, kurva messze voltunk a földtől. Volt mellettünk egy másik, lapos tetejű épület is, valami cipőbolt. Mondta a Colos, hogy át kéne ugranunk arra a tetőre, és onnan le a földre. Hozzá kell tennem, hogy én kurvára fostam ott a tetőn, mert tériszonyom van, félek a magasban.

A két épület között körülbelül egy méter távolság és egyemeletnyi szintkülönbség volt. Végül a Colos fogta magát, átdobta a szerszámokat az erővágó ollóval meg a táskával együtt, és átugrott a tetőre. Durr, egy nagy dörrenés, aztán szépen talpra állt. Mondta, hogy ugorjak. Hú, baszd meg, hogy a faszomba ugorjak le olyan mélyre?! Ráadásul az a rohadt szakadék is ott tátongott a két épület között. De nem volt más választásom. Na most, na most… nekikészülődtem, de még mindig nem mertem ugrani. Végül aztán csak elhatároztam magam, és puff, egy ugrással én is simán ott landoltam a tetőn. Elhemperedtem, és gurultam egyet, hogy lelassítsam magam. Az épület sarkán futott

az ereszcsatorna, arról szépen leereszkedtünk a földre, és be a parkba. Persze a rendőrök sem voltak hülyék, próbálták lezárni az egész környéket, de nagyon nagy volt a terület.

Viszont ők jobban is ismerték a terepet, jobban tudták, hogy merre vannak a kijáratok. Elindultunk a parkban az egyik kapu felé, pontosabban, amerre sejtettük, mert ráadásul nagyon sötét is volt. De mielőtt elértük volna, hirtelen befordult egy rendőrautó, és ránk világított. Éreztem, hogy a fény a hátamon van. Eldobtam magam, odahemperedtem az egyik pad mögé, hátha eltakar a sövény. Basszák meg, ezek bekerítették az egész területet, most már biztos, hogy nem tudunk innen kijönni.

Az ellenkező oldalon is volt egy laposabb épület, az oldalában egy vasajtóval, ami olyan magasan volt, hogy lépcső vezetett hozzá. A Colosnak a lépcső korlátjára állva sikerült felhúznia magát a tetőre – mondjuk neki azért jóval könnyebb volt másznia, mert hosszú volt és feleolyan nehéz, mint én. Feladogattam a szerszámokat, aztán a Colos lenyújtotta az erővágó ollót, belekapaszkodtam, felmásztam. Hason csúszva kimentünk a tető széléig, onnan figyeltük az utcát. Itt nem láttunk egyetlen zsarut sem. Leugrottunk egy bokorba, szerencsénk volt, mert kurva nagy bozontos valami volt – igaz, hogy jól összekarcolt, de legalább az esést felfogta. Miután fölkeltünk a bokorból, átszaladtunk a parkolóba a kocsik közé, aztán már el is tűntünk a házak között. Megúsztuk a sztorit.

Ezután még vagy ezernyi betörést megcsináltunk, műszaki, ruházati boltokat, akkori ABC-ket, de a nagyokat, amelyikben hűtőt, tévét, porcelánt is árultak.

Esténként a pékségben meghívtam a lányokat kávézni,

vittem be nekik csokikat, süteményt, nápolyit, kiraktam az asztalra, mondtam, hogy ott van, ne kelljen kínálni, szedjétek, vegyétek. Nagyvonalú voltam és lovagias, ez nagyon bejött a csajoknak. Látták, hogy mindig rengeteg pénz van nálam, meg rengeteg kajám is volt. Kérdezgettek: hát te mit csinálsz, hogy ilyen jól élsz? Két helyen is dolgozom, válaszoltam, napközben egy Tüzép-telepen oltom a meszet, ott nagyon jól keresek. Ők meg elhitték, hogy tényleg ilyen jól fizet a meszezés.

Volt egy csaj, az Erika, akivel jól összehaverkodtam. Azt hittem, hogy egy vagány, belevaló nő, meg minden, de később azért kimutatta a foga fehérjét. Egyszer csak mondja, hogy a férjének, a Málhásnak nincs munkája, ott a három gyerek, nem tudnék-e valami melót keríteni. Milyen képesítése van a férjednek, vagy milyen munkára gondolsz, kérdeztem. Hát, izé, nem tudnád betenni oda, a Tüzép-telepre? Pont akkoriban panaszkodott a főnököm, hogy az egyik kocsira kellene neki egy sofőr. Mondta az Erika, hogy az ő férje gépkocsivezetőként dolgozott valahol, és valami komoly jogsija van, buszt meg mindenféle nagy járműveket is vezethet. Szóltam a főnökömnek, hogy lenne egy ember. Meg is lett volna a munka, vezethette volna a kocsit, de mivel cigány volt, a főnök nem bízott meg benne. Hiába mondtam, hogy ez nem csavargó vagy bűnöző, hanem egy normális ember, az egyik kolléganőm férje. A srác nem ismerte a szüleit, intézetben nőtt fel, aztán megnősült, és azóta együtt élt ezzel a gádzsival. Győzködtem a főnököt, hogy ez egy normális krapek, egész életében dolgozott. Egy cigány neki nem kellett.

Nekünk viszont lassan jól jött volna egy olyan segítőtárs,

akinek jogosítványa is van, és el lehet menni vele ide-oda. Mondtam az Erikának, hogy hívd be a férjedet valamikor. Épp ládamosás volt a pékségben – hétvégenként fertőtlenítős-mosószeres vízzel, nagy kefékkel, slaugokkal ki kellett mosnia ládákat, hogy a hétfői szállításkor már tiszták legyenek, mikor a portáról felszóltak a hangosbeszélőn, hogy engem keresnek. Szia, Dodi, mondta, az Erikának vagyok a férje. Jó, feleltem, üljünk le valahol, és beszélgessünk. Hallottam, hogy valamilyen munka kellene. Mégis milyen munkára gondoltál? Hát, ilyen sofőrállás, vagy valami, mondta ő erre. Akarsz sok pénz keresni, kérdeztem. Ki ne akarna, felelte. Volna rá egy lehetőség, de nem egészen tiszta munka. Hogy érted azt, hogy nem tiszta munka? Hát úgy, hogy akár veszélyekkel is járhat, még az is lehet, hogy be kellene vállalni egy-két bűncselekményt is. Hú, hát ő ilyet nem akar. Kérdeztem, hogy milyen autója van most. Mondta, hogy egy régi 1200-as Ladája. És mit szólnál hozzá, ha három hónap múlva már BMW-vel járnál? Mivel?! BMW-vel? Hát, elképzelhető. Mit szólnál hozzá? Hú, minden álmom, hogy egyszer egy ilyen kocsim legyen! Nem álmodozni kell róla, az álmodozás csak megrontja az életet. Valósítsd meg az álmaidat, ajánlottam neki. Csak az a helyzet, hogy nem tudom, milyen ember vagy, mennyire lehet megbízni benned. Kipróbálnánk egy-két akcióban, te vezetnéd a menekítő autót… vállalod? Mi az, hogy menekítő autó, kérdezte. Például, ha valahova elmegyünk és megcsinálunk egy helyet, te menekítenél el minket a helyszínről a saját autóddal, de te szigorúan civil maradnál. Azt mondja erre: ezt megtehetem. Hát persze hogy megteheted. De hogyha a rendőrök megállítanak, ne járjon el a szád, csak annyit mondjál, hogy stopposok voltunk.

Majd előre megbeszéljük, hogy milyen szisztéma szerint dolgozunk, és neked milyen helyzetben mit kell mondani. Na, akkor benne vagy a dologban, kérdeztem. Persze, benne, mondja. És mennyi pénz jön nekem ebből? Azt feleltem: ezt most forintra nem tudom átváltani neked, a pénz is attól függ, hogy milyen akciót csinálunk. Megegyeztünk.

Egyszer, valamivel később már azzal állt elő ez a Málhás – így hívták a pasast –, hogy hoz ő egy tippet. A feleségével ágyneműgarnitúrákat is varrtak – erről tudtam, mert az Erika hordott be ilyeneket a gyárba, egyszer én is vettem egyet anyáméknak. Van egy hely, ahol most rengeteg ágynemű-garnitúrát tartanak, mondta, meg lehetne csinálni azt az üzletet. És hol van ez az üzlet, kérdeztem. Gy.-ben, a Rábatex. Honnan tudsz te erről? Ki adta a tippet? Erre azt felelte: az nem fontos. A faszomat nem fontos! Nekem te itt nem titkolózol, baszd meg, mert mindjárt szétcsapom a fejed! Nekem mindent el kell, hogy mondjál, anélkül nem történik semmi, úgyhogy most gondold szépen végig, és mondj el pontosan mindent. Azt mondta: van ott egy pali, akitől az anyagot szokták venni. Ő mondta, hogy hétvégére ki van készítve egy teherautónyi garnitúra, nyolc vagy tíz raklap áll ott a raktárban. Már be van csomagolva, le van fóliázva, csak el kellene hozni onnan, lehetőleg még másnap éjszaka. Ismernek ott téged, kérdeztem. Nem, felelte. Szerepel bárhol a neved, bármilyen módon összeköttetésben vagy velük, kapcsolatba hozhatnak azzal a céggel? Nem. És amit onnan vásároltál? Azt ő ezen a krapekon keresztül vásárolta.

Na, ebben hazudott, mert ő maga személyesen is vásárolt már ott dolgokat. Mondom neki, tudod a pontos címet? Mindent

tud, válaszolta, de a raktárt csak a pali elmesélése alapján. Ez sem volt igaz, járt ő már ott, azért tudott mindent olyan pontosan.

Mindegy, megbeszéltük, hogy megcsináljuk.

Elmentünk, és elloptunk egy teherautót. A Colos közben folyamatosan morgott, hogy Gy. kurva messze van. Ő előttünk ment a teherautóval, mi utána ennek a szerencsétlennek a Ladájával. Később elé vágtunk, hogy mi legyünk a felvezető autó, a Colos meg el tudjon tűnni, ha valami igazoltatás van. Dél környékén már Gy.-ben voltunk. Mondtam, hogy még az akció előtt meg akarom nézni a helyet, hogy hol tudunk behatolni, milyen biztonsági berendezések vannak, mitől kell tartani, merre tudunk menekülni, ha esetleg megzavarnak. Megkajáltunk egy étteremben, utána fölmértem a terepet. Igazából kurva jó helyen volt, a gyár és az üzlet is kívül esett mindenen. Az üzlet az út felé nyílt, előtte volt egy járda, egy úttest, az úttest túloldalán egy betonkerítés, és azon túl, vele szemben egy többvágányos vasúti létesítmény. Ez egyrészt jó volt, mert szemből nem láthattak meg, viszont azt is jelentette, hogy csak hátulról, a gyár területéről hatolhatunk be, mert a vágányok környéke éjszaka is forgalmas, és rendőrautók is cirkálhatnak arra.

Végül a kerítés sarkánál találtunk egy megfelelő bejáratot. Volt ott egy sorompó meg egy vaskerítés, és egy portásfülke is, de portás nem volt. Elrejtettük a teherautót. Már kora este, sötétedéskor beugráltunk a gyártelepre, azt a faszkalapot meg kinn hagytuk az autójában. Be akart velünk jönni, de mondtuk neki, hogy szó sem lehet róla sőt, inkább induljon vissza Pestre, reggelre mi is otthon vagyunk. Még erősködött egy kicsit, hogy velünk akar maradni, de mondtam, hogy nem jöhet be, mert

nem ért hozzá.

Bementünk, körülnéztünk. Hátulról volt egy vasajtó, egy másik portához vezetett, ahol éjszaka is volt forgalom, tehát ott benn is ült a portás. Viszont egyszerű palatető volt, na, mondom, itt kell bemenni. A fal mellett volt egy téglarakás, abból építettünk lépcsőt, és felmásztunk a tetőre. Megvártam, amíg a pályaudvaron az egyik mozdony meglöki a vagonokat, és amikor összecsattantak, belevágtam az ollót a tetőbe. Azonnal átroppantotta a hullámpalát, és láttuk, hogy alatta csak egy réteg szigetelés van. Kibontottuk azt is, és már ott is volt a raktár. Könnyű dolgunk volt, mert csak ráléptünk egy salgópolcra, és már benn is voltunk az áruház belsejében.

Hát, ott aztán töméntelen mennyiségű áru volt… Mikor odaértünk a raklaphoz, akkor láttuk, hogy a kurva anyját, csak kettő volt belőle! Később, a tárgyaláson derült ki, hogy a többit épp aznap szállították el.

Na, mondom, ez csak két raklap, ráadásul nincsenek is tele, ezzel hova az anyánkba induljunk el? Körbenéztem, volt még némi szövet, amit a Hűvösben, a szövőgyárban gyártottak, voltak köztük jó anyagok is. Most ezzel induljunk vissza?! Ez lófasz, ez semmi! Ezért biztosan nem érte meg lejönnünk, a várakozásról meg a teherautó-lopásról már nem is beszélve. Kívülről láttuk, hogy a szomszédban van egy ruhaüzlet. Mondtam a Colosnak: csináljuk meg azt is, hogy legyen valami értelme ennek az egésznek. Néztük a válaszfalat, de kurva vastag volt, azt nem tudtuk volna megcsinálni, hogy belülről bontsuk ki. Visszamásztunk hát a tetőre. A két tető V alakban lehajolva, középen ért össze. Volt egy csatorna köztük, úgy 50-70 centi

széles. Ha egy kicsit lehajtottuk a fejünket, a tető takarásában szépen tudtunk közlekedni úgy, hogy sem az utcáról, sem az üzemből nem láttak minket.

A másik üzlet fölött is simán átszakítottuk a palatetőt, és már bent is voltunk. Ebben az üzletben nem méteráru volt, hanem késztermékek, az öltönytől kezdve a kosztümig, ing, zokni, szabadidőruha, minden. Tele volt az egész raktár. Na, itt aztán elkezdtünk csomagolni. Kiürítettük a zoknis dobozokat, és elkezdtük bepakolni a drága ruhákat, aztán szigetelőszalaggal leragasztottuk. Amikor már összehalmoztunk annyit, amire azt mondtuk, hogy ez egy teherautóra való adag, a Colos fölment ki a tetőre, kitágítottuk a lyukat, és én egyesével kiadogattam a dobozokat. A V alakú csatornába tette őket, hogy ne látszódjanak kintről, aztán amikor már olyan sok volt, hogy nem tudta hova pakolni, kimentem én is, a Colos leugrott a tetőről, én pedig ledobáltam neki a dobozokat. Gyorsan a fal mellé pakolta őket, aztán visszaugrott, és kidobáltuk a maradékot is a tetőre. A végén mondtam neki, hogy most már menjen az autóért. Én meg közben erővágóval elvágtam a láncot, fölemeltem a sorompót, kinyitottam a kaput. Amikor megláttam a reflektorokat, gyorsan odaugrottam, aztán vissza a sorompót, vissza a kaput, a láncot ráakasztottam, és áthúztam belülre az elvágott lakatot, hogy kívülről ne látszódjon semmi. A Colos gyorsan betolatott, pillanatok alatt fölugrott a platóra, én meg kurva gyorsan földobáltam neki a dobozokat, úgyhogy semmi perc alatt végeztünk. Pillanatok alatt földobtuk az ágynemű-garnitúrát is, már amennyit találtunk. Beindította a kocsit, de világítást nem kapcsoltuk fel. Fölemeltem a sorompót, a Colos kihajtott, én le a

sorompót, a láncot ugyanúgy vissza, aztán fölugrottam a kocsira, és már indultunk is vissza.

Hajnalban érkeztünk Pestre, akkor kezdett világosodni. A kocsit leraktuk egy parkolóban, és ment mindenki a maga dolgára. Megbeszéltük, hogy kialusszuk magunkat, és majd délben találkozunk. Elmegyünk a Málháshoz, hogy szóljon a krapeknak: itt az áruja.

Először persze zsörtölődött az a fasz, hogy nincs meg a berendelt ágynemű-garnitúra, de mondtam neki, hogy úgy pofán verem, hogy szétmegy a feje. Hiszen ő baszott át minket. Nem érti meg, hogy csak ez a két raklap volt ott? Elhoztuk volna mind a tízet, ha ott vannak, te köcsög! De még így is örülhet, mert ezért nem mentünk volna le, ebből nem lett volna pénz. Fel kellett nyomnunk a mellette lévő üzletet is, és abból hoztunk még egy csomó cuccot, úgyhogy most már fizessen. Persze ment az alkudozás, de a végén megállapodtunk. Kifizettük a Málhást is rendesen, aki ezután elkezdte nekünk rendszeresen hordani a tippeket.

Abban az időben leggyakrabban műszaki boltokat, üzleteket nyomtunk fel. Egyik üzletet csináltuk a másik után. Volt egy kisebb üzlet, ahonnan rengeteg alkoholt és cigarettát hoztam el. Akkor még voltak ezek a ZUK kisteherautók, egy ilyen volt színültig megtöltve alkohollal és cigarettával. Csakhogy valami elektromos hiba folytán lefulladt a kocsi, pont egy útkereszteződésben álltam meg vele Csepelen. A lámpa közben zöldre váltott, de nem tudtam elindulni, ráadásul valaki elkezdett mögöttem dudálni. Olyan ideges lettem, hogy kiugrottam a kocsiból, és beszóltam a sofőrnek: mi a kurva anyádat dudálgatsz

itt mögöttem, baszd meg?! Mit gondolsz, hülye vagyok, és nem látom, hogy zöld a lámpa?! Nem tudok elindulni, baszd meg, lefulladt a kocsi! Ha tovább szórakozol, mindjárt kitéplek onnan, és széthasítom a fejedet, úgy beléd állítom a baltát, hogy a töködig kettévéglak, baszd meg! Takarodj innen, előzzél meg, te büdös buzi, ne dudálgass itt! Jó, jó, védekezett a pasas, hogy ő nem tudta meg minden, akkor kielőz. A kurva anyját, akkor vettem csak észre, hogy velem szemben, a túloldalon ott van a rendőr, és int a kezével, kérdezi, hogy mi van. Visszamutatom neki, hogy kész, annyi, lerobbant a kocsi. Ő meg erre mutatja, hogy akkor most mi lesz? Elmutogattam neki, hogy letolom a kocsit. Épp egyedül voltam, mert útközben összevesztünk valamin a Colossal, én szét akartam baszni a fejét, ő meg erre kiugrott a kocsiból és otthagyott. Szemben, a túloldalon volt egy parkoló. Üresbe tettem a kocsit, nekifeküdtem az ajtónak, és elkezdtem tolni. Majd megszakadtam… azért ez mégsem egy személyautó volt, hanem egy ZUK, tele áruval. Az volt a szerencsém, hogy lejtett az út, úgyhogy amikor megindultam, elkezdett egyre jobban gurulni, és a végén szinte lendületből gurultam be vele a parkolóba. Beálltam a kocsik közé, berántottam a kéziféket, lezártam a kocsit.

Akkoriban egy fiatal, 18 éves lánnyal éltem együtt, Ginának hívták. Kicsit agresszív, fiús, vad csajszi volt, de ezt csak kifelé mutatta. Amúgy meg egy kis gyáva, beszari alak volt, de mivel bátyjai voltak, eltanulta tőlük ezt a fiús viselkedést, igyekezett vagány csajnak látszani. Mindegy, azért aranyos kis kurva volt. Ott laktak Csepelen, nem messze attól a helytől, ahol lerobbantam. Fölszaladtam hozzájuk, és mondtam a kisebbik

bátyjának, a Zolinak, hogy gyere már, tesó, és hozzál még valakit, mert el kellene onnan tolni a kocsit a parkolóból egy biztonságosabb helyre, ahova nem lehet belátni. Annak idején a lakótelepi parkolókban a sávok között ilyen kétméteres, füves-fás elválasztó részek voltak. Mondtam a Zolinak, hogy egy olyan részre kellene átmenni a kocsival. Kérdi, mi a baja? A rosseb tudja, feleltem, valami elektromosan ment szét, nem tudom beindítani. Majd hozok egy másik autót, amibe át kellene pakolni, de nem lenne jó, ha bárki meglátna.

El is hozta a Zoli egy haverját, az meg még pár embert, és áttoltuk a kocsit.

Mondtam nekik: na, gyerekek, köszi, hogy segítettetek meg minden. Dohányoztok? Igen. Isztok? Persze. Kinyitottam a kocsit, és mondtam, hogy mindegyik válasszon magának egy üveg piát, meg vegyen ki egy-egy csík cigarettát.

Csakhogy amíg én elmentem egy másik kocsiért, az egyik kis rohadt köcsög visszament, és kilopott egy csomó piát meg cigarettát. Utána persze elkaptam a gyereket, és mondtam neki, hogy mindjárt levágom az ujját. Elővettem a tőrömet – a tokja mindig az oldalamra, a derékszíjamra volt fűzve –, és miközben könyörgött, olyat basztam a fejére a nyelével, hogy beszakítottam. Dőlt belőle a vér. Mondtam neki: hogy a kurva anyádba mertél hozzányúlni, te rohadt kis faszszopó?! Tudod te, hogy ki vagyok én? Nálatok ez a becsület? Aztán jól szájba köpdöstem és elzavartam.

Vissza már a Colossal mentünk, szereztünk egy másik verdát, átpakoltunk belőle mindent, a lerobbant szar autót meg otthagytuk a parkolóban. Persze erről az esetről is tudott az a

köcsög Málhás, el is mesélte a tárgyaláson. Azt nem tudta megmondani, hogy milyen üzletből hoztuk a szajrét, mert mi sem mondtuk meg neki, csak annyit tudott, hogy volt a parkolóban egy autó tele alkohollal, meg cigarettával. Amit viszont tudott, mindent elmesélt…

Egyszer elmentünk Szigethalomra. Az autógyár bejáratánál volt egy hatalmas ABC, a mai napig is működik, most már CBA-ként. Akkoriban ez egy tipikus ABC volt, négyszögletes, lapos tetejű épület. Fönt, a tető alatt vékony, 50 vagy 60 centis ablaksor futott végig, elöl az üvegajtó, hátul a raktárajtók. Nagyon jó helyen volt, a kerítése és a hátsó raktára, amit drótkerítés vett körül, az autógyár egyik iparvágányára nézett – biztos volt, hogy arra ember nem jár. A Colos eredetileg villanyszerelő volt, villamosipari technikumot végzett, vagy mit, úgyhogy a riasztók sem okoztak nagy gondot. Mondjuk akkor még nem ilyen modern riasztók voltak, mint most, főleg nem az áruházakban.

Ez egy olyan bolt volt, ahol a porszívótól kezdve a hűtőszekrényig mindent árultak, még üveget és porcelánt is. Mondtam a Colosnak, hogy lopjunk el egy teherautót, meg megmutattam neki az üzletet is, hogy milyen fasza helyen van. Ezt a köcsögöt, a Málhást akkor nem vittük magunkkal. Éjszaka odamentünk, az erővágó ollóval lyukat csináltunk a drótkerítésen, aztán összeakasztottuk a drótokat, és odatettünk elé pár ládát, hogy ha el is megy ott valaki, ne látszódjon a luk.

A körbefutó ablakokon ilyen tízes anyagból készült vasrácsok voltak, azt is simán elpattintottuk az erővágó ollóval, és bebasztuk az ablakot. A Colos benyúlt, kinyitotta – ő ugye vékony volt, és feleolyan nehéz, mint én –, szépen bepréselte magát,

majd belülről hatástalanította a végálláskapcsolókat, és kinyitotta a raktárajtót, én meg besétáltam. Egy nagy, 15×15 méteres raktár volt, mellette több kisebb helyiséggel, hűtőkamrák, öltözők, irodák. A raktárnak nem volt kifelé ablaka, úgyhogy becsuktuk az üzlet felőli ajtót, simán fölkapcsoltuk a világítást, és elkezdtünk pakolni. Mennyezetig érő polcok voltak, amin ott volt az ilyen meg olyan kávé. Pakoltuk lefele, az ilyesmire mentünk igazából, mert erre mindig volt vevő: a kávéra, az alkoholra, a cigarettára és a csokoládéra. A mi vevőnk el tudta adni a konzerveket is, úgyhogy mondta, hogy az ilyeneket se hagyjunk ott. Kiderült a vallatásnál, hogy igazából kilenc mázsa kávét hoztunk el… Meg rengeteg csokoládét, és hat darab színes tévét. Máig emlékszem rá, Orion gyártmányú fakávás tévék voltak, még az első színes tévék közül, ilyen virágnevekkel, mint Jácint meg Dália. Aztán kimentünk az eladótérbe is, kitoltunk pár műanyag ládát, és belesöpörtük az összes csokoládét, ami a pulton volt.

A pénztár mellett ilyen rekeszes, lépcsőszerű, gurulós, rácsos kosarakban volt a cigaretta beömlesztve. Szép lassan, hason csúszva, mert kívülről be lehetett látni, odakúsztunk, és azt is behúztuk. Aztán fogtunk egy automata mosógépet, kidobtuk a dobozából – hatalmas doboz volt, simán belefeküdhettem volna én is, vagy akár egyszerre mindketten –, és beleöntöttük a cigarettákat. Színültig telt a doboz, szanaszét folyt belőle a cigaretta. Valamelyik irodából hoztam ragasztószalagot, leragasztottuk a dobozt. Utána összeszedtük az összes konzervet is. Igyekeztünk mindent bedobozolni, úgy, hogy ne potyogjon széjjel, és könnyen el lehessen vinni. Ami nem kellett – fűszer,

törlőkendő –, azt kiöntözgettük a dobozaikból, és beleraktuk helyettük a mi cuccainkat. A raktár közepére pakoltuk a dobozokat, szinte a mennyezetig ért a halom.

Kimentünk, körülnéztünk. Nem volt gáz, szép csendes volt a környék. Kinyitottam a vasajtót, és a kerítés mellé állítottuk a dobozokat. Mondtam a Colosnak: menj el az autóért, szépen gyere be ide hátra, tolass a kerítéshez. Amikor megjött, gyorsan széthajtogattuk a drótkerítést, és kiadogattam a kartonokat, csak úgy repültek föl a kocsira. Amikor megtelt az autó, visszaakasztottuk a dróthálót, és már ott sem voltunk.

Hajnali két óra lehetett. Mondtam a Colosnak, hogy még ne menjünk vissza Pestre, mert ilyenkor bármikor megállíthat egy rendőrautó. Behajtottunk egy kukoricásba, megálltunk, és ott vártuk ki a hajnalt. Régen a melósok még hatra jártak dolgozni, úgyhogy ötkor, fél hatkor már megindult a forgalom, egyre növekedett, hömpölygött a kocsiáradat. Szépen beálltunk közéjük, és jöttünk befele Pestre. A kérdés már csak az volt, hogy hova tegyük ezt a kurva sok cuccot. Így, nagy hirtelen nem tudtuk az orgazdával felvenni a kapcsolatot, de a kocsiban sem hagyhattuk.

Gyorsan elvittem a cuccot Budafokra, a Jojó barátom mamájához, az Éva nénihez.

A Jojó olyan volt nekem, mint a testvérem. A nyolcéves ítéletem elején ismertem meg, amikor még rendszeresen felhoztak Pestre tárgyalásokra, a Thököly úti bíróságra. A Futkosóban találkoztunk. Őt a Kürtőből hozták, szintén tárgyalásra, egy volt katonatiszttel együtt érkezett a zárkába. Korombeli, szimpatikus srác volt, nagyon összebarátkoztunk.

Kiderült, hogy ő is többször jön föl tárgyalásra, pont ugyanakkor, amikor én is. Szóltam a körletírnoknak, hogy ezentúl mindig egy cellába tegyenek bennünket. Jojó nálam hamarabb szabadult, de ahogy utána viselkedett, az a korrektség iskolapéldája volt. A börtönben ugye az a szokás, hogy szabadulás előtt mindenki ígér fűt, fát, bogarat. Testvérem, majd küldöm én neked a csomagokat, meglátogatom a gyerekedet, behozom a feleségedet, segítek anyádnak, ez lesz, az lesz. De ennek a 99 százaléka kamu. Na, a Jojó nem ilyen volt.

Emlékszem, mielőtt kiment, megkérdezte, hogy mikor lesz a következő tárgyalásom. Nemcsak hogy eljött rá, de anyámat is elhozta, belekarolt, úgy jöttek be a terembe. Mondta is az anyám: milyen rendes ez a fiú, eljött hozzánk, hozott ajándékot. A tárgyalásra is hozott cigarettát, Pall Mallt, Multifiltert, St Moritzot, amik akkor nagyon kurrens árunak számítottak. A börtönben egy ilyenért három hagyományos cigarettát kellett adni. Hozott egy csomó kaját is, amit a tárgyalás után egy szobában meg lehetett enni, ha a bíró megengedte. Azt volt a szerencsém, hogy két fasza őr volt velünk, és amíg kajáltam, tudtunk beszélgetni. A Jojó odasúgta, hogy van nála éles is – élesnek a pénzt nevezik odabent. Kérdezte, hogy tudná átadni. Szemben ültünk, én meg a rabábécével elmutogattam neki, hogy az asztal alatt lerúgom a cipőm, felteszem a lábamat az ölébe és a zokniba bele tudja tenni a lét. Úgy is volt, betette az ötszázast a talpam alá, visszahúzta a zoknit, én meg visszaléptem a cipőmbe, és elindultunk kifele. Amikor visszavittek, az őr motoztatni akart, de a másik kettő rászólt, hogy hagyjad, nincsen náluk semmi sem.

Később az újságban olvastam, hogy Jojót valami nagy betörés miatt keresik. Egy áruházat vagy szőrmekereskedést pakolt ki. Meglátta valaki, amikor épp az autót festegette át a Tisza partján, és ráhívta a zsarukat. Beleugrott a Tiszába, átúszott a túlsó partra, ahol egy házaspárba botlott, akik éppen dugtak. Elvitte az autójukat, őket meg otthagyta pucéran. Ezerrel keresték, akkor már nem tudott bejönni hozzám sem. Legközelebb már azt olvastam, hogy letartóztatták. Később öcsém üzent a Holdudvarból, hogy oda került.

Akkoriban én már főházi voltam a Hűvösben, épp a borkészítős korszakomat éltem. Esténként a híradó után már egy filmet is megnézhettünk, utána mindenki fogta a stokiját – mi stokinak hívtuk a hokedlit –, és elindult a zárkájába. Az őr beengedte őket, aztán én csapkodtam rájuk a kutyákat. Egyik este, mielőtt én is bementem volna a cellába, hallottam, hogy valaki a nevemet kiabálja. Ki a fasz az? Nézek hátra, Úristen, csak nem a Jojó?!

Reggel lementem hozzá, és szinte az egész délelőttöt átbeszélgettük. Szóltam az embereimnek, hogy ebben a zárkában van a testvérem, ő olyan, mintha én lennék vagy az édes öcsém, vigyetek neki mindent, amit kér, kajából dupla adagot adjatok neki. Ha kikopog, azonnal rohanjatok hozzá és kérdezzétek meg, hogy mit akar, mire van szüksége. Ha csak egy panaszt is hallok arra, hogy nem csináltatok meg neki valamit, beszakítom az agyatokat, és nem lesztek többé háziak. Amiben csak lehetett, segítettem neki.

Ha jól emlékszem, a szőrme- és az egyéb akciókért összesen kilenc és fél évet kapott. Később beiratkozott a gimnáziumba,

végig is csinálta. Felkerült a Karámba, ott töltötte a maradék ítéletét. Közben engem átvittek a Holdudvarba, az átmenetibe, aztán mikor szabadultam, nekem is az egyik első dolgom volt felkeresni az anyját. Éva néni már hallott rólam a fiától, nagy szeretettel fogadott.

Amikor már tornyosultak a balhéim, oda is költöztem hozzá Budafokra. Éva néni akkor 62 éves volt, de hála istennek, még ma is jó egészségnek örvend.

Na, hozzá vittük el a cuccokat a Colossal. De ott is várni kellett estig, mert mit szóltak volna a szomszédok, ha meglátják, hogy több mázsa kávét meg cigarettát rakodunk kifele. Az egész pincéjét telepakoltuk, de még oda sem fért be minden, a maradékot lifttel, bizonyos időközöket kihagyva cipeltük fel a lakásba. Az egyik szobában rejtettük el a szajrét, többek között az ágyneműtartót is teleöntöttük cigarettával. Volt, amelyik még ilyen origi, dohánygyári kartonban volt – nem tudom, akkoriban mennyi volt egy ilyen dobozban, talán 250 vagy akár 400 doboz cigaretta is lehetett. Ráadásul ott voltak még a televíziók, a rengeteg csokoládé meg a konzerv.

A baj az volt, hogy ez a büdös köcsög Málhás tudott erről a lakásról is, meg a barátom mamájáról, mert sokszor neki kellett eljönni áruért. Nem akartam, hogy az orgazda tudja, hol lakom, és mennyi cucc van még. Mindig mondtam neki, hogy majd mi szállítjuk a cuccot, és a legtöbb esetben sajnos ez a Málhás vitte el neki, amit kellett. Mindig mondtam neki is: velünk bármi történhet, de ennek a nőnek nem lehet baja. Nem akartam, hogy bármivel begyanúsítsák. Eldöntöttem, hogy ha engem elkapnak, azt mondom, hogy mindig akkor pakoltunk be, amikor ő nem

volt itthon, lent volt Balatonon a víkendházban, vagy a testvéreinél a Tarnánál, úgyhogy ő nem is tudja, mik vannak itt a lakásában.

18.

De hogy honnan a faszomból tudhatnak ők a rablásról?! Arról senki nem tudott, csak mi hárman. Valamelyik eldumálta a dolgokat. A Colosra abszolút nem gyanakodtam, akkor, bassza meg, a Málhás köpött. Ez a győri dolog és a rablás, az együtt tíz-tizenöt év. A kurva anyját, nekem most már száz százalékra meg kell innen szöknöm.

Egy idő után beleuntam a betörésekbe. Mondtam a Colosnak, hogy inkább jóféle rablásokat kellene csinálni, mert azokból tiszta pénz van, és nem kell állandóan a lopott holmival foglalkozni, raktározni meg eladni a sok cuccot. Az igazság az, hogy legtöbbször nem is kaptunk érte annyit, mint amennyit szeretünk volna, mert gyorsan meg kellett szabadulnunk tőlük.

Kiszúrtam Csepelen egy kocsmát, ami elég későig tartott nyitva. A tulajdonos egy másik kocsmát is üzemeltetett, éjszakánként annak a bevételét is elhozták neki, zárás után pedig mindig valamelyik cimborájával és egy nővel, talán a feleségével indult haza. Elkezdtem figyelni a kocsmárosékat. Loptunk egy Barkast, abból távcsővel tartottam szemmel a kocsmát, kifigyeltem, mikor zárnak be, hova mennek. Követtem őket személyautóval és motorral is. Stopperrel mértem az időt, mennyi ideig tart az út, ha betartok minden szabályt, és mennyi

idő, ha menekülnöm kell. Amikor már minden részlettel tisztában voltam, megszerveztem a dolgot. Loptam egy motort – sisakot nem kellett, mert volt sajátom –, úgy döntöttem, inkább azt használom autó helyett.

Mondtam ennek a féregnek, a Málhásnak, hogy na, most lesz az, amikor menekítő sofőr leszel. A csepeli strand mellett volt egy parkoló. Megfigyeltem, hogy már napok óta ott áll benn egy török kamion. Ide fogsz leállni, mondtam neki, kapcsold le a lámpákat, a motort ne járasd, majd csak amikor meghallod, hogy jövök a motorral, akkor indítsd be a kocsit, innen meg majd mondom, hogy mi lesz. Úgy is lett.

A kocsma közelében vártunk a motorral. Ezek kijöttek, beszálltak az autójukba, elindultak hazafele. Általában egy vagy két krapek is velük szokott menni, de aznap este csak ketten voltak, a kocsmáros meg a felesége. Megfigyeltem, hogy a pénz mindig a nőnél van, egy nagy bőrtáskában. Mondtam a Colosnak, hogy te menj, vedd el a nőtől a táskát, és szaladj a motorhoz, az ürgét meg bízd rám, majd én elintézem.

Amikor ráálltak a kapura, egyszerűen odaugrattam én is a motorral. Pattannék le, de ez a hülye Colos még mindig rajta ült, nem tudtam miatta normálisan átvetni a lábam, majdnem fölborultam, beleakadtam az oldalába. Ugorj már le róla, a kurva anyád, üvöltöttem rá. Ezek közben még mindig nem fogták fel, hogy mi történik, csak tátott szájjal bámultak. A nő már kiszállt, ment volna be a házba, a manus meg a garázsba az autóval. Egy pillanat alatt fölugrottam a motorháztetőre, és mindjárt telibe vertem a krapekot. De közben kicsapódott a kapu, a pali elkezdett befele hátrálni, mire én piszkosul verni kezdtem a fejét.

Szerencsétlen össze-vissza hadonászott, de nem tudott megütni egyszer sem.

Nagyon rosszul hallottam közben, mert rajta volt a fejemen a bukó, ami elzárta előlem a hangokat, és nem láttam oldalra sem, így nem tudtam, mi történik közben a nővel. Egész hátra vertem a palit, kapta az ütéseket jobbról-balról, aztán egy nagy gyomorrúgással fejeztem be, nekiesett a garázsajtónak, és ott seggre ült. Egy talpassal még szájba rúgtam, mire elájult. Egyszer csak valaki elkapta a kezemet oldalról, és elkezdett rángatni. Hátranéztem: a nő volt az! Mondtam neki: a kurva anyád, te meg hogy kerültél ide, baszd meg! Hátrarántottam, a Colos odaugrott hozzá. Mondtam neki: hol a táska? Mire a Colos azt felelte: ledobta a földre. A nő közben belecsimpaszkodott a nyakába. Fogtam a Colost, hátralöktem. Te büdös köcsög, menjél kifele, fogd a táskát, abban van a pénz! Már rég le kellett volna, hogy üssed ezt a hülye kurvát! Hogy került ez a hátam mögé?!

Fogtam, és rávertem egyet a nőre. Az hátratántorodott, bele a szőlőlugasba. Ahogy zuhant hátrafelé, még megkapaszkodott, visszahúzta magát és elindult fejjel előre. Nem tudom, hogy elvesztette az egyensúlyát, vagy bele akart rohanni fejjel a gyomromba, de összefogott kézzel, alulról fölfele ütöttem rá egyet. Mégiscsak egy nő volt, egyébként fejbe kellett volna rúgnom, hogy összerogyjon. Te büdös kurva, neked még mindig nem volt elég?! Igen ám, csakhogy fölül beroppant a kezem, ahogy alávágtam. Mint később kiderült, eltört a hüvelykujjam. Mindegy, kirohanunk. Kérdeztem a Colost: mi van, megvan a táska, benne van a pénz? Azt mondta: igen. Fölpattantam a motorra, ő mögém ugrott, elhúztunk.

Megvolt az útvonalam, csak úgy nyomtam a gázt. Kimentünk a csepeli strandhoz, ahol az a fasz várt bennünket. Odaálltam a kocsi mögé, ez már tényleg begyújtotta a motort, a lámpák is égtek. Lekaptam a fejemről a bukósisakot, és levettem a fekete bőrdzsekit. Egy fehér pulóver volt alatta. Bedobtam a cuccaimat a csomagtartóba, a motort meg betoltam a kamion alá. Beugrottunk a kocsiba, és mondtam a Málhásnak, hogy menjél kifele, a Kvassay hídon keresztül, aztán a Közvágóhídnál hagyjuk el a Csepel-szigetet. Ezek még biztosan nem tudtak senkit sem értesíteni, nem kell menekülni, úgyhogy ne hajts gyorsan, tartsd be a szabályokat, mert ha miattad kivesznek a rendőrök, én megöllek, baszd meg. Normálisan, nyugodtan, kényelmesen hajtsál. Úgy is volt.

Átmentünk a Petőfi hídon a budai oldalra, aztán irány kifele, Budafokra, az öreglányhoz. Még fent volt. Nagyon dörzsölt és vagány öregasszony volt, én maximálisan megbíztam benne. Kérdezte, hogy mi van, mert amúgy nagyon kíváncsi is volt, egyszerűen minden érdekelte. Mondtam, hogy csináltunk egy kis strenket. A szobámban kiborítottuk a táskát, rengeteg pénz volt benne. A Colosék címletek szerint elrendezték a bankókat. Volt két nagy zacskó is tele nagy címletű fémpénzekkel, kurva nehéz volt az a két zsák. Mondtam a többieknek: az öreglánynak is kell adnunk belőle. Ezek már épp számolni akarták az aprót, amikor szóltam: a faszomat, hagyjátok. Úgy, ahogy volt, odaadtam a két nagy zacskó fémpénzt az öreglánynak. Fogalmam sincs, mennyi volt bennük, de sok ezer forint lehetett.

Elosztottuk a pénzt, megkapta a Málhás is a részét, mi is eltettük a magunkét, ezzel lezártnak tekintettük az ügyet. Nem is

gondoltam rá, hogy ez valaha kiderülhet, olyan faszán meg volt csinálva.

Másnap elmentem megröntgeneztetni a kezemet, mert kurvára fájt. Kiderült, hogy eltört a hüvelykujjam, begipszelték a bal kezemet. Közben mit sem tudtam arról, hogy a Rábatex Áruházzal már megbukott ez a köcsög Málhás. Először csak elkezdték nézegetni, hogy ki tudhatott róla, milyen kereskedők jártak oda. Mindenki gyanúsított volt, aki már vásárolt ott. Egy csomó név felmerült, köztük az övé is, de akkor még nem volt gyanús senkinek, mert volt mellette ezernyi más ember is. Igen ám, de a rendőrök sem voltak hülyék. Megmérték a kocsi kerekei közötti távolságot, és a tengely távolságát, ebből aztán szakértő behatárolta, hogy milyen autó lehetett. A nyomot kiöntötték gipszből, ezzel megvolt a gumi mintázata is. Összerakták a képet, és elkezdték keresni, hogy kitől loptak el hasonló autót. Kiderült, hogy a kilencedik kerületben, a tűzoltóság mellől eltűnt egy ilyen autó.

Az a köcsög egy másik óriási hibát is elkövetett. Amikor kipakoltunk, mondtam neki, hogy üljön be az autóba és vigye el Kőbányára, vagy valahova a város másik végébe. Elment, de nagyon gyorsan visszaért. Kérdeztem is: hogy értél ilyen gyorsan vissza? Azt mondta erre: taxival jöttem, baszd meg. Elvitted? El. Na, hát nem vitte el a kocsit, otthagyta Csepelen, csak a kerület másik felében. Elkezdték körözni az autót, és hamar megtalálták. Erre a két kerületre, a kilencedikre és a huszonegyedikre szűkítették a kört. Megnézték, hogy a kereskedők közül melyik pesti, melyik él a kilencedik kerületben, és melyik Csepelen. Így már csak hat név maradt, úgyhogy ezeket már elkezdték

leellenőrizni. A Málhás is köztük volt. Figyelni kezdték, még egy lakást is béreltek, onnan nézték távcsővel. A többit már nem volt nehéz kideríteni, hiszen állandóan ugyanazzal a két palival látták. Azaz velünk. Utána már könnyen beazonosították, hogy mind a kettő büntetett előéletű, és elkezdték még jobban figyelni a Málhást. Már sejtették, hogy igazából ő lehet a hunyó.

Egyik nap jött haza az öreglány, és azt mondta nekem – ahogy mondtam, nagyon érdeklődő, kíváncsi típus volt –: a szomszédasszony mesélte, hogy a mellettünk lévő házba bement két fiatalember, és ki akartak venni egy lakást. Amikor mondták nekik, hogy az nem kiadó, kijöttek a tanácstól, és egyszerűen beengedték őket a lakásba. Azóta ki-be járkálnak. Ez kurva gyanús lett nekem, hogy ki lehet az a két ember. Kérdezem az Éva nénit, hogy hova néz annak a lakásnak az ablaka? Mondja, hogy pont velünk szemben van, a mi lépcsőházunkra lát rá. Kezdett még gyanúsabb lenni. Mondtam is: a picsába, ezek lehet, hogy engem figyelnek, rajtam vannak. Akkor már meg voltam győződve arról, hogy valami baj van, elkövettünk valami hibát.

Azt is mondta az öreglány, hogy itt van az autójuk, mindig az ABC-hez állnak be. Ez is gyanús volt, hogy miért nem a parkolóba, miért pont az ABC-hez. Fogtam magam, felöltöztem, kimentem. Számítottam rá, hogy fényképeznek, úgyhogy miközben mentem ki az ajtón, úgy csináltam, mintha a fejemet vakartam volna. Elmentem az ABC előtt, nézem, hol az az autó. Láttam, hogy egy piros Aro az. Lábujjhegyre álltam, benéztem, és megláttam benne a rendőrkabátot. Na, mondom, a kurva anyád, rajtam vannak a zsaruk!

Lementem a komphoz – akkor még Budafok és Csepel között

járt a Háros komp –, és kiszúrtam egy palit egy kerékpárral. Óvatosan figyelgettem, hogy ne legyen feltűnő. Egyenesen szoktam kimenni, ahonnan az utca rögtön a Csillagtelepi lakótelephez vezet, de most elmentem jobbra, hátha utánam jön, de nem jött. Valójában már napok óta figyeltek, és nem akarták megreszkírozni, hogy egy sehonnai kis utcába is kövessenek, mert tudták, hogy úgyis a buszhoz megyek. Nem tudom, hogy kommunikáltak egymással. Busszal bementem Sz.-re, onnan szintén busszal T.-be, meglátogattam anyámékat. Kimentem a házból, hátrasétáltam a kertbe, és megálltam, mintha pisálnom kellene. Láttam, hogy az erdő szélén, fönt az út mellett egy autó állt. Két pali támaszkodott mellette, és errefele figyelgettek. Ott autó nem szokott megállni, csak akkor, ha be akart menni az ember az erdőbe dugni. Tudtam, hogy nagy gáz van.

Elköszöntem a szüleimtől, elindultam kifele, de ezek még mindig ott álltak az autóval. Fölemelték a motorháztetőt, és úgy csináltak, mintha valami baj lenne. Mondtam magamban: hülye buzik, engem ti nem etettek meg. Amikor kiértem a sorompóhoz, balra fordultam, ahol ők már nem láthattak, mert eltakartak a bokrok. Az egyik mögül visszalestem, és látom ám, hogy abban a pillanatban lecsapják a motorháztetőt, ülnek be az autóba és jönnek utánam. Én persze szépen ballagtam ugyanúgy kifele, az állomás felé. Kijöttek a műútra, és már az állomás előtt vártak. Tudtam, hogy föl fognak szállni a vonatra. Ebből láttam, hogy igazából még nem akarnak letartóztatni, csak arra kíváncsiak, hogy hova megyek, kivel veszem föl a kapcsolatot, aki bűntársként még szóba jöhet. Látásból szinte mindenkiről tudtam, hogy ki a falubeli, volt, akinek a nevét is tudtam, vagy ha

azt nem is, tudtam, hogy melyik utcában, hol lakik. Két harminc év körüli pali állt egymással szemben, és beszélgettek. Tök idegenek voltak, öltönyösök, nem vidéki parasztemberek. Úgy mentem el mellettük, hogy az egyiket még meg is löktem, és odaszóltam, hogy bocs. Mintha még nem tudnám, hogy kicsodák. Bementem a pénztárba, és kértem egy jegyet az erzsébeti vasútállomásig. Ha Csepelre mentem a Ginához, Erzsébeten kellett leszállnom, ott átmenni a Gubacsi úti hídon, és már ott is voltam.

Megálltam hátul, és láttam, hogy az egyik pali is bemegy, egyenesen a pénztárhoz. Nyilván odament a pénztároshoz, megmutatta az igazolványát, és megkérdezte, hogy az a fiatalember, aki az előbb bejött, hova váltotta a jegyet. A pénztáros meg biztos mondta neki, hogy az erzsébeti állomásig. Nem baj, hadd legyenek abban a hitben, hogy Erzsébetre megyek. Bemondta a hangszóró, hogy K.-ról vonat érkezik, közlekedik a józsefvárosi pályaudvarig. Mindenki szaladt oda a vonathoz, én meg csak álltam ott, mert száz százalékig biztos akartam lenni a dolgomban, hogy engem most tényleg követnek a zsaruk. Láttam, hogy egymással beszélgetnek, ők sem indultak el, csak ilyen sunyi tekintettel engem figyeltek, hogy mit csinálok, miért nem megyek. Kiálltam az állomás sarkához, onnan vezetett a műút befele a faluba, és elkezdtem nézegetni az órámat, meg néztem a falu fele, úgy csináltam, mintha várnék még valakit, és azért nem akarnék fölszállni. Már szólt nekik a forgalmista, hogy igyekezzenek, ha föl akarnak szállni a vonatra, mert mindjárt indul. Végül, amikor már kétszer fölemelték a palacsintasütőt, fölugrottam a vonatra. Láttam, hogy a két ürge is

rohant, és fölpattantak ők is a mellettem lévő kocsiba. Na, mondom, a kurva anyátokat, akkor most már biztos, hogy nyomozók vagytok, bár már tudtam az első perctől kezdve.

Én már egészen kicsi korom óta nagyon ügyesen ki tudtam ugrani a vonatokból, már meséltem is, hogy mindig a kertünk sarkában ugrottam ki a Mukiból, amit aztán ki is akartam siklatni egyszer. Most is ugrani készültem. Számoltam, hogy milyen gyorsan megy, kinyitottam az ajtót, lemásztam a lépcsőre. Vártam, hogy annyira felgyorsítson a vonat, hogy az már nekem is veszélyes legyen, és ez a két köcsög ne tudjon kiugrani utánam. Aztán fogtam magam, durr, kiugrottam. Még csak el sem estem. Ezek meg csak álltak és nézték, ahogy megszabadulok tőlük. Ők is kinyitották az ajtót, az egyik még ugrani is akart, de hallottam a társa hangját, ahogy odaszól: baszd meg, nehogy kiugorj, te hülye, ez marha gyorsan megy. Akkor felmutattam nekik a középső ujjamat. Már ők is tudták, hogy vágom, kicsodák. Búcsúzóul még odaordítottam nekik, hogy „szelaví”, és elindultam gyalog.

Csakhogy a csatorna túloldalán, a dombok között megint ott állt egy vajszínű Lada, amellett is állt két krapek. Mint kiderült, ezek több kocsival dolgoztak egyszerre. Kigyalogoltam az 51-es főútra, innen látszik a ház, ahol gyerekkoromban laktam, meg azok is, ahol a Liza, a Panni és a Móniék. A sarkon volt egy buszmegálló, beálltam, és vártam a buszt. Nagyon törtem a fejem, hogy vajon miért kereshetnek, hogy jöhettek rá bármire is, mit tudhatnak, ki árult be, hol buktam meg, hol követtem el hibát… Ezernyi sötét gondolat kavargott a fejemben, gyártottam az elméleteket, hogy mi a rákos faszom lehet, amiért a zsaruk

rajtam vannak. Az is lehet, hogy nem követtem el semmilyen hibát, hanem csak gyanúsítanak, de még nincs elég bizonyítékuk ellenem. Miközben ezeken gondolkodtam, egyszer csak kivágódik két autó a sorból, egyik jobbról, a másik balról, szinte beleszaladtak a buszmegállóba. Azt hittem, el fognak gázolni, helyből felugrottam a hátam mögött lévő padra. Elaludt a sofőr, vagy mi a fasz van? Olyan gyorsan történt minden, hogy megijedni sem volt időm. A kocsi még szinte meg sem állt, de már repült is ki belőle két pali, csőre töltött pisztollyal a kezében. Ott feküdtek a motorháztetőn, hogy állj meg, föl a kezeket! Mondtam, mi az anyátok van, honnan jöttetek ide, faszszopók?! Akkor már a többiek is kiugráltak, voltak vagy heten, de végig ez a kettő tartott sakkban. Ki sem tudtam volna jönni a buszmegállóból, nemhogy elszaladni, ráadásul a bal kezem be volt gipszelve. Amikor meg akartak bilincselni, mondta is az egyik: te, ennek gipsz van a kezén! Tudom, válaszolta a másik. Mint kiderült, már jó ideje követtek, a százados még azt is meg tudta mondani, hogy melyik kórházban tették rám a gipszet. Betettek a kocsiba középre, ketten beültek mellém, a másik autó követett bennünket. Irány át, Csepelre. Mondja a százados – Lenkei vagy hogy hívták –, hogy na, mi van, Dodi? Nem reagáltam rá. Magának mondtam, Dodi! Kihez beszél? Nem magát hívják Dodinak? Aztán elkezdte magyarázni, hogy mindent tudnak ám a gy.-i Rábatex Raktáráruházról. Akkor nektek nagyon jó dolgotok van, gondoltam, okosak vagytok, ügyesek vagytok, el is fogtatok. Tőlem egy szót nem hallotok, egy szavatokra sem válaszolok, mondtam. Jól van, maga tudja, felelte a százados, de nekünk minden bizonyíték a rendelkezésünkre

áll, teljesen mindegy, hogy mond-e valamit, vagy semmit sem mond.

Csepelen aztán áttettek egy másik kocsiba, és elindultunk Gy.-be. Kiderült, hogy a zsaruk közül négyen győriek voltak, nekik segítettek a csepeliek. Időközben a Colost és a Málhást is letartóztatták, sőt még a Gina is benn volt a rendőrségen. Engem kaptak el utoljára. Mivel nem akarták, hogy bármelyikükkel fölvegyem a kapcsolatot, vagy bármilyen információhoz jussak, egyenesen Mosonmagyaróvárra vittek, és elkülöníttettek. Napokig nem történt semmi.

Elhatároztam, hogy nekem meg kell szöknöm innen. Volt ott egy gyerek, egy első bűntényes, igazi mulya figura. Őt adjusztáltam, mondtam neki, hogy te hülye, van egy csomó betörésed, kapsz ezer évet, meg kell szökni meg minden. De ő nem akar. Mit nem akarsz? Azt csinálod, amit mondok, vagy mindjárt agyonütlek, baszd meg! Segíteni fogsz nekem, meg fogunk innen pattanni. Bebújtam a priccs alá, és megpróbáltam alatta kibontani a falat, de olyan keskeny volt a rés a priccs és a föld között, hogy beszorultam. A kurva életbe, nem tudtam kijönni, ott szenvedtem, elkapott a klausztrofóbia, halálfélelmem volt. Mondtam ennek a gyereknek, hogy legközelebb te fogsz oda bebújni, mert te olyan vékony vagy, mint egy zsilettpenge. Elkezded ásni a falat, hozunk be vizet, locsoljuk, úgy könnyebb lesz kiszedni a maltert a téglák közül, aztán majd jöhetnek a téglák is. A törmeléket beletettük a kiblibe, és kiöntöttük a vécébe. Én hesszeltem, amíg a csávó dolgozott. De milyenek az emberek, ezek az aljas faszkalap első bűntényes hülye köcsögök a szomszédban szóltak az őröknek, hogy valaki kaparja a falat,

mert áthallatszott. Az őrök valahogy csíptek engem, mondták, hogy á, dehogy kaparják, nem kaparja azt senki sem! Hiszen a Dodi lakik a szomszédban.

Szóltam a gyereknek: gyorsan gyere ki onnan! Szép lassan tolatott volna kifele, én meg elkaptam a lábánál fogva, és puff, egy mozdulattal kirántottam. Azonnal takarózz be a pokróccal, mondtam neki. Én is lefeküdtem gyorsan, magamra terítettem a pokrócot. Abban a pillanatban már gyulladt is fel a villany. Benézett az őr, aztán hallottam, ahogy mondja a társának: alszik már mind a kettő, biztosan az egerek kaparásznak. Gondoltam, reggel majd be fognak jönni, és megnézik a falat. De szerencsém volt, nem jöttek be.

Nem sokkal később engem átszállítottak Győrbe, de nem a rendőrségi fogdára, hanem egyenesen a börtönbe. Féltek tőlem, mert én még a nyomozót is megfenyegettem: a kurva anyádat, te hülye köcsög, nekem te itt ne hepciáskodjál, engem nem érdekel, hogy milyen rangod van, lehetsz te százados vagy akár vezérezredes, ha egyszer rám emeled a kezed, úgy széthasítom a fejedet, hogy nem marad belőled ember, baszd meg! Fel ne merjél hozatni még egyszer az irodádba, ne kérdezősködjél, ne okoskodjál, menj abba a büdös rántott kurva anyádba! Azt mondtad, te úgyis mindet tudsz, okos vagy, akkor szopd le magad, aztán írogassál, amit akarsz, baszd meg!

Mielőtt átszállítottak, ez a büdös nyomozó még a képembe vágta, hogy tudunk ám a csepeli rablásról is, de azzal nem foglalkozunk, minket csak ez a győri dolog érdekel. Gondoltam, majd pont a rendőröket nem érdekli egy rablás? De persze nem úgy nem érdekelte őket, hanem csak nem ők foglalkoztak vele,

hanem a csepeliek. De hogy honnan a faszomból tudhatnak ők a rablásról?! Arról senki nem tudott, csak mi hárman, baszd meg! Valamelyik eldumálta a dolgokat. A Colosra abszolút nem gyanakodtam, mondom, baszd meg, a Málhás köpött. Ez a győri dolog és a rablás, az tíz-tizenöt év, a kurva anyját. Nekem most már száz százalékra meg kell innen szöknöm.

Egyszer csak hoztak egy idősebb cigány palit. A Holdudvarból már ismertük egymást, együtt voltunk a belső átmenetiben. Egy kicsit bandzsa, győri figura volt, de amúgy teljesen jó csávó. Elkezdtünk dumálgatni, meg minden. Én persze túl sok mindent nem meséltem az ügyemről, csak annyit mondtam neki, hogy bevádoltak valami betöréssel, és azon okoskodnak itt. Épp ezzel az öreg cigánnyal beszélgettünk, amikor jött egy őr, és mondta, hogy kikértek a Pest Megyei Rendőr-főkapitányságra, az Aradi utcába, föl fognak vinni kihallgatásra. Akkor már tudtam, hogy bármilyen áron, de meg fogok szökni. Ha kell, megtámadom az őrt, vagy megfojtom, elvágom a nyakát, akár embert ölök, de én mindenképp megpattanok innen. Kérdeztem az öreg cigányt, hogy hol lakik valamilyen hozzátartozója? Nem értette, minek akarom tudni. Pedig csak segíteni akartam neki, hogy elmegyek a rokonaihoz, mert azok soha nem jöttek be hozzá, pedig kellett volna neki tisztasági, ez, az, amaz. Gondoltam, küldetek be neki. Nem akarta megérteni, de többet nem mondhattam, mert annyira nem bíztam benne, féltem, hogy esetleg elfecseg valamit. Amikor végül megszöktem, küldtem neki egy képeslapot, hogy itt vagyok kinn, szívom a friss levegőt. Évekkel később megint összefutottunk, mondta, hogy nagyot nézett, amikor megkapta a lapomat. És csak akkor értette meg, miért

kérdezősködtem.

Szóval egyszer csak jött értem a kocsi, mondták, hogy fölvisznek az Aradi utcába. Ott aztán egy pökhendi, köcsög előadó jött elém, kopott farmeröltöny volt rajta, ami már rendesen ki volt fakulva, egy kis seggdugattyú volt. Na, jó napot, mondta, megérkeztek? Hát, maguk elkövettek egy csomó nagy betörést, meg minden… Ő is ugyanazt mondta, mint amit az a gy.-i fasz: azok a betörések nem érdekelnek, ami a gy.-ieké, Pesten is volt egy csomó! Engem most konkrétan az a motoros rabrábi érdekel. Rabrábi. Így mondta. Atyaúristen!

Egy visszaeső bűnöző mellé tettek, meg volt ott egy cigány gyerek is. Utóbbi sokkal normálisabb és okosabb volt, mint ez a beképzelt, fölfújt hólyag.

Azonnal nekiláttam a szökési terv előkészítésének.

Tudtam, hogy bentről nem tudok kitörni. Akkor van esélyem, ha elkezdenek szállítgatni. Ehhez persze ürügy kellett. Kitaláltam, hogy megtagadom az étkezést. Arra hivatkoztam, hogy nem értek egyet a letartóztatásommal, és azt követeltem, hogy engedjenek szabadon. Amikor már hatodik napja nem ettem, lehívták hozzám az orvost. Megvizsgált, megmérte a vérnyomásomat, és elrendelte, hogy vigyenek át a tököli rabkórházba. Ott volt nyelős kórterem, ahol a falcosokat és a kajamegtagadókat is tartották. Ez 1989-ben, a kommunista éra utolsó évében volt. Abban a rendszerben még úgy működött, hogy aki megtagadta az evést, azt megtömték. Erőszakkal megetették, hogy ne haljon meg. Odabilincselték egy lebetonozott székhez, hogy ne tudjon ellenkezni, szétfeszítették a száját, és letoltak a gyomrába egy nyolcvan-kilencven centi

hosszú gumislaugot. A cső felső végébe beletettek egy tölcsért, és abba kezdték önteni a tejes-tojásos-cukros kotyvalékukat, ami végül a csövön keresztül lement a paciens gyomrába. Gondolkodtam azon, hogy ezt is megtagadom, felrugdosom őket, de aztán meggondoltam magam, hiszen éppen az volt a célom, hogy megtömjenek. Jó fiú leszek, hadd higgyék, hogy milyen okosak, ügyesek, milyen jól működik itt minden.

Tökölön a biztonsági tisztek már a kapuban összeszaladtak az érkezésemre. Mondták, hogy hú, hát megjött, reméljük, itt nem lesz magával probléma. Mondtam nekik, hogy nyugi, uraim, betegként érkeztem. Akkor felvittek a kórterembe, és megkérdezték a kísérőimet, hogy lebilincseljenek-e. Mondták, hogy nem kell. Engem általában csíptek a rendőrök, azok is így voltak vele, akik Tökölre hoztak. Útközben jópofáskodtak, próbáltak meggyőzni, hogy ne akarj már megdögleni, miért csinálod, mire jó ez. Az egyiktől elfogadtam egy fél narancsot – gondoltam, most már mindegy, úgyis megtömni visznek. Ezzel jól ki is basztam magammal, de ezt akkor még nem tudtam. Ugyanis ha az embernek valami van a gyomrában, amikor elkezdik tömni, abban a pillanatban elkezd okádni, kihány mindent.

Szóval, amikor leültettek a székre, mondtam, hogy tegyék be nyugodtan a csövet, nem fogok ugrálni. Na, letolták, és elkezdték tölteni belém ezt a folyadékot. Abban a pillanatban éreztem, hogy jön föl belőlem a megevett narancs. Odakaptam a számhoz, kirántottam a csövet, és hozzávágtam az egészet a falhoz.

Volt ott egy fehér köpenyes nő – orvos vagy asszisztens, az nem derült ki –, aki azonnal elkezdett kiabálni: mondtam, ugye,

hogy le kellett volna kötözni! Mind ezt csinálják, bassza meg! Ez nem is tagadta meg a kaját, itt van, lehet látni, hogy evett!

Nagyon kiakadtam, üvöltöttem, hogy takarodj, te vén kurva, mert mellbe rúglak! A nő mondta a rendőröknek, hogy azonnal írjanak egy fegyelmi lapot, ami a börtönben kapásból fogdát jelentett, vagy hogy elvették az ember csomagját, megvonták a beszélőjét. A rendőrök mondták, hogy nyugodjon meg mindenki. A nő erre azt mondta: vigyék vissza, nem tartjuk itt, csak kamuzott, hogy nem eszik. Azt persze nem mondhattam meg, hogy az egyik zsarutól kaptam a fél narancsot! Így aztán annyit vallottam be, hogy volt nálam egy fél narancs, azt sikerült bekapnom útközben. Előtte hat napig tényleg egy falatot sem ettem, de az nem számított. Visszaszállítottak az Aradi utcába. Útközben a rendőr, akitől kaptam a fél narancsot, hálálkodott, hogy nem dobtam fel. Mondtam, hogy emiatt aztán nem kell paráznia.

Az Aradi utcában azonnal fogdára kerültem. Már az első nap megmondtam az előadómnak, hogy tőlem vallomást ne is reméljen, így aztán békén hagyott. A hatnapos éhségsztrájk alatt is fekvőtámaszoztam meg hasaztam, de a fogdában már egész nap erősítettem. Két tufafejű sráccal voltam, a cigány gyerek értelmesebb volt, mint a magyar csávó, vele beszélgettem néha.

Egyszer csak, már nem emlékszem, hogyan, hozzám került egy biztosítótű. Tudtam, hogy körülbelül milyen szögben kell meghajlítani ahhoz, hogy később használhassam. Fogtam egy ivópoharat, és elkezdtem felverni a kezemet. Ezt úgy kell, hogy az ember egyre nagyobbakat üt a kezére, míg tiszta kajakra nem veri. Ettől aztán a keze elkezd duzzadni, és úgy megdagad, hogy

szinte összenőnek az ujjai, nem is lehet már látni rajta a csontokat meg az inakat. Attól függően, hogy milyen erővel ütötte az ember, még véraláfutásos is lesz. Amúgy kanállal szokás csinálni, de pont ezért sem adnak fémkanalat, műanyagot is csak ebédkor, de az olyan puha, hajlékony, hogy a főzeléket is csak nehezen lehet belapátolni vele. A kézfelveréses trükköt a börtönorvosok már nem ették meg, főleg a Táborban. Mindenhol vannak besúgók, akik elárulják az orvosoknak, hogyan keletkezik egy ilyen sérülés. Az Aradi utcai fogdába viszont még civil orvos járt be, akinek új volt az egész. Fogtam hát a vizespoharat – egy kurva kemény műanyagból készült, félliteres pohár volt –, és nekiálltam az aljával püfölni a bal csuklómat. Ütöttem-vertem, egyre erősebben. A cigány gyereket odaállítottam az ajtóhoz, hogy szóljon, ha jön az őr. Amikor jött, gyorsan abbahagytam. Be is szólt az őr, hogy ti pufogtok itt valamivel? Mondtam neki, hogy nem, de mi is hallottuk, hogy valahol zörög valami. Közben be is jött, körülnézett, de miután nem talált semmit, fogta magát, és kiment. Amikor már elég messze volt, folytattam a pufogást.

A cigány gyerek megkérdezte, miért csinálom. Mondtam neki, hogy le akarok kerülni Tökölre, a kórházba, mert ott jobb a kaja, és kórházi körülmények között lehet az ember, nem priccsen fekszik, mint itt, hanem rendes, megvetett fehér ágyban, gondoskodnak róla a nővérkék, és annyi cigarettát szív, amennyit akar. Közben persze vertem a kezemet.

Ahhoz, hogy rendesen bedagadjon, várni kell két-három órát, míg a kézfej megtelik folyadékkal és beduzzad, elkezd barnulni, feketedni. Amikor már jól bedagadt, zörögni kezdtem az ajtón,

hívtam az őrt. Mondtam neki, hogy nyomtam a kistoloncot, nagyon izzadtam, a kezem lecsúszott a priccs széléről, és hátracsavarodott a hüvelykujjam. A kistolonc egyébként úgy néz ki, hogy háttal leguggolok, megfogom a priccs két szélét, kinyújtom előre a lábamat és úgy eresztem le magam, hogy a seggem leérjen a betonig. Aztán újra kitolom magam, megint leengedem magam, egészen addig, amíg bírom.

Mutattam az őrnek a bedagadt kezem, mire azt mondta: baszod, ezt eltörted. Mikor volt ez? Délután, mondtam. És miért nem szóltál? Nem látszott még akkor, nem gondoltam rá. De aztán elkezdett dagadni, nagyon fájt, és most már nem bírok vele fogni sem. Nézze meg, nem bírom összeszorítani a kezem, olyan, mint egy zsemle, ami vízzel meg van töltve. Az őr szólt az ügyeletes tisztnek, aztán egyszer csak megjelent az őrsparancsnok. Ragyás képű, karvalyorrú, agresszív, soha nem mosolygó, tiszta szabályzatember volt, akit, már nem tudom miért, de pár nappal előtte elküldtem a halál faszára. Mondta az őrnek, hogy nyissa ki az ajtót. Bejött, szólt, hogy mutassam a kezem. Kérdezte, hogy mit csináltam. Mondtam neki is, hogy edzés közben történt a baleset. Na, jól van, szóljanak az orvosnak.

Fölvittek, volt ott valamilyen kis rendelő. Amikor az orvos megnézett, azt mondta: valószínűleg tényleg eltört a kezem, el kell vinni Tökölre vagy valahova, hogy megröntgenezzék. Tökölre nem visszük, mondta a parancsnok, majd kivisszük a Csengery utcába. Na, mondom, ez pont jó lesz nekem.

Visszavittek, hogy összekészüljek. Fogtam a biztosítótűt, ami már szépen meg volt hajtva, és betettem a nadrágom korcába. Általában kifelé is, meg befelé is jól megnézik az embert, most is

csapkodtak a combomnál, én meg mondtam, hogy pár papír zsebkendőn kívül semmi nincs nálam. Jól van, vigyétek. Betettek a kocsiba, két őr jött velem, meg a sofőr. Odaértünk a Csengerybe, felvittnek a röntgenre. Egy idős nő volt ott, mondta, hogy le kellene venni a bilincset. Úgy nem lehet röntgenezni, hogy össze van bilincselve a két kezem. A sofőr megállt az ajtónál, a két őr meg közvetlenül mögöttem, és levették a bal kezemről a bilincset. Megröntgeneztek. Az őr megkérdezte: mennyire fáj a kezed? Hú, mondom, kurvára! Szép óvatosan tette vissza rá a bilincset. Szólt a röntgenorvos, hogy menjünk ki, üljünk le. Na, gondoltam magamban, nem tudom, mennyi idő alatt készül el a röntgen, fél óra vagy kevesebb, de összesen ennyi időm van, hogy szépen elaltassam őket.

Elkezdtünk a sportról beszélgetni. Közben arra jött egy nővérke miniszoknyában, nagyon jó kis bombázó csaj volt. Mutattam a fiatalabb zsarunak, micsoda farmotor van a szöszi alatt, hogy meg lehetne kefélni. Megállás nélkül dumáltam, hogy közben feltűnés nélkül ki tudjam venni a biztosítótűt. Ahogy ültem, betettem a két térdem közé a kezemet, és próbálgattam kinyitni a bilincset. Egyszer csak éreztem, hogy kinyílt. Kihúztam a fogaslécet, de csak annyira, hogy úgy látszódjon, mintha még mindig zárva lenne. Próbáltam nyitni a másikat is, de a feldagadt kezemmel nem nagyon akart sikerülni, úgyhogy nem erőlködtem, nehogy lebukjak. Ütni, bokszolni már így is tudtam. Abban a pillanatban már jött is a nővér, hogy menjek be. A doktornő megnézte a röntgent, és azt kérdezte: magának már korábban is el volt törve ez a keze, ugye? Mondtam, hogy igen. A hüvelykujja volt eltörve? Igen, de régen. Látom, mondta, de azt

is látom, hogy most viszont megúszta, nincs eltörve a keze. Hú, feleltem, hála istennek, ennek örülök. De attól még nagyon csúnyán néz ki a keze, jegyezte meg. Elmagyarázta a zsaruknak, hogy miután visszavittek, valami ólomecetes borogatást kell tenniük a kezemre, és kössék fel gézzel a nyakamba. Én pedig ne terheljem, pihentetni kell, úgy gyorsabban elmúlik a bevérzés.

Elindultunk lefelé. Már akkor gondoltam, hogy most szétcsapok közöttük, és elkezdek rohanni, de amíg az emeleten voltunk, nem mertem megreszkírozni. Tudtam, hogy akkor le kellene rohannom a lépcsőn, kiabálnak majd, és még az is előfordulhat, hogy valaki elém ugrik, begáncsol. Ezt nem kockáztathattam. Inkább tovább altattam az őrök figyelmét, hogy ne legyenek annyira stresszesek.

Előttem ment a sofőr, mögöttem két oldalt, egy kicsit lemaradva a két rendőr. A főbejáratnál két öreg, egy asszony meg a férje jött épp befele a lengőajtón. Az öregasszony már attól kisebbfajta sokkot kapott, hogy egy rendőrségi mikrobusz áll az épület előtt, aztán meglátta a rendőröket, végül szembe találta magát velem, egy megbilincselt rabbal. Közben azt is észrevette, hogy már veszem le magamról a bilincset. A szeme rátapadt a kezemre, teljesen megzavarodott. Léptem balra, ő is arra lépett. Léptem jobbra, ő is. Ki akartam kerülni, de nem tudtam. Hirtelen szétkaptam a kezem, odanyúltam a derekához, megemeltem és nekivágtam a sofőrnek, aki már a lengőajtót tartotta, hogy ki tudjunk menni. Elvesztette az egyensúlyát, fejjel nekiszaladt a mikrobusznak. A bal oldali rendőrnek a gyomrába vertem ököllel, a másikat meg a mellénél fogva nekibasztam a falnak, és kiugrottam az ajtón. A sofőr már nyúlt volna utánam, de

visszalöktem a kocsihoz, és elkezdtem rohanni az úton.

Idefele jövet figyeltem, megjegyeztem, hol van behajtani tilos tábla, hogy ha üldözni kezdenek, kocsival ne tudjanak bejönni utánam. Igaz, hogy egy rendőrségi autó oda is behajthat, de nem sok esélye lett volna a szembeforgalomban. Miközben szaladtam, hátranéztem. Láttam, hogy a rendőr, amelyiknek a gyomrára csaptam, ott áll az ajtó előtt, és kapcsolja ki a pisztolytáskát. Kiveszi a pisztolyt, csőre rántja, és üvölt, hogy álljon meg, majd durr, hallom is a lövést, fölfele ment a levegőbe. Az emberek is elkezdtek kiabálni, meg minden.

Először a járdán futottam, de aztán úgy döntöttem, hogy inkább az úttesten menekülök, ott nem akadályoznak az emberek. Igazából tartottam a járókelőktől, mert ha valamelyik el talál gáncsolni, vagy utánam kap, kipördít, megfogja a ruhámat, időt vesztek, és könnyebben utolérhetnek. Elég jó esélyeim voltak, mert az engem üldöző rendőrök közül egyik sem volt hosszútávfutó-alkat. Nem volt kizárt, hogy a riasztólövés után egy célzott is következik, de bíztam benne, hogy ezt azért nem merik megkockáztatni.

A kezemen nemcsak a bilincs maradt rajta, hanem a póráz is: egy műanyaggal bevont acélhuzal, amit a bilincs szárához kötnek. Szerencsém volt, mert lefelé menet már annyira elaltattam az őröket, hogy a pórázt is én vittem. Vékony, ballonkabátszerű dzseki volt rajtam, aminek nagy, tépőzáras zsebe volt. Beledugtam a bilincset meg a pórázt is, és úgy futottam.

Megláttam, hogy a túloldalon végre ott egy behajtani tilos tábla. Éppen két autó között próbáltam átjutni, amikor egy öreg

cigány asszony egy óriási visítással lekapta a válláról a ridikült, és mint valami mexikói haciendáról szabadult kovboj, elkezdte lóbálni, gondolom, le akart vele csapni. Kiszámítottam a pörgést, elhajoltam előle, és visszakézből alkarral akkorát taszítottam rajta, hogy felült egy Lada motorháztetejére, és csak nyögött nagyokat. Közben már mindenki kiabált, hogy fogják meg, mire én is elkezdtem kiabálni, hogy fogják meg, ott megy, kapják el! Az emberek csak néztek. Volt, aki levágta, mi van, de volt, aki nem. Mutogattam a bal kezemmel, hogy ott szalad, elöl! Nem látják? Fogják meg! A rendőrök meg üvöltöttek, hogy ne higgyenek neki, ő az, aki a világos dzsekiben kiabál, azt kell elkapni!

Egyszer csak két harminc év körüli pali ugrott elém. Széttartották a kezüket, és várták, hogy én majd belerohanok. Kivettem a bilincses kezemet a zsebemből, és már rohanás közben, előre kiabáltam nekik: menjetek onnan, férgek, mert a szívetekbe sétál az acél! Amikor közéjük értem, szétrebbentek, én meg elszaladtam, be az egyirányú utcába.

Ott aztán visszavettem a tempóból, és elkezdtem futólépésben haladni a járdán, mert egyértelmű volt, hogy, csakis az lehet a szökött rab, aki szalad. Addigra az üldözőim is kezdtek kifáradni, sokkal gyorsabban futottam náluk. Ütöttem, vágtam, aki az utamba került, alkarral söpörtem le őket a járdáról. Az emberek nemigen tudták, hogy mi történik, de én repítettem, vágtam őket, aki totojázott előttem, azt fellöktem, nekinyomtam a kirakatnak.

A vége az lett, hogy valahogy kikeveredtem az Andrássy útra, onnan továbbmentem egy mellékutcába, és megbújtam egy

kapu alatt. Igazából az volt a terv, hogy kiszaladok az úttestre, föltépem az első utamba kerülő kocsi ajtaját, kihajítom a sofőrt, és elrobogok. Ahogy álltam ott ugrásra készen, jött egy taxi, és megállt a kapu előtt.

Kiszállt belőle egy öregasszony, megvártam, amíg elmegy, aztán kivágtam a kaput, és odarohantam a kocsihoz. Hú de jó, hogy pont itt van, éppen taxit keresek, mondtam a sofőrnek. Erre ő azt felelte, hogy már megy be a garázsba, nem vesz föl több fuvart. De nekem sürgősen mennem kell, a feleségem szülni fog, most vitte be a mentő a kórházba. Kérdezi a taxis, hogy hova kéne menni. Mondom neki, hogy a Boráros térre. Olyan messze? Rendben van, mondtam neki, mennyiért visz el? Láttam, hogy totojázik. Azt mondtam: mindegy, a dupláját adom annak, amit maga mond. Ez meggyőzte.

Nagydarab, harminc év körüli pali volt. Nyitotta volna ki az ajtót, de mondtam, hogy nem szeretek az anyósülésen ülni, és beültem inkább a hátsó ülésre. Elindultunk, közben nyomtam neki a dumát, hogy siessen, minél előbb oda kell érnem a kórházba. Jó, mondta, de annyira azért nem hajthatok, mert lemeszelnek a zsaruk. Minél távolabb kerültünk a környékről, annál nyugodtabb voltam.

Elértünk a Boráros térre, ott meg akart állni. Mondtam neki, vigyen már el a Vágóhídig, inkább ott szállnék ki. Azt felelte: mondtam már, hogy nem érek rá. Igen, igen, de innen már nincs messze a Vágóhíd sem. Morgolódott, húzta a száját, meg minden, de azért kihajtott a Soroksári útra, és elindult a Vágóhíd felé.

Amikor odaértünk, befordult a csokoládégyár utcájába. Szóltam, hogy ne álljon meg, vigyen kicsit tovább, a

Közvágóhídig. Akkor már tisztára tombolt. Próbáltam megnyugtatni, hogy már tényleg csak ötszáz méter, és ott vagyunk. Olyan hely kellett, ahonnan könnyen elmenekülhetek, ő pedig akkor sem tud utánam jönni, ha rálép a gázra. Mondtam neki, hogy menjünk át a HÉV-síneken és ott a jobb oldalon hajtson be az egyik kapuhoz. Na, mondtam magamban, ez egy ideális hely: előtte ott volt a ház kapuja, hátul bármikor jöhetett a ráckevei HÉV, a sínek mögött pedig ott megy a forgalom, ráadásul még egy sorompót is ki kellett volna kerülnie, ha utánam akar jönni. Mire megállt, én már fölkészültem. Gondoltam, ha kell, ráverek egyet a torkára vagy a halántékára. Mondom neki: na, ide figyelj, öreg, én nem fizetek neked egy fillért se. Micsoda? Fogta, behúzta a kéziféket, és a jobb kezét hátratette az ülés támlájára. Hogyhogy nem? Tudod, buzikám, te most szöktettél meg engem a börtönből! Mutattam neki a kezemet, hogy rajta van a bilincs meg a póráz. Figyelj ide, mondtam, örülj, hogy nem öltelek meg! Ha ezt az acélbovdent hátulról beledobtam volna a torkodba, már csak azt éreznéd, hogy rugdos a lábad. Eltörtem volna a nyelőcsöved, és megfojtottalak volna. De nem öltelek meg, és ezért igazán hálás lehetsz! Sőt, nem is bántalak! A kocsidat sem rongálom meg, a rádiót sem tépem ki belőle. Én most kiszállok, te pedig nem visítozol, hanem szépen csöndben hátratolatsz, és nem visszafelé indulsz el, hanem előre, Erzsébet felé. És nincsen walkie-talkie, mert megjegyeztem a kocsid rendszámát, és ha bármit csinálsz, megkereslek, baszd meg, aztán egyszer csak azt veszed észre, hogy ott állok az éjszaka közepén egy bozótvágóval, és hátulról elvágom a torkodat meg az anyádét vagy a gyerekeidét is.

Megértetted? Igen, mondta, megértettem. Na, akkor én most kiszállok, te meg csinálod, amit mondtam. A pali akkor már nagyon be volt szarva. Szépen kitolatott, visszacsavarta a kormányt, hogy elindul előre, de előtte még intett egyet, hogy helló. Én meg visszaintettem. Megvártam, míg eltűnik, hogy ne lássa, merre indulok. Soha többé nem is került elő a fickó, a zsaruk sem tudták kideríteni, hogy ki vitt el engem a helyszínről. Gondolom, nemcsak értette, amit elmondtam neki, de reklámot sem akart magának, hogy ő szöktetett meg, mert tudta, hogy ebből még baja lehet. Talán egyszer majd otthon elmeséli a gyerekeinek, vagy az unokáinak ezt a történetet, hogy mi minden történt meg vele a nagyvilágban.

19.

Valamikor tél vége fele jártunk, még nagyon hideg volt. Mindenféleképpen szereznem kellett egy kocsit, mert egyrészt azzal gyorsabban tudok mozogni, másrészt tudok aludni is benne. Emellett pedig rabolnom is kellett, hogy pénzhez jussak, és fenn tudjam magam tartani.

Bementem a nagyvásártelep területére. Fiatalkoromban dolgoztam itt, de amíg börtönben voltam, nagyon megváltoztak a dolgok. Üzemcsarnokok, raktárak épültek a korábbi gyár helyére. Tudtam, hogy ha a taxis értesítené is a zsarukat, akkor sem itt, hanem a vasút környékén vagy a környező utakon keresnének. A vágányok mellett gyalogoltam. Hideg, télies idő volt. Amikor föl akartam ugrani az egyik rámpára, beleléptem egy náddal benőtt gödörbe, ami tele volt vízzel. Nem fagyott be, csak hártyás volt a teteje, én pedig lábszárközépig merültem benne. Telement vízzel a cipőm, majd lefagyott a lábam. Aztán meg, ahogy föl akartam ugrani a rámpára, odacsaptam a bilincses jobb kezemet, amitől teljesen összeszorult a racsni, és annyira elszorította a vérkeringést, hogy már nem éreztem a kisujjamat. Féltem, nehogy lebénuljon vagy elfagyjon a kezem. Hogy egy kicsit melegítsem, bedugtam a hónom alá, úgy mentem tovább.

A telep végén átmásztam a kerítésen, és elballagtam a

pesterzsébeti vasútállomásra. Közben eldübörgött mellettem a vonat. Szaladnom kellett, hogy mielőtt tovább indul, elérjem az utolsó kocsit. Intettem a kalauznak, aki látta, hogy futok. Megvárta, amíg felugrottam. A bilincses kezemet ismét betettem a zsebembe. Úgy voltam vele, hogy ha jön a kalauz, majd neki is előadok valamit, és ha okoskodik, kilököm az ajtón. Végül nem ért el hozzám a krapek, mert csúcsidő volt, a vonat tele volt emberekkel. Nem mentem el egészen T.-ig, hanem már az előző megállónál, D.-ben leszálltam, gondoltam, a zsaruk esetleg várhatnak otthon.

Megvártam, hogy beesteledjen, akkor lopakodtam be a falunkba. Azon gondolkodtam, hogy tudnám leszedni a kezemről a bilincset. Egyfolytában próbálkoztam a biztosítótűvel, de bal kézzel nem ment, és már nagyon fáztam is. Már majdnem elértem a Böhömcsárda nevű kocsmát, amikor megláttam, ahogy a Jóska, egy félcigány kőműves megáll az autójával, valaki kiszáll mellőle, ő meg közben a kormányon ír valamit, gondolom, az aznapi munkát. Amikor az illető, akit hozott, már eltűnt szem elől, odamentem a kocsihoz, és bekopogtam az ablakon. Nagyon megijedt, mert akkor már éjfél felé járt az idő. Fölnézett, mire mondtam neki: ne félj, Jóska, én vagyok az. Kinyitotta az ajtót, kérdezte: mi van veled? Baszod, most szöktem meg a börtönből, itt van a bilincs a kezemen, mutattam neki. Nem tudsz adni valamilyen fűrészt? Habozott, aztán végül azt mondta: nincs nekem olyan. Pedig azelőtt mindig jópofáskodott velem, kereste a barátságomat, örült, ha szóba álltam vele. Gyere, mondtam, nyisd már ki a csomagtartót, nézzünk ott valami szerszámot, le kellene vennem ezt a bilincset. Kinyitotta a

csomagtartót, én meg turkálni kezdtem a cuccai között. Egyszer csak megláttam, hogy ott a fűrész. Hú, baszod, tényleg itt van – mondta. Vágd már le a kezemről, mondtam neki. Volt ott egy mikrobusza is, rámutatott, és azt mondta: ülj be oda, vágd le magadnak. De hogyan, baszd meg?! Éjszaka volt, rettenetesen sötét, a bilincspánt meg összevissza mozgott a csuklómon. Ráadásul a bal kezemben kellett fognom a fűrészt, és akárhogy próbáltam, sehogy sem tudtam belekapatni a fémbe. Mondtam neki: elviszem magammal a fűrészt, és ha sikerült találnom valakit, aki levágja a bilincset, valahogy visszajuttatom hozzád. De ha mégsem kapnád vissza, akkor sem veszítesz sokat. Ennek megörült. Dehogy bánta ő, hogy elviszem a fűrészét, csak szabaduljon tőlem.

Elmentem a hátsó utcába, volt ott is egy kocsma, amolyan bögrecsárda. Láttam, hogy fény is van benn. Bedugtam a kezemet a zsebembe, és leballagtam a fűrésszel. Ez ott egyáltalán nem volt gyanús, ez nem a belváros, hanem egy falu utolsó utcája, ahol sokan közlekednek kaszával, kapával. Ahogy beléptem, hát kit vettem észre? Pont ennek a Jóskának a fiát, a Jenőt. Nagyon örült, amikor meglátott. Jeleztem neki a szememmel, hogy jöjjön ki, beszélni akarok vele. Amikor kijött, mondtam neki, hogy most találkoztam apáddal. Azt hallottam, hogy bent vagy, felelte. Most szöktem meg. Mutattam a kezemet. Úristen, ezt le kellene vágni! Te le tudod? Hát persze hogy le tudom! Boldog volt, hogy segíthet nekem, és hogy egy komoly eseménynek lehet a részese. Várjál, mondta, visszamegyek, kifizetem a piát!

Az ajtónál lestem, nehogy szóljon valakinek, de nem tette.

Közben fölpattant egy másik csávó is az asztal mellől, az mondta a Jenő, hogy a sógora. Fiatal gyerek volt, olyan 18-19 éves lehetett, de a Jenő sem volt idős, 26-27 körül volt akkor.

Elmentünk a Jenő lakására. A konyhában kitettem az asztalra a bilincses jobb kezemet, a ballal megfogtam az egyik szárát, a sógor a másik oldalról a másikat, a Jenő meg odahajolt az asztal fölé. Mondtam neki: először csak tedd oda a körmöd, és kapass bele a fűrésszel.

Mindig azt mondják, hogy a bilincs milyen kurva kemény acél. Dehogy volt az! Úgy vitte a fűrész, mint a vajat. A vége felé szóltam, hogy vigyázzon, nehogy belevágjon a kezembe! Amikor már csak egy kis hártya volt hátra, szétpattintottuk. Végre szabad voltam! Fogtam, odabasztam a bilincset a konyha kövére. Mondtam, hogy majd elviszem, kidobom valahol. Hú, felelte erre a Jenő, nehogy eldobd, elteszem emlékbe. Nesze, itt van, akkor, rakd el.

Anyámék a szomszéd utcában laktak. Mondtam a srácoknak: értesíteni kellene őket is, de én nem mehetek oda, mert biztos, hogy a rendőrök már megszállták az egész környéket. A Jenő felajánlotta, hogy majd ő átmegy. Jól van, mondtam, menj, mondd meg az anyámnak, hogy megpattantam. A barátnőmet meg hívd ki az udvarra, és csak ott súgd meg neki, hogy itt vagyok. Jó, de hol leszel, hova menjen a lány, kérdezte. Sehova, csak indulj el vele vissza, a házatok felé az utcán, és majd ha látom, hogy nem követnek benneteket, egyszer csak megjelenek.

Átmentem a túloldali üres telekre, lehasaltam a trafóház mellé, és onnan figyeltem a területet. Jenő bement anyámékhoz, mondta nekik, hogy megpattantam, aztán kihívta Ginát az

udvarra. Abban a pillanatban, amikor elindultak, felbőgtek a motorok, és a rendőrök lerohanták őket. Elkezdték faggatni őket, hogy kicsodák, és mit csinálnak itt. Jenő mondta, hogy itt lakik, az utcában. És mit keresett itt, kérdezték. Azt felelte, hogy nem tartozik beszámolóval. Átjött a Komáromi nénihez, szokott ő ide máskor is jönni. És mit tud a szökevényről? Semmit, azt sem tudta, hogy le vagyok tartóztatva. Mikor látott engem utoljára? Így ment egy darabig, de végül nem tudtak vele mit kezdeni, mert tényleg ott lakott az utcában, simán el lehetett hinni, hogy csak átjött a szomszédhoz, és kész. Miközben hallgattam őket, arra gondoltam, mekkora szerencsém volt, hogy nem mentem haza.

Még vártam egy darabig, figyeltem, merre mennek el a zsaruk, hol őrködnek tovább. Visszaálltak ugyanoda lesbe, ahol voltak. Tudtam, hogy most már a Jenőhöz sem mehetek, mert hiába engedték el, feljegyezték a nevét, meg hogy pont ma este ment át hozzánk, úgyhogy valószínűleg figyelni fogják az ő lakását is. Fogtam magam, és a kertek alatt kimentem a vasúthoz.

Feljöttem Pestre, és másnap megkerestem egy srácot, akivel együtt dolgoztam a pékségben, mielőtt letartóztattak volna. Mondta, hogy náluk is érdeklődtek, nem jártam-e arra, tudnak-e rólam valamit. Ezek után már végképp biztos lettem abban, hogy már mindenhol keresnek. Mindenhol, ahol megfordulhatok, ahol valaha jártam.

Valamikor tél vége fele jártunk, még nagyon hideg volt. Mindenféleképpen szereznem kellett egy kocsit, mert egyrészt azzal gyorsabban tudok mozogni, másrészt tudok aludni is

benne. Emellett pedig rabolnom is kellett, hogy pénzhez jussak, és fenn tudjam magam tartani.

Elmentem a Millennium telepre. Az egyik utcában pont az orrom előtt állt meg egy 1200-as Lada. A krapek kiszállt belőle, hogy kinyissa a kaput, de közben járni hagyta a motort. Egy pillanat alatt odaugrottam, beültem, kifaroltam, és már el is húztam az autóval.

B. felé mentem, baloldalt hatalmas erdők voltak. Beálltam a fák közé, akkor már jó meleg volt a kocsiban, gondoltam, itt töltöm az éjszakát, aztán reggel majd meglátom, mit tudok csinálni. Így is volt, csakhogy reggelre már nagyon fáztam. Beindítottam a motort, hogy egy kicsit melegedjen, közben bekapcsoltam a rádiót. Hát, mit hallok? A hírekben épp nyilatkozik egy nő – a riporter művésznőnek szólította –, azt meséli, hogy egyszer csak lövöldözést hallott meg kiabálást, hogy fogják el, ott szökik, ő az. Felkaptam a fejem: ez rólam beszél! Folytatta. „Egyszer csak látom, hogy világos dzsekiben egy nagydarab, szakállas őrült rohan pont felém. Ahogy elfutott mellettem, olyat vágott a gyomromra, hogy nekiestem a kirakatnak. Utána még láttam, hogy a rendőrök is szaladnak utána. Egyikük egyszer csak lihegve megállt az út közepén, akkor tette el a pisztolyát. Nem tudom, hogy ki volt az az ember, aki megszökött előlük, de még jó, hogy nem lőttek le, vagy nem ölt meg az az őrült.” Tudtam, hogy én vagyok a nagydarab szakállas őrült, abban az időben ugyanis megnövesztettem a szakállamat. Megmosolyogtam a hallottakat, aztán beindítottam a motort, és elindultam.

Kinéztem magamnak Erzsébeten egy ABC-áruházat.

Elhatároztam, hogy este mindenféleképpen ki fogom rabolni, még zárás előtt. Feltérképeztem a terepet, eldöntöttem, merre fogok menekülni. A kocsi csomagtartójában találtam egy jégcsákányt. Gondoltam, ez ideális lesz, ezzel fogok berontani. Elmentem még egy ruhaüzletbe, és vettem egy harisnyát. Életemben először használtam ezt, egyébként nagy rakás szart sem ér, de akkor nem volt kéznél más.

Este zárás előtt visszamentem a bolthoz. A menetiránnyal szemben álltam meg, mert azt találtam ki, hogy a forgalommal szemben fogok menekülni. Megvártam, amíg az üzletben összeszedik a pénzt és elkezdik számolni. Még résnyire nyitva volt az ajtó. Járva hagytam a motort, fejemre rántottam a harisnyát, berontottam, és elkiáltottam magam: Fegyveres rablás! Senki ne mozduljon! Adják ide a pénzt! Odarohantam a pénztárhoz, fölrúgtam egy köteg kosarat, a jégcsákányt meg belebasztam a pultba. Az egyik nő elkezdett körbe-körbe pörögni, szerintem sokkot kapott. Forgott a saját tengelye körül, és artikulátlanul beszélt, fogta a fejét. Mondom neki: mi van, meg vagy szédülve, te hülye tyúk?! Aztán a másiknak: szedd elő a pénzt!

Pár taxis láthatta, ahogy fölhúztam a harisnyát és berontottam a boltba, mert egyszer csak azt vettem észre, hogy a kocsim felé rohannak. Gondoltam, mielőtt még megrongálnák vagy kivennék belőle a slusszkulcsot, gyorsan lelépek. Mondtam a nőnek: add már ide a pénzt! Aztán felkaptam még egy zsákot a másik pénztárnál is. Kiszaladtam az autóhoz, a taxisok még nem értek oda. Egy fiatal fickó szaladt elöl, gondoltam, bevárom. Ott volt mellettem a jégcsákány, eldöntöttem, ha sokat okoskodik,

beleakasztom az arcába. Amikor odaért, leesett neki, hogy miért nem menekültem még el. Körülbelül kétszer akkora voltam, mint ő. Fogtam a kormányt, jobb kezemben a jégcsákány. Mi van, köcsög? Minek jöttél ide, kérdeztem. Meg akarod magad baszatni? Csak állt ott, fogta az ajtót, és mereven nézett maga elé.

Hirtelen levettem a lábam a kuplungról, berántottam az ajtót, és teljes gázzal száguldani kezdtem szembe a forgalommal. Fölkapcsoltam a reflektorokat, nyomtam a dudát, és mentem. Nem mertek utánam jönni. Aztán egyszer csak szemből nekimentem egy útpadkának, jó nagyot zökkent. Néztem hátrafele, hogy nem fordult-e be utánam valaki az utcába, de hát ezt a mutatványt rajtam kívül senki nem merte bevállalni. Ahogy gurultam hátrafelé, a sötétben egyszer csak nekiütköztem valaminek. Egy parkoló autó volt. Odanézek, egy csávó meztelenül felugrik, nagyon meg van ijedve. Épp a csaját kúrta. Jól van na, folytassátok, mondtam neki. És bocs! Erre azt mondta: de hát nekijöttél a kocsimnak! Mire én: nem akkora baj az, baszd meg. Mit akarsz? Akasszam szét a fejed? Dugd a csajodat, és dugulj el, te majom. Kiszálltam a Ladából, becsaptam az ajtót.

Elszaladtam a következő sarokig, befordultam jobbra, egy mellékutcába. Fogtam a jégcsákányt, megpörgettem a levegőben, és elhajítottam. Beszállt valamelyik kertbe. A kutyák mindenhol ugattak, az egyik kerítésnél, ahol valamelyik vicsorgott is, lerántottam a fejemről a harisnyát, és odabasztam neki. Mindjárt belekapott a fogával, elkezdte cibálni. Egy darabig ellenkeztem vele, húzogattam, aztán egyszer csak elengedtem, a kutya meg elszaladt. Na, gondoltam, hamarosan széttépi. Sosem tudják kinyomozni, honnan szedte a kutya a harisnyát.

Szerettem volna gyorsan eltűnni, ezért fölszálltam egy buszra. Igazából nem úgy sikerült a rablás, mint ahogy vártam. Összesen valami 36 ezer forint körüli összeg volt a zsákokban, ami eszméletlenül kevés. De arra épp elég volt, hogy kaját vegyek, és beüljek egy presszóba átmelegedni. Valami más megoldás után kellett néznem, mert ez nem pénz volt, hanem lófasz. Ezzel nem tudtam kikeveredni a bajból.

Másnap bementem a Józsefvárosba. Kerültem a pályaudvarokat, a buszmegállókat meg a túl forgalmas helyeket, de be kellett húzódom a hideg elől valami olyan helyre, ahol nem keresnek. Beültem az SZTK-ba, a betegek közé, ott jó meleg volt, és volt vécé.

Majdnem ilyen jó hely volt a posta is, ahova eredetileg azért mentem, hogy feladjak az egyik haveromnak, az öreg cigánynak egy képeslapot Győrbe, hogy üdvözlöm a városból. Ahogy ott írogattam a képeslapot, egyszer csak hallom, hogy azt mondja valaki: adjál nekem ötszáz darab ezerforintost. Gondoltam, ki a fene beszél itt ilyen sok pénzről? Lehajtottam a fejem, hátranéztem a hónom alatt, és megláttam, hogy egy postás áll a főpénztár előtt, egy nő meg kötegekben adogatja ki neki onnan a pénzt, amit ő a bőrtáskájába pakolt. Hoppá! Ez most tárazza be magát lóvéval. Na, mondom magamban, nem viszed te ezt a pénzt sehova, mert én még menet közben el fogom tőled venni.

Közben tovább hallgattam a beszélgetésüket, hogy valami másik pali nem jött be dolgozni, de elviszi az ő pénzét is. Vettem egy testépítő magazint, gondoltam, amíg pakolászik, olvasgatok. Amikor kifelé indult, ledobtam az újságot, és elindultam utána. A főbejáratnál mellécsapódott egy másik postás. Már csak ez

kellett, gondoltam. Elkezdtek gyalogolni befele a Baross utcán, a tízemeletes házak felé. Felesleges volt aggódnom, mert pár lépés után szétváltak. Gondolkodtam, hogy melyiket kövessem, de végül amellett döntöttem, amelyik a táskába pakolta a pénzt, annál legalább biztos, hogy volt, a másik meg, ki tudja, lehet, hogy csak újságokat cipelt.

Az én postásom átment a túloldalra, én meg megálltam egy szuvenírbolt kirakata előtt. A pali egy nővel beszélgetett. Hallottam, hogy mondja: jaj, csókolom Marika néni, épp a nyugdíját hoztam. Bizonyára jól ismerték egymást, mert ott az utcán oda is adta a pénzt a nőnek. Gondoltam, mit osztogatod itt a pénzemet idő előtt! Miután elindult, szépen, óvatosan átmentem én is a másik oldalra. Láttam, hogy bement az első lépcsőházba. Pár pillanattal később odaugrottam én is, de nem nyílt ki a lépcsőház ajtaja, ami kicsit váratlanul ért. Ezer évig benn voltam a börtönben, fogalmam sem volt, az elektromos zár hogy működik. Na, mondom, megvárom, amíg kijön, akkor majd közelebb megyek hozzá, és amikor bemegy a másik lépcsőházba, lecsapok rá.

Kijött a postás, de amikor épp mögé kerültem volna, megint összetalálkozott egy lakóval. Együtt mentek be a következő házba, én meg megint kint ragadtam. Amint beléptek az ajtón, láttam, hogy annak is odaadja a pénzét. Bassza meg, ez megint fölmegy egy lépcsőházba, és megint kioszt egy csomó pénzt. Miért nem tudom már megfogni? Ahogy így gondolkodom, egyszer csak jön egy kislány, a következő lépcsőház felé tartott. Iskolából jöhetett haza, mert kora délután volt. Utánamentem, és ahogy kinyitotta az ajtót, mögé léptem. Amikor már majdnem

becsukódott az ajtó, mondtam neki, hogy várj, ne csukd be, én is idejövök! Végre én is benn voltam a lépcsőházon belül. Mondtam magamban, nem hiszem, hogy ide nem fog bejönni. Fölmentem egy fél lépcsőfordulót, ott vártam. De előtte még kinyitottam a hátsó kijáratot, gondoltam, majd arra, a belső udvaron keresztül fogok menekülni.

Egyszer csak hallottam, hogy nyílik az ajtó. Óvatosan lelestem a korlát mellett, és láttam, hogy a postás jött be, pakolgatja a leveleket meg az újságokat a postaládákba. Szép csöndben lelopakodtam, mögé ugrottam, és abban a pillanatban elkaptam a nyakát. A fejét belenyomtam az egyik ládába, átnyúltam a torka előtt, és azt mondtam neki: fegyveres rablás! Add ide a pénzt, a kurva anyádat!

Egy nagy, fémszegélyes bőrtáska volt nála, amihez hozzá volt szíjazva egy kisebb, harmonikaszerűen rekeszezett bőrtáska. Kirántotta a kistáskát, az szétnyílt, és kiszóródott belőle a pénz. Gondolom, ki volt nekik adva, hogy ha megtámadják őket, minél jobban szórják szét a pénzt, meg tartsák fel a rablót, hátha jön valaki, aki a segítségükre siethet. Levettem a postás torkáról a kezemet, átvágtam a szíjat, ledobtam a táskát a földre. A postásnak kirúgtam a lábát, és letaszítottam őt a földre. Mivel mindig mögötte voltam, ő nem látott közben. Ledobtam neki egy szatyrot, amit magammal hoztam, és rászóltam: szedd össze a pénzt, te köcsög, és dobáld bele!

Komótosan elkezdte összeszedegetni a pénzt. Tényleg nagyon lassan mozgott, közben meg oldalról megpróbált fölfelé nézegetni. Elővettem a kést, és azt mondtam: na mi van, kíváncsi vagy az arcomra? Látni akarod, hogy nézek ki, hogy majd el tudd

mondani? Mindjárt kiszúrom mind a két szemed, és úgy hagylak itt! Szedd azt a pénzt, mert mindjárt a szívedbe sétál az acél! Erre mindjárt elkezdte gyorsabban kapkodni a pénzt. A pénzes táskát is dobd bele! A sokrekeszes kistáskára gondoltam, amiben volt még pénz bőven. Csak azok a bankjegyek szóródtak szét, amik lazán voltak benne.

Amikor végzett, mondtam neki, hogy háttal jöjjön, úgy nyújtsa oda a táskát. Úgy is volt, elkezdett tolatni seggel felém, nyújtotta hátrafele a táskát. Elvettem tőle, és mondtam neki, hogy álljon oda a levélszekrényhez, tegye tarkóra a kezét. Megfogtam a lábát és hátrarántottam, úgy, hogy megfejelte a szekrényt. Mondtam neki, a homlokoddal támaszd a levelesládát. Ha öt percen belül meg mersz mozdulni, visszajövök, és leszúrlak! Vagy holnap elkaplak! Tudom, hogy ki vagy, már napok óta követlek! Tudom, hogy hol laksz, és ha el mersz mozdulni innen, vagy értesíteni próbálod a rendőrséget, levadászlak. Ugyanígy mögötted termek valahol, és belevágom a kést a torkodba. Megértetted? Meg, felelte.

Otthagytam, és kiszaladtam az utcára. Leintettem egy taxit, és előadtam ugyanazt a sztorit, mint a szökésnél, hogy szül a feleségem, gyorsan menjünk, mert oda szeretnék érni. És hova kellene menni, kérdezte a sofőr. Azt mondtam, egyelőre vigyen a soroksári SZTK-hoz, mert oda vitték be a feleségemet, de lehet, hogy már továbbvitték valamelyik kórházba. Első gyerek? Persze, feleltem, első. Tudjuk, hogy mi lesz? Azt mondják, fiú. Hú, de jó, mondta, és gratulált. A taxiban már megnyugodtam, de azért továbbra is megjátszottam a nagy izgalmat, mint aki nagyon idegeskedik a gyerek miatt. Soroksáron van egy nagy

SZTK a templommal szemben, ott kitett a kocsiból.

Ahogy elment, szépen lesétáltam a lépcsőkön, és komppal átmentem a Csepel-szigetre. De mielőtt még felszálltam volna a kompra, elbújtam egy bokorban, és megnéztem a táskát. Most nem számolom meg, mondtam magamban, kiveszek belőle ötvenezer forintot, aztán majd később hozzászámolom.

A Csepel-szigeten felszálltam egy buszra, és elmentem az akkori Csepel Áruházhoz. Először cipőt akartam venni magamnak, mert még mindig az a nyári fehér cipő volt rajtam, amiben megszöktem, és majd megfagyott benne a lábam. Mindjárt vettem egy fasza csizmát, meg jó meleg zoknikat. Beszereztem egy sporttáskát is, abba áttettem a pénzt, aztán kimentem a Tangóra, és vettem egy 250-es CZ motort.

Megvolt a barátnőm otthoni telefonszáma, meg a munkahelyi is. Gondoltam, az otthonin nem hívom, azt lehet, hogy figyelik. Fölhívtam a munkahelyén. Mondta, hogy a rendőrök már őt is megkeresték, és faggatták, hogy nem jártam-e náluk. Kérdeztem, és te mit feleltél nekik? Hát, a frankót. Hogy nem találkoztunk, és fogalmam sincs, hogy mi történt veled. Mondtam neki, hogy menjen ki a Nyugati pályaudvarra, nézze meg, nem követik-e, aztán szálljon fel a vonatra, és jöjjön le N.-be. És ott hova kell menni, kérdezte. Mondtam, hogy az ne érdekelje, én már ott leszek, figyelni fogom, és majd odamegyek érte. Rendben, felelte.

Elindultam lefelé a motorral. N.-ben lakik a mai napig is a kisebbik nővérem. Nem igazán tartottam vele a kapcsolatot, úgyhogy a rendőröknek sem volt okuk ott keresni. Elmentem hozzájuk, és mondtam, hogy le voltam tartóztatva, de pár napja

megszöktem. A nővérem nem kérdezősködött, mert tudta, hogy úgysem beszélek neki ilyen dolgokról. Viszont azt is tudta, hogy mindig csak zűrös ügyeim vannak, sőt, ha ennyi pénzem van, hogy még motort is tudtam venni, egész biztos, hogy megint elkövettem valamit. Csóválta a fejét, hogy biztosan keresni fognak. Ide nem fognak jönni, kérdezte. Mondtam neki: lehetséges, hogy később ide is eljönnek, de most még biztos nem tudják, hogy itt vagyok. Úgyhogy mindjárt elmegyek a barátnőm elé az állomásra, és ma itt alszunk, nálatok.

Kimentem az állomásra, és elbújtam az épület oldalában, hogy lássam, követték-e Ginát. Ahogy megállt a vonat, leszálltak az emberek. Hagytam még egy darabig téblábolni a lányt, láttam, ahogy nézeget összevissza, hogy hol vagyok, de akkor én még meglapultam. Aztán egyszer csak ott teremtem mellette.

Kurvára megijedt. Nagyon örült, de félt is. Az az igazság, hogy amikor engem a győriek bevittek Mosonmagyaróvárra, és a többieket is letartóztatták, a Gina ellenem vallott a rendőrségen. Nagyon kemény csajnak adta elő magát, de csak megjátszotta a nagymenőt. Három bátyja volt, abból kettő bűnöző, több börtönt is megjártak már. Gina ott nőtt föl a lakótelepen, a sok strici meg gazember között, úgyhogy meg kellett játszania, hogy milyen kemény csajszi. Ha egy másik csajjal vagy csávóval beszélt, olyanokat mondott, hogy mindjárt fejbe rúglak, úgy dumált, mintha ő is fiú lett volna. Ezzel próbálta palástolni a valódi Ginát, amelyik sírva fakadt, ha rászóltak, egy kis lekvár volt, nem több. Szóval, amikor őt is letartóztatták, és becsukták a fogdába, nagyon hamar megtört.

Kiszedtek belőle mindent, még azt is, hogy milyen

nyakláncot, gyűrűt, ruhákat vettem neki. Igazából saját magát is földobta, mindent, amit csak tudott, szépen elmesélt a rendőröknek. Úgyhogy most félt is tőlem, de látni is akart.

Mondtam neki, hogy ezt azért nem kellett volna, hiszen végeredményben beárult engem. Erre sírva fakadt. Mondta, hogy azzal fenyegették, hogy nem engedik ki többet. Tudnod kellett volna, hogy ez lesz a hülye zsaruk dumája, hiszen erre is felkészítettelek – válaszoltam –, mint ahogy azt is előre elmondtam, hogy mi mindennel próbálnak majd zsarolni. De te tartsál ki, és ne beszélj.

Mielőtt lementem az állomásra a Gina elé, még megkértem a nővéremet, hogy csináljon nekünk fürdővizet. Amikor megérkeztünk, rögtön szólt is, hogy kész van ám a fürdő. Úgyhogy mentünk is egyenest a jó meleg vízbe. Néztem a Ginát: a tekintetében ott csillogott a remény, a kíváncsiság, de a rettegés is. Nem tudta, hogy nem fogom-e bántani, nem bosszulom-e meg, amiért beárult a rendőrségen. De én úgy voltam vele, hogy előtte már úgyis elmondott mindent a Málhás is, az a rohadt féreg. Nem díjaztam, hogy Gina is köpött, de ő csak egy kislány volt, az meg egy felnőtt ember, ráadásul a bűntársam. Eszem ágában sem volt bántani őt.

Már a kádban is élvezet volt vele lenni, de aztán a szobában még jobb volt a karjaimban tartani a feszes, formás kis testét. Jó volt odabújni hozzá, jólesett a szex. Később a nővérem megvacsoráztatott minket, utána visszabújtunk az ágyba, és ott folytattuk, ahol abbahagytuk. Jó volt Gina karjai között elaludni. Másnap vissza kellett mennie a munkahelyére, ezért kikísértem az állomásra. De nagyon kellett figyelnem, mert tudtam, hogy

már szimatolnak utánam.

Egyszer csak kiszúrtam az egyik rendőrt az Aradi utcából. Nyilván azért választották őt, mert tudták, hogy könnyen fölismer. Civilben volt, a váróterem ajtajánál állt, a peron felé fordulva. Félrelöktem a Ginát, a késem már ott is volt a kezemben. Odaugrottam a rendőr mellé, és nekinyomtam a falnak. Ne mozdulj, a kurva anyád, mert mindjárt belevágom a torkodba a kést! Mit keresel itt, utánam küldtek?

Vele amúgy jó viszonyban voltam, de úgy voltam vele, hogy mégiscsak azért küldték, hogy elkapjon. Mondta nekem, hogy jól van, ne idegeskedjél, nem akarok neked ártani. Nem is tudsz nekem ártani, te buzi, mert mindjárt átvágom a nyakad, aztán két méter magasba fog spriccelni a nyakadból a vér. Arra sem lesz időd, hogy kettőt lépjél, és már kivéreztél. Azt mondta erre, van egy másik zsaru is elöl, kint a peronon. Az állomást figyelik, hogy nem jövök-e ide a vonattal, mert tudják, hogy itt lakik az egyik féltestvérem. A kurva anyátokat, milyen jól tájékozottak vagytok már megint! Még mindig fogtam a karját, de közben a szememmel jeleztem a barátnőmnek, hogy jöjjön oda. Nem nagyon mert, nem tudta, hogy ki ez a pali, csak azt látta, hogy kést rántottam rá, és odaszorítottam a falhoz. Azt mondta a rendőr: én veled vagyok, meg együtt érzek veled, drukkoltam neked, meg minden. De baszd meg, itt kell lennem, mert ideküldtek! Akkor mondom neki: figyelj ide, a barátnőm itt most föl fog szállni a vonatra. Csak te tudod, hogy ő az én barátnőm. Ő innen el fog menni, én meg szépen eltűnök. Hátráltam néhány lépést, néztem a rendőrt, a szeméből az sugárzott, hogy tényleg nem akar rosszat nekem. A hátsó kijáraton kisprinteltem, és már

el is tűntem. Visszarohantam a nővéremhez, és szóltam neki, hogy már itt vannak a zsaruk, figyelik az állomást. Adtam neki egy kis pénzt, egy sporttáskába dobáltam a cuccaimat, a kerékpártárolóból kitoltam a motort. Berúgtam, fölugrottam rá, és valószínűleg hamarabb voltam Pesten, mint Gina a vonattal.

20.

Az átváltozásomról azt írta a Rendőr Újság is, hogy „a keresett bűnöző annyira jó hamis okmányokkal rendelkezik, és olyan profi módon elváltoztatja a külsejét, hogy mindig egy lépés hátrányban vagyunk, és csak bottal üthetjük a nyomát…” Abban az időben úgy emlegettek, mint „Magyarország első számú közellenségét”.

Megbeszéltük Ginával, hogy csak a munkahelyi telefonján fogom keresni. Mondtam neki, hogy próbáljon meg valami lakást szerezni, ahol meghúzhatom magam egy darabig, és nyugodtan intézhetem az ügyeimet. Azt terveztem, hogy még pár balhét megcsinálok itthon, aztán disszidálok. Mivel már mindenhol kerestek, egyetlen ismerősömhöz sem mehettem.

Lementem a Duna-partra, és feltörtem egy víkendházat. Az ablakon keresztül jutottam be, aztán gondosan visszahajtottam a spalettát, és összetakarítottam az üvegszilánkokat. Egy könyvállvánnyal meg egy fűnyíróval eltorlaszoltam az ajtót, hogy ha véletlenül jönne a tulaj, felébredjek, és szét tudjam csapni a palit. De semmi ilyesmi nem történt, nyugodtan aludtam egész éjszaka.

Másnap elmentem a volt bűntársam sógorához. Mivel bármikor belefuthattam egy ellenőrzésbe, mindenféleképpen

kellett egy igazolvány. Mondtam a srácnak, hogy mi lenne, ha ideadná nekem az igazolványát, fizetek érte, ő meg bejelenti, hogy elveszett, semmi baja nem lesz ebből. Először nem nagyon akart belemenni, de a pénz megtette a hatását, megkaptam az igazolványát. Kicseréltem a fotókat, rányomtam a rendőrségi szárazbélyegzőt – én csináltam, nagyon fasza hamisítvány –, és onnantól kezdve valamilyen Zoltán lett belőlem, aki Csepelen született, és ott is lakott.

A pali valójában H.-ban élt, egy albérletben, a feleségével. Egy darabig én is ott laktam náluk, a ház melletti nyári konyhában. Mindig jól befűtötték, mire éjszaka hazaértem, meleg szoba várt, én pedig minden reggel hagytam nekik pénzt az asztalon. Mondtam, hogy senkinek ne beszéljenek rólam, főleg a feleség sógorának ne. Nemrég engedték ki a palit, első bűntényes volt, gondoltam, be lenne szarva, nehogy bűnsegédként visszavarrják a börtönbe. Nem is pofáztak, jól jött nekik a pénz.

Pár nap múlva hívtam a Ginát. Azt mondta, hogy van egy lehetőség, meg kellene beszélnünk. Másnap a belvárosban találkoztam vele. Elmesélte, talált egy szobát. Egy öreg palihoz vitt a nyolcadik kerületbe, ha jól emlékszem, a Síp utcában volt a lakás. Az öreg Pálfi úgy nyolcvan körül lehetett, valamikor bokszoló volt, de nagyon lecsúszott, mert rengeteget ivott. Azért még mindig elég nagydarab volt, és talán magasabb is nálam. Amikor megkérdeztem a Ginát, milyen kapcsolatban van vele, elmesélte, hogy a mostohaanyja, egy félcigány kurva csalta ezzel a Pálfival az apját, aki emiatt még öngyilkos is akart lenni. Kislányként a nő többször is magával vitte Ginát a légyottjaira; az öreg nagyon megszerette, többször is mondta, hogy olyan,

mintha az unokája lenne.

A Pálfi akkor egy fogatlan, malacképű csajjal élt, aki lehetett úgy 35 éves. Az öreg még mindig nagy kujon volt, amikor éppen nem volt annyira berúgva, ezt a rozzant kurvát kúrogatta. A csaj főzött neki, már amikor jutott rá pénz, mert általában elitták még az eszüket is, meg takarított. Mármint ha azt takarításnak lehet nevezni – az egész lakás nagyon dzsuvás volt. Az öregnek volt valami nyugdíja, de igazából abból élt, hogy szobáztatott. Öt-hat kurva hordta oda a kuncsaftjait, alkalmanként száz-kétszáz forintot adtak neki. Az egyik szobában egy félcigány csávó lakott a csajával. Már hónapok óta nem fizettek, ezért kirúgta őket. Nem nagyon lamentáltak, gyorsan fogták magukat, összepakoltak, és elmentek.

Az öreg nagy csibész volt, rögtön látta rajtam, hogy én olyan pucolós féle vagyok, aki kénytelen rejtőzködni, mert keresik. Mondta, hogy ő nem fog kérdezősködni, nem érdekli semmi. Megegyeztünk az árban, kivettem a szobát. Nem kért nagy összeget, három hónapot előre kifizettem. Mindennap vettem vagy hozattam nekik kaját, piát, ettől aztán még nagyobb haver lettem.

Néha Gina is följárkált hozzám, de előtte mindig megvonatoztattam. Megmondtam neki, hogy hol, melyik vonatra szálljon, meddig menjen, én pedig az állomáson vártam a motorral. Ha követték volna a zsaruk, akkor sem tudtak volna elkapni, mert olyan helyeken közlekedtem a motorral, ahova autóval nem lehetett utánam jönni. Egy terepmotorom volt, bírt az mindent, bárhol keresztülgázolt, még a sínek között, a talpfákon is elboldogult.

Később az öcsémmel is szerveztem egy találkozót a s.-i vasútállomáson. Őt is ugyanúgy megvonatoztattam, mint a Ginát – megüzentem neki, melyik vonattal jöjjön, hol szálljon le, és így tovább. A vasútállomás csak másfél kilométerre volt. Feltettem a bukósisakot, de nem kapcsoltam be. A kesztyűt bedugtam a bőrdzsekimbe, és elkezdtem húzni a gépnek. Egy piros Lada gurult előttem. Gondoltam, beelőzöm, mert nagyon lassan ment. Kitettem az indexet, adtam neki a gázt, amikor egyszer csak az a barom befordult balra. Méterekre voltam mögötte, de ahelyett, hogy gázt adott volna, befékezett, leblokkolt. Láttam azt a hülye fejét, ahogy behúzta a nyakát, szinte belesüppedt a feje a testébe. Csak markolta a kormányt, és várta, hogy belecsattanjak. Éreztem, hogy ezzel a sebességgel már nem tudok megállni. Fékeztem, megpróbáltam bedönteni a motort, és még az ütközés előtt bekanyarodni a mellékutcába, de nem sikerült. Úgy telibe vágtam a kocsi oldalát, hogy fölszálltam a levegőbe, olyan magasra, hogy egy fának az ágáig repültem. A sisakom elszállt, mert ugye nem volt becsatolva. Láttam, ahogy egy villanyoszlop közeledett felém, és azon imádkoztam, nehogy fejjel csapódjak bele és elveszítsem az eszméletem. Fegyver volt nálam, nem akartam, hogy megtalálják. Igaz, hogy csak kamu fegyver volt, amit legfeljebb valamilyen spontán rabláshoz tudtam volna használni, de így is lebuktathatott volna.

Ahogy zuhantam lefele, féloldalasan, a bal térdemmel értem el az aszfaltot. Abban a pillanatban, ahogy becsapódtam, szétnyílt a térdem, ma is hiányzik belőle egy darab. A farmerem szétszakadt, ömlött belőlem a vér, fájt mindenem. Az volt a szerencsém, hogy nem veszítettem el az eszméletemet. Gyorsan

fölugrottam, és odarohantam a Lada sofőrjéhez. A kurva anyádat, te rohadt buzi, mondtam neki, mindjárt megöllek, szétcsapom a fejedet. Az meg csak lapult, hogy jaj, bocsánat, ne haragudjon. A lehető leggyorsabban el kellett tűnnöm onnan, nem reszkírozhattam meg, hogy kijöjjenek a rendőrök, hiába volt hamis igazolványom, akkor sem akartam összetalálkozni velük.

Berohantam egy utcába, ami az állomáshoz vezetett. Megláttam az öcsémet. Szóltam neki, hogy gyere, mert baj van. Hú, mi van, baszd meg? Belecsattantam egy kocsiba, gyere gyorsan, el kell tűnnünk. Együtt szaladtunk vagy három megállót, aztán felszálltunk egy buszra. Az ablakból egy pillanatra láttam a helyszínt, a rendőrök már megérkeztek. Ott feküdt a motor, ahol hagytam, ugyanúgy ott állt az autó is, meg összeverődött egy csomó ember, akik kijöttek a csattanásra a környező kocsmákból.

Akkor még annyira nem éreztem a fájdalmat, mert még friss volt a seb, de a buszról már alig bírtam leszállni. Mondtam az öcsémnek: gyere, segítsél, felmegyünk a lakásba. Ő még nem volt a Síp utcában, addig azt sem tudta, hol dekkolok. Az utca sarkán volt valamilyen áruház, adtam neki pénzt, hogy vegyen új ruhákat. A farmerem tiszta vér volt, és a kezemből is ömlött a vér, úgyhogy kellett egy ing is, meg egy új dzseki. Az öcsém elment, és bevásárolt. Amikor megjött, mondtam neki, hogy valószínű, hogy az ujjaimat is eltörtem, mert nem bírom mozgatni a kezemet. Be kellene mennünk a balesetire, állapította meg az öcsém.

Be is mentünk. Nem akartam elárulni, hogy motorbalesetem

volt, mert tudtam, hogy egyből értesítenék a rendőrséget. Azt találtam ki, hogy majd azt mondom: gondnok vagyok, és egy villanyégőt próbáltam kicserélni a lépcsőházban, amikor eldőltem a létrával, és lezuhantam az alsó szintre.

Végre behívott a doki, látszott rajta, hogy öreg róka, lehetett vagy hetvenéves. Miközben nézegette a sérüléseimet, mondta is, hogy fiatalember, magán tisztára olyan sérülések vannak, mint amilyet egy motorbalesetnél szed össze az ember. Hú, mondom magamban, hogy vágja a dolgokat az öreg, nagyon jó lehet a szakmájában, bassza meg. De én kitartottam a mesém mellett, hogy a létrával dőltem el.

Elküldtek röntgenre, de csak a régi törést találták, a többi zúzódás volt. Igazából a lábamról nem akartam beszélni, de a doki rákérdezett: máshol nem ütötte meg magát? Miközben hezitáltam, mit mondjak, megpróbáltam felállni, és belekapaszkodtam egy műszerekkel megrakott kocsiba. Az megbillent, és a fogók meg a csipeszek lehullottak róla mindenfelé. Egy vén banya nővér elkezdett óbégatni, hogy miért borítottam fel az asztalt. Mert fáj a lábam, mondtam, megkapaszkodtam benne, ki a fasz gondolta, hogy fölbillen. Na, mi van a lábával? Mutassa csak, szólt az öreg doki. Semmi komoly, mondtam, majd kezelem magamnak. Ha így hajlik, meg menni tudok vele, akkor biztos nincs nagy baja.

Megint megröntgeneztek. Kiderült, hogy nincs eltörve, de azért lekezelték a lábamat is. Ahogy kinn vártam a papírokra, egyszer csak látom, hogy jön két motoros rendőr. Először megijedtem, hogy a sebész rám hívta őket. Már azon gondolkodtam, hogy beszaladok a vécébe, az ablakon meg

kiugrok az utcára, de aztán láttam, hogy egy másik orvosi szobába mennek be. Mint később kiderült, pont egy olyan palira hívták ki a zsarukat, aki elmondta, hogy balesete volt, de aztán meglépett.

Alig vártam, hogy megkapjam a papírjaimat, aztán piff-puff, eltűntem a kórházból.

A baleset után sokáig lábadoztam, mert nagyon sántítottam. A seb telement salakkal meg betonszemcsékkel, ezeket egyenként, szemöldökcsipesszel szedegettem ki. Az öcsém hozott fertőtlenítőszert, és naponta többször átkötöztem a térdemet. Hetekig ott dekkoltam a lakásban, nem tudtam sehova sem menni. Úgy éreztem, kárhozatra vagyok ítélve. De legalább volt egy hely, ahol meghúzhattam magam.

Amikor már látszott, hogy lassan kimozdulhatok, nekiálltam megváltoztatni a külsőmet. Borostát növesztettem, befestettem és bedaueroltattam a hajam. Akkor még nem voltam szemüveges, de csináltattam egyet, lencse helyett ablaküveget vágattam a keretbe.

Élt ott a lakásban egy kurva, akkor még fiatalkorú volt, talán 17 éves. Idomtalan, kövér, zsírfejű prosti volt, hatalmas mellekkel és brutálisan hájas hassal, seggel. Senki nem gondolta volna róla, hogy még nem múlt el tizennyolc éves. Szerintem az öreg is megbaszta néha. A csajt Emmának hívták, a stricijét Gábornak. Ez a Gábor nagy órabajnok volt, az én órámat is mindig meg akarta venni, de mondtam neki, hogy nem eladó. Egyszer két vagy három napot ott dekkolt az öregnél, valami balhé lehetett körülötte is, de nem tudom, mi volt az, ilyenkor az ember nem érdeklődik. Sokat beszélgettünk, és én viccből azt

mondtam neki, hogy milyen jó lenne papnak öltözni. Erre ő azt mondta, hogy tud reverendát szerezni. Na, most szerzett is. Vettem hozzá egy ezüstkeresztet és egy Bibliát, aranybetűkkel volt ráírva, hogy *Szent Biblia*, direkt úgy tartottam, hogy mindig jól olvasható legyen. Tartottam egy próbát egy zuglói templomban: megálltam, jött egy öregasszony, és odaköszönt nekem, hogy dicsértessék a Jézus Krisztus. Erre én mondtam neki, hogy mindörökké, ámen.

Nagyon tetszett nekem ez a papi ruha. Egyszer odarendeltem a Ginát és az öcsém csaját a Keleti mögé, a hetes busz megállójába. A Gina még nem látott így, befestett, bedauerolt hajjal, szemüveggel, reverendában, ráadásul felvettem még egy nagy, fekete kalapot is. Odamentem, megálltam mellettük. Ők meg csak beszélgettek tovább. Csak akkor ismertek fel, amikor megszólaltam. Úristen, Dodi, te vagy az?! Én, basszátok meg, feleltem. Hát hogy nézel ki?!

Az átváltozásomról azt írta a *Rendőr Újság* is, a rendőrség belső lapja, hogy „a keresett bűnöző annyira jó hamis okmányokkal rendelkezik, és olyan profi módon elváltoztatja a külsejét, hogy mindig egy lépés hátrányban vagyunk, és csak bottal üthetjük a nyomát…” Abban az időben úgy emlegettek, mint „Magyarország első számú közellenségét”.

Egyik nap azzal állt elő az öcsém, hogy van egy eladó stukker. Abban az időben, a Kádár-rendszerben, még az éjszakában sem volt senkinél éles fegyver. Rendes, frankó fegyver, kérdeztem. Persze, mondta, érdekel? Hogy a picsába ne érdekelne! És milyen fegyver ez? Mondta, hogy egy PA63-as. Akkor még a rendőrségen is ez volt rendszeresítve. Honnan van a fegyver, kérdeztem, mire

az öcsém elmesélte, hogy otthon, az utcánkban van egy kiscsávó, az lopta ki a fegyvergyárból. Mondta, hogy kiknek a gyereke, a szülei a fegyvergyárban dolgoztak. És te láttad? Persze! Rendes éles fegyver! Lőszer is van hozzá? Az nincs, de azt könnyű szerezni. Egyből eszembe jutott erre az öreg Pálfi, hogy ő majd segít nekem.

Kurva nagy bandita volt az öreg. Amikor nem tudtam kimozdulni a lakásból, elég jól összehaverkodtam vele, sokat beszélgettünk. A komolyabb témákról délelőtt, úgy délig lehetett vele beszélni, utána már nem, mert addigra totálisan leitta magát, és úgy már nem volt igazán kommunikatív. Jól éltünk, bevásároltattunk a csajával, aki főzte, sütötte nekünk a nagy kajákat. A végén már a farmeremet sem tudtam begombolni, olyan gyorsan magamra kaptam vagy nyolc-tíz kilót.

Valamelyik reggel az öreg elmesélte az életét, hogy bokszoló volt, de megjárta a frontot is, és ott aztán nem kegyelmezett senkinek. Neki mindegy volt, hogy német vagy orosz katona, mondta, ha keménykedtek vele, fejbe lőtte mindegyiket. A háborút követő nagy káoszban valamelyik kerületben kikiáltotta magát rendőrnek, és évekig ő volt kapitányságvezető. Még így, öregen is nagyon határozott, kemény pali volt, persze másképp nézett volna ki, ha nem lett volna akkora piás. Mondta, hogy a mai napig vannak rendőr haverjai, egy csomó embert ismer. Ezért gondoltam, hogy valamelyik ismerőse tud majd lőszert szerezni nekem.

Kérdeztem az öcsémet, hogy lehet hozzájutni a fegyverhez. El tudom hozni neked, mondta, csak ki kell fizetnem előbb. Odaadtam neki a pénzt, hogy hozza el, de csak abban az esetben,

ha tényleg valódi, éles fegyver.

Tényleg az volt. Hozott nekem egy PA63-ast két tárral. Megmutattam Pálfinak is a stukkert. Hú, baszd meg, mondta, mindig is tudtam, hogy nagy zsivány vagy! Nem tudnál nekem ehhez lőszert szerezni, kérdeztem. Milyen lőszer kell ebbe, kérdezett vissza. Kilenc milliméteres. Ismersz valakit? Igen, de az pénzbe fog kerülni. Gondoltam, hogy nem ingyen lesz, mondtam. Kérek vagy ötven darabot. Ötven darabot?! Mit akarsz csinálni, célba lőni?! Nem, de nem fogok minden héten külön hozatni. Van hozzá két táram, hozzanak ötven darabot.

Az öreg megszervezte, én kifizettem.

Közben megint megkérdeztem az öcsémet, hogy hogy került ehhez a gyerekhez a fegyver, de nem tudott többet, csak annyit, hogy a srác ott dolgozik a fegyvergyárban, és onnan lopta ki valahogy. Hogy pontosan hogyan, az csak később, a bíróságon, a nyomozati anyagokból derült ki. A fegyvergyár pincéjében voltak lőterek, ahol belőtték az új fegyvereket. Ezeket utána betették egy lemezszekrényes kocsiba, és lifttel vitték fel a csomagolóba. A kocsit valamilyen dilinyós csávó tologatta, aki soha nem zárta be a szekrényt. Ez a srác meg kifigyelte. Amikor a félkegyelmű otthagyta a kocsit, és felment a liftért, odaosont, és kivett belőle két PA63-ast és három darab tárat. A csomagolóban persze azonnal észrevették a hiányt, mert hát mindegyik fegyvernek volt száma. Összevissza keresték, még a vécét felújító kőművesbrigádot is azonnal kihallgatták és megmotozták. A belső vizsgálati osztályról kimentek a lakásaikra, volt nagy csődület, ezek meg ott szégyenkeztek. Minden dolgozóval végigcsinálták ugyanezt, míg végül a srác fennakadt a rostán.

Igen ám, de mikor lebukott, azonnal megnevezte, hogy kinek adta el a fegyvereket. Az egyik egy d.-i kocsmatulajdonos volt, a másik pedig az öcsém. Ő akkoriban jött ki a Holdudvarból, nyolc évet ült, pártfogói felügyeletes volt, úgyhogy azonnal lecsaptak rá a rendőrök. Bilincsbe verték, és bekerült a Tolnai Lajos utcába.

Csakhogy én erről nem tudtam semmit. Abban az időben még nem volt mobiltelefon, sima telefont sem használtunk túl gyakran. Úgy kommunikáltunk, hogy az s.-i vonatpályaudvar vécéjében leeresztettünk egy ólomsúlyokkal megrakott, bedugaszolt üveget a tartályba, abban cserélgettük az üzeneteinket. Senkinek nem tűnt fel, mert a vizet ugyanúgy le lehetett húzni, és a súlyok miatt az üveg ott maradt a tartály alján, amit aztán egy kis madzaggal húztunk fel. Amikor észrevettem, hogy a kis postaláda már jó ideje nem volt kiürítve, egyből gondoltam, hogy valami baj van. Talán figyelik őt, vagy miért nem mer erre jönni? Arra egy pillanatig sem gondoltam, hogy letartóztatták.

Egyik nap azt vettem észre, hogy elkezdett viszketni a bőröm. Először azt hittem, allergiás vagyok. Szóltam az Emmának, hogy küldje át a krapekját, beszélni akarok vele. Ez a Gábor a János Kórházban dolgozott műtőssegédként. Amikor feljött, mondtam neki, hogy hozzon már ilyen kalciuminjekciót, azt szokták adni az allergia ellen. Azt kérdezte: minek az neked? Ne kérdezősködj, csináld, amit mondtam, én meg adom érte a zsét.

Bazi nagy ampullákat hozott, meg hozott hozzá fecskendőket is. Letoltam a nadrágomat, lefertőtlenítettem a seggemet, és puff, belevágtam. Már egy egész doboz kalciumot beadogattam magamnak, de mégsem múltak a piros pöttyök a testemen, és

kurvára viszkettem. El nem tudtam képzelni, mi a lófasz az.

Végül eldöntöttem, hogy elmegyek orvoshoz, mert már annyira viszketett mindenem, hogy majdnem letéptem magamról a húst. A csepeli SZTK-ba mentem, mert az igazolványom szerint odatartoztam. Bejelentkeztem a bőrgyógyászatra, egy szimpatikus, szakállas orvoshoz kerültem. Én is szakállas voltam, lehet, ezért voltam én is szimpatikus neki. Nem reverendában, hanem rendes ruhában voltam, de akkor is a fejemen volt a nagy fekete kalap. Milyen fasza kalap, mondta az orvos, ilyet csak a westernfilmekben lehet látni! Igen, mondtam, csak azoknak föl van hajtva a karimája, ennek meg nincs. Kérdezte, mi a probléma. Nagyon viszketek, feleltem. Levetkőztem, végignézett. Mostanában aludt idegen helyen? Mondtam, hogy igen, persze. Ez igaz is volt, hiszen tényleg idegen helyen aludtam. De neki azt mondtam, hogy lenn voltam az egyik haveromnál vidéken. Na, akkor többet ne menjen oda, mert az a lakás tele van poloskákkal, mondta a doki, ezek bizony poloskacsípések. Poloska?! Hallani már hallottam róla, de fogalmam sem volt, hogy néz ki vagy mit csinál. Nézze meg a karját, mondta, itt, az ér mellett gyalogolt szépen végig a poloska, és beszúrt, puff-puff, ezek azok a piros pettyek. Adott valamilyen injekciót, meg egy tejszerű folyadékot, amivel be kellett kenni magam, hogy csillapodjon a viszketés. Még megkérdeztem, hogy néz ki ez az állat, és hogy hol keressem? A doki azt felelte, hogy ezt a fajtát ágyi poloskának hívják, és sötét helyeken, régi heverők réseiben, a szivacs és a háttámla között szokott elbújni. Ha vannak a falon képek, vagy valami poszter fölragasztva, akkor ott is meg kell nézni, mert bebújnak akár a tapéta mögé is.

Éjszaka jönnek elő, akkor táplálkoznak, szívják az ember vérét.

Na, a kurva anyját, hazafelé már vettem is két doboz Chemotoxot, majd adok én ezeknek! Fölmentem, és hát persze hogy voltak meztelen csajos poszterek a falon, meg egy nagy, tigrises tapéta is volt. Fogtam az egyiket, amelyiknek a sarka fel volt kunkorodva, és letépem…

Úristen! Mintha mákkal lett volna meghintve a fal, csak úgy nyüzsgött alatta a poloska! Nagyon megijedtem. Mondtam magamban: a picsába, innen menekülni kell, gyorsan másik lakás után kell néznem.

Reggel mondtam a Pálfinak, hogy baszod, ez a lakás tele van poloskával! Hú, ne kiabálj, mert a szomszédok meghallják, mondta erre az öreg. Pedig ha itt nálatok ennyi van, akkor már nemcsak itt van, hanem tele lehet vele az egész bérház! Jó, jó, majd kihívom ezeket a ciánosokat, felelte. Ezeket a nyomorult poloskákat csak ciánnal lehet elpusztítani. Minden élőlényt, növényt ki kell vinni a lakásból, leragasztani a nyílászárókat, aztán beengedni a ciángázt, vagy mivel dolgoznak ezek a rovarirtók. Utána órákig nem szabad bemenni a lakásba, meg alaposan ki kell szellőztetni.

Rákérdeztem az öreg kurvájánál – valamilyen Annának hívták –, hogy nem tud-e valamilyen lakást nézni nekem, mert innen mindenféleképpen el kell mennem. Mondta erre, hogy van egy ismerőse Erzsébeten. Egyik délután, amikor az öreg már beivott és beájult, elindultunk, hogy megnézzük a helyet.

Egy udvarba vitt a csaj, ahol több, nyárikonyha-szerű vityilló állt, ezeket lehetett kivenni albérletbe. Valami Klári nevű nő volt az ismerőse, aki a palijával ott lakott valamelyik házban. Azt

hazudtam, hogy kártyás vagyok, most jöttem fel vidékről, és azért a környéken keresek lakást, mert errefele vannak kártyapartnereim. Mondták, hogy van itt egy lakás, igaz, hogy most épp laknak benne, de már amúgy is ki akarja őket dobni a tulaj, mert régóta nem fizetnek. A tulaj most valahol vidéken van, de biztosítottak, hogy beajánlanak, ha megjön az öreg.

Mivel viharos gyorsasággal fogyott a pénzem, tudtam, hogy megint csinálnom kellene valamit. A postástól körülbelül háromszázezer forintot vettem el, de egyre kevesebb volt már belőle. Később megtudtam, hogy a pali is meg a főpénztárosnő is fegyelmit kapott, mert egy postás egyszerre csak százezret vihetett volna magával. Háromszázezer forint nagy pénz volt abban az időben, főleg a mostanihoz viszonyítva, de azért meggazdagodni nem tudtam belőle. Meg amikor az ember menekül, a pénz is gyorsabban megy. Mindenkinek pénzzel kell betömni a száját: észre sem veszed, és máris minden pénz kifolyt a kezeid közül. Nem véletlen az a mondás, hogy „ebül szerzett jószág ebül vész el”.

Elmentem a IX. kerületbe, ott kinéztem magamnak a Gubacsi úti postát. Egyik este loptam egy piros 1200-as Ladát. Másnap magamhoz vettem a fegyveremet, betáraztam, és bekészítettem egy összehúzható szájú vászonzsákot, hogy majd abba pakolják a pénzt. Egyszerű, jellegtelen farmeröltöny volt rajtam, amilyen bárkinek lehet. Egy kilométerre a postától felvettem egy napszemüveget, rá a régi bukósisakomat, amikor odaértem, leeresztettem a plexirostélyt is. Berontottam a postára, és elordítottam magam: fegyveres rablás! Postarablás! Senki ne mozduljon!

Gyorsan körbenéztem, hogy kik vannak benn. Volt egy nő az asztal mellett, meg egy pali, aki a belső telefonfülkében telefonált. A krapek ledermedt, és csak állt ott bambán. Mondtam neki: ereszd el azt a telefonkagylót, és gyere onnan kifele! Benyúltam érte, akkorra már ledobta a telefont, és a torkánál fogva kirántottam a fülkéből, lebasztam oda, a placcra. Nagydarab pali volt, majdnem akkora, mint én. Később, a rendőrségi jegyzőkönyvekből derült ki, hogy valami autóversenyző volt, és pont a rendőrséggel beszélt valami útvonalengedély miatt.

Rákiabáltam a pénztárosnőre, hogy dobáld ki a pénzt, a kurva anyád, és ledobtam elé a földre a zsákot. Erre a nő lebújt az asztal alá. Gyere ki onnan, te büdös ringyó, szóltam rá, azt hiszed, hogy az a forgácslap majd megvéd a golyóktól?! Hármat számolok, és ha nem jössz ki, belelövöldözök az asztalba, szétlövöm a beleidet! Fél térdre ereszkedtem, ráfogtam a pisztolyt az asztalra, és elkezdtem számolni: egy… kettő… Már bújt is ki föltartott kézzel. Mondtam neki: ne te tartsd fel a kezeidet, te dobáld kifele a pénzt, és nehogy meg merjél nyomni bármiféle riasztót! Közben az asztalnál ülő csaj sokkot kapott, és elkezdett visítani. Odaugrottam hozzá, megragadtam a kontyát, és beletettem a pisztoly csövét a szájába. Jaj, jaj, ne lőjön, két gyerekem van, sikítozott. Dehogy akarlak én megölni, feleltem, de ha nem hagyod abba az ordítást, komolyan mondom, hogy belelövök a szádba! Csak a kattanást fogod hallani, aztán vége, szétmegy a fejed, a golyó meg hátul jön ki az agyaddal együtt! Megértetted?! Úúúú, motyogta. Nem tudott beszélni, mert a szájában volt a pisztoly csöve. Most kihúzom a szádból a pisztolycsövet,

mondtam, de ha meghallok még egy hangot, tarkón lőlek azonnal! Kivettem a szájából a pisztolyt, megfogtam a nyakánál fogva, és földhöz basztam őt is. Segíts annak a köcsögnek, mondtam, pakoljátok bele a zsákba a lóvét.

Valahogy nagyon kevésnek tűnt az a pénzt. Ráordítottam a pénztárosnőre, hogy dobja ki a többit is! Azt mondta erre, hogy nincs több. Akkor vedd ki a páncélszekrényből! Ott sincs több. Mint később kiderült, átbaszott.

Amikor a pénz már a zacskóban volt, szépen kihátráltam, közben üvöltöttem, hogy ne próbáljatok semmit megnyomni meg riasztani. Kiszaladtam, beültem az autóba, kihajtottam az úttestre, és már mentem is vissza a Vágóhíd felé. A Soroksári úti vasútállomás mellett beálltam a parkoló autók közé. Résnyire lehúztam az ablakokat, hogy a nyomkereső kutyák majd véletlenül se kapjanak szagot. Kiszálltam, otthagytam a kocsit, és a sínek mellett elindultam gyalog. Amikor már elég messze voltam, felszálltam egy buszra, kimentem Erzsébetre, onnan meg vissza a Síp utcába. Bezárkóztam a szobámba, kitáraztam a fegyvert. Nagyon ideges voltam, mert nagyon kevésnek találtam a pénzt. Százvalahány ezer forint volt.

Gondoltam, valamelyik nap elmegyek, és megcsinálok egy sokkal nagyobb postát. Hogy legyen valami foganatja a fenyegetéseimnek, belelövök a mennyezetbe, vagy valakinek szétlövöm a lábát, akkor majd biztos nem fognak variálni a lóvéval.

Közben kivettem a másik lakást Erzsébeten, és hat hónapot kifizettem előre. Könnyű dolgom volt a tulajjal, a Pálfi nőjének az ismerőse, a Klári már előre beajánlott. Ez a Klári egyébként egy

gazdag cigány családnál csicskáskodott, azoknál főzött meg takarított. Eldicsekedett nekik, hogy most már én is ott lakom az udvarban, és hogy menő kártyás vagyok. Másnap meg is jelent nálam három oláhcigány, hogy szevasz, testvérem, mit szoktál játszani? Mikor mit, feleltem nekik. Hol játszol? Tudjátok, hogy ezt nem szokás kibeszélni, legyen elég az, hogy házaknál. És milyen összegben? Van, amikor egész nagy összegekben…

A kártyások között vannak olyanok, akik a végén már a házukat, a feleségüket is felteszik, ha vesztésre állnak. Igazából ez a három csávó is azért volt ott, mert le akartak húzni. Erősködtek mindenáron, hogy csapjunk össze. Gyere át hozzánk, ott is vannak pénzes emberek, ha akarsz, lehet nagyban is játszani, mondták. Azzal vágtam ki magam, hogy van egy kis saját csapatom a belvárosban, meg Budán is van egy hely, ahová járok, és sehol sem vennék jó néven, ha lepasszolnám őket.

Közben összehaverkodtam egy Röfi nevű sráccal, aki szintén az udvarban lakott. Ő is ült a Hűvösön, de nem egy időben voltunk ott, korábban nem ismertük egymást. Azt kamuztam neki, hogy betörésekért voltam bent, hülyeség is lett volna tagadni, hiszen össze voltam tetoválva. Egyszer csak kiderült, hogy ő refes, azaz rendőrségi felügyelet alatt áll. Ez az jelentette, hogy bármikor bekopoghattak hozzá a rendőrök, este tíztől reggel ötig nem hagyhatta el a lakását, nem találkozhatott bűnözőkkel. Hú, mondom, a kurva életbe, én nagyon rossz helyre jöttem, gyorsan másik lakást kell találnom, el kell tűnnöm innen. Odamentem a tulajhoz, és mondtam neki, hogy figyelj, öreg, add vissza pénzt. Ez a hónap nem érdekes, ez már nálad maradhat, de én most elmegyek, nézek egy másik lakást. Az igazi

okot nem árultam el, csak azt mondtam, hogy nagyon koszos, lepukkant a hely, ezren laknak az udvarban, és a zaj miatt nem tudok pihenni napközben. Mondta erre az öreg, hogy ő azt a pénzt már nem tudja visszaadni. Kérdeztem: hogyhogy nem tudod visszaadni?! Mert már nincs meg, felelte. Nincs? A kurva anyádat! Rögtön levertem neki egy akkora sallert, hogy beleesett az ágyba. Megfogtam a nyakát, beleszorítottam a párnába. Azonnal szedd elő a pénzt, mert kitaposom a beledet! Bevertem neki még egyet, elkezdett ordítani. Erre beszaladt a Röfi. Te mit csinálsz, Dodi? Ezt a büdös köcsögöt egyengetem, feleltem, mondtam neki, hogy elmegyek és adja vissza a pénzemet, de ő azt mondja, nem tudja visszaadni. Ne üssed, baszd meg, biztos, hogy nem tudja visszaadni! Tudod te, hogy ez hány helyre tartozik? Összevissza iszik mindenhol, aztán hol van pénze, hol nincs. Ilyenkor, amikor van, gyorsan megy, és tömi be a lyukakat, viszi vissza a tartozásait. Nem tud ez már abból egy forintot se visszaadni. De hát én hat hónapot kifizettem! Persze, kifizetted, de már nincs meg!

Ideges voltam, nem akartam hagyni, hogy kárba vesszen a pénz. Kitaláltam, hogy arra az időre majd odaviszek valakit. Mindjárt erre a hülye kurvára, az Emmára, meg a stricijére, a Gabira gondoltam. Persze, mondta a tulaj, arra az időre, amit kifizettél, ideköltözhet más is!

Elkezdtem újból lakást keresni. Kinéztem egyet az újságból Kispesten. Nagyon tetszett, meg közel volt a vasúthoz is. Egy öreg néni volt a főbérlő, ő elől lakott, a nagy házban, a kiadó lakás meg a kert hátsó részében volt, egy szépen berendezett, szoba-konyhás házikó. A néniék is ebben laktak régen, amíg fel nem

húzták a nagyobbat. Már alig látott, de nagyon kedves volt és jóindulatú. Megegyeztünk, kivettem a lakást. Éppen ott volt a fia is, aki megkért, hogy néha nézzek be a nénihez, mert rosszul szokott lenni, magas a cukra, a vérnyomása, ezernyi gyógyszert szed.

Kijárkált hozzá valami családgondozós asszony is, de elég ritkán, úgyhogy minden reggel bementem hozzá, és megkérdeztem, hozzak-e valamit a boltból. Bevásároltam neki, kiváltottam a gyógyszereit. Dicsért is a családgondozós nőnek, hogy én milyen kedves vagyok.

Az Emmáékat meg kivittem Erzsébetre, és megmutattam nekik a lakást. Mondtam nekik, hogy egy fél évig itt lakhattok ingyen, ide lehet hozni a vendégeket. Igaz, hogy nem a belváros, de az Emmának teljesen mindegy, hol basszák szét a picsáját. Intézetis lány volt, soha nem volt külön lakása sem neki, sem a Gabinak.

Csakhogy időközben történtek olyan dolgok, amikről nem tudtam. Az Emma összeszűrte a levet egy nyominger rendőrrel, aki ott kúrogatta a Tolnai Lajos utcában, és pártfogolta, nehogy begyűjtsék, és nagykorúságáig visszavigyék az intézetbe. Cserébe a csaj meg hordta neki az információkat. Egyszer épp híreket vitt ennek a zsarunak, amikor meglátta a fényképemet az asztalán. Rögtön meg is kérdezte: ki ez a krapek? Miért, ismered?! Nem, nem hiszem, csak olyan ismerős. Jól nézd meg! Tényleg nem ismered?! Nem, csak valahonnan ismerős. Tudod, ki ez? Ez a Gubacsi úti postarabló.

Akkor már így emlegettek. Állítólag még a taxisok is maguknál hordták a fényképemet, és többször viszontláttam

magam az esti híradóban is, ahol valami olyasmit mondtak be, hogy senki ne próbálja megállítani vagy föltartóztatni, mert borzasztóan erős, ráadásul éles fegyver van nála. Senkit ne tévesszen meg a jó beszélőkészsége meg az intelligens modora, mert egyik pillanatról a másikra képes embert ölni. Ma még szépen beszél, aztán a következő pillanatban leszúrja a palit, vagy lelövi. Ha valaki fölismeri, vagy tudja, hogy hol tartózkodik, értesítse azonnal a rendőrséget.

Az a kép, amit az Emma meglátott, még akkor készült, amikor kijöttem a Holdudvarból, és megcsináltattam a személyi igazolványomat. Mire megismerkedtünk, nemcsak hamis igazolvánnyal jártam, de a külsőm is teljesen megváltozott. Arra is figyeltem mindig, hogy az öltözködésem is egészen másmilyen legyen. Ha valaki elmegy mellettem az utcán, biztosan nem ismert volna meg. Igen ám, csakhogy az a féreg kurva nap mint nap találkozott velem. Így végül mégiscsak fölismert, és földobott. Amikor legközelebb ment ehhez a nyomozóhoz, megint nézegette a képet, aztán egyszer csak azt mondta: én mégiscsak tudom, ki ez a pali, de nem így hívják! Nem érdekes, hogy hogy hívják, de mit tudsz róla?! Elmondott mindent, amit tudott, és onnantól kezdve elkezdtek követni.

Egyik alkalommal rengeteg háztartási dolgot vettem Kispestre, szemetest, söprűt meg edényeket. Amikor kiszálltam a taxiból, kértem a sofőrt, hogy segítsen bevinni, egyedül öt-hat kör lett volna. A pali nagyon kikelt magából, hogy még mit nem. Már arra is gondoltam, hogy jól pofán baszom, de aztán eszembe jutott, hogy a nyakamra hozza a rendőröket. Mondtam neki, hogy ne gizdáskodjon, megfizetem, kap egy ezres borravalót.

Zúgolódott, de azért csak segített behordani a cuccokat. A végén odaadtam az ezrest, de azért még hozzátettem, hogy de nagy paraszt vagy te. Később eszembe jutott, hogy talán már az a taxis is zsaru volt.

Vettem egy másik motort, amit Erzsébeten, egy lakótelepi parkolóban dugtam el. Oda járkáltam ki, egy sporttáskába beraktam a bukósisakomat, aztán be egy taxiba, vagy villamosra, buszra szálltam, mikor hogy. De az út utolsó részét mindig gyalog tettem meg, hogy kiszúrjam, ha követnek. A zsaruk akkor még vártak az elfogásommal, mert előbb tudni akarták, hogy vannak-e bűntársaim, hol lakom, esetleg hol dugtam el a pénzt. Egy jó darabig biztos, hogy követtek. Miután letartóztattak, kiderült, hogy tudtak mind a három bázisomról, a Síp utcáról, az erzsébeti Molnár utcáról és a kispesti Magyar utcai lakásról is.

Volt egy nő Erzsébeten, talán néhány évvel volt fiatalabb nálam. Jól szituált, elvált asszony volt, az utcában lakott, hozzá is átjárt a Klári segíteni. Egyszer valamiért átjött vele, és megismerkedtünk. Nagyon bejöttünk egymásnak, úgyhogy egyre többször látogatott meg, egyre több időt töltött nálam. A Klári mondta, hogy van egy három év körüli kislánya, a palija otthagyta, egyedül laknak. Már épp elkezdtem azon gondolkodni, hogy ezt a csajt föl kéne szedni. Bíztam benne, hogy a Gina is megértené, hogy ez a nő nekem a meneküléshez kell, hogy szükség esetén el tudjak nála bújni.

Egyik nap visszamentem az erzsébeti lakásba, mert el kellett hoznom még néhány cuccomat. Ott volt épp a gádzsi is az udvarban, már egész jól összejöttünk. Egyszer csak észrevettem, hogy jön egy ronda, bibircsókos krapek hosszú ballonkabátban,

egy hasonlóan rút öregasszonnyal karba öltve. Már kétszer elvonultak a ház előtt, amikor észrevettem, hogy három házzal arrébb egyszer csak megáll egy színes, kifestett Trabant, és kiszáll belőle két fiatal, magas krapek. Azon gondolkodtam, hogy az egyik kisház mögött átugrok a falon a szomszédhoz, és lelépek, nagyon gyanús kezdett lenni a sok mozgás hirtelen.

Ez nemcsak nekem tűnt fel, hanem a nőnek is. Illetve neki először a fiatal krapekok tűntek fel, gondolom, mindenáron be akart pasizni. Egyszer csak elkiabálja magát: basszátok meg, nem figyelitek, mennyi csinos, jóképű fiatal pali járkál mostanában itt az utcában?

Ebben a pillanatban a fickók megelevenedtek. Mindenki fegyvert rántott, a ballonkabátos, az öregasszony, a két fiatal pali, és a másik ház mögül is előugrott még vagy öt-hat rendőr. Kiabáltak, hogy kezeket fel. Már nem tudtam elszaladni, beszorultam az első házba, a Kláriék lakásába. A függöny mögül láttam, hogy az egyenruhások elözönlötték az udvart. Mondták, hogy senki ne mozduljon, mindenki álljon meg ott, ahol van, tegye föl a kezét! A gádzsi még óbégatott egy kicsit, de mondták neki, hogy a kurva anyádat, feküdj le a földre. Amikor nem akart lefeküdni, az egyik rendőr odaugrott hozzá, kirúgta a lábát, és leszorította a földre. Látták, hogy tetkók vannak rajta, úgyhogy megbilincselték. A többieket a falhoz állították, és kérdezgették, hogy ki volt az a nagydarab pali, aki bement a lakásba. Mondják, hogy az csak a Zoli.

Az egyik kocsiból elővettek egy megafont, és beleugattak, hogy na, Zoltán, jöjjön elő! Körbe van véve a ház, dobja ki a fegyverét, és jöjjön ki! Láttam, hogy egy mesterlövész áll a sufni

mögött, egy másik meg a kút mögött hasal, mindketten a bejáratot vették célba. megint bekiabáltak: jöjjön elő a lakásból! Nem válaszoltam, csak törtem a fejem. Ez egy olyan kibaszott nyomortanya volt, hogy a szobának, amibe bementem, még ablaka sem volt, de ha lett volna, ott is állt volna valami puskás ember, nehogy hátul kiugorjak. Gondoltam, ők már föltérképezték a terepet, innen már nem tudok elmenekülni. A lakás egyetlen kijárata előtt már ott nyüzsögtek a rendőrök, és fegyverrel a kezükben egyre csak azt ordították, hogy jöjjön ki. Volt nálam egy köteg pénz, azt kiszedtem a tárcámból, és bedugtam a Kláriék ruhásszekrényébe. Legalább ennyi hasznuk legyen az egészből, és nekem is jobb, ha nem a zsaruk találják meg. Mondtam, hogy kijövök. Először dobja ki a fegyvert, felelték. De nincs nálam fegyver. Dobja ki a fegyverét! Mondom, hogy nincs nálam fegyver, te hülye, nem érted?! Akkor jöjjön kifelé, és tartsa előre a kezét.

Irányítottak, hogy merre menjek. Menjen a kapu felé, most forduljon balra, a kezét tartsa a levegőben! Úgy félúton megállítottak. Most pedig térdeljen le. Egy fehér nadrág volt rajtam, sehogy sem akaródzott letérdelni. Térdeljen le oda, erősködtek. Nem vagyok én disznó, nem fekszem bele neked a sárba! Erre elém ugrott egy fegyveres, rám fogta a puskáját, és mondta ő is, hogy térdelj le, a kurva anyádat! A te kurva anyádat! Ha nem fekszem bele a sárba, itt, mindenki előtt, le fogsz lőni, te hülye?

Akkor már rengeteg ember volt az utcán. Próbálták elzavarni őket, hallottam, ahogy mondták, hogy nincs itt semmi látnivaló, de ilyenkor persze mindenki kíváncsi. Egy idő után belátták a

zsaruk, hogy nem tudnak lefektetni a földre, úgyhogy mondta az egyik: tegye hátra a kezét! Mögém lopakodtak, rám ugrottak hátulról, összecsapták a kezemet, és dirr-durr, csattant is a bilincs. Hol van a fegyvered?! Milyen fegyverem, nincs nekem semmilyen fegyverem! Aztán fogtak, megfordítottak, és már vittek is az egyik kocsihoz.

A bíróságon tudtam meg, hogy utána házkutatást tartottak, és megtalálták a pénzt a szekrényben. Mindenhol a pisztolyt keresték, de hiába, az akkor már régen el volt ásva egy biztonságos helyen. Mindenkit kikérdeztek, honnan ismernek, hogy kerültem oda. Meséltek ezek összevissza mindent, hogy milyen nagy kártyás vagyok, ez volt nekik beetetve. A Klári annyit mondott csak, hogy olyan jó srác volt ez a Zoli, nem is gondoltam volna, hogy egy ilyen nagy fegyveres rabló van a közelemben.

Miután elfogtak, bevittek a Tolnai Lajos utcába. Mondtam az előadónak, hogy kár fáradoznia, mert én semmiről nem fogok beszélni. Akkor még a Deák téren volt az ORFK, onnan is átjárt két nyomozó, de nekik sem mondtam semmit. A rendőrségi fogdán tudtam meg, hogy az öcsémet letartóztatták. Az volt a vád ellene, hogy ő szerezte nekem a fegyvert, a srác, aki kilopta a fegyvergyárból, rá vallott. A zsaruk hamar elkezdték összerakni a részleteket: eltűnt egy PA63-as fegyver a gyárból, én nem sokkal korábban szöktem meg, a mi utcánkban lakott a gyerek, aki eladta az öcsémnek, majd pont egy ilyen fegyverrel történik a Gubacsi úti postarablás. A telefonfülkés csávóról kiderült, hogy volt katona, és amikor megkérdezték tőle, hogy játék fegyver vagy fegyverhez hasonló tárgy volt-e a kezemben, ő konkrétan

megnevezte, hogy egy rendőrségi pisztolyt látott, egy PA63-ast. Szóval mindent tudtak, csak épp a fegyver nem volt sehol.

A fogdában derült ki, hogy az öcsém semmit nem árult el. Még az étkezést is megtagadta, hogy őt ártatlanul hozták be, semmihez semmi köze, azonnal engedjék ki, semmilyen vallomást nem tesz. Akkor, a rendszerváltás környékén már tömni sem volt szabad az embereket. Amikor a Holdudvarból szabadult, volt vagy 110 kiló, csupa izom. Ott, a Tolnai Lajos utcában viszont tisztára csont és bőr volt.

Úgy voltam vele, hogy én ebből a balhéból már biztosan nem fogok tudni kimászni. Akkor még létezett a szigorított őrizet is – a rendszerváltás után törölték csak el –, ez orosz találmány volt, és azt jelentette, hogy aki már legalább háromszor volt büntetve, az a bűncselekményén felül kap plusz öt év őrizetet. Mocskos egy ajándék volt. A szigorítottból két évet mindenféleképpen le kellett ülni, de ha nagyon jól viselkedett az ember, ezután kiengedték, és a maradék hármat pártfogói felügyelet alatt kellett töltenie. Nekem már csak a korábbiak miatt is kinézett a szigorítottal együtt vagy 15 év, ha szerencsém van, és megúszom ennyivel. Ha az öcsémet is bevarrják, ha mást nem is tudnak rábizonyítani, csak azt, hogy ő hozta el nekem a fegyvert, odabasznak öt évet mint többszörös visszaesőnek, plusz hivatalból a szigorított őrizetet. Csóró most jött ki a börtönből, és mindjárt kap miattam tíz év börtönt. Még jó, ha csak ennyit, és nem keverik bele a postarablásokba is. Gondolkodtam, hogy tudnám ezt megakadályozni. Meg akartam menteni az öcsémet, de a büszkeségem nem engedte, hogy kitálaljak. Hiába rakták össze a zsaruk ügyesen a dolgokat, attól még nem volt meg sem a

motorom, sem a fegyver. Próbáltak persze az öcsémmel is zsarolni, de nem hagytam magam.

Sokáig törtem a fejem azon, hogy mi legyen. Az öcsém nemrég jött ki a sittről, volt egy nője, együtt vittek egy virágüzletet és egy pecsenyesütőt. Én meg most visszavarrnám tíz évre? Csak azért, mert elhozta nekem azt a stukkert, és ez a kis buzi meg elárulta? Egyszer csak elhatározásra jutottam: föladom inkább a büszkeségemet, többet ér nekem a saját vérem, a saját öcsém. Nem tagadom, ebben közrejátszott az is, hogy rám így is, úgy is várt legalább 15 év. Hogy ebből miért mennyit kapok, milyen elosztásban, az már teljesen mindegy. Mindenféleképpen el vagyok én már meszelve.

Szóltam az őrnek, hogy beszélni akarok a nyomozókkal, akik átjártak a Deák térről. Hú, csörgött, csattogott az ajtó, úgy szaladtak le értem. A zsaruk is rögtön ugrottak. Na, mi van, Dodi?! Akkor már így szólítottak. Kérdeztem tőlük: akarjátok tudni, ki a Gubacsi úti postarabló? Hogyne akarnánk tudni! Ezt kérdezzük már mióta! Ehhez el kell engedjétek az öcsémet. Ha ez megtörténik, hozhatjátok az írógépet, és beszélgetünk. Biztos? Hihetünk a szavadnak? Mondtam erre, hogy vagyok én olyan fasza gyerek, hogy ha egyszer azt mondom, úgy is lesz, de akkor nektek is állni kell a szavatokat. Mondta erre a nyomozó: rendben, idehozzuk a Pistit, és beletesszük a cipőfűzőjébe a fűzőt. Jó lesz így? Na, baszd meg! Ti azt akarjátok, hogy én meséljek, ti meg sunyiskodtok? Mi az, hogy beletesszük a cipőjébe a cipőfűzőt, hülyének néztek ti engem? Azonnali szabadulólevelet akarok látni, a kerületi ügyész lepecsételt aláírásával, és akarom látni, ahogy az öcsém sétál kifele innen.

A nyomozók váltig hajtogatták, hogy nekik ilyesmiben nincs igazán döntési jogkörük, minden az ügyésztől függ. Elmentek, engem meg visszavittek a fogdára. De alig ültem le, vittek is vissza. Már ott volt az ügyész!

Beléptem az ajtón, hát ott volt az öcsém! Alig ismertem meg. Sovány volt, nem borotválkozott, elengedte magát. Amikor hozzáléptem, nem álltak elém a nyomozók. Átölelhettem, adtam neki egy puszit. Azt mondta, hogy benn van már két hónapja. Nem baj, most mész haza. Mondtam az ügyésznek, ha a kezembe adja a papírt, amivel az öcsém szabadul, akkor hozhatják is az írógépet, elmondok mindent. Amikor az öcsém ment kifelé az ajtón, tenyérrel a hátára csaptam, menj haza a barátnődhöz, és jól dugd meg ma este a szabadulás örömére! Mikor kiment, még utánaszóltam: figyelni foglak az ablakból, látni akarlak az utcán.

És akkor elkezdtem mesélni… A lényeg az volt, hogy hiába mondja majd a kis köcsög tolvaj, hogy ő az öcsémmel kötötte meg az üzletet, az öcsém mindent tagad, én meg elviszem a balhét. Közben az öcsém meg a barátnője fogadott egy ügyvédet. Egy híres, jó ügyvéd volt, az a típus, amelyik csakis olyan ügyet vállal be, amiről tudja, hogy biztosan meg lehet nyerni. Mennyire lehet a bátyja szavainak hinni, kérdezte az ügyvéd. És ami a legfontosabb, nem fog-e visszakozni a tárgyaláson? Nem, mondta az öcsém, ha a bátyám egyszer elvállalt valamit, nem másítja meg a szavát, akkor se, ha halálra ítélik. Ez után a beszélgetés után vállalta el a pasas az ügyet.

Mindjárt az első tárgyaláson kérte az öcsém felmentését, és a bíró azonnal fel is mentette. A tolvaj persze mondta a magáét, a bíró meg föltette nekem a kérdést, hogy vajon miért ragaszkodik

az öcsém személyéhez. Azt feleltem, hogy nyilván hallotta, miket követtem el, fél bevallani, hogy tőle vettem a fegyvert, azt hiszi, kisebb lesz a bűne, ha helyettem az öcsémet nevezi meg. Nem tudom, hogy a bíró bevette-e, de igazából nem tudtak mit csinálni. Az öcsém tehát megúszta, nekem meg tényleg mindegy volt. Nyilvánvaló volt, hogy mindent el kell mondanom, ha nem akarom, hogy befussanak a „sárga csikók”. Sárga csikónak azt szokták nevezni, amikor már ül a pali valamiért, de aztán kiderül egy addig fel nem derített bűncselekménye is, ami miatt újabb ítélet születik. Na, ilyenkor szokták azt mondani, hogy „befutott egy sárga csikó”. Nagyon nem lett volna jó, ha kapok most, mondjuk tizenöt évet, két-három év múlva pedig sikerül rám verniük egy újabb balhét, és kapok a tizenöt mellé még öt, hat, vagy nyolc évet. Döntöttem, és elmondtam mindent.

21.

Akkoriban került a Karámba a Colos is, de nem a műhelybe, csak ugyanarra az emeletre, ahol én voltam. Mondta, próbáljam elintézni neki, hogy ő is odakerüljön hozzám, a bútorüzembe. Azt feleltem neki: baszd meg, én nem akarom, hogy te odagyere, mert annak nem lenne jó vége. De hát akkor meg tudnánk pattanni, válaszolta. Ez elég jó érv volt.

A Tolnai Lajos utcában a legtöbb zsaru kifejezetten csípett. Két nevet is adtak nekem: vagy úgy hívtak, hogy a Postás, vagy úgy, hogy Gubacsi. Volt köztük pár tényleg jó fej figura. Az egyik frankón azt mondta, hogy ha legközelebb megszököm, ő majd elbújtat. Óriási figura volt egyébként ez a csávó, a Badella. Volt olyan, hogy az egyik kollégájával kinyittatta a cellaajtót, csak azért, hogy láthassam, ahogy a folyosó végi irodájában egy cigány kurvát szopat. Ő ült az asztalánál, alatta meg ott térdelt a kurva.

Az már egy másik sztori, hogy azzal a zsaruval meg, aki az ajtót kinyitotta, pár évvel később találkoztam a Karámban, csak akkor már ő is elítélt volt. Egyszer csak odajött hozzám, hogy szia, Dodi, én meg kérdeztem, hogy ki vagy, mert nem emlékeztem, hogy találkoztunk volna. Erre mondta, hogy az egyik zsaru a Tolnaiból. Aztán rögtön összeszarta magát az

ijedségtől, mert tudta, hogy ha kiderül, hogy rendőr volt, akár meg is ölhetik. Mázlija volt, mert akkora volt a hangzavar, hogy nem hallotta senki, mit mondott. Kérdeztem tőle: hogy a picsába kerültél te ide. Hát, csináltunk pár betörést, felelte.

Szóval zajlott az élet a Tolnaiban. Én persze megállás nélkül azon agyaltam, hogy mindenféleképpen meg kell szöknöm. Gondolom, hasonló ötlet megfordulhatott a zsaruk fejében is, mert végig fokozottan őriztek, és zárkából zárkába rakosgattak, mint a vamzereket. Nyilván nem akarták, hogy különösebben összehaverkodjak valakivel, hogy aztán közösen próbáljunk szökni vagy esetleg túszt ejteni.

Egy délután arra ébredtem, hogy valaki a nevemet kiabálja. Ki vagy, kiabáltam vissza. Kiderült, hogy a Patai Gyurika volt az, akit még a Hűvösről ismertem. Együtt ültünk, edzettünk, amúgy hivatásos sportoló volt. Örültem neki, de még jobban örültem, amikor betették hozzám a zárkába. Kérdeztem, hogy miért van benn, erre elmesélte, hogy tök véletlenen múlt, hogy elkapták. A spanjával egy parkolóban cirkáltak, amikor megérkezett egy miniszter autója, és úgy hagyták ott a kocsit, hogy nem volt bezárva az ajtaja. Na, a hátsó ülésről kikaptak egy diplomatatáskát, és már húztak is el onnan. Igen ám, de egy ott parkoló mikrobusz sofőrje látta az egészet, és egyből hívta a rendőrséget. A Gyurika kinyitotta a diplomatatáskát, ami tele volt valutával, fonttal, márkával, schillinggel. A pénz tetején ott volt két pisztoly. Az egyik egy nagyon menő Beretta. A táskát valahova eltette, de aztán az Oktogonnál a riasztott taxisok elállták az útját, jöttek a zsaruk, és piff-puff, be is vitték a rendőrségre. A táska végül nem került elő, viszont a sofőr

tanúskodott, hogy a Gyurika meg a spanja voltak az elkövetők.

Mondtam a Gyurikának, hogy megvan a tervem a szökésre. Abból indultam ki, hogy a Gyurika tiszta izom, valódi sportoló, erre a képességére építettem. A Tolnaiban egy igen hosszú, keskeny udvaron lehetett sétálni. A szomszéd bérház falának a legalacsonyabb pontja is legalább tíz méter magasan volt, úgyhogy arrafelé lehetetlen volt szökni. Az udvar végén három-négy métert lekerítettek egy kábé 220 centiméter magas drótkerítéssel. A mögött, egy támlás széken ücsörgött egy zsaru géppisztollyal az ölében. A drótkerítésen volt egy vasból készült kapu, azon keresztül engedtek be minket a kábé harminc méter hosszú udvarra. Ott aztán szépen körbe-körbe lehetett sétálgatni.

Alaposan megfigyeltem a géppisztolyos zsarukat, és biztos voltam benne, hogy van másodállásuk. Már eleve fáradtan jöttek dolgozni, nyáron napközben is, amint leültek, már bóbiskoltak is.

Elmagyaráztam a Gyurikának: én szép lassan odasétálok a kerítéshez, aztán, amikor szembefordulok, te nekem rohansz szemből, én meg bakot tartok, és átdoblak a kerítésen. Rázuhansz a zsarura, összetörik alatta a szék, te megszerzed a géppisztolyát. Azt mondta erre a Gyurika, hogy ő nem tud a géppisztollyal bánni, még csőre sem tudja rántani. Nem is kell, feleltem neki, te csak átdobod nekem a kerítésen, majd én csőre rántom, és utána már mi diktáljuk az ütemet. Egyszerűen kivonulunk a Tolnaiból.

Megbeszéltük, hogy csinálunk egy próbát a zárkában – ott lehetett, mert legalább négy méter volt a belmagasság. Bakot tartottam, ő meg nekifutott, bele a markomba. Megdobtam, fölrepült a mennyezet felé. Na, mondtam neki, megfogtad? Hát nem láttad, kérdezett vissza. Hogy az apád faszába láttam volna,

te hülye, nekem le volt hajtva a fejem, nem láthattam, hogy meddig érsz föl! Na, várjál akkor, mondta, a vizespohárból öntsél egy kis vizet a tenyerembe. Beleöntöttem, és már ment is újra a sarokba, mondta, hogy tartsak neki bakot. Nekifutott, földobtam. Na, elérted a plafont, kérdeztem. Azt mondta erre: nézzél csak föl, és meglátod. Hát ott volt a két kis mancsának a lenyomata a mennyezeten. Hú, mondtam, sikerült megfogni a mennyezetet! Persze, sikerült elsőre is, csak azt te nem láttad.

Gyurikának kurvára tetszett a dolog, mindent be is gyakoroltunk, de mindig haladékot kért. Úgy volt vele, hogy hamarosan úgyis ejtik az ügyét, hiszen nincs ellene bizonyíték. És ha így lesz, nem akar egy szökésbe belekeveredni.

Nem sokkal később a második emeletről letettek minket egy emelettel lejjebb, és beraktak hozzánk egy harmadik gyereket is. Kitaláltam, hogy be kellene nézni a priccs alá. Be volt deszkázva faltól falig, nagy nehezen kibányásztuk a deszkát tartó csavarokat, és megláttuk, hogy lényegében egy üreg van alatta. Elkezdtük hát fúrni a falat.

Közben persze hesszeltünk meg hallgatóztunk. A börtönben annyira kiélesedik az ember hallása, hogy mindig tudja, épp merre jár, hol közlekedik az őr. Mondtam a Gyurikának, hogy locsolja a falat, mert ha megázik a malter, nem csikorog úgy, meg könnyebben is omlik széjjel. Megbeszéltük, hogy vécézéskor soha nem megyünk ki egyszerre mind a hárman, hogy lássuk, mit csinál az őr, ha bejön körülnézni. Mi a Gyurikával mindig együtt mentünk, ez a fasz, a harmadik zárkatársunk meg egyedül. De ez akkor még egyáltalán nem tűnt gyanúsnak.

Éppen kint voltunk a vécén, dumálgatunk a Gyurival, amikor egyszer csak nyílik az ajtó, és jön be ez a gyerek. Azonnal nekiestem: mi a faszért jöttél ki, te csicska geci, megmondtuk, hogy ne gyere ki, majd csak a következőnél. Ne bántsatok, mondta erre, bejött egy csomó rendőr, és kajakra kizavartak, azt mondták, hogy azonnal jöjjek én is ide, a vécébe. Hú, gondoltam, baszd meg, itt valami gond van. Hát, volt is.

Gyorsan elkezdtünk zörögni, hogy készen vagyunk, eresszenek ki bennünket. A börtönben ez úgy működött, hogy ha pisálni vagy mást kellett, csak kizörgött az ember, mire jött az őr, kikísért a vécéhez, aztán ott állt az ajtó mellett vigyázzban, és szagolta a szarszagot. Aztán amikor végeztél, visszakísért. Magamban csak szarfelvigyázóknak neveztem őket. Szóval zörögtünk, hogy készen vagyunk, az őrök meg erre visszaszóltak: ne zörögjenek, várjanak, majd kiengedjük magukat, most nem érünk rá. Na, basszák meg, ezek most biztos, hogy nálunk kutatnak. Tényleg úgy is volt, de addig dübörögtünk az ajtón, hogy végül kiengedtek. Láttuk, hogy a folyosó végén állnak vagy hárman, és az összes cuccunk ki van dobálva az ajtó elé. Kérdeztük, mégis mi a fasz van itten? Ilyenkor azonnal be szoktak támadni, de most lapítottak és nem szóltak egy büdös szót sem azon kívül, hogy nem mehetünk vissza a zárkába, át leszünk helyezve máshova.

Szerintem a zárkatársunk dobott föl bennünket, intett az őrnek, amikor mi kimentünk, vagy talán még oda is súgta neki, hogy szökni akarunk. De igazából soha nem tudtuk meg, hogy mi történt valójában. Az is előfordulhat, hogy már réges-rég lebuktunk, csak nem vettük észre. Pedig már sikerült

kiemelnünk egy téglát a falból. Kurva nehéz meló volt. Eleinte kanállal vágtuk a maltert, de aztán később szétszedtem a vécétartályt, és kivettem belőle azt a lapos vaslemezt, amelyik az úszót emelgette. Bevittem magammal a cellába, és addig csiszolgattam a kövön, amíg olyan éles nem lett, hogy embert is lehetett volna ölni vele. Igazából ezzel is rábasztunk, mert mindig benn tartottuk a priccs alatt, hogy rejtve legyen, úgyhogy most ez is elveszett.

Ezek után már nem raktak bennünket egy cellába. A Gyurit fölvitték a másodikra, engem meg leraktak a földszintre, így nem is találkoztam vele. Később hallottam, hogy tényleg megúszta a balhéját, sőt nemcsak hogy megúszta, hanem igazából ebből a táskányi pénzből csövesedett fel, és Magyarország alvilágának egyik jeles képviselője lett, ha lehet ilyet mondani.

Olyan jó haverok voltunk, hogy még az anyja címét is megadta, hogy ha sikerülne megszöknöm, dekkoljak ott, amíg ő el nem jön értem. Akkoriban már mentek ilyenek, hogy kamionban átvitték az embereket az országhatáron. Kár, hogy én erről nem tudtam, kivitettem volna magam.

A Tolnaiból aztán egyszer csak átvittek a Karámba. A Rábatex Raktáráruházban elkövetett rablásért négy évet kaptam, és úgy voltak vele, hogy mivel nemsokára beindul a többi ügy tárgyalása is, jobb helyem van Pesten. Akkor még csak azt az egy ítéletet látták, így szóba került, hogy átvisznek az IMEI-be, az Igazságügyi Megfigyelő és Elmegyógyító Intézetbe betegápolónak. Igazából az egyik ápoló szerette volna, hogy odategyenek, de aztán előkerültek a régi börtönanyagaim, és rájött, hogy egy balhés pali vagyok, úgyhogy letett a szándékáról.

Neki inkább egy első bűntényes, vagy egy szelíd, magába zárkózó, meghunyászkodó pali kellett volna, nem egy olyan terminátor, mint amilyen én vagyok. Így aztán nem oda kerültem, hanem a bútorgyárba.

Miután áthelyeztek, sokszor megtörtént, hogy mikor végigmentem a folyosón, utánam kiabáltak, hogy, a postarabló, a gubacs úti, te vagy az? Hú, baszd meg, láttunk a tévében, hogy téged mennyire kerestek! Mennyit kaptál? Abból még nincs ítéletem, feleltem, most egy betörésért kaptam négy évet.

A szereldében volt egy banda, állandóan későn jöttek, és még akkor is kellett vagy fél óra, mire rendesen összeverődtek. Utána már mentek is cigarettázni, és persze onnan is késve jöttek vissza. Egyszer csak azt mondta a művezető, hogy nincs szünet, büntetésből, mert ezek nem jöttek időben. Na, ezen kurvára berágtam. Engem aztán nem érdekel, hogy ki mikor jön, mikor nem jön, én leülök, és nekiállok reggelizni. Szarok én ezekre! Mikor jött az egyik csávó kifele, odaálltam elé, és mondtam neki: na, ide figyelj, te rohadt büdös faszszopó köcsög! Ti dohányoztok meg összevissza járkáltok mindenfelé, de én nem dohányzom, én reggelizni akarok, és olyan nincs, hogy azért ne menjek reggelizni, mert ti kimentek, és nem jöttök vissza időben. Ha még egyszer megszólal a csöngő, és nem leszel itt időben, úgy szétcsapkodom a fejed, hogy összeszarod a lábad szárát, a kurva anyádat! Megértetted, te rohadt buzi?! A csávó csak állt ott lemerevedve, meg hápogott valamit.

Ezek után egyszer csak behívott a művezető az irodájába, és megkérdezte, hogy elvállalnám-e, ha kinevezne brigádvezetőnek.

Egy kis vékony, 160 centis, hegyes orrú, szelíd, normális kis krapek volt korábban a brigádvezető, akitől nem féltek, nem tudott parancsolni sem. Mondtam, hogy elvállalom, de csak egy feltétellel. Én nem leszek besúgó. Mondja meg, hogy mi a munkám, én azt elvégzem, megkövetelem majd a rendet, de nem fogok magához bejárkálni vamzerkodni. Pont ilyen brigádvezetőre van szükségem, mondta erre.

Még mielőtt a kinevezés megtörtént volna, volt még egy sztori. Volt egy ilyen hülye, agresszív meós, ez vette át az elkészült darabokat tőlünk, leginkább szobabútorokat gyártottunk. Bútoripari technikus volt, civil ruhában járt, de hogy fegyőri rangja volt-e, azt nem tudom. Igazi tenyérbe mászó, mocsok pofája volt, mindenki úgy félt tőle, mint a tűztől, mert agresszíven rárontott az emberekre, terrorizálta őket, fogdával fenyegetőzött. Ennyi év távlatából már nem emlékszem pontosan, hogy mi volt az oka, de egyszer engem is megtalált. Beszólt nekem valamit, amire én azt válaszoltam: kapd be a faszomat! Mit mondott?! Jól hallottad, te büdös köcsög! Azt mondtam, hogy jó erősen szopjál le! Mindjárt olyat beléd rúgok, hogy fölszállsz az égig, és le sem esel, baszd meg! Mit mondott?! Na ezért én most megfenyíttetem, mindjárt elkülönítem, mondta, aztán elrohant. Közben én visszamentem dolgozni, de nemsokára jött ő is egy papírral. Azt mondta nekem: hogy hívják magát? Hirtelen ötlettől vezérelve azt mondtam neki, hogy Matuska Szilveszternek. Erre beírta a papírra, hogy Matuska Szilveszter. Mi a törzsszáma? A hasamra ütöttem, mondtam neki, hogy SB9648. Fölírta, és megint elrohant. Gondolom, hívta a készültséget, bediktálta a nevemet, a törzsszámomat, és szólt

nekik, hogy vigyenek el a fogdára. A haverom közben majd megszakadt a röhögéstől.

Egyszer csak hallom, hogy jön vissza a művezetővel, azzal, aki mondta, hogy majd kivenne brigádvezetőnek. Nagyon röhögött ő is. Próbálta elmagyarázni ennek a majomnak, hogy baszd meg, nálunk nem dolgozik Matuska Szilveszter nevű ember. Dehogynem dolgozik, baszd meg! Nem ismered a saját embereidet? Pedig itt van ez a nagy hülye melák, ez az agyontetovált garázda! Azt mondta nekem, hogy kapjam be a faszát, meg ilyesmi. Erre odakiáltottam neki – a szekrénysorok miatt nem látott –, hogy most is leszophatsz, ha idejössz. Na, hallod, most is mit mondott? Azt mondta, hogy leszophatom! Hallottad te is! Erre kiléptem a szekrények mögül. Ez az, mondta, a Matuska. Az őr meg csak tovább röhögött. Ezt nem Matuskának hívják, ez a Komáromi! Még át is baszott?! Miért mondta nekem, hogy Matuska? Na, ez is fölkerül a fegyelmi lapra!

Persze rögtön elkülönítettek. Már nem emlékszem, melyik tiszt vagy a parancsnok tartotta a fegyelmi tárgyalást, de arra igen, hogy miközben olvasta a lapot, elkezdett röhögni. Igaz az, hogy maga azt mondta annak a meósnak, hogy szopja le magát! Persze, feleltem. Miért mondott maga ilyet? Miért gondolja, hogy így beszélhet vele? Azért, mert le akart támadni az a faszkalap. Hát mit képzel ez magáról?! Örüljön, hogy nem basztam fejbe valamivel! Amikor kérdezte magától a nevét, maga azt hazudta, hogy Matuska Szilveszternek hívják? Igen, ezt mondtam neki. És tudja, hogy ki volt Matuska Szilveszter? Hogyne tudnám. A biatorbágyi hídrobbantó. A tiszt közben alig tudta elfojtani a röhögést. Maga ezt diktálta a meósok főnökének, és a meósok

főnöke beírta a papírra, hogy maga Matuska Szilveszter? Igen, mondtam, fölírta. Azt ugye tudja, hogy ez fegyelmivel jár? Tudtam. Tíz nap fogdát kaptam, leültem. Az ottani főnök is, meg mindenki jól szórakozott a történeten, a művezetőnél meg annyira bevágódtam, hogy bevitt az üzemvezetőhöz. Nahát, maga az, mondta, mi még nem találkoztunk, de már hallottam magáról egy-két dolgot. Például azt, hogy a múltkor azt a bandát is befenyítette, és hogy a főtörzs úr ki akarja magát venni brigádvezetőnek. Meg azt is hallottam, tette hozzá röhögve, hogy mi történt a meósok főnökével. Megkért, hogy meséljem el neki is ezt a Matuska-dolgot. Láttam rajta, hogy nem akar nyilvánosan röhögni, de azért a szája sarka mosolyra húzódott. Igazából senki sem szerette ott azt a meóst, mert állandóan kötözködött, és visszafogta a bútorokat, hogy ilyen hibás, meg olyan hibás, holott a bentieknek meg az lett volna az érdekük, hogy minél több szekrénysor menjen le naponta.

Végül tényleg kineveztek brigádvezetőnek.

Akkoriban került a Karámba a Colos is, de nem a műhelybe, csak ugyanarra az emeletre, ahol én voltam. Mondta, próbáljam elintézni neki, hogy ő is odakerüljön hozzám a bútorüzembe. Azt feleltem neki: baszd meg, én nem akarom, hogy te odagyere, mert annak nem lenne jó vége. De hát akkor meg tudnánk pattanni, válaszolta. Ez elég jó érv volt. Mondtam neki, hogy megpróbálom, de lehet, hogy a másik szárnyra fog kerülni. Majd meglátjuk.

Mindig volt olyan, aki szabadult vagy elszállították, és kellett helyette új dolgozó. Sokszor megkérdezte a főnök, hogy van-e valaki ismerős, valaki, akit szívesen idehoznánk dolgozni. Akkor

én fölírtam öt-hat nevet, és közéjük csempésztem a Colosét is. Odakerült az üzembe. De a körleten már nem az én zárkámba tették.

Abban az időben a legtöbb börtönben villanyzáras zárkák voltak. Azt hiszem, először a Haliban vezették be, aztán szinte az egész országban elterjedt. A kezelőpultot gebinnek hívták, és mindig középen volt, hogy a kezelő minden szárnyba belásson. Ha bemondtad a zárka számát, amibe be akartál menni, akkor ő csak megnyomta a tizenötös gombot, és már ki is csapódott az ajtó. A rendszerváltás után aztán megszüntették ezt a villanyzáras rendszert, mert igazából csak az őröknek volt jó: kényelmes volt, hogy nem kellett minden ember után hátramenniük azokon a hosszú folyosókon. Amikor jöttek föl az emberek, mindenki beállt az ajtajához, és az őrnek csak zongorázni kellett, ratatata… sokszor olyan hangja volt, mintha géppuskával lövöldöztek volna. Igen ám, de ilyenkor át is lehetett szaladni a másik zárkába a haverodhoz, de akár ki is lehetett rabolni egymást, vagy megölni valakit, hiszen nem volt ott az őr. Én a tízes zárkában laktam, de ha megálltam a nyolcasnál, és elkiabáltam magam, hogy nyolc, akkor benyomta az őr a 8-ast, és akárkihez bemehettem. Később meg is szüntették ezt a villanyzáras rendszert. Talán még az áteresztő folyosóknál működnek ilyen ajtók, de ott a kamerán keresztül úgyis látják, hogy az elítélt őrrel jön-e vagy sem, és vannak olyan helyek is, ahol kártyával működik a rendszer.

Szóval olyan már nincs, hogy az ember odaáll az ajtó elé, ordít egyet, és az kinyílik. De akkor még ilyen zárak voltak, és ki is használtuk a helyzetet. Úgy működött, hogy az ajtókeretben

volt egy furat, az ajtóban meg egy rugós csap, ami egy hüvelykujj-vastagságú, hat-hét centiméteres acélrúd volt. Volt egy ilyen bevezetője, egy csúszda, és amikor csukódott az ajtó, a rúd pedig odaért szembe a furattal, puff, egy elektromosan működő rugó azonnal bevágta a csapot a furatba. Ha kinyílt az ajtó, akkor fönt is és a kezelőpulton is kigyúlt egy lámpa, az jelezte, hogy a zárka nyitva van. Voltak bent a cellákban ilyen stokik – hokedlik –, amiknek a lábaira, hogy ne karcolják a padlót, műanyag sapkácskákat húztak. Rájöttünk, hogy ha egy ilyet lehúzunk a székről és bedugjuk abba a lyukba, ahova be kellene ugrania a csapnak, a papucskák miatt nem megy be a zárba a nyelv, és az ajtó nyitva marad. Nekem akkor már saját televízióm volt, azt néztük esténként a Colossal, aki ezzel a módszerrel járt át a másik zárkából. Igaz, hogy amikor az ajtót kinyitottuk, egy pillanatra fölgyulladt a lámpa, de olyan gyorsak voltunk, hogy szinte nem is látszott. Sokszor előfordult, hogy késő este a gebint kezelő őrök is lementek a földszintre, ott sztoriztak, kávéztak a többiekkel, nyomták az agyalágyult baromságaikat, mi meg fönt akcióztunk az emeleten. A Colos gyorsan kinyitotta az ajtót, becsukta, végiglopakodott a folyosón, nálam is gyors nyitás-csukás, megnéztük a filmet, nem is egyszer volt olyan, hogy hajnali egykor vagy később ment vissza a saját zárkájába. Aztán, ha már nem akartunk semmit, kiszedtük a műanyagokat, és úgy csináltunk, mintha mi sem történt volna.

Egy idő után persze az őrök is rájöttek, hogy mi történik esténként, és akit rajtakaptak, azonnal fogdára küldték, és „szökés-előkészület” címszóval befenyítették a palit.

Volt a Colosnak egy barátja, akit akkor én még nem

ismertem, a TMK-ban dolgozott. Észrevettük, hogy kint, az udvaron vannak csövek meg mindenféle szögvasak. Szóltunk ennek a srácnak, hogy amikor nincs ott a főnöke, az egyik csőnek a végére hegesszen már rá egy kampót, meg nyolcvan centinként ilyen kis bütyköket, vasdarabokat, aztán dobja le a többi cső közé, hogy ne vegye észre senki. Ez a TMK-s persze nem volt egy hülye gyerek, mondta is a Colosnak, hogy mi van, szökni akartok? Persze hogy szökni akarunk, válaszolta erre ő. Mire megkérdezte a srác: és nekem ebből mi az okosságom? Úgyhogy onnantól kezdve a Colos hordta le neki a cigiket, a kávét meg a teát.

Igen ám, de ez még csak a kezdet volt. Mivel brigádvezető voltam, mindenhova bejárásom volt, a raktárba is, ahol a szerszámokat meg az anyagokat tartották. Kihoztam a varrodából megmaradt anyagból vagy nyolc métert, a Colos bevitte magával a vécére, és a derekára tekerte, motozáskor úgyis csak kemény tárgyakat, vasat, meg ilyesmit kerestek az embereknél. Mindennap felhoztunk pár méter rongyot a zárkába.

Akkor már a Jojó is itt volt a Karámban, már elvégezte a gimnáziumot, és nagyon jó pozícióba került. Mivel szerszámkészítő volt a szakmája, ő lett az úgynevezett „speciál brigád” vezetője. A speciálban, mint a nevéből is kiderül, mindenféle speciális dolgokat készítettek, az égadta világon mindent. Főleg a Belügyminisztériumnak vagy a hadseregnek, de bárkinek, akinek valami egyedi kellett, legyen szó akár egy alkatrészről valamelyik parancsnok autójához, vagy bármiről. Az esztergapadtól kezdve a marógépig volt náluk minden.

Fölvettem Jojóval a kapcsolatot. Nagyon örültünk, hogy látjuk egymást, csak annak nem, hogy itt találkoztunk, és nem kint civilben. Újra átbeszéltük a dolgokat. Az anyjával történtek például nagyon nem tetszettek neki. Hogyan történhetett meg az, hogy az anyjának széttúrták a lakását, bevádolták, még perbe is fogták a megtalált cigaretta, kávé meg ital miatt. Éva néni akkor megvolt már vagy 65-70 éves, feddhetetlen múlttal rendelkezett, párttag is volt – mondjuk ez akkor már olyan sokat nem számított. Én mindent magamra is vállaltam, hogy ki tudjam őt mosni a dologból. Habár ebben a korban letöltendő börtönbüntetést már nem kapott volna, de egy év fogházat vagy börtönt két évre felfüggesztve simán adhattak volna neki. Ha tagadok, még az is előfordulhatott volna, hogy még súlyosabb bűncselekményekbe is bevarrják, például a motoros rablásba, mert az a hülye Málhás őt is belekeverte azzal, hogy elmondta: adtam a néninek két zsák fémpénzt. Ezeket újra és újra átbeszéltük a Jojóval. Mindketten fájlaltuk, de már megtörtént. Megígértem neki, mindent megteszek, hogy kimossam az anyukáját, és biztos voltam benne, hogy sikerülni is fog.

Aztán megkérdeztem tőle, hogy nem tudna-e nekem fűrészlapot szerezni, vagy zongorahúrt, bármit, amivel át tudnám vágni a rácsot. Azt mondta erre: de, simán, tudok hozni ilyen kis lombfűrész lapokat. Az kurva kicsi, nagyon hamar eltörik, mondtam neki. Mire ő: de tudok hozni sokat. Igen? Hú, azt megköszönném, nagyon jó lenne, tesóm. De azzal hogy tudok majd vágni? Kellene csinálni valamilyen keretet, mert a kezemben fogva nem tudom átvágni vele a rácsot. Csinálok én neked egy rendes kis fűrészt, mondta.

És tényleg, nagyon profin megcsinálta. A speciálban sok olyan dolgot csináltak, amivel benn, a börtönben is kereskedtek, például „miniatűröket”: ilyen háromcentis kis gumibotokat fémből, rozsdamentes acélból, bronzból vagy rézből, meg pici, másfél-két centis bilincseket, amik ugyanúgy működtek, mint a valódi, ki lehetett nyitni meg be lehetett csukni őket. Mindenféle gagyi gyűrűket is gyártottak, amit aztán a cigányok cigarettáért fölvásároltak, a beszélőn meg kiadták a hozzátartozóiknak, akik aranyként meg platinaként adták tovább őket a körúton. Még beütőjük is volt a srácoknak: az aranyba és az ezüstbe is bele tudták ütni a jelet. Nagyon jó hamisítókat, nagyon jó szakembereket választottak ki, ilyen mezei Beatlesek nem is kerültek oda, csak akiknek volt valamilyen szakmája: esztergályos, lakatos, vagy szerszámkészítő, mint a Jojó.

Az én kis fűrészem pontosan olyan volt, mint egy rendes vasfűrész, csak egész piciben kell elképzelni. Pont akkora volt, hogy be tudjon fogni egy lombfűrész lapot. Már nem is tudom, hány lapot hozott a Jojó, legalább tizenötöt. A terv az volt, hogy kifűrészeljük a rácsokat, leereszkedünk az ablakból, a TMK-s csövet nekilökjük a kerítésnek, beakasztjuk a kampót és egyszerűen fölszaladunk rajta. Igen ám, de a kerítés megvolt vagy hét méter magas. Ha a másik oldalon leugrik az ember, könnyen fölszalad a lába a nyakába. Kurva magas volt, úgyhogy kellett egy kötél, amivel a kerítésről leereszkedhetünk az utcára. A kampót meg úgy csináltam hozzá, hogy találtam egy acéldrótot az üzemben, azt többszörösen összehajtottam, egészen addig, amíg el nem érte azt a vastagságot, hogy simán elbírjon. Abban az időben még nem voltak detektoros kapuk, úgyhogy nagyjából

mindent föl tudtunk hordani az üzemből a cellákba.

Úgy nem tudtunk rendesen előkészülni, hogy a Colos az egyik, én meg a másik zárkában vagyok, viszont azt sem rizikózhattuk, hogy éjszakánként átlopakodik, mert mi van, ha idő előtt visszaül az őr a gebinhez, és akkor ott marad reggelig, mert nem tud visszaosonni a saját zárkájába. Na, ez végképp gyanús lenne. Úgyhogy inkább elintéztük a nevelővel, hogy a Colost helyezzék át a zárkámba. Most már minden egyben volt, megvolt a kis fűrészünk, ott volt a rengeteg anyag, amit fölhordtunk, és még mi is egy helyen voltunk.

Eljött a kitűzött este. Volt egy harmadik zárkatársunk is, de őt nyilván nem akartuk vinni. Úgyhogy az IMEI-ből hozattunk altatót, abból kapott egy jó nagy adagot. Ennek a csávónak igazából se kávéja, se teája nem volt soha, úgyhogy csináltam neki egy jó nagy bögre teát, ő meg még örült is, hogy milyen jó, én mennyiszer megkínálom. Ez egy ilyen kurva erős, kurva keserű tea, „narkónak” hívják, fél liter vízbe beletesznek vagy harminc filtert vagy két egész tasak teát, úgy főzik le. Sokkal durvább a hatása, mint a kávénak. Bár az is igaz, hogy lassabban szívódik fel, de az ereje sokkal tovább kitart a szervezetben. „Dobinak” is szokták nevezni, mert megdobogtatja az ember szívét. Na, mi ezt tettük tele neki gyógyszerrel. Rengeteg altató meg nyugtató volt benne, porrá törve, de meg sem érezte, mert amúgy is rettentő keserű ez a tea, hiszen cukor nélkül, minden nélkül isszák. Legalább öt nagy pohárral bevert a gyerek, aztán estére bealudt, mint az ágyú.

Először megcsináltuk a kötelet. Hosszában szétszakítottuk a lepedőket három darabra, és elkezdtük összefonni a darabokat.

Ezek jó minőségű vászonanyagok voltak, amiből munkaruhát, inget, ágyneműt varrtak. Még nem volt mosva, de újonnan is baromi erős volt, főleg így, összefonva bitang kemény kötél lett belőle, még egy autót is lehetett volna vontatni vele. Amikor ezzel készen lettünk, odaálltam az ajtóba hesszelni, a Colos meg fölment az ablakba a fölső ágyra. Két rudat kellett átvágnunk, mert ha csak egyet vettünk volna ki, azon még ő sem fért volna át. Jóval előtte már lemértük, és próbaképpen még az üzemben készítettünk is egy keretet, hogy leteszteljük, tényleg át fogunk-e majd férni, ha csak két rácsot fűrészelünk el. Próbaképp átbújtunk, kettővel már működött a dolog. Szóval a Colos fölment, és elkezdte fűrészelni az egyik rácsot.

Sokszor mondták erre az épületre, hogy már ezeréves, és hogy a rácsokat már megette a rozsda, merthogy a Karám az 1800-as években épült. Ette a fenét! Lehet, hogy kívül volt egy kis réteg, ami rozsdás volt, de ahogy belevágtunk a fűrésszel, olyan szép, fényes, kemény acél volt a belseje, hogy öröm volt nézni. A fűrészeléshez nagyon precíz kéz kell, óriási nyugalom, és nagyon finom mozdulatokkal kellett dolgozni, mert ezek a kis lapok a legkisebb feszítésnél is paff, már el is pattannak. Amikor elfáradt a Colos keze, cseréltünk: ő lejött az ajtóhoz, én meg fölmentem fűrészelni.

Egyrészt nagyon örültünk, amikor az első rudat sikerült teljesen átvágnunk, másrészt bosszankodtunk is, mert addigra már nagyon sok lapot eltörtünk. Talán annyi maradt még, hogy a második rudat is átvágjuk alul, de a fölső részhez már nem jutott fűrészlap. Megfordult a fejünkben, hogy hajnalban betapasztjuk az átvágott részt, és kérünk még a Jojótól pár darab fűrészlapot.

De végül sikerült átvágnunk a második rudat is. Az elsőnek én, a másodiknak a Colos jutott a végére. Azt mondta: na, gyere föl, most van szükség az erődre. Fölálltam az ágyra, a lábamat odatettem a falhoz, két kézzel megfogtam a rúd alját, és elkezdtem fölfele hajlítani. Amikor már volt egy bizonyos hajlása, kunkorodott fölfelé, fogtam egy törülközőt, összehajtogattam, odatettem a jobb vállam alá, két kézzel megfogtam a rudat, és elkezdtem vele felállni. Amikor szinte teljesen visszahajlott, jött a másik rúd. Fogtam, odatámasztottam a lábamat, meghúztam, alábújtam… Egyszer csak egy borzasztó nagy robaj hallatszott, csak úgy dübörgött minden! Az történt, hogy ahogy a vállammal megnyomtam az elvágott vasrudat, az a feszítéstől kiszakadt, és egy csecsemő nagyságú betondarab az alattunk lévő hullámpala tetőre zuhant. Olyat szólt, mint az amerikaiak bunkerromboló bombája. De nemcsak ez az egy esett le, utána sorban potyogtak a kisebb-nagyobb darabok. Mint a géppuska, úgy szólt! Piff, paff, dirr-durr! Nem bírta ez a régi, ócska beton, csak úgy omlott a homlokzat, hullottak a darabok.

Vége. Tudtuk, hogy itt kész, kampó. Olyan iszonyúan nagyot szólt, hogy talán még a falon az őr is hallotta. Az alattunk lévő zárkákban is elkezdtek zörögni, hogy valami zuhan vagy törik, mintha nem volna nekik mindegy. Mondtam a Colosnak: most már el se kezdjük, mert tré van. Azt a rudat már visszahajlítani sem lehetett, abból a büdös életben nem lesz egyenes. Visszahajtottam az ablakot, és megpróbáltam úgy beállítani, hogy a kivágott vasrudak takarásban legyenek, aztán gyorsan odaugrottunk az ajtóhoz, és leellenőriztük, mi a helyzet. Egyszer csak fölkapcsolódik a villany, behesszel az őr. Kész, vége, ennyi.

Egy vörös, szeplős őr volt, nem szólt egy szót sem. Mondom: na, baszod, most megbuktunk. Valahogy erre a nagy hangzavarra fölébredt a zárkatársunk is. A lépcsőházban már lehetett hallani a kiabálást meg a dübörgést, ahogy a trepninél szaladnak fel az őrök. Megálltak az ajtónk előtt, a kémlelőnyílást elhúzva leskelődtek befele. A többiek gyorsan bebújtak az ágyba, a Colos még be is takarózott, én meg föntülteműtem, nekitámasztottam a hátam a falnak, keresztbe fontam a kezem a mellemen, és vártam. Egyszer csak halljuk, hogy valaki mondja az őrnek, hogy nyissad! Nagy csattanás, kitárul az ajtó, de nem jön be senki. Ott állt a biztonsági őrparancsnok. Még a trepni túloldalán, a korlátnál is álltak. Azt kérdezte tőlem a parancsnok: hát maguk mit csinálnak itt? Mi a faszt csinálnánk, szökünk, mondtam neki. Szöknek?! Azt hitte, hogy majd tagadni fogunk. A Colos meg a másik srác még jobban a takarójuk alá bújtak, én meg csak ültem ott fönn, és nem mozdultam. Igazából én az alsó ágyon aludtam, ez itt föntöt a Colosé volt, de miután megbuktunk, már teljesen felesleges, mi több, gyávaság lett volna, hogy visszamásszak a helyemre. Kérdezte a parancsnok: hogyhogy szöknek?! Nézzen már rá az ablakra, gondolja, hogy viccből vágtuk ki a rudakat? Vagy megette a rozsda, és magától elgörbült? Azt a kurva életbe, mondta az egyik őr, ezek szöknek. És a többiekkel mi van? Kérdezze meg őket, feleltem. Erre elkezdett ordítani: keljenek már föl! A Colos kikászálódott az ágyból, mintha akkor ébredt volna, a másiknak meg még tiszta kótyagos volt a feje a gyógyszerektől. És most mit akarnak, kérdezte az őr. Hogyhogy mit akarunk? Mik a további terveik? Hogy tervezték? Hát, én azt terveztem, hogy innen szépen leereszkedem, átmászom a falon,

és megpattanok. De úgy néz ki, erről ma éjszaka már le kell hogy mondjak. Valóban úgy néz ki. De a továbbiakban mire gondol? Miért, maga mire gondol? Hogy támadni akarunk, vagy ki akarunk törni? Ott áll vagy ezer őr, mutattam ki, van értelme? Innen még a Bruce Lee sem tudna kimenni. Na, jól van, akkor megadják magukat? Persze hogy meg. Akkor jöjjön ki! Azt persze nem merte megkockáztatni, hogy szemben menjek ki, szólt, hogy tegyem hátra a kezem, és tolassak az ajtó felé. Igazából nagyon be voltak szarva. Egyszer csak odaugrottak, és piff-puff, rám baszták a bilincset, kihúztak az ajtón, és már vittek is lefele.

A Colosékat is megbilincselték, mindhármunkat levittek a fogdakörletre. Később sokan megkérdezték: hú, nem vertek meg benneteket az őrök? Verték a kurva anyjukat! Hozzánk sem mertek nyúlni! Levittek a fogdába, bezártak, és ennyi. A zárkánkat leplombálták, másnap már a szakértők vizsgálták, fotózták meg kamerázták. Elvittek kihallgatásra. Kiderült, hogy brigádvezetőként szinte mindenhez hozzáférhettem, ott volt a rengeteg kötél, vagy ötven méter a zárkában összefonva. Meg a vasmacska. A vascsőről nem tudtak. Végig azt kérdezgették, mégis hogy akartunk fölmászni a falra. Azt feleltem: ezzel a kötéllel meglasszóztam volna a lámpavasat, fölmásztam volna rajta, a túloldalon meg leugrom. Gondolja, hogy ez így működött volna, kérdezték. Persze, bólogattam. Nyilván nem mondtam meg nekik, hogy az udvaron, a fal mellett ott hever egy TMK-s vascső kampóval a végén, tele ráhegesztett bütykökkel.

Egyszer csak bejött hozzám a parancsnok. Olyan picike volt, hogy fel kellett állnia a 30-40 centi magas priccsre, hogy nagyjából szemmagasságban legyen velem. Fölállt a priccsre,

hátratette a kezét, hintáztatta magát előre-hátra. Hát, mondja, egy csomó rossz dolgot hallottam magáról. Az a jó, hogy rosszakat hall rólam, és nem jó dolgokat, mondtam, mert igencsak szégyellném magam, ha a börtönparancsnokom jókat hallana rólam. Úgyhogy ezt dicséretnek veszem, ha nem gond. Maga mindig ilyen szemtelenül beszél a vezetőséggel, meg mindenkivel? Mi volt a szemtelenség ebben? Maga azt mondta, hogy sok rosszat hallott rólam, én meg azt feleltem, hogy nekem az csak jó, amire maga azt mondja, hogy rossz. Erre azt felelte: de most jól elbaszták ám ezt a dolgot, ugye tudja? El, hiszen most nem magával kellene beszélgetnem, hanem a csajommal. Ezt kurvára elbasztuk, mondtam neki. Erre ő tovább fokozta, hogy ebből akár halálos ítélet is lehet, vagy életfogytiglan. Már mi a rákért kapnék én halálos ítéletet, kérdeztem. Úgy tudom, hogy már nemsokára nem is lesz olyan. Akkor már érződött a rendszerváltás, bár a Karámban voltak még halálraítéltek, de az igazságügyi miniszter már egyikük kivégzését sem írta alá. Mondtam is a parancsnoknak, hogy nemhogy az enyémből, de egyik halálos ítéletből sem lesz már semmi, megváltoztak a dolgok, csak maga még nem tudja, vagy legalábbis úgy csinál, mintha nem tudná. Na, jó, ha halálra nem is ítélik, azért egy életfogytot még kaphat, mert maguk megöltek egy embert! A zárkatársunkra célzott, akit bekábítottunk. Maguk annyi gyógyszert beadtak neki, hogy nem tudtuk észhez téríteni, aztán később az orvosi rendelőben megállt a szíve is.

Tudtam, hogy csak blöfföl, hiszen a srác még aznap éjszaka magához tért. Nem tudom, miért hitte azt a parancsnok, hogy ezt a baromságot meg tudja etetni velem. Mindenesetre úgy

csináltam, mintha elhinném, és nagyon meg lennék ijedve. Reszkető hangon mondtam neki: igen, tényleg meghalt? Fölemelte a hangját, még nagyobbra nyitotta a szemeit, és színpadiasan kitárta a karjait. Igen, bizony, meghalt. Maguk ezt nagyon elbaszták! Most már én is hangnemet váltottam. Meghalt? Úgy kell a büdös rohadt féregnek, dögöljön meg a rohadt retek! Na, mondja a parancsnok az őrnek, aki bejött vele, ez egy rohadt, pesti, büdös csavargó. Aztán visszafordult hozzám: menjen innen a francba, én magát levitetem a Holdudvarba. Nagyon rá fognak még baszni erre! Annyit fog ülni, mint varjú a dróton, ahogy maguk szokták mondani! Aztán kiment a cellából. Akkor láttam, hogy még két őr állt az ajtó előtt.

Arra gondoltam, ezért el sem ítélhetnek, hiszen nem szöktem meg, szökési kísérletért meg maximum fogdát kaphatok. Én azért mindig is tisztában voltam ezekkel a dolgokkal. Tartottak egy fegyelmi tárgyalást, ott elmondtuk, amit elmondtunk. Ennek a hülyének, akinek a teájába belekevertük a gyógyszert, persze nem lett semmi baja, jól kialudta magát, aztán észhez tért. A saját jól felfogott érdekében persze tagadott mindent, hogy ő semmiről semmit sem tudott, és mi is ugyanazt vallottuk: begyógyszereztük, ő nem látott, nem hallott semmit. Így aztán kivédtük őt a balhéból. A Colos kapott harminc nap fogdát, amibe beleszámították a tárgyalásig eltelt tíznapos elkülönítést is. Engem viszont nem fogdára ítéltek, hanem három hónap fegyelmezőre. Akkoriban még volt ilyen, de a rendszerváltás után ezt is megszüntették. A fegyelmezőn is sima rabruhában voltunk, de egy tízcentis, piros lap jelezte a vállunkon, hogy ránk fokozottabban kell figyelni. Egy fegyelmezősre bármiért rá

lehetett szólni, még a legkisebb fegyelmezetlenségért is, ami mondjuk egy másik rabnál nem számított volna, így nagyon gyorsan készülhetett egy újabb fegyelmi lap.

Ahogy régen a Holdudvarban, itt is külön volt az éjszakai és a nappali zárka. Az éjszakaiba kettesével osztottak be minket, de nem priccseken, hanem emeletes ágyon aludtunk. Reggel át kellett menni egy másik helyre, aminek volt egy tömör vaslemez ajtaja, és ha be akartak bennünket fenyíteni, vagy hoztak-vittek valakit, ránk zárták, hogy semmit se lássunk. A zárka közepén volt egy lebetonozott asztal, mellette két sor pad, beljebb egy vécé és egy mosdó. Lehetett cigarettázni, könyvet, újságot olvasni, írhattunk és kaphattunk levelet. Mindig voltunk legalább tízen, úgyhogy legalább nem unatkoztunk. Valamennyit azért itt, a fogdán is kellett dolgozni, mert az őr az nem takarít, nem szed szemetet. Amikor eljött az este, még a váltás előtt, hat-hét óra körül mindenkit átvittek a saját éjszakai zárkájába. Mivel csap nem volt a fogdán, mindenkinek volt egy vödre, abban vihetett be magával éjszakára ivóvizet, de akár meg is mosakodhatott vele. Minden fogdaajtó előtt volt egy vasszekrény, ott kellett átöltözni. Az ember levette a ruháját, kibújt a cipőjéből, aztán belebújt ebbe a hosszú alsóba meg egy ingbe. Mindenkinek két pokróca volt, egyet maga alá, a másikat magára terítette. Csak ezeket és a vödör vizünket vihettük be a zárkába.

De mi még így is kijátszottuk az őröket. A fogdásoknak nem lehetett cigarettázni, de én simán beadogattam nekik úgy a cigit, hogy ráragasztottam a vödrük aljára. Sokszor mondta az őr: csak tegye le oda, az ajtó elé. Mire én: csak nyissa ki, gyorsan beadom neki! Nem, nem, csak tegye le. Néha tényleg le kellett tennem, de

hála istennek, egyszer sem maradt ott egyetlen cigaretta sem, legfeljebb megnyomódott egy kicsit. Az őr meg hiába húzta végig a kezét a peremen, az aljára nézni egyszer sem jutott eszükbe. De nemcsak ilyenkor, kajaosztáskor vagy ruhacserekor is adogattam be cuccokat az embereknek.

Egyszer csak kivettek főházinak, ami azt jelentette, hogy onnantól én parancsoltam az összes fegyelmezősnek. Minden munkát, kajaosztást, ruhacserét én irányítottam. Amikor jött a fürdés ideje, szintén én engedtem ki a többieket egyenként, a többiek addig be voltak zárva. Beszóltam a csávóért, hogy gyere ki, mert fürdés van, aztán az őr mellett én segítettem a fürdőben is, olyankor adtam át a tiszta ruhát, alsóneműt. Persze ilyenkor is lapult cigaretta a zsebemben, amit akkor csúsztattam a kezükbe, amikor az őr nem figyelt oda. Esténként kitakarítottuk a folyosót, felsepertük, fölmostuk, fölsikáltuk, így mentek a napok.

Már olvastuk az újságokban, hogy megalakult az MDF, az SZDSZ, meg a Fidesz. Elkezdtem poénkodni az őrökkel. Ha lehet ezt fokozni, talán még jobban meg voltak zavarodva, hogy mit tehetnek meg, és mit nem, mint amikor elhajlítottam a rácsokat. Én meg csak ijesztgettem őket, hogy na, lesz nektek nemulass, ti is lógni fogtok a villanyoszlopon, mint 1956-ban az ávósok, fejjel lefelé akasztanak fel benneteket, aztán kinyitják a gyomrotokat, mint a disznónak, meg minden. Jönnek majd a forradalmárok, és leszámolnak majd a kommunistákkal, egytől egyig azok vagytok ti is, basszátok meg. Jön a vérbosszú, és annyi lesz nektek! Volt egy-két olyan faszkalap, amelyik teljesen beszart. Gondolja, hogy így lesz? Igyekeztek minél jobban viselkedni, jobb pofát vágni mindenhez, sőt, sok őrön meg lehetett figyelni, hogy szinte már

barátkozik. Volt köztük egy elég kemény fickó, én csak kaptafa állúnak hívtam, mert jellegzetes, kockafeje és kiugró állkapcsa volt. Ez mindig keménykedett a csávókkal, de velem tisztelettel beszélt, próbált haverkodni. Neki is mondtam: basszátok meg, rossz világ jön ám rátok. Á, legyintett, nem úgy lesz az, mint ahogy te elképzeled! Ezt gondoltátok 56-ban is, feleltem, aztán más lett a helyzet.

A szökési kísérlet miatt újra meg újra kihallgattak. Egyszer csak felvittek a parancsnoki épületbe. Nem a főnökhöz, hanem az akkori helyetteséhez. Hatalmas, melák ember volt, még nálam is magasabb. Azt próbálta kiszedni belőlem, hogyan került hozzám a fűrész. Mondtam neki, hogy na, ez az az információ, amit nem fogok magával megosztani, de azt azért lehet tudni, hogy sok minden elfér egy csomagban. Próbáltam ködösíteni a dolgokat, mert amikor minket letartóztattak, azonnal lecsaptak a Jojóra is. Kikapták a munkahelyéről, bilincsbe verték, és már vitték is a fogdába. Akkor még abszolút nem tudtam neki segíteni, mert a fegyelmi tárgyalásig el voltam különítve, ráadásul mind különböző cellákba kerültünk, a Colos is, a Jojó is, meg ez a másik hülye gyerek is, akit begyógyszereztünk. Őt mondjuk másnap már ki is engedték. Igen, folytatta a parancsnokhelyettes, de mégis, hogy tudott belekerülni az a fűrész egy csomagba? Hát, ez hadd maradjon már az én titkom. Ugye nem gondolja, hogy megosztom ezeket a bizalmas információkat az ellenségemmel? Én az ellensége vagyok? Miért, maga szerint barátok vagyunk, kérdeztem vissza. Hát, barátok azért nem, válaszolta. Na, aki nem a barátom, az az ellenségem. Maguk meg főleg, hiszen a másik oldalon állnak. Maga így

gondolja? Hát persze hogy így. Én viszont akkor is tudom, hogy ez a fűrész meg a lapok innen, bentről származnak. Meg is mondom magának, hogy honnan: a speciálból. Speciál? Mi az a speciál, kérdeztem. Ne adja már a hülyét, tudja maga azt! Én aztán nem tudom, fogalmam sincs. Azt mondja nekem, nem tudja? Pedig én még azt is megmondom, hogy ki csinálta magának.

Láttam, hogy egy karton van a kezében. Minden adatot, eseményt ilyen fényképes kartonokon rögzítettek. Ott volt az elítélt születési ideje, az anyja neve, a törzsszáma, a bűncselekménye, hogy mikor került be, mikor szabadul, mikor került át másik körletre, volt-e fegyelmi vétsége, és a többi. Fogta ezt a nyilvántartási kartont, és odabaszta elém az asztalra. Ránéztem. Hát persze hogy mindjárt megismertem: a Jojó kartonja volt.

Maga azt hiszi, hogy ő csinálta, kérdeztem, aztán rögtön hozzá is tettem, hogy ha ez így van, akkor téved. Magának ez egy nagyon jó barátja, erősködött a parancsnok. Azt nem tagadhattam le, hogy ismerem a Jojót, hiszen ezerszer láttak vele, meg biztos kikérdezték az összes vamzert is, viszont magamban már rég kitaláltam, hogy hogyan fogom megvédeni a barátomat. Na, mondtam, jól működnek az informátorai, de most mégis tévedtek. Való igaz, valamikor nagyon jó barátom volt a Jojó, de amikor a betöréseim miatt begyanúsították az anyukáját, aki most mint bűntársam szerepel a vádiratban, halálos ellenségek lettünk a Jojóval. Azt azért kihangsúlyoztam, hogy én nem haragszom rá, nem is lenne miért, és valójában neki sem volna, de ő úgy volt vele, hogy én bemocskoltam a feddhetetlen múltú

anyját, aki ráadásul párttag is volt, hogy bűnözőt csináltam abból a kedves öregasszonyból. Valahol meg is értem, hogy meggyűlölt, sajnos a barátságunknak örökre vége. Én őt hiába tisztelem még mindig a barátomként, ő elfordult tőlem, szarik a pofámra, elmondott mindenféle buzinak, meg hülye köcsögnek. Annyira hitelesen adtam elő, hogy az egészet megette a hülyéje. Másnap hallottam, hogy szólítják a Jojót, pakolja össze a cuccát, fölerésztette a parancsnok, megszüntette az elkülönítését. Ő még a fegyelmiig sem jutott el. És nemcsak a zárkájába mehetett vissza, de ez a gyökér annyira megette, amit meséltem, hogy visszahelyezte az eredeti munkakörébe is, ami ilyen esetben nem túl gyakran szokott előfordulni. Pedig az ő állása ráadásul bizalmi állás volt. Az én esetem is tanúsítja, hogy a speciálban mindent el lehetett készíteni.

Mindenesetre nagyon örültem, hogy a Jojót visszatették a helyére, és nem lett baja belőle, hogy segített nekünk.

A parancsnokhelyettessel ezután is folytattuk a remek beszélgetéseket. Egyszer csak azt mondta: magát el fogjuk szállítani. Tudja, hova fog menni? Nem, feleltem, de valószínű, hogy ezt most közölni akarja velem, mert nagyon tudálékosan mondja. Ha annyira akarja, úgyis megmondja, hova megyek. Meg is mondom magának. A Holdudvarba. A Holdudvarba? Igen, a Holdudvarba. És tudja, hogy kik vannak ott a Holdudvarban? Nem tudom, feleltem. Hát, az életfogytiglanosok! És tudja, hogy ezek az életfogytiglanosok mit csináltak? Gondolom, súlyos bűncselekményeket. Embert öltek, van, amelyik nem is egyet. Sőt, sorozatgyilkosok is vannak közöttük. Úgy csináltam, mintha nagyon kétségbe lennék esve. Tényleg? És a Holdudvarba akar

szállíttatni engem? Oda, bizony! Maga oda való! Ott aztán majd megtanulja a mórest, ha bekerül ezek közé az életfogytosok közé! Na, akkor úgy csináltam vele is, mint a főnökével, a Koltaival. Hangnemet váltottam. Tudja, hogy mit csinálok majd, ha lemegyek a Holdudvarba? Látta, hogy megváltozott az arckifejezésem. Nem, nem tudom, mondta kissé zavartan. Úgy seggbe baszom ezeket a maga által felmagasztalt életfogytosokat meg sorozatgyilkosokat, hogy bevérzik a seggük lyuka, nem győzik majd bestoppolni. Maga ilyeneket szokott csinálni, kérdezte a parancsnokhelyettes. Hát, ha nagyon felidegesítenek, akkor szoktam. Maga egy igazi szarházi, szemét disznó! Azzal kiszólt az őrnek, hogy vigyétek vissza ezt a szart a fogdába! Röhögve mentem ki az épületből.

Visszavittek a fegyelmezőbe. A Jojót már rég visszatették a helyére, a Colosnak is letelt a harminc napja. Hallottam, hogy miután kiengedték, az újonnan épült „B” objektumban helyezték el, amit az úttest alatt futó alagúton keresztül lehetett megközelíteni.

Ahogy mondtam, akkor már a demokrácia szelei fújtak. Egyszer csak a parancsnok kitalálta, hogy ő most amnesztiát gyakorol. Nem tudom, hogy milyen megfontolásból tette, talán ő is meg akarta mutatni, mekkora demokrata, hogy jó színben tűnjön föl a kollégái és a kintiek előtt, meg szerintem arra is gondolt, hogy ha esetleg valami történik, akkor ez jó pont lehet neki. Jött az őr, mondta, hogy öltözzek föl rendesen, mennem kell parancsnoki kihallgatásra. Nem értettem, mit akarnak tőlem már megint. Elítéltek, kaptam három hónap fegyelmezőt, és még csak bele sem számolták azt a tíz napot, amit kibekkeltem az

elkülönítőben. A faszom kíváncsi a parancsnokra, jelentettem ki. Nem érdekel, hogy maga kire kíváncsi, felelte az őr, a parancsnok magára kíváncsi, úgyhogy most összeszedi magát, és odamegy!

Mentem föl a parancsnokiba. Már két hónapja ültem, pontosan 30 napom volt még hátra. A parancsnok azzal kezdte: tudom, hogy magával ezelőtt nem volt probléma, maga brigádvezető volt. Aztán folytatja még ezt a hülye dumáját, míg végül oda lyukadt ki: én magának amnesztiát adok, és elengedem magának a maradék 30 napot. Mire én azt feleltem: nem kell nekem elengednie semmit sem! Hogyhogy nem kell!? Úgy, hogy nem élek vele, nincs rá igényem! Ezt nem maga dönti el, mondta a parancsnok. Dehogynem, feleltem, én nem akarok innen kimenni, majd ha lejárt az idő, kimegyek. Nekem ne adjanak amnesztiát! De maga innen mindenféleképpen ki fog menni, erősködött a parancsnok, mert ha én azt mondom, akkor maga kimegy innen. Rendben, értem, maga most kienged. De akkor ezt most úgy kell érteni, hogy a maradék harminc napot végleg elengedte nekem, vagy vissza kell majd még jönnöm valamikor? Ezt azért kérdeztem, mert egyszer a Holdudvarban volt egy olyan, hogy valamiért a fogdán ültem, talán még öt napom volt hátra, amikor egyszer csak jöttek az őrök, és szóltak, hogy szedjem össze a cuccomat. Kérdeztem, miért. Megy föl a körletre, megszakították a fogdáját, felelték. Hú de fasza, örültem. Kiengedtek, de nem a saját zárkámba tettek vissza, hanem egy üresbe vittek. Egy napig voltam ott, aztán másnap megint jöttek, hogy vonuljak vissza a fogdába. Mi a faszom ez? Hiszen kiengedtek! Ja, dehogy, csak megszakították a büntetését,

mert valakit vittek a maga helyére, aki valami olyat csinált, amiért azonnal el akarták különíteni, de tele volt a fogda. A baj ott volt, hogy nekem nem azt mondták, hogy ez csak megszakítás, hanem azt, hogy mehetek föl a körletre. Hát, mondom, basszák meg, ez kurva jó! Akkor most egy nappal hosszabbat is ülök, sokra mentem azzal az egy nappal, amikor föltettek egy zárkába.

Ez a sztori jutott eszembe, amikor a parancsnok előállt azzal, hogy kiengednek a fogdáról. Nem, nem kell visszajönnie, mondta, amnesztiát kapott, a maradék idejét végleg elengedtem. És mit kellene nekem ezért csinálom, meg kell köszönnöm? Hát, valójában igen, meg kellene. Pedig én nem köszönöm meg, mert nem kértem, nem igényeltem. De ha maguk kajakra kidobnak a fogdából, akkor ki vagyok dobva. Így néz ki egy szemtelen ember, mondta a parancsnok. Aztán ránézett az egyik kollégájára: hát, így szokták ezek meghálálni. Na, fordult vissza felém, húzza el a csíkot. Szólt az őrnek, hogy eresszenek vissza körletbe.

A fogdán összepakoltatták velem a cuccomat, és mindjárt át is vittek az alagúton ebbe az új objektumba. Bevittek egy zárkába, rámutattak egy felső ágyra, hogy az lesz az én helyem, mert ha az őr benézett a leskelődőn, így pont látott. Mondtam: a faszomba, dehogy alszom én itt! De bizony, itt alszik, mert különben mindjárt fegyelmit írok magáról, visszavitetem a fogdába, és elkülönítem! Különítsen, ki a faszt érdekel! Én ugyan fel nem mászom oda, itt alszom, szemben. Mondtam a csávónak, akié az ágy volt, hogy na, ugorjál már föl, mostantól ott alszol.

Biztos voltam benne, hogy ez olyan zárka lehet, ahol vannak

spiclik meg beépített vamzerek, talán ezért is tettek pont ide. Ebben az új épületben csak tíz-tizenkét személyes cellák voltak, de nekem mindegy volt, jól elvoltam ott is, elkezdtem tornázgatni, gyúrogatni, meg minden. Egyszer csak jöttek a haverok a raktárból, és mondták, hogy benne vagyok a holdudvari szállítmányban. Nem mondjátok?! De, igen, hétfőn visznek a Holdudvarba. Milyen sunyi köcsögök ezek, mondtam, hiszen nem is szóltak! Végül az utolsó pillanatban jött az őr, hogy szedjem össze a cuccomat, és irány a Holdudvar.

Szerintem tartottak attól, hogy megint belekezdek valamilyen akcióba, gondolták, jobb lesz, ha minél előbb megszabadulnak tőlem. Az lehetett az utolsó csepp a pohárban, amikor látták, hogy megint együtt lógunk a Colossal, együtt járunk mindenhová. Biztos azt gondolták, hogy na, ezek már megint terveznek valamit, beindult a konspiráció. Meg aztán féltek is tőlem, úgyhogy kitették a szűrömet.
A parancsnokhelyettes egyébként is megmondta, hogy szerinte a gyilkosok és az életfogytosok között van a helyem. Annyira hülye volt, hogy meg sem nézte az anyagomat, és úgy próbált engem a Holdudvarral ijesztgetni. Nem is tudta ez a buzi, hogy legutóbb onnan szabadultam, tehát úgy ismerem a Holdudvart, mint a kisujjamat.

22.

Emlékszem, tél volt már, odakinn hűvös, de a zárkában fasza meleg volt meg jó hangulat, a rádióban kellemes zene szólt. Mondtam a Gyurinak: hoztam valamit a kórházból, tesóm. Mit gondolsz, mi lehet az? Tudta, hogy onnan hozom a gyógyszereket, úgyhogy mondott egy csomó dolgot, mindenféle vitaminokat, gyúrós cuccokat. Nem, nem fogod kitalálni, mondtam. Benyúltam a zsebembe, és szépen óvatosan kivettem a cicát.

Levittek a Holdudvarba. Már mindenkit ismertem ott, az őröket és az elítélteket is. Betettek egy zárkába. Rögtön meg is jelent egy régi haverom, egy csepeli srác, aki még valamikor az idősebbik nővéremmel, a Babival kavart. Igazi nagymenő lett, elég nagy szava volt a körleten. Először meg sem ismertem. Utoljára gyerekkoromban találkoztam vele. Egyszer csak hátulról a vállamra tette a kezét, és mondta: Dodi, nem akarsz a mi zárkánkba kerülni? Hát persze hogy akarok, de ki vagy te?! Akkor mondta el, hogy ki ő. Aztán ment is a nevelőhöz, és piccs-paccs, egy perc alatt elintézte, hogy áttegyenek.

Egy hatszemélyes zárkájuk volt, az ott aránylag kicsinek számított. Közvetlenül a szállító zárka mellett, az első emeleten volt. A számát soha nem felejtem el, az 55-ös. Mindig úgy mondtuk, a dupla ötös.

Elkezdtem kérdezősködni, hogy mi merre hány méter. Mondták, hogy nemsokára elvisznek a munkába állító bizottság elé. Mindenki ott köt ki, aki megérkezik. Mondtam nekik, hogy én itt nem fogok dolgozni, ne is álmodjanak ilyenről. A munka nekem csak olyan szempontból lett volna jó, ha kimehetek a zárkából, megnézhetem a különböző helyeket, az udvart, az épületeket, felmérem a terepet, hogyan tudnék megszökni.

Időközben megkaptam az ítéletet a postarablásokért meg a szökésért is, összesen tizenkét évet. Aztán ott volt még az a négy évem is, amit a Rábatex Raktáráruházért adtak. Akkor jött az egynyolcad, ez egy ilyen általános amnesztia volt, hogy leveszik az ítélet egynyolcadát, de csak úgy, hogy három évre felfüggesztik, és ha bármilyen bűncselekményt elkövetsz közben, visszaadják. Ekkora baromságot még életemben nem hallottam! Nagyon szűkmarkúan bántak mindennel ezek a buzi politikusok! Adtak is, meg nem is, volt is a királynak ruhája, meg nem is. Aki látta, látta, aki nem látta, nem látta.

Ezzel az amnesztiával akkoriban egymás után mentek el az emberek. Ahogy kimondták, hogy mostantól érvényes az egynyolcad, rögtön átvizsgálták az összes elítélt anyagát. Volt, aki azonnal szabadult, mert már olyan kevés volt neki hátra. Más börtönökből is ugyanígy hazamentek az emberek, sőt, az ilyen kisebb ítéletes helyekről, mint a Karám, a Hűvös vagy a Rév, ahol két-három éves ítéltekkel voltak, még többen szabadultak. Legutoljára azokat engedték el, akiknek kedvezményt adtak. Például ha egy fegyházas az egyötödös kedvezményével már belecsúszott az amnesztiába, rögtön meg kellett tartani a kedvezménytárgyalást, és ha megkapta, azonnali szabaduló lett.

A Hűvösből is rengetegen elmentek, úgyhogy egyszer csak megjelentek a Holdudvarban az „emberkereskedők”. Ezek valójában a Hűvös üzemvezetői voltak, és zárkáról zárkára járva kérdezgették az elítélteket, hogy ki akar átmenni a Hűvösbe. Kellett az ember, nem működtek rendesen az üzemek. Először hozzánk, a nem dolgozó körletre jöttek. Az egyik pali, aki már ismert engem, ki is szúrt egyből: á, Komáromi, maga itt van?! Nem lenne kedve visszajönni a Hűvösbe? A zárt körleten, egy zárkában ültem egész nap, csak fürödni meg sétára mehettem ki. Mondtam neki, hogy szívesen visszamennék, de csak akkor, ha visszatesznek főszabásznak. Ugye tudja, zászlós úr, hogy a Hűvösben öt vagy hat évig főszabász voltam, kérdeztem. Persze hogy tudom! Jó, akkor visszavisszük.

Fölírták a nevemet, megyek én is vissza. Sokan azért nem akartak átmenni, mert nem volt jó híre a Hűvösnek. Azt beszélték, hogy ott nagyon szar a kaja, meg kicsik a zárkák. A Holdudvarban azért a börtönökhöz képest aránylag jó kaja volt, meg hát ezek az emberek a nagyobb társaságot kedvelték, szerettek bulizni, kártyázni, dolgozni viszont egyáltalán nem akartak. Összesen talán tizenheten jelentkeztünk, és már benne is voltunk a hétfői szállításban.

Igazából nem is volt olyan régen, hogy én eljöttem onnan. Az őrök kilencven százalékát ismertem, de azért ők is cserélődtek, néhányan nyugdíjba mentek, de voltak olyanok is, akik kiugrottak, mert nem bírták a sok stresszt. Az új őrök még csak a tévéből ismertek, de közöttük is volt néhány, akivel egész jól összebarátkoztam. Volt egy, akit úgy hívtunk, hogy Náci, mert szőke volt, kék szemű, és sokszor lekapta a tányérsapkáját, amit

aztán a hóna alá csapott, és úgy vonult. Nagyon csíptük ezt a csávót. Nagyon intelligens, jópofa, segítőkész krapek volt, de még nagyon fiatal, huszonvalahány éves lehetett akkor. A körletparancsnokot Tiszának hívták, ő a másik körletparancsnokkal ellentétben szintén egy elég humánus pali volt. Bejött hozzánk a szállítózárkába, és elmondta, hogy amíg el nem helyeznek bennünket, itt maradunk, innen megyünk majd az orvosi vizsgálatra, papírokat elintézni, letéti cuccokat leadni. Azokat a holmikat, amiket nem vihettünk be, például a civil ruháinkat, leplombált zsákokban áthoztuk a másik börtönből, és most letétbe kellett helyezni. A rendszerváltás után már engedélyezték a karórát, de addig is, ha az embernek aranylánca, gyűrűje vagy bármilyen értéke volt, az őrök egy lezárt borítékba tették, ez volt az értékletét. Ide kerültek az iratok, a kulcsok és a pénz is.

Azt mondta nekem a Tisza: nahát, visszakerült. Igen, feleltem, mert amikor jöttek az emberkereskedők, jelentkeztem. Biztosan tudja, hogy én itt főszabászként dolgoztam. Persze, tudom. De közben jól összeszedte magát, jó nagy büntetése lett! Remélem, itt nem lesz baj, tette még hozzá. Nézze, én nem keresem a bajt, de mások se keressék. Ez mindenkire vonatkozik, az őrökre is. Én nem kötök bele senkibe, de ha valaki belém köt, az utamban áll, én azt hazavágom, kinyírom, megölöm, nem érdekel, ki az. Hát, remélem, itt erre nem kerül sor, nem fog ilyenre vetemedni. Erre annyit feleltem: megmondom őszintén, ez igazából nem rajtam szokott múlni. Ezzel be is fejeztük a beszélgetést.

Fölkerültem a körletre, mentem a munkába állító bizottság elé. Bementem, ezek összevissza sugdolóztak, aztán azt mondták:

varroda. Mi az, hogy varroda? Azt kellett volna mondaniuk, hogy szabászat! Nem érti? Azt mondtam, varroda. Úgy érti, hogy üljek le a varrógép elé, és varrjak? Igen, pontosan. Szó sem lehet róla, mondtam a fickónak. Hogy képzeli, hogy szó sem lehet róla? Akkor minek jött el a Holdudvarból? Azért, mert nekem azt ígérték, hogy visszatesznek főszabásznak. Én erre a munkára jelentkeztem. Ha nem az lesz, amit ígértek, akkor én itt semmilyen munkát nem veszek fel.

A helyi börtönorvos, aki valami őrnagy volt, ránézett zászlósra, aki toborozni volt a Holdudvarban, és akire mutattam, hogy megígérte. Akkor ingerülten fölugrott az orvos. Odafordult ehhez a gyökérhez: megígérted neki, vagy nem ígérted meg? Megígértem, mondta. Hát, akkor tegyétek oda vissza, ha egyszer úgy hoztátok el a Holdudvarból, hogy megígértétek neki. Vagy hiányzik nektek a balhé? Ott előttem üvöltött. Aztán a munkába állítási bizottság elnöke mondta, hogy jól van, akkor visszatesszük a szabászatba, elmehet. Elkezdtem dolgozni a szabászatban. Még mindig itt volt az a büdös Purczeld, akiről meséltem, hogy a kis Orgovány gyomron szúrta magát miatta. Engem pont az ő műszakjába tettek, de akkor már ez sem érdekelt. Korábban sem, de most aztán már végképp nem. Mondtam magamban: ezek úgyis tudják, hogy ha egyszer valaki belém köt, akkor az fej nélküli lovas lesz. Befenyítem, szétcsapkodom a fejét egy vascsővel, aztán mehet a kurva anyjába. Gondolom, ezt a Purczeldet is kioktathatták, meg látta is a tévében a dolgokat, úgyhogy azt sem tudta, melyik lábára álljon. Tényleg nem mondhatok rá rosszat, olyan intelligensen próbált velem viselkedni, hogy még a többi őrt is lekörözte. Az a

rossz tulajdonsága azért megmaradt neki, hogy állandóan rágott valamit, kekszet, rágót, almát. Ugyanúgy ült most is az asztalnál, nézte az embereket, mindenkivel kötözködött, hozzám viszont egy rossz szót nem szólt, mindig elegánsan beszélt velem. Még azt is el tudtam intézni nála, hogy a spanomat, a Jáki Gyurit odavegye a kiadóraktárba írnoknak.

A zárkák eredetileg négyszemélyesnek készültek, de a nyolcvanas években ötszemélyeset csináltak belőlük, úgy, hogy az egyik dupla ágyra föltettek még egy harmadikat is, alig lehetett oda fölmászni. Úgy feküdt benne az ember, mint egy lapjára fordított zsilettpenge, ha csak felemelte a fejét, már bevágta a mennyezetbe. Most viszont csak két kis szimpla ágy volt a szobában, olyan kevesen lettek a Hűvösben az amnesztia után. Mi a Gyurival laktunk egy cellában, de ő a varrodában dolgozott. Tudtam, hogy egy értelmes, normális krapek, mondtam is neki, hogy tesóm, én megmenekítelek a varrógéptől, van nálunk egy raktár, berakatlak oda raktárosnak. El tudnád intézni, Dodi, kérdezte. Hát hogyne tudnám! Majd megmondom a vezetőségnek, hogy te kellesz oda. Annyiban lesz csak nehéz, hogy pont a Purczeld lesz a közvetlen főnököd. Erre azt mondta a Gyuri: az nem baj, mert eléggé csíp engem. Ezen azért sem csodálkoztam, mert egy szimpatikus, jó dumás, jó megjelenésű krapek volt, és ilyen azért kevés van a sok hülye tirpák között. Pont ez szólt mellette, mert ugye a raktárba nem lehet betenni egy analfabétát. Ott anyagokkal kell számolni, minden tételt darabszámra oda-vissza kell tudni, hogy miből, hova mennyi megy. Egy raktárosnak nagyon jó feje kellett, hogy legyen, nem lehetett szeleburdi meg feledékeny.

Miután beajánlottam a Gyurit, szépen kivették a varrodából, és odakerült hozzánk. A raktár egy légtérben volt a szabászattal, így lényegében már munka közben is együtt voltunk, meg együtt is kajáltunk.

Egyik nap meghirdettek egy olyat, hogy a parancsnok valamilyen beszélgetős fórumot akar rendezni. Az őröknél lehetett rá jelentkezni, és mondták, hogy föl is lehet majd szólalni. Amire lehet, arra azonnal megkapjuk a választ, amire meg nem, arról csak később döntenek, hogy engedélyezik-e, és ha igen, milyen formában. Gondoltam, na, ezekből is kijött a demokrata, most már ilyen joga is van az elítéltnek, hogy nyilvánosan kérdéseket tegyen fel a parancsnoknak? Mondták, hogy másnap, szombaton lesz a fórum a kultúrteremben, úgyhogy gyorsan összeírtam egy papírra a dolgokat, hogy mi az, amit meg szeretnénk valósítani. Másnap átvonultunk. Elöl, néhány összetolt asztal mögött ült a vezetőség. Középen a parancsnok, körülötte a parancsnokhelyettes, a főnevelők, a biztonsági tisztek. Egy csomó őr is állt a biztonság kedvéért végig a fal mellett. Akkor már a Pápai volt a parancsnok. Míg én előretolakodtam, a többiek igyekeztek minél hátrébb húzódni. Rögtön az első sorba ültem, hogy engem vegyenek észre először, ha fölteszem a kezem. A parancsnok azzal kezdte, hogy újabban milyen más szelek fújnak, és ezért ő úgy gondolta, hogy meghallgatja, van-e valami észrevételünk vagy kérésünk. Aki úgy gondolja, álljon föl, mondja a nevét, és akkor lehet beszélni. Azt is hozzátette, hogy ezt most rögzítjük. Ez is új volt, mert ilyen, hogy hangrögzítés, eddig sohasem volt a börtönben. Azonnal fölcsaptam a kezem. Hoppá, mondta a parancsnok, itt van a

Komáromi, már jelentkezik is. Szólt az őrnek, hogy adják oda nekem a mikrofont. Hoztak egy állványos mikrofont, és letették elém. Belenéztem a kis jegyzettömbömbe, és elkezdtem beszélni. Az első pont az volt, hogy engedélyezzék a civil törülközőt, ne kelljen azt a redvás, mocskos BV-s törülközőt használni, ami kicsi, durva, és akkora, mint egy zsebkendő, még a hátamon sem tudom keresztbe tenni, nem tudok megtörülközni vele, mert nem ér körbe. Aztán kérvényeztem a civil cipők használatát is. Mondtam a karórát is, hogy hordhassuk, meg hogy adjanak kártyát, hadd kártyázzunk, és lehessen vásárolni is. Nagyon sok apró, hétköznapi igényt felsoroltam.

A Pápai azzal kezdte a választ, hogy maga nyitott kapukat dönget nálam, ezek közül a legtöbb dologra már most azt mondhatom, hogy mehet. Ilyen volt az óra, a civil törülköző, a civil póló, a kártya. Egypár dologra viszont majd visszatérünk, a vezetőség közösen határoz erről, és ki lesz függesztve a faliújságra, mit engedtünk meg.

A következő indítványom az volt, hogy csináljunk egy ilyen önkormányzat-szerűséget, hadd válasszunk vezetőket, akik elmehetnek a parancsnokhoz, és elmondhatják az észrevételeiket. Mert itt van rengeteg olyan ember, aki tudna beszélni, de fél, aki meg nem fél, az nem tud beszélni. Ezért kellenének olyanok, akik elmondják helyettük. Hát igen, mondta a Pápai, beszélhetünk róla, hogy kineveznek egy ilyen embert… például itt van maga. Én mondjuk nem magamra gondoltam, de ezt nem én döntöm el, legyen ebben is demokrácia, ha a többség megszavazza, vállalom. Miután befejeztem, feltette a parancsnok a kérdést, hogy na, kinek van még észrevétele. Ketten vagy

hárman nyújtották a kezüket. Az előbb még vagy húsz kezet láttam a levegőben, mondta erre a Pápai. Igen, de a Komáromi szinte mindent elmondott, amiről mi is beszélni akartunk.

Mikor jöttünk kifelé, mindenhonnan gratuláltak a csávók. Na, baszd meg, ez kell, én rögtön rád szavazok, mondták. Én is, én is! Mindenki azt hajtogatta, hogy legyek én a vezető. Ha majd tényleg lesz ilyen, szavazáskor tegyétek rám a voksotokat, feleltem nekik, és akkor nagyon szívesen odaállok eléjük. Dicsértek az őrök is, köztük a kis Náci is, hogy na, végre, ez kellett ide, egy határozott ember.

A tenyeremben volt az egész Hűvös, mindenre emlékeztem. Tudtam, hol vannak a műhelyek, mit hogyan kell felcsempészni. A körleten is hamar átvettem a hatalmat, irányítottam az ottani háziakat. Azt nem akartam, hogy engem is kivegyenek házinak, mert nem volt már kedvem futkosni, abból nekem elég volt. Inkább edzegettem, csináltam a dolgaimat. A főházi, a Kacsa amúgy is velem dolgozott a szabászatban, az embereitől mindig dupla kaját kaptam, és ha maradt, engem kérdeztek először, hogy kérek-e még. A leghátsó zárkában laktam, de egy idő után szóltak az őrök, hogy inkább költözzek előre, ne kelljen annyit szaladgálniuk miattam a háziaknak. Lehet, hogy ez csak trükk volt, mert így az én zárkám volt a kerítéshez a legközelebb, és gondolták, így még véletlenül sem jut majd eszembe, hogy onnan esetleg meg lehetne pattanni.

De azért én is beláttam, hogy úgy egyszerűbb nekik. Eredetileg azért mentem hátra, mert gondoltam, ha elvonulok a halál faszára, legalább ki tudom magamnak nyitni a zárkát. A lakatosok csináltak nekem egy olyan kis kulcsot, ami nemcsak az

ajtózárat, hanem fölül a kutyákat is kinyitotta, bár azokat amúgy is csak éjszakára zárták be. Belülről ököllel odabasztam egy jó nagyot a tátikának, kitágítottam a riglit, utána meg már csak ki kellett dugnom a kezem, kinyúlni a kulccsal, beledugni a zárba, puff, elfordítottam, és már nyílt is az ajtó, kinn voltam a folyosón. Fölvágtam a nadrágom derekánál a korcot, beletettem ezt a kis kulcsot, és ha valakihez be akartam menni, hogy dumáljak vele, elhozzak vagy beadjak valamit, esetleg hogy megverjem az illetőt, vagy akár kiengedjem, vittem magammal. Ha épp nem volt rá szükségem, egy mágnessel föltapasztottam az ágy keretére a szögvas alá. Ha jöttek is hippizni az őrök – azt hívtuk így, amikor széttúrták a zárkát, kutakodtak mindenhol, fölemelték meg összenyomkodták a matracot, hogy nincs-e benne éles tárgy, kés, fűrészlap, benézegettek a szekrényekbe, az ágy alá, ide-oda, nincs-e eldugva ez-az –, az volt a maximum, hogy benéztek az ágy alá, de az egyik verébnek sem jutott eszébe, hogy végighúzza a kezét a szögvas hajlatában, nincs-e felragasztva valami.

Újra belevágtam az üzletelésbe. A rendszerváltás után már a Hűvösben is engedélyezték a kávét és a teát. Azzal meg cigarettával üzleteltem, uzsorakamatra. Nálam szinte mindent meg lehetett kapni, még elemet is árultam. Ezeket már simán megengedték. Lehetett persze nálam bélyeget, képeslapot, borítékot is venni. Mindenre föl voltam készülve, borzasztó mennyiségű áru fordult meg a kezem alatt. Ismertem az üzemeket, mi hol van. Még egy súlyzókészletet is legyártattam magamnak, rendesen esztergálták hozzá a tárcsákat. Olyan gyönyörű lett, hogy az egyik őr bejött megkérdezni, hogy

megnézheti-e. Mikor meglátta, fölkiáltott, hogy hú, bassza meg, ez kurva profin meg van csinálva! Még a súlyozónak a nyelét is rendesen berecézték, húzott köracélból, frissen volt esztergálva. Kurva jól nézett ki. Ezeket üzletben is lehetne árulni, ámuldozott az őr, ezt hol… itt csináltatta?! Persze, hol máshol? Bassza meg, ha ki tudnám vinni, én is gyártatnék egyet magamnak otthonra. Elkezdtünk beszélgetni, és elmondta, hogy ő még csak amatőr, de azért csinálgat már ezt-azt. Azokból, amiket mesélt, láttam, hogy édeskeveset ért hozzá. Elmagyaráztam neki, hogy milyen izomcsoporthoz milyen gyakorlatokat lehet csinálni, hogy minek mi a hátulütője, miért nem szabad így vagy úgy csinálni, magyaráztam neki a táplálkozásról, hiszen egy body builder számára a súlyzó igazából csak 20-30 százalék, a többi a táplálkozásról szól, miden testépítőnek valójában élelmiszer-ipari vegyésznek is kell lennie. Beszéltem neki a fehérjékről, az aminosavakról, hogy mik azok az esszenciális anyagok amiket a szervezetünk nem tud magától előállítani, és ezért mesterségesen kell bevinni őket, hogy ezek közül is melyik igazán fontos, a mikro- és a makroelemekről, aztán a vitaminokról, a zsírban és a vízben oldódó fajtákról. Bassza meg, maga ennyire ért hozzá, kérdezte erre. Az én életemnek fontos része a testépítés, a táplálkozás, feleltem, az orvostudomány is kurvára érdekel, igaz, hogy csak alapfokon, az anatómia, az emberi test, mi hogyan működik, mit hogyan emésztünk, mi hogy bomlik le.

Ez a pali innentől kezdve folyamatosan rájárt a nyakamra, ott tanítottam, magyaráztam neki a dolgokat. Egyre jobban kezdte érdekelni, mondta is, hogy bassza meg, ha maga most kint lenne,

mennék magával gyúrni! Felőlem bejöhet ide is, mondtam neki, lenyom egy sorozat toloncot meg fekvőtámaszt, húzgálja a súlyozókat, én meg addig kiállok az ajtóba hesszelni. Ahhoz képest, hogy eleinte olyan tartózkodó volt, elég jól összehaverkodtam vele. Nem volt az a kifejezetten vidám típus, de idővel kiderült, hogy nagyon intelligens, normális pali. Mégsem csíptem annyira, mint a kis Nácit. Na, ő egy igazi partiarc volt. Nagyon jó emlékeim vannak erről a srácról. Kevés emberről tudnám ezt elmondani, de őt akár kint, civilben is el tudtam volna képzelni a barátomként.

Volt egy hatalmas, egykaros súlyzóm, amire, hogy nehezebb legyen, még külön tárcsákat is rá tudtam tenni. Mellette volt két egyforma kézi súlyzóm, amikkel az oldalemeléseket, a fekve tárogatásokat csináltam. Aztán csináltattam egy súlyzórudat is, amihez tartozott egy középre beilleszthető, 45 centis pluszrúd is. Amikor olyan gyakorlatokat csináltam, amihez a nagyobb rúdra volt szükségem, akkor egyszerűen csak szétcsavartam, és ezt a 45 centis darabot betettem a közepére. Ha ezt tudta volna a parancsnok vagy a biztonsági tiszt, biztosan elájultak volna. Egy rozsdás csavart sem engedtek volna tárolni a zárkában, nemhogy ilyesmiket! Ezzel a hatalmas rúddal ki tudtam volna feszíteni a rácsokat a helyükből, szakadt volna ki minden, akár háborút is lehetett volna indítani vele. Még külön tárcsákat is legyártattam hozzá, sokkal nagyobbakat, mint a kézi súlyzómhoz, de még így is kevés volt. Több vasat viszont már nem tudtam észrevétlenül elrejteni a zárkában, úgyhogy a fekvenyomást általában úgy csináltam, hogy a Gyurit felültettem a rúd közepére. Összetoltam vagy három hokedlit, fölfeküdtem rá, rátettem a súlyokat a

rúdra, aztán jöhetett a Gyuri. Akkoriban volt vagy nyolcvan kiló. Rengeteg őr látta, hogy mit csinálok, ezt eldugni nem lehetett. Jöttek, fölemelték a cirklit, benéztek, aztán kész. Soha senki nem szólt, és nem is próbálkozott azzal, hogy megpróbálja elvenni a készletemet. Még akkor sem, amikor nem voltam a cellában. Sőt, a Náci még lopni is segített a vasakat. Volt olyan, hogy a mi körletünkön fűtést szereltek, és át kellett költöznünk egy másik körletbe. Miközben hurcolkodtunk, a Náci kiállt a sarokra hesszelni, hogy gond nélkül átvihessük a súlyzókat. Mondta, hogy csavarjam bele az ágyneműbe, a Gyuri a zárkánál maradt, nehogy bemenjen valaki, ez a fain kiscsávó meg kiállt a H folyosó közepére, és amikor nem volt sem őr, sem körletparancsnok a közelben, intett, hogy mehetek.

Az orvosi rendelőből, a nevelőírnokoktól gyógyszereket is tudtam szerezni. Fájdalomcsillapítókat, vitaminokat, meg a Nerobol injekciót, ami a testépítéshez kellett. Egyszer, amikor lementem hozzájuk a raktárba, látom ám, hogy a fehér ruhák között mozog valami. Basszátok meg, mondtam, itt valami patkány van! Hol? Ott, a ruhák között! Baszd meg, az nem patkány! Megellett a macska, ott van egy csomó kismacska. Nem mondod! Van macskátok? Persze hogy van! És mekkorák? Kinyílt már a szemük? Persze. Nem vadak? Nem, mert állandóan játszunk velük, meg minden. Mutassátok már meg, hol vannak, hadd vigyek el egy ilyen macskát. Fölemelték a ruhákat, ezek meg ott nyivákoltak alatta. Nagyon jó fejek voltak. Egy kis tigriscsíkos cicát választottam. Szép kis bajsza meg nagy, kerek szeme volt. Bedugtam a zsebembe, és vittem fölfele. Emlékszem, téli időszak volt már, odakinn hűvös, de a zárkában fasza meleg

volt meg jó hangulat, a rádióban kellemes zene szólt. Mondtam a Gyurinak: hoztam valamit a kórházból, tesóm. Mit gondolsz, mi lehet az? Tudta, hogy onnan hozom a gyógyszereket, úgyhogy mondott egy csomó dolgot, mindenféle vitaminokat, gyúrós cuccokat. Nem, nem fogod kitalálni, mondtam. Benyúltam a zsebembe, és szépen óvatosan kivettem a cicát. Olyan picike volt, hogy szinte a tenyeremben elfért. Mutatom neki: ugye szereted a macskákat? Imádom, komázom őket, felelte. Akkor jó, nehogy nekem macskagyűlölő legyél, és bántsd vagy kínozd, mert akkor agyonváglak! Dehogy! Na, akkor itt van. Először letettük a kismacskát az ágyra, utána meg a földre. Körbeszaladt a fal mellett, megszimatolt mindent, fölfedezte a territóriumát. Aztán beszaladt a sarokba, ahol a vécé is volt, széttette a lábát, és már pisált is. Oda nézz, mintha már kiképeztük volna, vagy be lenne tanítva! Megsimogattam, megdicsértem… hú, hogy dorombolt! Jól van, mondom, okos cica vagy. Az is volt. Ahogy meghallotta, hogy valaki jön, sutty, már el is tűnt az ágy alatt. Azok a haverjaim, akik tudták, hogy van egy macskám, esténként szinte könyörögtek, hogy vigyem át hozzájuk. Az ajtónyitás miatt féltem csak. Mire feljöttünk a munkából, az őr körbement, és végignyitogatta az összes zárkát, volt, hogy mire felértünk, már fél órája nyitva volt az ajtó. Aggódtam, nehogy a kismacska egyszer csak gondoljon egyet, és nekiinduljon. Az őrök rögtön frászt kaptak volna, hogy mit keres a börtönben egy macska! De aztán frankón beleneveltem, hogy amíg az ajtó be nem csukódik, neki nem szabad előjönnie. Kérdezték is a többiek, hogy nem szökik ki, tényleg benn van a zárkában? Hogy a picsába ne lenne, mondom. Gyere csak be, hajolj le, nézd meg. A macska ott ült a

legtávolabbi sarokban, csak a nagy szemei világítottak. Volt olyan is, hogy az ingem alatt magammal vittem a közös tévézésekre. Akkoriban a zárkákban még nem volt konnektor, úgyhogy a folyosó végén volt egy nagy tévé, és mikor szólt az őr, hogy lehet menni, aki akarta nézni, vitte a kis hokedlijét. Olyan sokáig megvolt ez a macska, hogy felnőtt rendesen, nagy, kifejlett állat lett abból a kicsi cseppből. Az őrök is tudtak róla, de ezt csak később mondták el nekem. Viszont amikor már nagy lett, nem tudtam tovább rejtegetni. Féltem, hogy agyonvágják vagy elviszik, és hogy fogom sajnálni, talán annyira ideges leszek, hogy megtámadom az őrt. Gondoltam, inkább még előtte megszabadulok tőle. Akkor már szó volt arról, hogy hamarosan átköltözünk egy másik körletre. A földszinten volt egy csávó, akiről hallottam, hogy nagyon nagy macskabarát, és tudta is, hogy van egy macskám. Mondtam neki: figyelj, tesó, nagyon nehéz szívvel válok meg a Tarzantól, de odaadom neked. Elfogadod, vigyázol rá? Nekem szinte olyan, mintha a gyerekem lenne, mert én neveltem föl. Hú, baszd meg, tesó, nem is tudod, milyen jót teszel nekem ezzel, felelte. Egyedül lakott egy cellában, örült, hogy végre nem fog unatkozni, lesz egy társa.

Nem sokkal később az egyik őr, akivel nem is voltam annyira jóban, amikor valamiért mentünk be a zárkába, megkérdezte tőlem: na, Komáromi, hol van a macskája? Hogyhogy hol van a macskám? Nekem nincs semmilyen macskám, adtam az ártatlant. Az biztos, hogy volt macskája, azt kérdezem, hogy most hol van? Maga tudja, hogy volt macskám? Hogyne tudnám, mindegyikünk tudja, hogy maga macskát tartott. Igen? Akkor most kapott egy piros pontot. Miért, kérdezte az őr. Mert tudott a

macskáról, és mégsem árult be, nem vamzerkodott, nem tüntették el a macskát. Miért tettük volna? Egy macskával nem tud ártani senkinek, azzal maga nem tud megszökni sem! Gondolja, hogy nem láttuk, mit csinál? Sokszor figyeltem, ahogy itt játszott a cérnával meg pingponglabdával. Egyszer volt, amikor tíz percen keresztül néztem, hogy játszanak vele a legények.

Sajnáltam, hogy ezt nem tudtam előbb. A macska addigra már eltűnt az életemből.

23.

A Gyuri mindig kérdezgette, hogy Dodi, mi lesz, ha egyszer rád jönnek az őrök, és betámadnak. Majd szétütöm őket, válaszoltam. Én az a típus vagyok, aki addig hergeli magát, amíg aztán nincs visszaút, meg kell tennie azt, amit elkezdett. Ez pont egy ilyen szituáció volt.

Teltek a mindennapok. Egyszer csak bejött egy őr, és szólt, hogy reggel nem kell levonulnom dolgozni. Ez hogy a büdös picsába lehet, kérdeztem. Az az utasítás, hogy én nem vonulok le. Mondtam a haveroknak: na, basszátok meg, nem kell levonulnom. Mondták, hogy nem megy le a Bodza sem. Még jobban elcsodálkoztam, hogy őt sem engedték le. Ő is egy haver volt, egy exbokszoló szegedi srác, emberölésért ítélték el. Nem tudom, mennyi volt belőle igaz, én csak később tudtam meg, hogy állítólag egy gyereket ölt meg, addig úgy tudtam, hogy a feleségét. A börtönben nem szoktak ilyet kérdezni, hogy te most akkor pontosan kit is öltél meg. Ez a Bodza varrodai írnok volt, és mint mindenki, aki ilyen pozícióban volt, valamilyen szinten tudott segíteni a haverjainak. Én alapvetően jó viszonyban voltam vele, nekem is sokat segített.

Szóval fogtak és letettek bennünket a nem dolgozó részlegre, a H folyosóra. Az őrök tényleg nagyon rendesek voltak, abba a zárkába tettek, amelyiket kinéztem magamnak. Igaz, volt köztük

egy-két patkány is, de a mienk egy nagyon normális őrség volt. Egy gyúrós krapek mellé kértem magam. A Gyuri teljesen kész volt. Mondta, hogy fölmondja ő is a zárkát, nem marad ott többet. Ne baszd már meg, Gyuri, te vagy az egyik strómanom itt, nélküled hogy tudnám kiadni az árukat, meg beszedni a pénzt? Kurva nagy szükségem van rád, te leszel itt a jobbkezem, a meghatalmazottam, magyaráztam neki. Az összes ügyet rajtad keresztül akarom intézni. A te szavad olyan lesz, mint az enyém, van, akinek kézfogás, van, akinek halál, baszd meg. Látod, hogy mennyi haverom van, átengednek ide bármikor, átjövök vagy átjössz, és aztán jókat sztorizunk. Fölmagasztaltam, megdicsértem. Nagy nehezen, de belenyugodott, hogy így lesz. Viszont nem bírta sokáig.

Egyszer csak szóltak nekem, hogy elrakják a kis gyúrós krapekot a zárkámból. És mégis mi a faszért rakják el, kérdeztem. Azért, mert jön ide egy másik krapek, valami Jáki. Nekem ide ne jöjjön senki se! Először hadd nézzem meg, kiről beszélnek, nehogy egy hülye bagóst vagy egy dzsuvás leprafészket, pláne egy köcsögöt iderakjanak nekem! Ha nem olyan, aki nekem tetszik, repül innen a kurva anyjába, dobom le az emeletről! Majd mindjárt meglátja.

Hát kit látok jönni? A Gyurit! Nem is emlékeztem, hogy Jákinak hívják. Az apád faszát, te kis buzi, mi a fenének jöttél el onnan, kérdeztem tőle. Hát, megváltozott az egész rendszer. Nem volt már semmi kedvem ott lenni. Miután te elmentél, már senki nem úgy viselkedett, nem volt ugyanolyan a műhelyben sem. Mondtam, hogy örülök neki, de azért annak is örültem, hogy ott volt, mert ő volt a meghosszabbított jobb kezem. Most már

mindegy.

Egy darabig jól elvoltunk ott a nem dolgozón, nem történt semmi különös. Egyszer éppen indultunk sétára, amikor fölkiabáltak, hogy mindenkinek kabátban kell lejönni, mert esik az eső. Én pólóban indultam el, ráadásul egy színes pólóban. Volt ott egy hülye őr, a Hornyák főtörzs. Mindenáron belém akart kötni. Láttam, hogy amikor elmentem előtte, nagyon csúnyán nézett. Aztán megállította a Gyurit. Én már majdnem az udvaron voltam, de még hallottam, hogy azt mondja neki: miért nincs a Komáromin kabát? Miért tőlem akarja tudni, kérdezett vissza a Gyuri. Hát mert magát kérdezem! Mi van, nem meri a Komáromitól megkérdezni? Ennyire fél tőle?

Na, ezzel jól fölbaszta a Gyuri az agyát. Az első bűntényesek rettegtek ettől a majomtól, egy degenerált állat volt. Este is napszemüvegben járkált, amikor meg mi még a tévét néztük, a sötétben kigombolta az ingét, és a gyufaszál-vastagságú aranyláncát villogtatta, hogy neki olyanja is van. Rátette a kezét, kifeszítette azt a horpadt, gyúródeszka mellét, és úgy pózolt ott. Az első perctől kezdve ellenszenves voltam neki, mert látta a tévében, hogy szökés közben rátámadtam a rendőrökre. Mindenáron meg akart törni, mert ez egy kurva nagy piros pont lett volna neki a többi őr előtt, de igazából azt akarta, hogy az elítéltek lássák, ő a Komáromit is beterrorizálta, akire annyian fölnéznek. Onnantól ő lett volna a császár.

Elkezdett a Gyurival kiabálni, hogy maga ne szemtelenkedjen itt, mert mindjárt elviszem a fogdára! Hát akkor vigyen, de miért is? Mi a fasz közöm van nekem ahhoz, hogy a Komáromi milyen ruhában jön le? Maga a zárkatársa nem?! Az egy dolog, de miért

akarnám én számon kérni tőle, hogy miben megy ki a sétára, vagy miben nem, amikor maga sem meri megkérdezni, hogy miért nincs rajta kabát! Itt ment el maga előtt, miért nem neki szólt?!

Egy darabig még tépte a száját, ijesztgette a Gyurit, aztán kiengedte a sétaudvarra. Jókat röhögtem, amikor elmesélte, miket mondott a főtörzs. Azt mondtam neki: tudod, mire leszek kíváncsi? Amikor megyek befele, szúrósan a szeme közé nézek, és meglátjuk, hogy meg mer-e állítani. Hát, nem mert. Nem szólt hozzám egy szót sem. Viszont azzal, hogy beégettem, még nagyobb tüske lettem a szemében.

Volt egy másik őr is, egy cigány főtörzs, aki nekiállt kötözködni velem. Ez olyan fekete volt, mint a négerek, a haja meg olyan zsíros, mintha állandóan izzadt volna. Akkor is kabát nélkül, színes pólóban mentem ki a sétaudvarra, ő meg odaállt elém, és elkezdett ordítani, hogy azonnal takarodjon vissza, és vegye föl a kabátját, magára is vonatkozik, hogy nem jöhet ki pólóban. Láthatóan nem félt tőlem. Nem fogtam meg, csak szépen lassan elkezdtem eltolni magamtól – megütni nem akartam, mert akkor bebűnvádiztak volna. Csak egyre közelebb mentem felé, már a mellem is hozzáért, kénytelen volt a falig tolatni. Amikor már mindenki kijött, és egyedül maradtunk, gondoltam, most már megmondom neki a magamét, nem lesz tanúja, aki bizonyítsa. Na, ide figyelj, te sunyi képű, retkes cigány, kezdtem, elmész te az anyád picsájába! Ne merjél még egyszer megszólítani, vagy ha meg mersz állítani, mindjárt összemész, mint a samunadrág. Ő persze nem hagyta annyiban a dolgot. Amikor fölmentünk a sétáról, azonnal jelentette az esetet a

körletparancsnoknak. Ez egy másik körletparancsnok volt, nem a Tisza, a Romanek egy keményebb, melák pali volt. Hallottam, hogy jön fölfele, meg a hangját is, ahogy a nevemet kiabálja, persze rosszul, Komárnóit mondott. Nagyon fellengzősen jött befele, hogy ő majd mindjárt megfogja azt a szemtelen palit, és viszi a fogdára lefele. Na, melyik az a nagyszájú, kérdezte, miközben kinyitotta az ajtót. Amikor meglátott, visszahőkölt. Mintha egy szeneslapáttal vágták volna mellbe. Ja, maga az? Pár másodpercig nem tudott megszólalni, aztán odafordult az őrhöz. Nem Komárnói ez, hanem a Komáromi. Akkor is azt mondta nekem, hogy mindjárt lefejel, mint a homokórát, erősködött az őr. Mondott maga ilyeneket a főtörzsre, kérdezte visszafordulva felém a parancsnok. Mondott neki az öreganyja! Kitalálja. Amikor elkezdett velem üvöltözni, én csak annyit mondtam neki, hogy ne ordibáljon, menjen a büdös francba. Azért ordibál, mert nem volt rajtam kabát, meg hogy milyen pólóban megyek ki? De hát az a szabály, hogy kabátban kell lemenni. Értem én, de olyan szűk kabátokat varrnak itt, hogy nem jön rá a karomra, föl sem tudom húzni! Rendben van, mondta erre a körletparancsnok.

De közben ez a suvickos képű már megírta rólam a fegyelmi lapot, úgyhogy elküldtek kihallgatásra a parancsnokhelyetteshez. A nevére már nem emlékszem, egy szemüveges, 190 centi magas, nagydarab pali volt, egy igazi unszimpatikus féreg. Utáltam, mint a szart.

Miért nem vett fel kabátot, miért nem tartotta be a rendet, kérdezte. Azért, mert képtelen voltam arra, hogy betartsam. Hogyhogy képtelen volt? Nincs rám való ruha, és nincs rám való

kabát sem az egész helyen. Így hogy a faszomba vegyek föl kabátot? Akkor idéztem neki a belső paragrafusból, hogy a szabályzat úgy írja elő, hogy az elítéltet az évszaknak megfelelő ruházattal kell ellátni, amelyik rá nézve nem lehet megalázó, satöbbi. Milyen jól tudja! Ez tényleg így van. Na, látja! Csakhogy nekem nincs az évszaknak megfelelő ruházatom, mert maguk nem tudják biztosítani a számomra. Várjunk csak, mondta erre a parancsnokhelyettes, hívják csak be a Tomort! Amikor bejött, megkérdezte tőle a parancsnokhelyettes: valóban nem tudtok neki ruhát adni? Nem, már a nadrággal is gondok vannak, de a felsőteste, az tényleg túl nagy… ekkora kabátunk nincsen. Akkor üzenni kell a Révbe, hogy varrjanak 5XL-es kabátokat! Lehet csinálni bármekkorát. De addig is, és ezt mondd meg a váltódnak is, amíg nem tudjuk biztosítani a Komárominak a megfelelő ruházatot, olyan ruhában jár le, amilyenben tud.

Hú, ez kurva nagy sikerélmény volt! Aztán még azt is hozzátette: ezt a fegyelmi lapot most megsemmisítem. Nem haverkodni akart, csak látta, hogy száz százalékig igazam van. Azt mondta: hogy maga mit mondott a főtörzsnek, nem tudom bizonyítani, de ezek után jól gondolja meg, hogy hogy beszél, mert maga itt nem felügyelő, hanem elítélt. Erre már nem mondtam semmit, mert féltem, hogy a végén még fölturbózza ezeket a dolgokat. A suvickos viszont jól rábaszott, mert nemhogy fegyelmit nem kaptam, de ezentúl ugyanúgy pólóban járkáltam, ráadásul parancsnokhelyettesi engedéllyel.

Lényegében ezzel meg is oldódott a történet.

Hiába kérdezgettem, hogy miért kerültem a nem dolgozó körletre, senki nem akarta megmondani. Később, a

Holdudvarban tudtam meg, hogy állítólag azt írták a papíromra, hogy a varroda felgyújtásával fenyegetőztem. Pedig ez eszembe sem jutott, legfeljebb az, hogy meg kellene szökni, de azt meg csak az üzemből tudtam volna, szóval miért is váltattam volna le magam? Ez a fenyegetőzés dolog pont olyan a börtönben is, mint amikor egy iskolás gyerek betelefonál, hogy robbanószer van a pályaudvaron vagy az iskolában, és akkor nem kell menni suliba. Gondolom, itt is ijesztgetni akarta valaki az őröket, vagy csak jó poénnak tartotta. Bedobtak egy papírt a nevelők postaládájába, hogy „föl lesz gyújtva a varroda, le lesz veletek számolva, piszkos disznók.” A nevelő kiszedte, elolvasta, és mivel a mi körletünkön történt, nekem, meg a gyilkos srácnak, a Bodzának tulajdonították. Mind a kettőnknek hatalmas ítélete volt, mindketten a Holdudvarból jöttünk, egyikünk gyilkos volt, a másik fegyveres rabló, hát persze hogy csak mi lehettünk. Pedig pont mi nem voltunk ilyenek. Mondtam is a Holdudvarban a nevelőnek, hogy ha egy kicsit is jobban ismertek volna, tudhatták volna, hogy én nem az fajta vagyok, aki titokban papírokra írogat. Ha annyira fölbaszták volna az agyamat, kiállok a körlet közepére, és hangosan ordítok, hogy a kurva anyátok, rátok gyújtom a házat, megöllek, széthasítom a fejeteket. Ebből is látszik, hogy mennyire nem ismertek.

Az viszont tény, hogy nagyon féltek a tűztől, mert ezt a varrodát egyszer már fölgyújtották. Ez még azelőtt volt, hogy én odakerültem volna. Akkoriban szabadultam épp a Holdudvarból, és kinn, a tévében láttam, hogy fölgyújtották a Hűvös varrodáját. Olyan regék keringtek az elítéltek között, hogy nem is egy elítélt, hanem az őrök maguk tették. Hogy ebből mi volt igaz vagy mi

nem, azt nem tudom, de az biztos, hogy óriási mennyiségű anyagok hiányoztak, amivel nem tudtak elszámolni. Egy menő cég gyártatta ott a farmerjait, ezek meg a végén annyi nadrágot vittek haza, hogy. Voltak olyanok, akik magából a farmeranyagból csináltak maguknak dzsekit, rövid, hosszú meg háromnegyedes kabátot. Hoztak be hozzá irhabélést, ott varrták bele az üzemben, és ezeket is hordták kifele. Volt egy spanom, akiről tudom, hogy mindig, minden egyes műszakból fölvitt a körletparancsnoknak egy farmert. Nem tudtak megbukni, mert ő volt a brigádvezető. Na, jöjjön, Pista, mesélje el, mi volt ma az üzemben! Aztán alighogy beléptek az irodába, a spanom már vette is ki a farmert, a derekára volt tekerve, így lopkodta ki a körletparancsnoknak.

A délutános műszaknak tíz órakor van vége, és valamikor éjfél tájékán gyulladt ki a varroda. Hát persze hogy a legegyszerűbb a rabokra ráfogni, mert ki más lophatna? Természetesen a zsivány, az elítélt. Az őr, az nem lop! Hogy is lopna? Jó, persze az élelmiszert tényleg ellopja a zsivány is, és megeszi, főleg, ha a konyhán dolgozik. A farmert viszont nem tudja megenni! Ha abból hiányzik 1000 vagy 2000 méter anyag, akkor annak valahol máshol kell lenni! Az elítélt csak a zárkájába tudja tenni, és ha ott egyszer csinálnak egy átfogó körletkutatást, akkor elő kell kerülniük. Amúgy meg egy rab mit kezdene vele? Semmilyen ruhát nem tud belőle varrni, ha meg tudna, akkor sem hordhatná. Alsógatyát csinál, hogy az a kemény farmeranyag széttörje a tökeit? Esetleg fölvisz egy darabot, és ráteríti az asztalra? Ilyen nincs, ez nonszensz!

Olyan óriási mennyiségű anyaggal nem tudtak elszámolni,

hogy ennyit már nem lehetett az elítéltekre fogni. Milyen más megoldás maradt? Fel kellett gyújtani az üzemet. Minden börtönben, de főleg a Hűvösben is az a pletyka keringett, hogy nem zsiványok voltak. A hivatalos verzió szerint egy égő cigicsikket dobtak a ruha közé, ami egy darabig csak izzott, de éjfél felé fölgyulladt.

Ezért aztán nagyon szigorúan vették, ha valaki azzal fenyegetőzött, hogy fölgyújtja a varrodát. Kitalálták, hogy csak mi lehettünk, ami elég indok volt arra, hogy szépen leváltsanak és eltegyenek bennünket a nem dolgozó körletre.

De nem számított, így is sokat üzleteltem, börtönviszonylatban nagyon jól futott a szekerem. Minden egy a kettőbe ment: kiadtam egy üveg kávét vagy egy doboz cigit, és kettőt kellett visszahozni. A kettes meg a hármas körlet már nekem spejzolt, olyan kölcsönöket vettek fel az emberek, hogy mire jött a spejz, már mind hozhatták nekem.

Voltak olyan őrök, még körletparancsnokok is voltak közöttük, akiknek mikor szóltam, hogy át kellene mennem a másik körletre, mert egy csomó mindennel tartoznak nekem, annyit feleltek, hogy csak bunyó ne legyen belőle, és ők maguk vittek át behajtani a cuccokat.

Erre egyébként strómanjaim voltak, személyesen csak ritkán mentem. Azokkal, akik az én körletemen laktak, soha nem volt gond, mert tudták, hogy bármikor megjelenhetek.

Hogy hogyan jutottam ebbe az előkelő helyzetbe? Úgy, mint ahogy mások a civil életben. Volt tőkém, ezt befektettem, és egyre csak halmozódott. A Hűvösben olyan mennyiségű áru volt a zárkámban, amit egyetlen másik börtönben sem tarthattam

volna. Bepakoltam például 300 doboz cigarettát egy zsákba, és levittem a boltosnak. Megállapodtunk, hogy 20-30 százalékkal olcsóbban megkapja, cserébe pedig hozok tőle bármi mást, kolbászt, szalámit, csokoládét, amire szükségem van. Egy idő után szemet is szúrt valamelyik vamzernek vagy őrnek a sok áru, amit kihoztam, és jelentették a parancsnoknak. Onnantól profilt váltottam, és nagy értékű bélyegeket kezdtem vásárolni, az ugye nem volt szem előtt. Beletekertem száz bélyeget egy újságba, lementem vele a boltoshoz, aki csak annyit kérdezett: mennyi. Mondtam, hogy 10 000. Betette az újságot a pult alá, én meg levásároltam. Lényegében így működött.

Egy alkalommal lementem, és bevásároltam 17 000 forintért. Abban az időben ez rettenetes pénz volt a börtönön belül. Az emberek általában 7-800-ért, maximum 1000-1500 forintért spejzoltak. Kint ült a bolt előtt egy magas, idősebb őr, ő ellenőrizte, hogy ne legyenek balhék, rendesen menjen a sor. A pulton tíz centi magas faládákba pakoltuk bele az árut, amit egy másik őr és a pultos adogatott kifele. Én akkora mennyiségű árut hoztam ki, hogy két vászonzsákot megtöltöttem, és még a ládám is tele volt. Előttem ment fölfele egy öreg cigány, aki egy zacskóban vitte föl a cuccát. Bár nem is igazán voltunk jó viszonyban ezzel az idősebb őrrel, utánakiabált a pasasnak, hogy jöjjön már vissza, látja, hogy a Komáromінál ott van ez a két zsák, segítsen neki fölvinni a ládát a harmadik emeletre. Ez a történet annyiban volt jó, hogy az incidens után be tudtam idéztetni ezt a palit a parancsnokhoz, és tudta bizonyítani, hogy igazából mennyit is spejzoltam akkor.

1991-ben történt az eset. Volt egy féreg pali, Delonnak hívták.

Igazából pont azért hívták így, mert nagyon ronda volt, 190 centi magas, vékony. Akkor már annyival tartozott, hogy amint felvette a spejzét, már hozhatta is át nekem. Miután áttettek a nem dolgozó körletre, nehezen tudtam csak visszajutni a többiekhez, ezért az egyik strómanomat küldtem, hogy hozza el a Delontól, amivel tartozik. Mire azt üzente vissza: menjek, és kérjem el a körletparancsnoktól, majd az kifizeti nekem. A büdös kurva anyádat, te rohadt köcsög, gondoltam magamban, adok én neked körletparancsnokot. Ott volt a kulcsom, már nyitottam is a zárkám. Átmentem a másik körletre. Tudtam, hogy épp pokrócrázás van, úgyhogy vittem magammal én is a pokrócomat. Amikor elkapott az őr, mondtam neki, hogy tartozást jöttem behajtani. Szó nélkül beengedett. Megkerestem a Delont. Kint ült a folyosón, tévét nézett a többiekkel. Olyan ideges voltam, hogy csak szaladtam végig a körleten, a srácok meg kérdezgették: kit keresel, Dodi? Ezt a mocskos Delont, nem láttátok? Ott mentél el mellette! Erre gyorsan visszaszaladtam, fölállítottam, na, mondtam neki, te büdös köcsög, kitől kérjem én a pénzt? A torkánál fogva nekiszorítottam az ajtónak, és a bordájára vertem vagy hármat. Szűk volt a hely, így nem tudtam, de nem is akartam nagyon megverni, mert az egész körlet látta volna. Megmondtam neki, hogy fizetéskor két embert küldök hozzá a spejzért.

Visszamentem a körletemre, de azt nem tudtam, hogy ezek után ő följelentett, hogy összevertem, és elvettem a spejzét. Az már rablást jelentett.

A Hornyák főtörzs, ez a napszemüveges buzi a Rézorrút hívta segítségül. Azért hívtuk Rézorrúnak, mert hatalmas, piros,

rücskös krumpliorra volt. Ha jól tudom, valami rhinophyma nevű betegségtől lett ilyen. Gusztustalan volt az egész ember, gondolom, az az orr a lelkére is rányomta a bélyegét. Lehívattak a földszintre. Sejtettem, hogy miért, de azt nem gondoltam volna, hogy rablással gyanúsítanak. Először csak annyit kérdeztek, hogy hol volt maga délelőtt. Pokrócot rázni, mondtam. Igen? Igen. Jól van, akkor jöjjön. Az egyes körleten volt a fogda, azt hittem, oda megyünk, mert el akarnak különíteni. Akkor már négyen voltak, és egyre csak sutyorogtak. Gondoltam, amíg nyíltan nem vádolnak meg valamivel, nem állok velük szóba. Elindultunk vissza a harmadik emeletre, a hármas körletre, aztán a kazánháznál megállítottak. Amíg ott álltam, ezek eltűntek az emeleten.

Volt ott egy festő, egy besúgó, de tőlem tartott, ezért mindig hozta nekem a híreket. Most is leszaladt hozzám, és mutatta, hogy az őrök bent vannak a zárkámban. Kérdeztem, hogy mit csinálnak. Mutatta, hogy szednek össze mindent. A rohadt kurva anyátokat, már rohantam is fel az emeletre.

A Gyuri mindig kérdezgette, hogy Dodi mi lesz, ha egyszer rád jönnek az őrök, és betámadnak. Majd szétütöm őket, válaszoltam. Én az a típus vagyok, aki addig hergeli magát, amíg aztán nincs visszaút, meg kell tennie azt, amit elkezdett. Ez pont egy ilyen szituáció volt. Bementek a zárkámba, láttam, hogy szedik össze a cuccokat. Ez a paraszt Hornyák főtörzs ott állt háttal nekem, a Rézorrú meg négykézláb, épp az ágy alól húzta ki a dobozokat, a csokikat, a kávét, még az ágy aljára felakasztott súlyzóim is előkerültek. Megálltam ennek a marhának a háta mögött, és elordítottam magam. Mi a kurva anyátokat csináltok

itt, ti buzik?! Följárkáltok ide? Mi ez itt, melegedő? Láttam a főtörzsön, hogy megrémült. Szembefordult velem. Na, takarodsz kifele, mondtam neki, különben pofán baszlak! Erre elkezdett futni kifele. Fölugrott a Rézorrú is, a körletparancsnok, és valahogy ő is kinyomakodott a zárkaajtón. Már a kijárat felé futott a trepnin, de annyira meg volt rémülve, hogy becsapta az ajtót a saját kollégájára, aki utánafutott. Nem tudom, lehet megérzésből, hogy azzal rájuk támadhatok, de az utolsó pillanatban kirántotta a vasnyelű stekát az ajtón kívülre. A Hornyák főtörzs már középen, a kis hídnál járt, és azt kiabálta: ne csukd be az ajtót, én még itt vagyok, hát bezársz vele? A Rézorrú gyorsan kinyitotta az ajtót, közben a Hornyák odakapott az oldalához. Hogy a sprayt akarta elővenni vagy a gumibotját, nem tudom, mindenesetre szembe akart fordulni velem. Mondtam neki: ne vedd elő, ne nyúlj hozzá, mert ha gumibotot rántasz, meg kell hogy öljelek. Végül én engedtem ki ezt a másik férget, utána bezártam az ajtót, és kijelentettem, hogy ide ember be nem jöhet.

Mondtam nekik, hogy hozzák ide a börtönparancsnokot Sopronból, mert csak vele vagyok hajlandó tárgyalni. Amennyiben nem jön ide, akkor Göncz Árpád, a köztársasági elnök egy helikopterrel fog leszállni holnap a sportpályára, mert itt embereket fogok ölni. Itt most világraszóló balhé lesz.

Az őrök készenlétben álltak, közben az elítéltek már verték a stokikkal az ajtót, és kiabáltak, hogy Dodi, öld meg, eressz ki, szökjünk meg!

Ezek azt hitték, hogy már az egész börtön az enyém, holott csak a körleten voltam igazából topon. Ez nem szökési kísérlet

volt, csak mindenáron be akartam fenyíteni ezt a két buzit, mert idegesített, hogy rám rontottak, és el akarták venni mindenemet.

Lezárták a körletet, úgyhogy mozoghattam, de tudtam, hogy ennek súlyos következményei lesznek. Próbáltam úgy megoldani a helyzetet, hogy lehetőleg minél kevesebb legyen az ítélet, amit majd ezért kapok.

Azzal a lapátnyéllel, amit a padlásról szereztem, kimentem a zárkából. Mondtam a Gyurinak, hogy lesse az ablakból, hozzák-e a börtön tűzoltókocsiját, amit vész esetén használtak. Attól is tartottam, hogy még a végén bedobnak nekem valami füst- vagy hanggránátot. Ez a hülye buzdított, hogy támadjuk meg az őröket, de nekem eszem ágában sem volt, azért biztos kaptam volna még 15 évet legalább.

Eközben feljött egy főhadnagy, betette a kulcsát a folyosó végén a zárba, én meg rögtön fölkaptam a lapátnyelet, és rohanni kezdtem felé. Zárod be az ajtót, a kurva anyád! De hát én vagyok a biztonsági tiszt, nem ismer meg? Nem fogsz te ide bejönni, szétcsapom az agyadat mindjárt. Gyorsan kirántotta a kulcsot a zárból, hátralépett. Azt ugye tudja, hogy ennek súlyos következményei lesznek? Nem fogja megúszni! Az nem a te kompetenciád eldönteni, takarodj lefele innen!

Az ilyet úgy nevezik a börtönben, hogy különleges esemény.

Esteledett, megjött a váltás, de amikor ilyen különleges esemény van, a délelőttös sem mehet haza. Csak úgy nyüzsögtek bent az őrök, és folyamatosan tanakodtak. A földszintiek később elmesélték, hogy behallatszott a zárkájukba, milyen variációk merültek fel a hatástalanításomra. Volt ott egy főtörzs, akivel nagyon jó viszonyban voltunk, ő azt javasolta, hogy beszél ő

velem. Mondta erre a biztonsági tiszt neki, hogy föl ne menjél, nekem is azt mondta, hogy széthasítja a fejemet a lapátnyéllel, meg hogy embervért fog inni. A másik erre mellém állt, hogy nem igaz, ismerem én a Dodit, biztos, hogy valamit csináltatok vele, amit ő sérelmezett. Magától nem történt volna így ez a dolog. Fölmegyek hozzá. Amikor megjelent a folyosó végén, odaszólt nekem, hogy Dodi, bejövök. Persze, mondtam neki, gyere csak. Simán hagytam, még csak oda sem mentem, csak szóltam, hogy csukja vissza az ajtót. Visszazárta kulcsra, odajött. Azt mondta: baszd meg, mit csináltál, azt mondják, leütötted a Delont és elvetted az áruját. De hát ez nem igaz! Miért nem nézett senki utána, hogy történt? Én nem ütöttem le. Átmentem ugyan a körletére, bevertem neki párat, de nem ütöttem le, és nem vettem el tőle semmilyen árut. Erre feljött ide a Rézorrú meg a Hornyák főtörzs, és minden holmimat el akarták vinni. De hát akkor is, Dodi, ennek nem ez lett volna az elintézési módja! Miért nem szóltál nekem? Mert addigra már rég a fogdán lettem volna, és az összes cuccom megromlott volna, már amit visszakaptam volna egyáltalán. És akkor most mit akarsz csinálni? Mindenféleképpen a parancsnokkal akarok tárgyalni. Tudom, hogy most arra készülnek, hogy megtámadjanak, rám fognak rontani. De van két, kemény acélból készült késem. Mind a kettőt magamhoz veszem, kiveszek egy vasrudat, és addig kaszabolom az őröket, amíg mozognak. Ne csinálj ilyen hülyeséget, próbált lenyugtatni az őr, tudod, hogy én a pártodon vagyok. Nem érdekel, mennyire vagy a pártomon, ha csak a parancsnok tud intézkedni ebben az ügyben.

Így ment a huzavona. Aztán este fél 11 felé jelezték, hogy

megjött a parancsnok. Lenéztem a rácson a trepniről, és láttam, hogy a földszintről jönnek fel legalább húszan a parancsnokkal. Mondtam nekik, hogy csak a parancsnok és két őr jöhet be. Úgy is lett. Jött a parancsnok, előtte a főtörzs, kérdezi: nem lesz probléma? Nem, mondom, semmi sem lesz. Akkor nagy vonalakban mondja el, hogy mi történt. Azt ugye tudja, hogy ennek súlyos következményei lesznek? Tisztában vagyok vele, feleltem, erre felkészültem. Lejön velem a földszintre? Természetesen le. Jól van, akkor induljon.

Lementünk a földszintre, oda, ahol a fegyelmi eljárásokat szokták tartani. A parancsnok leültetett egy székre, aztán elmondta, hogy az őrök szerint kiraboltam egy embert. Parancsnok úr, ez nem igaz, feleltem. Maga tudja, hogy én ki vagyok, és hogy mennyi áru van nálam. Maga szerint nekem szükségem van ettől a rohadt tetűtől bármire? Vagy el tudok én ettől egyáltalán valamit venni? Ez a vécében szedi fel az eldobált csikkeket, abból csinálja a cigit! Ennek a szekrényében a börtöncuccokon kívül semmi nincs! Be sem mentem a zárkájába, kint nézte a tévét, ott hogy vehettem volna el bármit is tőle, az őr hogy engedett volna ki? Hát, tényleg van egy kis kanyar ebben a történetben, mondta a parancsnok. Nem egy kis kanyar, az egész kör az! Engem senki sem kérdezett meg. Nem is közölték magával, miért viszik el? Amikor lehozták, nem mondták, hogy mivel vádolják? Egyáltalán nem. Elvittek a hármas körletre, szóltak, hogy itt álljak meg, ott álljak meg, menjek ide-oda. Végül a kazánháznál megállítottak, aztán felmentek, és elkezdték széttúrni a zárkámat. És ezt honnan tudja? Az egyik ember szólt nekem. Ki volt az? Nem fogom

megnevezni. De tény, hogy amikor szólt, rohantam fel. Megütötte valamelyik őrt? Nem ütöttem meg egyiket sem. Erre behívatta az egyik zászlóst. Közölték maguk ezzel az emberel, miért hívatták le és mivel vádolják? Hebegett-habogott, de aztán kibökte, hogy nem. A Rézorrú beszédítette az őröket: ez a történet nyilván jó lehetőség volt, hogy lecsaphassanak rám, és fogdába tegyenek. Mivel annyira gyáva volt ez a rohadék, hívta a Hornyák főtörzset is, így ketten már erősnek érezték magukat. Tekintélyt akartak maguknak.

Mondta a parancsnok, hogy most el kell különítsem magát, de holnap jövök, és lezárjuk ezt az ügyet. Így is volt, megkaptam a fogdás ruhát. Másnap tíz körül bejött a parancsnok. Ott ültem középen, törölgettem magam, mert izzadós típus vagyok, főleg, ha felidegesítenek. Mondta a parancsnok, hogy tizenöt nap fogda. Csodálkoztam, mert már olyanért is adtak harminc napot, ha azt mondta valaki az őrre, hogy hülye buzi.

Leültem a büntetésem. Egyszer csak megint hívatott a parancsnok, hogy sajnálja, de a Rézorrú és a Hornyák feljelentettek engem. Szerintük a Rézorrút úgy dobtam ki a zárkából, hogy kicsavartam a karját, a Hornyákot meg ököllel tarkón vágtam, amikor előttem szaladt. Annyit mondtam csak, hogy ez hazugság. A parancsnok azt válaszolta, hogy neki ezt nem kompetenciája eldönteni, az ügyet a katonai ügyészség fogja kivizsgálni.

Elindult az eljárás. A Győri Katonai Ügyészséghez került az ügy. Amíg a vizsgálat tartott, a két őrt felfüggesztették, nem jöhettek dolgozni. Amikor az ügyész megkérdezte, hogy történt az eset, mondtam, hogy nem érdekel az egész, mert engem itt

úgyis elmeszelnek. Itt annak lesz igaza, akinek igaza van, válaszolta. Behívatták a Rézorrút civilben, mondta a hazugságait, hogy minél többet kapjak, közben meg a földet nézte. Gondoltam, most akármit megtehetek. A kurva anyádat, ne a cipődet nézd, amikor velem beszélgetsz, ide nézz, a szemembe, mondtam neki. Mit hazudozol te itt?

Az ügyész kérdezte, hogy nem kéri-e ki, hogy az elítélt így beszéljen vele? De, kikéri, felelte, de közben ugyanúgy csak a cipőjét nézte. Odavetettem neki: igaz, hogy én a másik oldalon állok, de ha fordítva lenne, én büszke lennék az egyenruhámra, te féreg!

Rengeteg elítéltet is kihallgattak, és lényegében mindenki mellettem tanúskodott. Láttam, hogy még a gépírónő is sokszor elmosolyodott magában. A végén azt mondta az ügyész: most mint ember az emberhez beszélek magának. Magának túl erős az önérzete, az igazságérzete. Még nagyon sok éve van itt hátra. Azt ajánlom magának, hogy vegyen vissza, nem kell így ráugrani mindenkire és túl komolyan felfogni ezeket a dolgokat.

Ezek után elment, és több kihallgatás már nem is volt. Körülbelül egy hónap múlva megkaptam a végzést, hogy bizonyíték hiányában ejtették a vádat. Ezen nagyon csodálkoztam, mert a börtönökben az ilyen esetek szinte kivétel nélkül hosszú ítéletekkel szoktak végződni.

24.

Hallgattam ezt az embert, próbáltam az arckifejezésében valamiféle érzelem nyomára bukkanni, de annyi esélyem volt, mint vízfelszínen lábnyomot találni. Igazából hánynom kellett volna, de visszafogtam magam. Kérdeztem, hogy szokott-e az áldozatával álmodni. Azt mondta: kurvára nyugodtan alszik, sosem álmodik vele.

Újra a Holdudvarban voltam, és nem nagyon díjazták a formámat. A Hűvösből, gondolom, egy jó vastag dossziét is küldtek velem, amiben nyilván benne volt, hogy mit csináltam, őrökre támadtam meg minden, így aztán cinkes voltam az ő szemükben. Nem örültek, hogy ott vagyok, nem mintha én annyira boldog lettem volna. Igazából már azon törtem a fejemet, hogyan kerülhetnék át egy olyan helyre, ahonnan esetleg újra meg tudnék szökni, de legalábbis jobb lehetne a helyzetem, mert a Holdudvarban magánzárkába tettek, nem járhattam dolgozni, mindent megtiltottak. Semmilyen esélyem nem volt arra, hogy innen meg tudjak pattanni.

A Holdudvar az a hely, ahol együtt vannak a rablók, a gyilkosok, a bérgyilkosok, a sorozatgyilkosok, a legkeményebb bűncselekményeket elkövető emberek. Vannak, akikkel elég jól lehet kommunikálni, ők az intelligensebbek, tehát a ritkábbak. És aztán vannak közöttük a nagyon alacsony szintről érkező,

iskolázatlan, primitív emberek. Ha valakit érdekel az emberi jellem sokszínűsége, nézzen körül a Holdudvarban. Mindig röhögnöm kell, ha olyasmit hallok, hogy lelkiismeret, meg hogy a gyilkosság, a rablás után az elkövetőnek álmatlan éjszakái lesznek. Ez egy faszság. Az egyik cellatársam például vigyorogva mesélte, hogy visszajárt a megkínzott, megölt, meg elásott nő holttestéhez. Többször is előfordult, hogy kiásta a nő fejét, aztán leült mellé egy üveg Coca-Colával, és beszélt hozzá. Na, mi van, te hülye kurva? Okosnak képzelted magadat? Most nézzél a tükörbe! Így néz ki egy okos nő, akit már esznek a kukacok? Hát kellett neked keresztbe tenned állandóan? Jó, majd ha legközelebb visszajövök, elmondhatod a véleményedet, ha most nem akarsz válaszolni. Majd elmondod, hogy megérte- e. Aztán, amikor kibeszélte magát, visszaásta.

Egy nekrofil aberrált állattal is volt alkalmam elbeszélgetni: a saját lakásán támadt meg egy hetven év körüli férfit. Ütlegelte, aztán, amikor a férfi kimenekült a szőlőbe, utánament és fölrúgta. Kirántott a földből egy kihegyezett szőlőkarót, és azzal verte agyba-főbe. Szerencsétlen még valahogy fölállt, próbált menekülni, de nem tudott. Ez az állat többször beleszúrta a karót a mellébe, a gyomrába, majd amikor már meghalt, de még meleg volt a teste, a hasára fordította és megerőszakolta.

Hallgattam ezt az embert, próbáltam az arckifejezésében valamiféle érzelem nyomára bukkanni, de annyi esélyem volt, mint vízfelszínen lábnyomot találni. Igazából hánynom kellett volna, de visszafogtam magam.

Kérdeztem, hogy szokott- e az áldozatával álmodni. Azt mondta: kurvára nyugodtan alszik, sosem álmodik vele.

Egy ideig egy zárkában voltam azzal az emberrel, aki a kilenc- és a tizenegy éves lányát megerőszakolta, a Sárhegyivel. Olvastam a vádiratát, annyira döbbenetes volt, hogy a mai napig szinte szó szerint fel tudom idézni. Az ügyészség szerint a felesége távollétét kihasználva molesztálta a két gyereket. A kisebbikkel kezdte, a kilencévessel, aztán az idősebbikkel fojtatta. Terrorban tartotta mind a kettőt, így aztán nem mertek szólni az anyjuknak. Aztán egyszer a kisebbik az anyai nagyanyjának elpanaszolta, hogy fáj neki ott, a lába között. A nagymama persze próbálta kihúzni a gyerekből, hogy mi történt, de csak nagyon nehezen vallotta be, hogy az apa azt a nagy keményet, ami a lába között van, szokta beléje nyomkodni. A nagymama majdnem kitépte a haját, amikor meghallotta, aztán elrohant a lányához, és feljelentették azt a rohadt férget.

A helyzet az, hogy ha egy ilyen Sárhegyi-típusú ember bekerül a börtönbe, mindig ugyanazt a szöveget nyomja: a vádiratból egyetlen szó sem igaz, a feleség találta ki az egészet, az akarja őt tönkretenni. De nem nagyon szokták bevenni ezt. Pedig ritkán, néha-néha valóban előfordulhat, hogy egy-egy aljas nő még a saját gyerekét is beáldozza, hogy ártson a férjének. Ha a kisgyerek elkerül a pszichológushoz, általában kiderül az igazság: az anyja által betanított szöveget mondja a gyerek, vagy pedig életszerű a történet.

Ami ezt a Sárhegyit illeti, a szakértők, a pszichológusok és az orvosok százszázalékos biztonsággal megmondták, hogy valóban molesztálta a két lányát.

Amikor ez a rohadék bekerült a zárkámba, megmondtam neki, hogy nekem nem stílusom állandóan szívni a vérét meg

piszkálni, de csak addig, amíg nem zavarja az én köreimet. Őszintén szólva, amikor bekerült a börtönbe egy ilyen Sárhegyi-típusú féreg, az elítéltek közül sokan gondolták úgy, hogy nekem kellene mindegyikkel elszámolni. Egy csomószor el kellett mondanom, hogy nem vagyok bíró, nem vagyok ügyész, nem az én kompetenciám, hogy ítéletet mondjak rájuk, és utána végre is hajtsam. Az egy dolog, hogy elítélem, ezeket a pedofilokat, saját gyereküket megkínzókat, de én sem megölni, sem kínozni nem fogom őket. Már csak azért sem, mert ha én ezeket leöldösném, ott dögölnék meg én magam is a börtönben.

Csakhogy ez a Sárhegyi egyszer valami olyat tett, amiért nagyon megharagudtam rá. Gondoltam, kibaszok ezzel a rohadt, büdös féreggel.

A műhelyben a fűtéscsöveket üveggyapottal szigetelték. Kibontottam a fóliát, kiszedtem egy csomó üveggyapotot, amit aztán porrá őröltem, becsomagoltam, és felvittem magammal a zárkába. A Sárhegyi épp iskolában volt, negyvenévesen az ötödik osztályt végezte. Munkáskesztyűt húztam, és az üvegporral bedörzsöltem a lepedőjét, a párnáját, a paplanhuzatát, aztán rendesen beágyaztam.

Mikor jött a takarodó, lefeküdtünk. A Sárhegyi hamar elkezdett vakarózni, kiugrott az ágyból, letépte magáról a ruháját. A hülyéje gyufát gyújtott, hogy megnézze, mi van az ágyában, pedig azokat az apró üvegszemcséket még világosban sem lehetett volna észrevenni. Az egész teste tele volt apró kis üvegszemcsékkel a szerencsétlennek. Az ágyneműjét bevágta az ágy alá, a vaságy furnérlemezén próbált aludni. Reggel szólt az őrnek, hogy valami összevissza csípte. Mondta erre az őr: mégis

mi a fene csipkedné itt magát? Magát is csipkedi valami, fordult felém is. Dehogy, feleltem.

Végül aztán kicserélték a ruháját.

De ezzel még nem volt vége.

Egyik reggel lecsókolbászt kaptunk reggelire, egy olyan tíz-tizenhárom centis darabot. Lent, az üzemben volt egy félkegyelmű pali. Takarító, a gépek között sepregetett. Megkérdeztem tőle, volt- e már szarni. Nézett rám értetlenül, mit érdekel engem, hogy szart-e már. Végül csak kinyögte, hogy nem volt. Mondtam neki, hogy menjen be a vécébe, de ne a vécécsészébe szarjon, hanem egy újságpapírra. Ha valami híg lekvárt produkál, az nem érdekel, de ha valami keményebb, rúdféle lesz az eredmény, azt tekerje be az újságpapírba, és hozza fel az öltözőbe. Adtam neki egy doboz cigit, aztán már nem kérdezett többet.

A műhelyben dolgozó elítéltek az öltözőben cseréltek ruhát, és otthagyták egy kis szütyőben a reggelijüket. Ez a félhülye takarító meghozta a szarát, én meg a Sárhegyi szütyőjéből kivettem a reggelijét, a két kenyér közül kivettem a kolbászt, és szépen belegörgettem az újságpapírról a szart. Rátettem a kenyeret, és szépen visszacsomagoltam a táskába. A bolondnak meg mondtam, hogy nesze, itt ez a kolbász, megeheted. Aztán még figyelmeztettem, hogy el ne árulja valakinek, maradjon csöndben, és csak figyeljen.

Amikor a csengő jelezte a reggeli időt, az elítéltek leültek az asztalhoz, kicsomagolták a reggelijüket, és nekiálltak enni. A Sárhegyi akkorát ordított, hogy szinte belehasított a csöndbe a hangja. A kurva anyját, ez egy szar! A kenyérrel együtt odavágta

az asztal közepére. Vele szemben ült egy cigány, aki egyből leordította a fejét: baszd szájba a rohadt kurva anyádat, szart kensz az asztalra, amikor reggelizünk?! Még a mondat végére se ért, amikor bevágott egyet a Sárhegyinek. Próbált persze magyarázkodni, hogy nem ő hozott szart reggelire, de a cigányok nekiestek. Ütötték, verték, rúgták, végül nekem kellett őket leállítani.

Aztán persze berohantak az őrök is. Kérdezték a Sárhegyit, hogy mi volt ez. Mondta, hogy összeverték. És miért? Mert szar volt a kenyerében. Ezt persze megerősítették a többiek is. Az őr kiröhögte magát, aztán harminc-harminc nap fogdát kapott két ember a Sárhegyi bántalmazása miatt.

A vége az lett, hogy a Sárhegyi besokallt. Kiment a nevelőhöz, és kérte, hogy vigyék másik zárkába, mert mellettem nem bírja ki azt az öt évet. Áttették, de nem járt jobban. Addigra már híre volt a szaros kenyerének, meg annak, hogy a kislányaival fajtalankodott. Amíg bent volt a börtönben, ütötték vágták.

Be kell vallanom, az elmúlt harminc évben nekem sem volt egyetlen álmatlan éjszakám sem a kirabolt vagy szétvert emberek miatt. Azt kell mondanom, mindig is kurva jól megvoltam a lelkiismeretemmel… már ha van egyáltalán olyan nekem. Mindenesetre jól alszom.

Egyszer egy BV ezredes leült velem beszélgetni a kívánatos viselkedésről, meg arról, hogy próbáljak orientálódni a börtönszemélyzet felé. Mondtam neki, hogy ők igazából az ellenfeleim, és a társadalom által megfogalmazott szabályok rám nem érvényesek. Nekem az alvilág íratlan szabályait kell betartanom. Ehhez még akkor is tartom magam, ha tisztában

vagyok vele, hogy a világ nem tudna túl sokat elviselni a magamfajtából.

Valójában kettős énem van. Gyengéd, és védelmező vagyok a gyengékkel szemben, másfelől viszont kegyetlen, érzéketlen ember, és veszélyes ellenfél. A barátaim elmondása szerint a lehető legjobb barát vagyok, akiben még sosem csalatkoztak, ugyanakkor semmit sem felejtek, és ha kell, mindenért bosszút állok.

Engem gyerekkoromban az apám egy életre eligazított. Azt mondta: olyan barátnak, apának, társnak kell lenni, aki, ha kell, a szerettei érdekében képes háttérben maradni. De ha kell, a vérét adja értük, akkor is, ha nem kérik. Egyszer a szemembe nézett, és azt mondta: a férfi azért születik, hogy védelmező legyen, gyerekeket nemzzen, fölnevelje őket, tőle telhetően adjon meg mindent a családjának, védje meg a szüleit, a testvéreit. És ha az élet olyan kihívás elé állítja, meg is haljon a családja védelmében.

Én ezeket az intelmeket mindig szem előtt tartottam, ezeknek a szellemében éltem.

25.

Nekiálltam kitölteni egy kérelmi lapot – azzal kell kihallgatást kérni a parancsnoktól vagy a nevelőtől, csomagfeladási vagy telefonálási engedélyt igényelni, szóval mindenféle problémát ilyen kérelmi lapon kell előterjeszteni. Szépen leírtam rá, hogy amennyiben megfelelő időn belül, de legkésőbb másnap délelőtt tíz óráig nem visznek ki civil szakorvoshoz, és nem röntgeneznek meg, akkor tíz órakor túszokat fogok ejteni.

Egyszer csak azt hallottam, hogy embereket keresnek a Kempingbe, a varrodába. Abban az időben volt ott egy barátom, akit emberölésért tizenegy évre ítéltek. Őt is betették ebbe a csapatba, úgyhogy megkértem, próbálja elintézni, hogy én is mehessek, de akkor már megvolt a létszám. Volt közöttük egy hülye, debil cigány, és azt találtuk ki, majd őt megijesztgetjük, hogy mondja vissza a jelentkezését. Híresztelni kezdtük, hogy a Kempingben fölakasztják az embereket. Ez persze nem volt komoly, de keringtek olyan történetek, hogy hátrabilincselték a palinak a kezét, és felhúzták valamilyen csőre, amíg csak a lába ujja hegye érintette a földet, vagy az sem. Vagy leguggoltatták, a térde előtt összebilincselték a kezét, és a térdkalácsa alatt keresztbe átdugtak egy söprűnyelet vagy egy felmosórudat. Aztán két hülye veréb megfogta két oldalról a rudat, és körbe-

körbe pörgették rajta a szerencsétlent. Amikor ezeket elmeséltük annak a hülye cigánynak, sikoltozva menekült a nevelőhöz, és elkezdett ordibálni, hogy hé, nevelő úr, álljon meg, húzzon le a listáról, nem megyek én sehova se! Dehogynem megy, már egyszer föliratkozott, nem? Én nem megyek oda, mert ott engem fölakasztanak! A nevelő, aki persze ilyen rendes akasztásra gondolt, azt mondta: ne vicceljen, nincs is már akasztás, megszüntették. De én hallottam, hogy fölakasztják az embereket, meg pörgetik a csövön! Milyen csövön pörgetik, csodálkozott a nevelő. Na, menjen már a picsába! Maga már rajta van a listán, ezt már nem lehet visszavonni, elküldtük a jelentkezési ívet. Nem, én nem megyek akkor sem, inkább befarcolok, vagy átvágom a torkomat, de én nem megyek le oda. Addig ordibált, hogy végül csak lehúzták a listáról.

Közben én megkerestem a nevelőt, és kérdeztem, hogy én miért nem kerültem bele a csapatba. Mondtam neki, hogy hat évig főszabász voltam a Hűvösben, van egy ruhaipari szabászvizsgám, mégsem kérdeztek meg, hanem kiválasztottak helyettem olyan embereket, akik hátulról ülnek oda a varrógéphez. Kiderült, hogy egy tiszt válogatta ki az embereket a Kempingből, ő mondta meg, hogy ki kell neki. Mondtam a nevelőnek: hallottam, hogy az egyik pali visszamondta. Igen, igen, felelte, az egyik hülye visszalépett. Rakjanak be engem helyette. Azt mondta erre: jó, majd utánanézek a dolognak. Tudtam jól, hogy ez az „utánanézek a dolognak” nem szokott bejönni.

Egyszer épp a fürdőben voltam, besamponozva éppen tusoltam, amikor meghallottam, hogy kiabálják a nevemet, a

nevelő keres engem. Gyorsan leöblítettem magamról a habot, egy törülközőt a derekamra tekertem, és kiszaladtam a folyosóra. Láttam, hogy a nevelő már arrébb járt vagy 15-20 méterrel. Odakiabáltam neki: álljon már meg, az előbb keresett, hallottam. Jól van, mondta, nem olyan fontos, fürödjön csak. Dehogy fürdök, álljon már meg, mondja el, hogy miért keresett. Visszafordult, és akkor mondja, hogy úgy néz ki, menni fog a dolog. Gyorsan kérjem be otthonról az iskolai bizonyítványaimat, írjam össze, mit tanultam stb. Akkor benne leszek a szállításban? Hát, mondta, ne vegye készpénznek, de úgy néz ki, igen.

Gyorsan írtam anyámnak, hogy ajánlott levélben küldje be az iskolai bizonyítványomat, meg a szabászvizsgáról a papíromat. Amikor megérkeztek a papírok, belekerültem a varrodai csapatba. Aztán elindult a szállítás a Kempingbe.

Amikor a Kempingbe beállt az autó, olyan volt, mint az amerikai filmekben. Körben álltak az őrök, és a fasz poénjaikat sütögették. Volt ott egy biztonsági tiszt, aki, mikor meglátott, fölkiáltott: Maga kicsoda?! Hogyhogy én kicsoda vagyok, feleltem, egy olyan elítélt vagyok, mint a többi. De hogy került ide? Gondolom, nem közölték vele, hogy igazából ki vagyok, csak azt, hogy veszélyes. A nyilvántartási kartonon van egy fénykép mindenkiről, és mellé van írva, hogy milyen fokozatban van, ami a börtönön belül nagyon fontos. Én a legsúlyosabb fokozatban, a „különösen veszélyesben” voltam. Piros tollal, jó feltűnően írták rá a papírra ezt a „KV” jelölést, ami azt jelentette, hogy különleges bánásmódot, őrzést igényelő emberről van szó. A KV-sok között is voltak különbségek. Voltak, akik önmagukra

veszélyesek, például követtek már el öngyilkossági kísérletet, de voltak olyan KV-sok is akik például nem vonultak be időben a börtönbe, vagy eltűntek a bíróságról ítélethirdetés előtt stb. A rendszerváltás után már a különösen veszélyes többszörös visszaesőket is nyilvántartották. Ezek vagy szökni akarnak, vagy agresszívak voltak. Na, én szökős is voltam, meg támadós is. A biztonsági tisztnek ott volt a kezében a papír, de lehet, hogy el sem olvasta, csak látta, hogy egy nagydarab állat jött, márpedig ő ilyen típusú embereket nem választott ki. Akik velem jöttek, mind ilyen töpörtyű ember volt, ondómaradékok, apró szarháziak. Gondolom, kifejezetten az ilyeneket válogatta ki, mert ezeket könnyen lehet irányítani, nincs velük sok gond, ha egyszer fölrúgják őket, fölszállnak az égig. Rögtön szemet szúrtam neki, amikor le kellett hajtanom a fejemet, hogy szét ne basszam a busz ajtajában, miközben leszálltam.

Na, mire bementünk, már előkerült az anyagom is. Még jobban el volt tőlem halva a pali. Nem tudott mit csinálni. Nem küldhetett vissza azzal, hogy megijedtünk tőle, vigyétek a picsába. Húsz embert igényeltek, darabszámra meg is kapták. A Holdudvarban meg örültek, hogy na, lepasszoltuk megint ezt a krapekot, megszabadultunk tőle egy időre.

Igazából én azért jelentkeztem a Kempingbe, mert indult itt egy ruhaipari szakközépiskolai osztály, és azt hallottam, hogy aki eléri a négyes átlagot, azt hazaengedik félévkor, meg az év végi bizonyítványosztáskor is lehetőség van a büntetés megszakítására. Olyasmi volt ez, mint egy normális munkahelyen a szabadság. A börtönben is létezett akkor már ilyesmi. Az elítélt kapott hat szabadnapot, a hetedik az utazás,

amikor vissza kellett jönni. Ez volt a jó tanulmányi eredmény jutalma. Úgy voltam vele, hogy na, végre itt a lehetőség, hogy kikerüljek, semmi mást nem kell tennem, csak jól kell tanulni. Majd igyekezni fogok.

Betettek egy olyan zárkába, ahol voltunk vagy harmincan. A zárkafelelős régi ismerősöm volt a Hűvösből, egy oláhcigány srác, akinek már nagyon keveredett a magyarokkal a fajtája, mert fehér bőrű, kék szemű srác volt cigány létére. Janinak hívták. Ő is megismert. Szevasz, Dodikám, mi van veled, mondta.

Én még nem voltam a Kempingben. Annyira rossz híre volt, hogy ha lett volna egy olyan lista, hogy hova nem akarsz kerülni, biztosan mindenkinél ez a hely szerepelt volna az első helyen. Nekem is mondták, hogy kemény lesz, de nem érdekelt. Ezt is meg kellett tapasztalni. Amúgy a város ismerős volt, apám ott született. Szép helyen volt, még a börtön ablakából is látni lehetett a hatalmas hegyeket, ami egy Pest környéki gyereknek nagy élmény. Maga a börtön a város közepén persze inkább volt ocsmány, mint szép.

Úgy volt, hogy nem sokáig leszünk ilyen sokan együtt a nagy zárkában. Az iskolásoknak akartak berendezni egy külön körletet, ahol nyitva vannak az ajtók, lehet menni ilyen órára meg olyan órára. Három-négy zárkából állt az egész körlet, volt, amelyikben nyolcan-tízen voltak, én egy kicsibe, egy négyszemélyesbe kerültem.

A nyitott ajtó nagy dolog. Jöhetsz-mehetsz, átmehetsz a haverokhoz sztorizni, beszélgetni. Volt egy csomó kiváltságunk. Akármikor fürödhettünk, és ami különösen nagy szám volt, hogy amikor este tíz órakor jött a villanyoltás, mi használhattunk

külön lámpát. Nekem első dolgom volt kérni otthonról egy éjjeli lámpát. A nap huszonnégy órájában éghetett a villany, arra hivatkozva, hogy tanulunk. Az, hogy ki mit olvasott, vagy olvasott-e egyáltalán, már nem érdekelt senkit.

Az öcsém akkortájt jött meg Németországból. Vetettem magamnak vele egy színes tévét. Rajtam kívül csak egy volt rendőrnek volt színes tévéje, úgyhogy ez nagyon nagy luxusnak számított.

De nekünk, iskolásoknak, voltak más előnyeink is. A kajaosztásnál mi voltunk az utolsók, ami azt jelentette, hogy a maradék automatikusan bekerült a mi zárkánkba. Ami az őröket illeti, a többségével jól ki lehetett jönni. Aztán ott voltak például az újságok. Mindegyikünk előfizetett valamilyenre, úgyhogy nyolcat-tízet cserélgettünk, és vittek belőlük az őrök is. Tényleg kivételezettnek számítottunk. Volt olyan őr, aki a kajaosztás után nyolc-tíz rántott húst is bepakolt hozzánk, pusztán azért, mert csípte a vagányságunkat. Nekem még azt is elnézték, hogy brahiból húsz tojásból sütettem tojásrántottát a szakácsokkal, és még fel is küldettem magamnak a zárkába. A Janitól tudtam, hogy van néhány őr, akit meg lehet vásárolni, de a többség olyan apróságokért is képes volt haverkodni, hogy megkapják tőlünk az újságokat.

A világ minden börtönében megy az üzletelés. Én is csináltam megint, persze uzsorakamatra. Szokás szerint egy a kettőben forgalmaztam a dolgokat, pár hét után már rengeteg áru volt a zárkában felhalmozva.

Elkezdődött az iskola. Ez azért volt jó, mert már az üzemben is adtam-vettem mindent, amire igény volt, kávét, cigarettát.

Igazán nagyban kereskedtem. A börtönben azonban nagy a csábítás, hogy megszerezd azt, amid nincs, de a másiknak van. Gondolnom kellett a biztonságomra is. Volt egy profi késem. Még a Hűvösben készítették gépi fűrészlapból. Bestiális pengéje volt. Hogy egy laikus is el tudja képzelni, combnyi vastag vasrudakból lehetett belőle korongokat fűrészelni. El lehet képzelni, milyen kemény anyagból készült. Na, ilyen törött fűrészlapokból csináltak nekem egy spéci kést. Nem egyszerű munka. Az még aránylag könnyű feladat, hogy kialakítsd a kés formáját, de ahhoz, hogy igazán nyerő legyen, át is kell fúrni a szegecs helyén. Hagyományos fúró ehhez szóba sem jöhet. A gépi fűrészlap anyagával csak a gyémánthegyű vagy a vídiafúró boldogul. Három profi kést csináltattam magamnak, jó, ha van alapon. Mert ha többen támadnak rám, egyszerre kettőt is tudtam volna használni. Ha egy ilyen kést bevertem volna egy palinak a hasába, akkor az álláig kettényitottam volna a bordákat. Ki lehetett volna belezni vele, mint egy disznót.

Amikor először mentem az üzembe, egyetlen kést vittem magammal. Arról szó sem lehetett, hogy hozom-viszem, mert már léteztek a detektoros kapuk: pont olyanok, mint amivel a repülőtéren mutatják ki a fémet. Nem mondom, hogy sosem vittem fel a körletbe a kést az üzemből, de a rizikó miatt csak ritkán fordult elő. Bármit, ami tiltott tárgynak számított, egy kenyér belsejében rejtettem el. Aztán kihegyezett gyufaszálakkal összetűzködtem a kenyeret, hogy szét ne essen. Az eljárás az volt, hogy a kajás zacskót le kellett dobni a detektoros kapu mellé, amibe az őrök nem nagyon néztek bele. Ha meg is tapogatták, akkor se érdekelte őket, csak odébb lökték, hogy viheted a

megmaradt kenyeret. Mindenesetre én az üzemben, biztos helyen tartottam a kést. Volt egy asztalom, a szélébe bevertem két szöget, egy madzagot kifeszítettem, és varrtam alá egy kis elhúzható függönyt. A függöny belső oldalába zsebeket varrtam, ezekbe pakoltam a kávét, a teát, ezt-azt.

Egyszer nagyon szarul éreztem magam. Mondtam az őrnek, hogy orvoshoz kellene mennem, megméretni a vérnyomásomat. Akkor megvoltam már vagy 130 kiló. Fölkísértek az orvoshoz, kiderült, hogy kicsit tényleg magas volt a vérnyomásom. Kaptam gyógyszert, visszaengedtek. Mikor visszaértem, láttam, hogy eltűnt a késem, eltűnt a kávé, eltűnt a cigaretta. Elkezdtem ordítani: a kurva anyátokat, ki az a geci, aki meglopott? Mindenki szabadkozott. A brigádvezető aztán elmondta, hogy az egyik pali az íróasztalomhoz ült, amikor elmentem. Na, magamhoz rendeltem azt a férget. Kérdeztem: csicska létedre, hogy a kurva anyádba mertél leülni az én íróasztalomhoz? Egyáltalán mi a gecit kerestél te ott?

Nekem ugye volt egy külön íróasztalom, mert én afféle mindenes voltam, aki effektív varrodai munkát nem végez, de ellenőrzi a többieket. Voltak persze apró-cseprő munkáim, néha csomagoltam az árut, volt, hogy besegítettem a vasalásba, de általában csak üldögéltem az asztalnál, és nézelődtem, sztorizgattam a srácokkal.

Az a senkiházi csicska hazudozott összevissza, járt a pofája, de közben minden idegszálával engem figyelt, mert félt, hogy előbb-utóbb lecsapom. És igaza is volt. Beszéltem, beszéltem neki, emlegettem a kurva anyját, aztán egyszer csak meglendült a bal kezem. Erre eldobta magát előre, mint aki egy fejessel a vízbe

veti magát. Igazából hülye voltam, mert amikor elvetődött a jobb kezem felé, akkor kellett volna alávernem, majd fejbe rúgnom. De ehelyett csípőből kifordultam, és próbáltam elérni a fejét. Mielőtt földet ért volna, kapott egy piszkos nagyot a tarkójába, úgy, hogy arccal csapódott bele a betonba. Már abban a pillanatban tudtam, amikor ütöttem, hogy valami nem stimmel. A kisujjam érte el először a koponyáját, és abban a pillanatban éles fájdalmat éreztem. Na, ettől még idegesebb lettem. Szanaszét rugdostam a fickót. Aztán a brigádvezető odajött, hogy azért mégse öljem meg. Nagy nehezen talpra állt, mondtam neki: szerezd vissza a cuccomat, mert megöllek. Azért még jól meg is büntettem: a következő havi spájzát le kellett adnia nekem, és utána még három hónapon keresztül fél-fél spájzzal tartozott.

Csak nem akart elmúlni a fájdalom a kezemben. Az edzőteremben mondtam a spanomnak: rakd már rendbe a kisujjamat! Ez vagy eltört, vagy kificamodott. Előrenyújtottam a kezemet, és szóltam neki: kapd el, és húzzad. Húzta. Majd beszartam, annyira fájt. Bedagadt a kezem, olyan volt, mint egy buci. Nem lehetett látni az ujjperceket, egy nagy labda volt az egész. Azért így is lejártam az edzőterembe. Olyan száz kilóig még tudtam fekve nyomni, de már csak széles fogással. Mert szűk fogásnál a rúd nagyon nyomta a kisujjamat. Szörnyen fájt, úgyhogy eldöntöttem, fölmegyek az orvoshoz, aki emlékeim szerint őrnagyi rangban volt. Mondtam neki, hogy valószínűleg eltört a kezem. Igen ám, de azt, hogy mitől tört el, azt nem mondhattam el, mert az azért nem hangzott volna túl jól, hogy jól összevertem egy büdös, tolvaj köcsögöt. Úgyhogy azt mondtam, a falba ütöttem bele. Hát miért verte be a kezét a

falba, kérdezte a doki. Azért, mert edzek, és azt akarom, hogy kemény legyen a kezem.. Nyilván rosszul üthettem, ezért tört el valamelyik csontom. Az őrnagy konzultált egyet a szomszéd szobában dolgozó fogorvossal, és megbeszélték, hogy megröntgenezik a kezemet. Csakhogy nem volt hozzá megfelelő készülék. A fiatal fogorvos kitalálta, hogy szigetelőszalaggal összeragasztják ezeket a kis szar fogorvosi röntgenlapokat, és azzal valahogy megoldják a problémát. Először azt hittem, hogy kamu az egész, de később kiderült, hogy egyáltalán nem volt az. Azzal az apró kis fogorvosi röntgennel csináltak egy felvételt. Azt mondja az őrnagy: nincs a maga kezének semmi baja, felírok fájdalomcsillapítót meg kenőcsöt. Mondtam erre az orvos mellé beosztott felcsernek: ha nincs a kezemnek semmi baja, akkor mi a fasztól van így bedagadva? Meg mitől fáj? Különben is, miért kapok fájdalomcsillapítót meg kenőcsöt, ha nincs a kezemnek semmi baja? Az orvosi körlet folyosóján beszélgettünk, ám ekkor a fiatal fogorvos kilépett az ajtón, körülnézett, aztán intett a kezével, hogy menjek oda. Mutatok magamra, hogy én? Mert többen is voltunk ott a folyosón. Mondja, hogy igen, maga. Bemegyek. Erre odasúgja: most elárulok magának valamit, de el ne mondja… illetve nem jól mondtam, hiszen, ha tartanék attól, hogy beszélni fog, ide se hívom. Ismerem én magát, hogy milyen. Na, figyeljen ide! Magának el van törve a keze. Erről tudnia kell. De nehogy kiderüljön, hogy elárultam, mert komoly bajom származna belőle. Dehogyis, doki, nyugtattam meg. Nagyon szimpatikus fiatal pali volt, nem tudtam, hogy van-e BV-s rangja vagy civil, aki kintről jár be, de nem is érdekelt. Pont az a típus volt, aki nagyokat köszön az elítélteknek előre.

Nem tudtam mit tenni, ültem a zárkában, és vizes borogatással próbálkoztam. De a daganat csak nem akart lelohadni. Olyan volt a kezem, mint egy kétkilós kenyér.

Nekiálltam kitölteni egy kérelmi lapot – azzal kell kihallgatást kérni a parancsnoktól vagy a nevelőtől, csomagfeladási vagy telefonálási engedélyt igényelni, szóval mindenféle problémát ilyen kérelmi lapon kell előterjeszteni. Az okot nem szükséges megnevezni, de érdemes azért megemlíteni, hogy családi vagy munkahelyi problémáról van szó, esetleg a zárkában adódtak kellemetlenségek. A nevelő átnézi a kérelmeket, aztán eldönti, hogy melyik igényel azonnali elbírálást és melyik ér rá. Én szépen ráírtam erre a kérelmi lapra, hogy amennyiben megfelelő időn belül, de legkésőbb másnap délelőtt tíz óráig nem visznek ki civil szakorvoshoz, és nem röntgeneznek meg, akkor tíz órakor túszokat fogok ejteni. Elkapom az őröket. Ezt így felírtam a kérelmi lapra.

A haverom, Jani el volt ájulva. Hú, baszd meg, ne csináld, ebből kurva nagy baj lesz! Nem fognak hazaengedni! Mondtam neki, hogy pillanatnyilag kurvára nem érdekel a hazamenetel, viszont az a rohadt doki nagyon is érdekel, aki baszik a hippokratészi esküjére. El van törve a kezem, az a rohadék meg letagadja. A fogorvos srác megmondta, hogy el van törve, csak letagadták.

Bedobtam a kérelmi lapot a ládába, aztán lementem dolgozni. Jött az első szünet, a nevelő akkortájt szedte össze a leveleket a ládából. Vége volt a reggelinek, jöttünk visszafelé, a sor végén ballagtam a spanommal. Tőlünk balra egy műhely volt. Eszméletlen hangok jöttek ki a vaskeretes ajtón, pedig nagyon

vastag, drótozott üvege volt. Valahányszor elmentem ez előtt az ajtó előtt, mindig a Hűvös jutott róla eszembe. Az elítéltek ott egy civil cégnek végeztek öntvényköszörülést. Ezt úgy kell elképzelni, hogy a csávók alacsony kis zsámolyon ültek, és rohadt nagy alumíniumöntvényeket köszörültek. A köszörűkövek voltak olyan negyven-ötven centi átmérőjűek, rohadt nagy korongok. A munkás kezét drótfonat védte. Csakhogy az egyik köszörűkő szétrobbant. A szétrepülő darabok úgy gyomron vágták a köszörűst, hogy lerepült a székről, leszakadt a hüvelykujja meg az orrából egy darab. Horror volt az egész. Helikopterrel vitték kórházba végül, mert leszakadt a lépe is. Egy tizenkilenc éves, jóképű cigány gyerek volt. Végül életben maradt.

Ez az eset nagyon megmaradt bennem. Ha engem ilyen munkára vezényeltek volna, inkább hagynám, hogy örökre a fogdába csukjanak.

Szóval éppen ehhez az ajtóhoz értem, amikor óriási csattanással kivágódott. Abban a pillanatban reflexszerűen fölrántottam a bal kezemet a fejem fölé, az arcomat, a fejemet takartam vele. Azt hittem, hogy valami szétrobbant, valamelyik esztergagép tokmányából elszabadult egy vasdarab, és az vágta telibe az ajtót. Egy lófaszt! A kommandósok rúgták ki az ajtót. Rám rohantak, rendesen beszorítottak a sarokba, és nekinyomtak a falnak. Láttam, hogy ott van az egész főnökség. Körbefogtak, nekinyomtak a falnak, de nem bántottak. Készenlétben várták, hogy miként reagálok, hogy támadok-e. A parancsnok, a parancsnokhelyettes, a biztonsági tiszt, a főnevelő, majdnem mindenki, aki számít. Még Molnár Imre BV

ezredes, a Kemping parancsnoka is ott volt. Látni láttam már, de személyesen nem találkoztunk korábban. Azzal kezdte, hogy na, maga piszkos szarházi, tudom ám én, hogy ki maga! Itt nem fogja megismételni azt, amit a Hűvösben megcsinált! Majd én elejét veszem a dolgoknak! Én most úgy bezáratom magát a fogdába, hogy nem fogja látni többé a napvilágot, ott fog megrohadni.

Álljunk már meg, mondtam neki erre. Fújja ki a levegőt, eressze le a gőzt. Mi az, hogy maga fogdába zárat, úgy, hogy a napvilágot se látom? Maga is tudja, hogy ez nem így működik. Milyen jogcímen tarthatna maga engem ott? Azonkívül miből gondolja, hogy én megijedek? Engem nem lehet megijeszteni azzal, hogy fogdába csukat. Különben meg mit emlegeti itt nekem a régi dolgokat? Erre azt válaszolta: pontosan tudom, hogy egyszer már megtámadta az őröket, na, ez az, amit itt nem fog megtenni. Kérdeztem, hogy mi a fészkes fene köze van a Hűvöshöz annak, ami most történt? Zárjuk már le azt a témát egyszer s mindenkorra. A Győri Katonai Ügyészség kivizsgálta az esetet, és bizonyíték hiányában ejtették ellenem a vádat. Kezdtem belelovalni magam. Kurvára tud idegesíteni, ha ok nélkül fenyegetnek. Mondtam a parancsnoknak, hogy felőlem egészen a bokájáig bearanyozhatja magát, rakhatnak a vállára akármennyi aranycsillagot, az én szememben semmiben nem különbözik a mögötte álló őrmestertől.

Akkor már rám szólt a főnevelő is, hogy vegyen már vissza az arcából, Komáromi, fejezze be, mit képzel maga? Hogy beszél a parancsnokkal? Erre azt feleltem: a parancsnok kezdte, nem én. Ő fenyegetett meg azzal, hogy az ítéletem végéig bezárat a

fogdába. Azt mondja erre a parancsnok: maga jelentette ki, hogy túszokat fog ejteni, ha nem visszük ki tíz óráig a kórházba. Maga ultimátumot adott nekünk! Hogy jön maga ehhez? Na, most álljunk meg, mondtam, és azt beszéljük meg inkább, hogy van itt egy orvos, aki letette a hippokratészi esküt, amit aztán megszegett. Ha én az ő helyébe lennék, én egy törött kezű embert nem nyilvánítanék egészségesnek. Azzal, hogy a parancsnok úr engem megfenyeget, és az ő pártjára áll, bűncselekményt követ el. Ha nem visznek kórházba, garantálom, hogy ebből bírósági tárgyalás lesz. Bezárathat a fogdába, de előbb-utóbb úgyis kiengednek, mert ki kell, hogy engedjenek. Ráadásul vagyok olyan rafinált, hogy onnan is ki fogok tudni juttatni egy levelet, amiben leleplezem a börtönorvost, aki bűncselekményt valósított meg, és leleplezem a parancsnok urat is, aki fedezte őt. Persze, be lehet engem zárni az ítéletem végéig, de a törést a kezemben, azt nem tudják semmissé tenni! Azt tíz év múlva is ki fogják mutatni, ma már az egyiptomi fáraó csontjáról is tudni lehet, hogy el volt-e törve vagy nem! Úgyhogy a parancsnok úr az orvos úrral együtt ott fog ülni a vádlottak padján, ezt garantálom!

A parancsnok körülnézett. Na, nézzék, ez milyen okos! Aztán felém fordult. Tudja, mit? Én meg feljelentem magát, mert szándékosan eltörte a kezét! Tagadja, hogy belevert a falba? Dehogy tagadom, megmondtam, hogy bevertem a falba. És miért üti maga a falat? Bolond maga? Edzettem, azért ütöttem a falat. És minek kell ehhez ütni a falat? Hogy erős legyen a kezem. És minek az magának? Hogy a köcsög spicliknek, akik szaroznak velem, egyetlenegy ütéssel szét tudjam zúzni az agyát. Hogy

olyan kemény legyen az öklöm, mint a vaskalapács. Ha odaütök valakinek a homlokára, a valagáig szakadjon le az agya. Pontosan tudom, hogy ezért nem jelenthet fel, nem tudja bizonyítani, hogy szándékosan okoztam magamnak a sérülést. Fogja már fel: nem vagyok annyira hülye, hogy eltörjem a kezem, hogy aztán ne tudjak sportolni, meg edzeni. Edzettem, rosszul ütöttem, eltört. Ennyi. Úgy tudom, hogy magának jogi diplomája van, pontosan tudja, hogy ma Magyarországon nincs az a bíróság, amelyik egy ilyen idióta vád alapján elítélne.

A parancsnok csak forgatta a fejét. Na, nézzétek csak, van egy börtönjogászunk is! Ez jogászkodik! Kérdezi tőlem: és mégis honnan tudja maga, hogy el van törve a keze? Onnan tudom, hogy volt már eltörve. Nem akartam a fiatal dokira ráverni a balhét. A másik meg az, hogy nézze meg, hogy fest. Lát maga ezen csontokat? Nem lát! Egy labda az egész. És nem akar lelohadni. Azt mondta erre az orvos, hogy nincs semmi bajom, viszont fájdalomcsillapítókat meg kenőcsöket adott? Ha nincs bajom, akkor mégis mit kezel? Felemeltem a két kezem. Nézze már meg: egyértelműen lehet látni, hogy micsoda különbség van a kettő között! Itt komoly bajok vannak, biztos, hogy el van törve. Nagyon jól tudom, miért nem akarnak kivinni a kórházba. Mert egyszer már megszöktem úgy, hogy kivitettem magam a kórházba, és rátámadtam az őrökre, és azt hiszik, hogy most ugyanaz a helyzet. De erre csak annyit mondok: nézze meg, hogy be van dagadva, fel van püffedve a kezem. Ilyen kézzel kurvára nehéz megszökni. Az rendben van, hogy attól félnek, megint próbálkozni fogok, de ez még nem ok arra, hogy hazudjanak. Szerintem csak egyet tehetnek: jó alaposan bebiztosítják a

kivitelemet, őriznek útközben, és szemmel tartják a kórházat meg a környékét. De ezt nem tudják megúszni. Meg kell röntgenezni a kezemet, szakorvosnak kell látnia, aztán be kell gipszelni. A parancsnok végül beadta a derekát, de azt mondta: ha nem lesz eltörve a keze, fogdára csukatom! Nem kell emiatt aggódnia, feleltem, mert biztos vagyok benne, hogy el van törve a kezem. Ha véletlenül mégsem így lenne, és visszahoztak a kórházból, én már egyenest a pincébe megyek. Föl sem jövök a körletre, egyenest levonulok a pincébe a fogdába, vállalom a harminc napot. Viszont van itt még egy dolog. Én kérem innen a fegyházból az elszállításomat. A parancsnok csak nézett. Miért? Azért, mert itt kutya módon viselkedik az egész vezetés, feleltem. Ne nevezzen minket kutyának, csattant fel erre. Majd a röntgen után másként fogunk beszélgetni, mondtam neki. Akkor majd maga is belátja, hogy az egész vezetés a maga tudtán kívül kutya módon viselkedik. Ilyen eljárás a mai világban, a mai rendszerben nem lehetséges. Ezt a Kádár-rendszerben még megcsinálhatták, de ma már nem működik. Ha nem visznek kórházba, gondoskodom róla, hogy az emberek megtudják, hogyan mennek a dolgok a maga börtönében. Leírom, hogy mi történt, és eljuttatom az újságokhoz, a külföldi rádiók is ezzel az üggyel fognak foglalkozni, az egész karrierje belekerülhet ebbe a balhéba. Nem hiszem, hogy szeretné, hogy egy ilyen hülyeség végett bukjon meg.

A parancsnok tovább faggatott, hogy mégis miért akarom elszállíttatni magam. Mondtam neki, hogy egyrészt azért, ami most történt, másrészt mert azzal az ígérettel szállítottak ide minket, hogy aki eléri a négyes átlagot, azt hazaengedik büntetés

félbeszakításra. Én minden tárgyból színtiszta ötös vagyok. Ha valakinek az átlaga már a három és felet meghaladta, felkerekítették négyesre, és mind hazamentek. Egyedül ki nem ment haza? A Jancsi, aki emberölés miatt van bent, és én. Miért nem ugyanazzal a mércével mérnek mindegyikünket? Ha már idehoztak, és ugyanazokat a kritériumokat állították fel velünk szemben, akkor mire föl kivételeznek? Őket hazaengedik, engem pedig nem? Én egy ilyen helyen nem akarok itt maradni.

És ki mondta magának, hogy nem engedik haza, kérdezte a parancsnok. Nem kellett ezt mondani, nem engedtek haza, ez ilyen egyszerű. A többiek szépen hazamentek, nekem viszont még csak a jellemzésemet sem írták meg, ami ahhoz kell, hogy egyáltalán szóba jöhessen a hazamenetel. Erre ő azt felelte. figyeljen ide, én most kivitetem magát, és megröntgeneztetem a kezét.

Ez a parancsnok nem régen került a Kempingbe, úgyhogy igyekezett minden területen megfelelni az elvárásoknak. Fölfele is, meg lefele is azt akarta mutatni, hogy ő mennyire precíz és korrekt. Azonnal kiismertem, láttam rajta, hogy rosszul érinti, amit hall, egyszerre volt hiú és becsületes. Így folytatta: megröntgeneztetjük a kezét, és ha el van törve, garantálom, hogy be lesz gipszelve. Egyébként mielőtt idejöttem volna, már tájékozódtam magáról. Megnéztem az iskolai anyagát: maga egy igen jó képességű tanuló. Csinálja végig az iskolát, és én garantálom magának, hogy haza fogjuk engedni, ugyanúgy, mint a többieket. Nem teszünk mi magával kivételt, nem félünk mi magától. Jól van, mondtam, akkor rendben van.

Fölvittek a körletre, átöltöztem, aztán megbilincseltek, és

három őr pórázon levezetett az autóhoz. Amikor a kórházhoz értünk, további két őrt láttam a bejáratnál. A röntgen előtt a betegek közt is kiszúrtam további őröket, akik persze civilben voltak. Egyértelmű volt, szikrányi esélyt sem akartak adni, hogy szökéssel próbálkozzak. Joggal számíthattak arra, hogy ha normális vagyok, átlátom a helyzetet, és nem is próbálkozom.

Megröntgeneztek, aztán pár perc múlva a nagydarab, kövér röntgenorvos bólogatva mondta az őrnek, hogy bizony, ez a kéz ez el van törve, és menjünk máris a gipszelőbe.

Begipszeltek, aztán visszavittek a börtönbe. A parancsnok nem tett fogdára egyáltalán, pedig a szabályzat szerint fegyelmi járt volna a fenyegetés miatt, hogy túszokat akarok szedni. Nem hiszem, hogy Magyarországon valaha is mert volna egy fogvatartott hasonlót írni a kérelmi lapra. Ez a lehető legsúlyosabb fegyelmi vétség.

Visszamentem az iskolába, de a dolgozatokat nem kellett megírnom, merthogy be volt gipszelve a kezem. A vicc az, hogy a bal kezemet gipszelték be, de azt mondtam, hogy balkezes vagyok. Nem volt kedvem az íráshoz, a műszaki rajzhoz meg főleg. A kamuzással persze kockáztattam, de úgy voltam vele, hogy úgysem engednek haza. Elhatároztam, hogy befejezem az iskolát, aztán várok egy darabig.

Mindenesetre levélben értesítettem az öcsémet a történtekről, és kértem, hogy apám is írjon az érdekemben.

Ő akkor már nagyon idős volt, említettem, hogy ötvenéves volt, amikor elvette a húsz évvel fiatalabb anyámat. Rákos volt, így adott volt a lehetőség, hogy kérvényezze: hadd mehessek haza elbúcsúzni tőle.

Mivel a kezem be volt gipszelve, dolgozni nem járhattam. Iskolába mehettem, de dolgozni nem. Régen a Hűvösben az volt a rend, hogy a sérült, beteg elítélt bent maradhatott a zárkájában, amíg a többiek elmentek dolgozni. Viszont egy idő után ezt megszüntették, mert sokan fönn maradtak valamilyen betegségre hivatkozva, és ilyenkor lettek öngyilkosok, vagy gyújtották fel a zárkát. A Kempingben a parancsnok eleve megtiltotta a zárkában maradást a munkára képtelen elítélteknek. Az volt a rend, hogy a betegeknek le kellett vonulnia a betegszobára. Volt, akinek végig a lábadozása alatt ott kellett maradni, de volt olyan, aki csak reggel jött le, és este visszamehetett a többiekkel.

Az a szemét orvos, akiről már korábban is szó volt, persze azt akarta, hogy engem tegyenek be állandóra a betegszobára. Pont influenzajárvány volt. Nagyon felhúztam magam, hogy ez a degenerált, mocskos, hazug őrnagy a tüsszögő, köpködő, köhögős palik közé akar zárni. De az influenza lehetőségénél sokkal jobban idegesített, hogy minden cuccom, a kávé, a tea, a cigi, fenn volt a körleten, plusz ott volt a színes tévé, oda hozták a jó kajákat, ott voltak a haverok… Nehogy már bezárjanak a hülye betegek közé!

Mondtam az EÜ-s ügyeletesnek, hogy keresse meg azt a szemét orvost, és mondja meg neki: ha nem engednek ki onnan, én fölgyújtom a kórházat. A betegeket lecsapkodom, tarkón vágom mindegyiket, rádobálom őket a matracra, aztán amikor kész a máglya, alájuk gyújtok. Azt mondja erre az EÜ-s: jaj, Komáromi, ne mondjon már ilyet. Mondtam, hogy simán megteszem, és ezt közölje az orvossal is. Megjegyzem, azóta nem

is találkoztam ezzel az őrnaggyal, mióta elvittek megröntgenezni. Bujkált előlem az a féreg. Gondolom, a parancsnok alaposan eligazíthatta.

Na, a fenyegetésemnek hamar híre ment, jelentették a parancsnoknak is, hogy föl akarom gyújtani a betegeket a kórteremben. Jött egy őr, szólt, hogy menjek az orvosi rendelőbe, ott vár a parancsnok. Azért még azt is hozzátette: ne izgassa fel magát, az orvos nincs ott.

Benyitottam, jelentettem, szabályosan, ahogy elő van írva, mire a parancsnok félbeszakított. Jó, jó, hagyja abba. Mit hallok már megint magáról? Hogy föl akarja gyújtani a kórházat? Tényleg ezt mondta? Ezt hát, feleltem neki. Tudtam, hogy ez furcsa lehet a parancsnoknak, mert ilyen helyzetben az emberek általában mindent letagadnak, kertelnek összevissza. Nem volt ő ahhoz hozzászokva, hogy valaki így elviszi a balhét, és a szemébe mondja a dolgokat. És miért mondta ezt, kérdezte. Mert ugyanaz az orvos, aki le akarta tagadni, hogy eltört a kezem, most meg be akar zárni az influenzás betegek közé.

A parancsnok kezdte felidegesíteni magát. Jaj, ne legyen már ilyen álladóan, mondta. Maga rögtön túszt szed, elvágja az ember torkát meg felgyújt másokat, ha valami nem tetszik! Hagyja már abba!

Tényleg dühös volt. Egy darabig a plafont nézegette, aztán elővett egy papírt, és ráírt valamit. Behívta az őrt, és azt mondta neki: na, itt az engedély, a Komáromi ezentúl feljárhat. Aztán megkérdezte, akarok-e még gyújtogatni. Mondtam, hogy már nem, és köszönöm szépen az engedélyt. Ez a feljárós papír annyit jelentett, hogy egyedül ugyan nem maradhattam a zárkában,

amíg a többiek dolgoztak, a betegszobában kellett ücsörögnöm, de ahogy a műszak visszaért, már repeszthettem is vissza, a többiekhez. Búcsúzóul azt mondta a parancsnok: na, ezt most még elintéztem magának, de ne halljak többet ilyen dolgokat! Egyszer már megmondtam magának, hogy előbb-utóbb haza fog menni. Az ígéretem viszont csak addig érvényes, amíg nem hallok olyanokat, hogy ölni, túszt szedni, meg gyújtogatni akar.

Miután így kioktatott, utasította az őrt, hogy engedjen fel a zárkámban. Na, a kurva anyját, gondoltam, győztem! De tetszik, nem tetszik, ebben a győzelemben a parancsnok is partner volt. Be kellett látnom, hogy én ezt a parancsnokot képtelen vagyok gyűlölni, sőt kialakult bennem vele szemben egy bizonyos fokú tisztelet. Kiderült, hogy igazából ő nem olyan, mint a parancsnokok és az őrök többsége, hogy mindig csak neki lehet igaza, te mondhatsz akármit, el vagy ásva, mert egy elítélt vagy, egy senkiházi, amiről te beszélsz, az mind hazugság, már az is, amit kérdezel. Ez a parancsnok képes volt mérlegelni a dolgokat. Én gyerekkorom óta gyűlöltem a smasszereket, de erre a parancsokra kezdtem másként nézni.

Nem sokkal később levették a kezemről a gipszet. Egyből nekiálltam erősíteni, mert a gipsz alatt nagyon leeresztett a kezem. Viszont megint a parancsnok elé kerültem fegyelmi tárgyalásra, ezúttal üzleti ügyről volt szó. Volt egy rohadt féreg, aki kölcsönkért tőlem. Tartozott egy csomó cuccal, aztán amikor eljött a spájz ideje, hiába küldtem hozzá a strómanomat, nem akarta megadni. Azt üzente, hogy odaadta a Janinak, ami nekem járt volna. Ez a Jani valamikor rendőr volt, aztán a börtönben már ő is üzletemberré lépett elő. Egy zárkában voltak.

Átrohantam hozzájuk. A csávó, aki tartozott nekem, ott ült az ágyon, mondtam neki: te büdös buzi, hol van a cucc? Mostanra volt megbeszélve, fizess! Erre ő is megismételte: odaadtam a Janinak. Igen, odaadtad? Ahogy ült az ágyon, alulról akkorát bevertem az állkapcsára, hogy csak úgy ropogtak a fogai. Belezuhant az ágyba, beugrottam a két lába közé, leszorítottam, és dirr-durr, szétcsapkodtam a fejét. Persze büdös rohadt vamzer volt, sikítozott, mint egy kurva. Amikor elengedtem, azonnal szaladt az őrhöz, hogy én szétütöttem. Rögtön kiállítottak rólam egy fegyelmi lapot.

Elkerültem újra a parancsnokhoz. Azt mondta: na, nem abban egyeztünk meg, hogy többet nem találkozunk? Mégis megint itt van? Most meg mit csinált?! Most sem tagadtam semmit, elmondtam, mi volt a helyzet. Kölcsönadtam a büdös köcsögnek, de ő nem adta vissza az árut, azt mondta, odaadta másnak. Még gizdáskodott meg flegmáskodott is. Akkor vágtam be neki: mi az, hogy nem adja meg? Kiderült, hogy a parancsnok is ismeri ezt az embert, és ő sem volt róla jó véleménnyel. Mondta is nekem: ez egy szarházi, minek ad maga ilyen embernek kölcsön? De hát, parancsnok úr, nincs az embereknek a homlokukra ráírva fekete vagy piros filctollal, hogy ha kölcsönadsz, baszok majd visszaadni. Ezek mind azzal jönnek oda, hogy segítsek rajtuk, odatérdelnek elém, összeteszik a kezüket, az apukájukat meg az anyukájukat hívják segítségül, könyörögnek, esküdöznek, hogy vissza fogják adni, csak adjak nekik kölcsön. Aztán amikor vissza kellene adni, mennek az őrhöz és földobnak. Én ilyennek nem könyörülök, az ilyen embert el kell pusztítani, szétvágni az agyát, és kész. Kinn,

civilben lehet, hogy el is ásnám az ilyeneket. A parancsnok erre azt kérdezte: és azt tudja, hogy itt benn, a börtönben nem lehet üzletelni? Nehogy azt higgye, hogy nem tudom, maguk ketten mit művelnek a Jánossal! Most is pontosan meg tudnám mondani, hogy mennyiért spájzolt. Na, akkor rögtön levágtam, hogy hiába jópofáskodik nekünk a boltos, igazából kétkulacsos, visszajátszik, mesél a parancsnoknak. Csak tőle tudhatta, hogy mennyiért spájzoltam. A börtönben ugyanis meg van szabva egy fix összeg. Hogy azon felül mennyit költöttem, csak a boltos tudta. A fix összegen felül ugyanis bonnal lehetett fizetni. Ez egy ilyen pénzt érő papíros volt, fénymásolóval készített kamupénz a börtönön belül, rá is volt írva, hogy „belső használatra". Abban az időben ebben kaptuk a fizetésünket, meg a jutalmakat, meg mindent. Volt olyan, hogy tízezer, ötvenezer meg hetvenezer forint is volt ebben a formában nálam. A börtönben az borzasztó nagy összeg! A bon mozgása egyébként követhetetlen volt, nem tudhatta se a parancsnok, se senki, hogy én mennyi pénzzel megyek le, mennyiért vásárolok, csak akkor, ha a boltos visszamondja. A parancsnok kijelentette: én megtiltom magának az üzletelést! Ezt fejezze be! Itt ilyen nincs! Mondtam neki, hogy megértem, de megígérni nem ígérhetem. Micsoda, kérdezte, hogyhogy nem ígéri meg? Nem volt ehhez a hanghoz szokva. Nyilván azt várta, hogy mint a többi elítélt, én is négykézláb csúszokmászok majd előtte és helyeselek. Tudtam, hogy határozott választ vár, ezért nem kerteltem: azért nem ígérhetem meg, mert ha megteszem, később joggal gondolhatna engem egy szarházi palinak. Szerintem elég meglepő volna, ha benyalnék, és azt mondanám, „igen, parancsnok úr, tisztelettel

megígérem, hogy soha többet nem fogok ilyet csinálni". Maga tudja, hogy én nem vagyok ilyen. Én őszinte vagyok. Mi értelme volna, hogy ha én most itt hajbókolni kezdenék, megalázkodnék, mindent megígérnék, aztán két hét múlva újra itt állnék, és ott folytatnánk, ahol abbahagytuk? Az az igazság, hogy én az ítéletem végéig nem fogok felhagyni az üzleteléssel.

Csak nézett rám, és csóválta a fejét. Mintha még egy kis mosoly is megjelent volna a szája sarkában. Vegyen vissza kicsit az arcából, mondta, tudjuk, hogy mások is csinálják ezt az üzletelést, de nem ilyen nagyban, mint maga. Ennek ellenére nem fogom nagyon firtatni ezt a dolgot, ha… Értettem én, hogy mire gondol a parancsnok. Ha nem csinálom nagyüzemben, és nem ütöm sorozatosan a palikat, akkor ő hajlandó szemet hunyni a működésem fölött.

Egyáltalán nem lepett meg, hogy végül is meg kellett fenyítenie, kaptam egy parancsnoki figyelmeztetést. Más börtönben simán kaptam volna olyan húsz-harminc nap fogdát, mint a huzat! Nem hiszem, hogy lett volna még egy parancsnok bármelyik magyar börtönben, aki hajlandó lett volna elbeszélgetni velem, vagy egyáltalán meghallgatni. Elég nehéz volt bevallanom, de egyre jobb véleménnyel voltam a parancsnokról.

Pár héttel az affér után épp munkából mentem fel, amikor szólt az őr, hogy gyorsan fürödjek, öltözzek, mert parancsnoki kihallgatásra kell mennem. De hát én nem kértem parancsnoki kihallgatást! Nem maga kérte, hívatják. Elképzelni sem tudtam, mit akarhat a parancsnok.

Az osztályteremben ült az íróasztal mögött, rajta kívül volt

még a teremben egy csomó civil, köztük nők is. Annyira nem volt szokatlan, gyakran megfordultak nálunk joghallgatók meg külföldi delegációk, vagy épp más börtönökből érkeztek tanulmányútra különféle szakemberek, tisztviselők. A parancsnok két oldalán ott ült a biztonsági tiszt meg a főnevelő. Az iskolapadokban, ahol mi szoktunk ülni, most civil fiatalok voltak. Egy pillanatra zavarba jöttem, mert nem számítottam ekkora tömegre, és fogalmam sem volt, hogy miért hívatnak. Az is zavart, hogy tél volt, én be voltam öltözve, a fűtés viszont ment, sokan voltak a teremben, fülledt volt a levegő.

Megálltam a katedra előtt, lejelentkeztem, ahogy kell. A parancsok rám nézett, és azt kérdezte: hány éves maga? Ne is mondja, ide van írva a papírjára. Jó idős már az édesapja… Persze, feleltem neki. Szereti maga az édesapját? Gyorsan és egyértelműen kijelentem: biztosan van olyan ember, aki azt mondaná, hogy nem, nem szereti az apját, de én én a jobbik fajtából való vagyok, és imádom az apámat. És tud maga arról, hogy az édesapja nagyon beteg? Tudok róla, persze. Írt nekem az édesapja egy levelet… Igen? Csodálkoztam, mintha nem tudtam volna róla. Odaadom magának, olvassa el. Amikor megláttam az apám gyönyörű kézírását, meghatódtam. Azt írta a parancsnoknak, hogy még utoljára hadd öleljen meg engem… Nagyon összeszorult a szívem. Éreztem, hogy kiver a víz, tiszta ideg vagyok. Abban az időben százharminc kiló voltam, és ha feszültséget éreztem, azonnal izzadni kezdtem. Ez borzasztóan idegesített, mert nem elég, hogy büdös kabátban kellett ott ácsorognom, de még nyakig be is voltam gombolkozva. Kérdezte a parancsnok: jól látja, hogy izzadok és ideges vagyok? Igen, az

vagyok, mondtam neki, hogyne lennék, amikor itt van ez a sok idegen, elkezdenek előttük az apámról kérdezni, aztán a kezembe nyomják a levelét. Maga meghatódott, jól látom, kérdi a parancsnok. Tudtam, hogy könnyes a szemem, meg hazudni se akartam, így aztán mondtam, hogy igen, jól látja. Azt válaszolta: jó ilyet látni egy olyan típusú embertől, mint maga. Mert azért jól ismerjük mi magát. Jó látni, hogy szereti és tiszteli a szüleit. Azt mondtam erre: az azért elég nagy baj, ha egy emberben nincs tisztelet és szeretet a szülei iránt.

A parancsnok hozzám beszélt, de mindketten tudtuk, hogy a fiatalok – nyilván joghallgatók – minket figyelnek rá. Tudja maga, hogy miért hívattam? Gondolom, e miatt a levél miatt. Másért vajon nem? Nem tudom. A hazamenetelről szeretnék beszélni magával, amit megígértem. Megígértem, hogy maga ugyanúgy haza fog menni, ha megérdemli, mint a többiek.

Egyre jobban izzadtam. Lehet, hogy haza fognak engedni?

A parancsnok így folytatta: kezdjük azzal, hogy a maga tanulmányi eredményei nagyon jók, magának remek képességei vannak. Viszont ezeket a képességeket általában nem arra használja föl, amire kellene. Maga nagyon agresszív, indulatos, nagyon hamar kenyértörésig viszi a dolgokat, és ha valami nem a maga szájíze szerint történik, vagy ha sérti az igazságérzetét, egyből fenyegetőzni kezd, még velünk is képes szembeszállni. Volna még sok mondanivalóm, de most nem erről akarok magával beszélni, hanem arról, hogy én komolyan gondoltam, amikor azt mondtam, hogy magának is joga van ahhoz, amihez a többieknek: megfelelő tanulmányi eredmény esetén hazamehet.

A parancsnok itt kicsit hezitált, aztán nekem szegezte a

kérdést: mit fog maga csinálni, ha most hazaengedem? Hova megy először? Mondtam, hogy az első utam egészen biztosan az édesapámhoz vezet. Látni akarom, meg akarom ropogtatni az öreg csontjait… És amikor letelik az idő, vissza fog jönni ide?

Nem válaszoltam azonnal, mert tisztába voltam vele, hogy a jelenlevők röntgenszemekkel lesik minden arcrándulásomat. Világos volt, hogy létfontosságú, amit most mondok. Lehet, hogy a parancsnoknak, a biztonsági tisztnek, a főnevelőnek vagy a sok civilnek hatásszünetnek tűnhetett az a pár másodperc, amíg végre válaszoltam, de nem tudatosan csináltam. Egyszerűen időre volt szükségem, hogy megtaláljam a megfelelő szavakat. Mindenesetre az a pár pillanat csönd tényleg hatásos volt.

Belenéztem a parancsnok szemébe. Ide figyeljen, mondtam neki, az a helyzet, hogy amikor eljön az a pillanat, amikor nekem vissza kell indulnom ide, meg kell majd küzdenem önmagammal. És végül le kell győznöm magamat.

A parancsnok fölemelte az ujját, és rám mutatott. Én adok magának erre lehetőséget. Mert tudja, mit? A legnagyobb harcot mindig önmagunkkal kell megvívni. Úgy döntöttem, hogy elengedem magát.

A főnevelő meg a biztonsági tiszt feje majdnem elcsavarodott, meglepetésükben kiguvadt szemmel néztek a parancsnokra. Nem hittek a fülüknek. Elengedik azt az elítéltet, aki rátámadt az őrökre, megszökött, túszokat akart ejteni, föl akarta gyújtani az egészségügyi szobát a betegekkel együtt, legutóbb meg szétütötte az egyik társát, aki nem adta meg az adósságát? Egyszerűen nem akarták elhinni.

Én abszolút tisztában voltam azzal, hogy a parancsnok azt

akarja bebizonyítani, hogy ő milyen jó emberismerő. Nyilván vívódott magában, de végül adott nekem egy lehetőséget, és bízott benne, hogy nem élek vele vissza. Mindegy is, hogy mit gondolt, a lényeg az, hogy elengedett! Csak annyit tudtam mondani erre, hogy köszönöm szépen.

A kihallgatás úgy végződött, mint mindig. Jól van, végeztünk, elmehet, a többit majd megtudja a nevelőjétől. Mikor kimentem, még odaszólt nekem a biztonsági tiszt, hogy várjam meg, mert beszélni akar velem.

Egy csomóan ácsorogtak a folyosón. Mindenféle fokozatú elítélt: fegyházas, börtönös meg persze a fogházasok, akik sokkal sűrűbben járhattak haza. Ha azt mondták, hogy viszket a seggük, kimennének valami kenőcsért a gyógyszertárba, már nyitották is nekik az ajtót. Mindjárt kérdezgették: na, mi van? Elengedett a parancsnok, mondtam nekik. Elengedett? El hát, baszd meg! Én is ugyanúgy hazamehetek, mint a többiek!

A kihallgatás végén kijött a biztonsági tiszt, hogy menjek csak vele be az irodájába. Mutatta, hogy üljek le az íróasztala előtti székre, de mondtam, hogy nem akarok leülni, inkább állnék. Kifejezetten flegmán, mondhatni, fennhéjázón azt mondta erre: üljön csak le, beszélgetni akarok magával. Elkezdte kifejteni, hogy ő itt a biztonsági főnök, és neki egyáltalán nem volt elég az, amit én olyan szépen előadtam a parancsnoknak, hogy majd milyen szépen meg fogok küzdeni önmagammal. Nem kertelt. Én egyértelműen azt akarom magától hallani, mondta, hogy vissza fog-e ide jönni. Miért ilyen fontos az magának, kérdeztem. Én vagyok a börtön biztonsági tisztje, én felelek magáért is. De a parancsnok a maga felettese, a saját hatáskörében döntött, maga

azt nem tudja megvétózni. Ugyan miért érdekli az, hogy mit válaszolok egy ilyen értelmetlen kérdésre? De csak erőltette: hallani akarom magától, hogy vissza fog jönni.

Kezdett elegem lenni belőle. Nyíltan megkérdeztem tőle: lehet magával őszintén beszélni, vagy maga is sértődős típus? Azt mondta, hogy vele csak őszintén lehet beszélni. Hát, én őszinte voltam. Megmondtam, hogy okos ember ilyen kérdést nem tesz föl. Miért? Mert maga azt akarja tőlem hallani, hogy visszajövök. Na mármost, ha én eltökéltem volna magamban, hogy nem akarok visszajönni, azt mondanám, hogy igen, elmegyek, de nem fogok visszajönni? Hát ki az a barom, aki ilyen faszságot mondana?! Gondolja ezt végig. Ha én egyszer eldöntöttem, hogy nem jövök vissza, akkor sem mondhatok mást, mint hogy igen, vissza fogok jönni. Ezért mondtam azt, hogy nem jó a kérdés. Ha őszinte akarok lenni, annyit tudok csak mondani, hogy meg kell majd küzdenem magammal, mikor eljön az idő. Ez a szituáció nemcsak nekem nehéz, hanem minden elítéltnek, akit hazaengednek szabadságra.

A biztonsági tiszt felállt az íróasztala mögül, és azt mondta: na, jól van, egy hét múlva várom vissza. Itt leszek ám, amikor magának vissza kell jönni! Jól van, mondtam neki, álljon majd ott a kapuban, és várjon.

Egyértelmű volt, hogy én nem fogok visszajönni. Ezt persze nem mondhattam ki. Igazából már az iskolába is azzal a céllal iratkoztam be, hogy elengedjenek, és aztán soha a lábamat se tegyem a börtönbe. Erről egyetlen ember, a Jani barátom tudott. Mi mindent tudtunk egymásról. Amikor visszamentem a zárkába, elmeséltem neki, hogy mi történt. Te, Jani, egyértelmű,

hogy én nem fogok ide visszajönni. Azt mondta erre: tudom én, csak ezek a hülyék nem tudták.

Pár nap múlva már meg is volt, hogy melyik napon megyek el, és mikor kell visszajönnöm. Az utolsó percig izgultam, mert tudtam, hogy ha a parancsnok úgy dönt, akár a kapuból is visszahívhatnak. Indulás előtt még a nevelőm is eligazított. Elmondta, hogy a parancsnok elengedett ugyan, de ne felejtsem, hogy jelentkeznem kell a rendőrségen, és tartózkodnom kell minden bajcsinálástól. A lelkemre kötötte, hogy időben jöjjek vissza, ne késsek, mert ha kések fél órát, hiába jövök vissza. Akkor már nem teljesítettem a határidőt, és tesznek is be a fogdába.

Aztán kiengedtek.

Kiléptem a börtönkapun. Ott várt az öcsém, aki Németországban dolgozott, de a kedvemért kivett szabadságot. Mielőtt indultunk volna, őt is magához hívatta a parancsnok, hogy beszélni akar vele. Mikor kijött, egyből kérdeztem, hogy mit akart. Elmondta, hogy milyen rossz az anyagod, hogy miket csináltál, hogyan viselkedtél, és hogy ilyen embert az életben nem szoktak szabadságra engedni, felelte az öcsém. De neki az a szándéka, hogy elindít téged a megjavulás felé vezető úton, és nagyon bízik benne, hogy sikeresen belelátott a lelkedbe. Aztán még megkért, hogy hozzam vissza időben a bátyámat. Természetesen megígértem neki. Miközben az öcsémet hallgattam, arra gondoltam, hogy ez a hülye a végén még komolyan veszi az ígéretét, és vissza akar majd hozni, én meg kénytelen leszek vele összeveszni.

26.

A Zsoltival nagyon mellényúltam, mert ő nem volt rabló, csak egy betörő. Egy betörő nem találja fel magát harci helyzetben. Egy szimpla betörőt könnyen elkap a pánikroham, bemajrézik. Képtelen arra, hogy ésszerűen viselkedjen. Úrrá lesz rajta a menekülési ösztön, és képtelenné válik arra, hogy harcoljon. A betörő vészhelyzetben leblokkol, és megadja magát.

Ahogy kint voltam, eldöntöttem, hogy felkeresem két barátomat. Először a Ferit, aki akkor volt velem együtt, amikor a Hűvösben rátámadtam az őrökre. Ő akkor épp Székesfehérváron ült. A Hűvösből már szabadult, de csinált pár betörést, és újból lecsukták. Elmentem a csajához, és megkértem, hogy amikor megy beszélőre, vigye el a Ferinek azt a rengeteg cuccot, amit bevásároltam neki, és mondja meg, hogy kint vagyok a kapu előtt. Nagyon örült a rengeteg kajának, meg annak is, hogy szabad vagyok.

A másik barátommal, a Zsolttal azért akartam beszélni, mert mindenképpen pénzt kellett szereznem, hogy el tudjam hagyni az országot. A srác a sógoránál dolgozgatott, bikák meg tehenek trágyáját ganajozta. Mondtam is neki: Zsoltikám, ez nem neked való. Irány-surány, kirabolunk egy postát, szerzünk egy kis pénzt. Bérelünk egy lakást, aztán megcsinálunk egy komolyabb

rablást. Mondjuk, betámadunk egy nagyobb bankot. Aztán irány Nyugat. Lehet, hogy majd ott is csinálunk egy-két dolgot, de hát a lényeg az, hogy vár ránk a pénz meg a jólét.

Az induláshoz kaptam az öcsémtől egy aránylag jelentős összeget. Vettem magamnak egy motorkerékpárt meg egy bukósisakot, a Zsoltitól meg kaptam egy gázpisztolyt. Közben fölkerestem azt a barátomat, aki a fűrészt csinálta nekem még a Karámban, de azóta szabadult. Csitítgatott, hogy ne csináld, nem kell a balhé, megint vissza fogsz kerülni, és a többi. Mondtam neki, hogy nekem mindenféleképpen pénzt kell szereznem. Pénz nélkül nem lehetek illegalitásban, és pénz nélkül Nyugatra sem tudok kimenni.

Igazából azért mentem el a Jojóhoz, mert nála volt az a pisztoly, amit anno kihoztak nekem a soroksári fegyvergyárból. Még a böriben elmagyaráztam neki, hogy hol van a fegyver elrejtve. Biztos helyre tettem, ahol akár száz év múlva is biztosan megtalálom. Mikor a Jojó mondta, hogy szüksége volna a pisztolyra, mert ha szabadul, a cimborájával folytatni akarja a behajtást, de ehhez a tevékenységhez feltétlenül szükség van éles fegyverre, felajánlottam neki, hogy használja az enyémet.

Mentem tehát a Jojóhoz, hogy adja vissza a pisztolyt, de azzal fogadott, hogy már nincs meg. Hogy a picsába nincs meg? Mi történt vele? A Jojó erre előadott egy elég zavaros történetet. Volt egy közös barátunk, egy jó nagy gyúrós srác, a Tibi. Ő kérte el a Jojótól a pisztolyt, indult a Balatonra, lakásokat akart kifosztani, világos, hogy szüksége volt a fegyverre. De hogy az indulás után mi történt, az már nem egyértelmű. A kinézett ház állítólag egy szűk utcában volt, ezért távolabb parkolt le a kocsival, és amikor

a lopott holmival a második fordulót tette meg, rátámadtak a rendőrök. Próbált elmenekülni, a hivatalos verzió szerint közben kirántotta egy rendőr pisztolyát a táskájából, és fejbe lőtte magát. Egy másik verzió szerint az én fegyveremmel lett öngyilkos. Én mindkét verzióban kételkedtem, mert ritka az olyan öngyilkos, amelyik előbb fejbe, aztán gyomron lövi magát. Mindenesetre a Jojó még azt is elmesélte, hogy mikor a hulláját megmutatták az anyjának, az a lábai közé szórta az aranygyűrűit, a láncait meg az ékszereit, mert azt akarta, hogy a kedvenc tárgyaival temessék el a fiát. Végighallgattam a Jojó meséjét, de csak az járt a fejemben közben, hogy bassza meg, nincs meg a fegyverem.

Nagyon ki voltam akadva. De szerencsére a Zsolti szerzett egy gázpisztolyt. Addigra kinéztem magamnak egy falusi postát. Magam mellé vettem a Zsoltit, de bár ne tettem volna, mert aztán hibát hibára halmozott. Eleinte minden a terv szerint haladt. A járó motort a posta előtt hagytam. Berohantam, üvöltöttem, hogy kezeket fel, senki ne mozduljon. Mondtam a pénztárosnak, hogy dobja ki a pénzt a Zsoltinak. Volt még bent két paraszt is, később kiderült, hogy barátok vagy testvérek voltak. A postás láthatta a Zsoltin, hogy nem elég határozott, sőt még fél is, így aztán nem akarta odaadni neki a pénzt. A posta hátsó végében volt a főpénztár, ott ácsorgott egy jó nagydarab ürge. Ráfogtam a fegyvert, és mondtam, hogy vegye át a pénztárostól a pénzt, adja tovább a Zsoltinak. Na, most ezt a nagydarab palit a Zsolti túl közel engedte magához, elkezdtek dulakodni. Bajban voltam, mert a jelenet mellettem játszódott le, és a mivel a bukósisak a fejemen volt, nem láttam oldalra. Amikor a másik pénztáros érzékelte, hogy mi történt, egyből rám rontott. A pisztolytussal

úgy telibe vertem, hogy szétszakadt az arca. Amikor elkezdődött a harc, a nő megnyomta a riasztócsengőt, megszólalt a vészjelző. Üvöltöttem a Zsoltinak, hogy gyerünk, meneküljünk. Nekem sikerült fölugrani a motorra, a Zsolti közben a gázpisztollyal próbálta sakkban tartani az embereket, de végül lekapták a hátam mögül. Mire sikerült nekem is leugranom, már a nagydarab pali kezében volt a Zsolti gázpisztolya. Szerencsére nem volt alkalma használni, mert ahogy felé pördültem, már telibe is vertem. Közben ezerrel szólt a riasztó, és a sarki kocsmából meg a házakból rohant ki a csomó félrészeg paraszt. A szomszédos útkereszteződésben is megállt egy pali az autójával.

Kezdett nagyon eldurvulni a küzdelem, mert kurva nagy volt a túlerő. A Zsoltit négyen-öten ütötték-vágták. Mikor nagy nehezen kiszabadítottam, és szétcsapkodtam az embereket, azt láttam, hogy menekül ez az idióta, rohan az utcán, átugrik egy kerítésen. Egyértelműen pánikba esett. Ha velem marad, el tudtunk volna menekülni, így viszont nem volt esélyünk. A parasztok gyorsan kitalálták, hogy az egyikük ebből az utcából, a másikuk meg a másikból próbálja bekeríteni. Volt, aki futva indult a Zsolti után, volt, aki autóval. Amikor világossá vált, hogy rajta már nem tudok segíteni, az útkereszteződésben álló autóhoz rohantam. A sofőr a nyitott ajtó mögül bámult kifele, hogy mi történik. A hajánál meg a gatyájánál fogva kirángattam az úttestre a palit, aztán beugrottam a kocsiba, és el akartam indulni. Csakhogy a parasztok lerohanták az autót. Az egyikük egy lapáttal csapkodott befelé, majdnem levágta a fejemet. Kínomban annyira nyomtam magam hátrafelé, hogy elkerüljem

a lapátot, hogy kiszakítottam a háttámlát. Próbáltam kiszabadulni a kocsiból, de az összes paraszt rám rontott ásóval, kapával, lapáttal. Párszor jól fejbe is basztak, de sokat nem értek vele, mert a fejemen volt még a bukósisak. Mindenesetre egy-egy nagyobb ütésnél alaposan berándult a nyakam.

Úgy nyolc-tíz palival harcoltam az úton, amikor meghallottam a rendőrkocsik szirénáját. És nemsokára meg is láttam mind a hármat. A parasztoktól végre megszabadultam, viszont a rendőrök pisztolyt szegeztek rám, és üvöltöztek, hogy tegyem a kezemet a villanyoszlopra. Aztán elvittek a legközelebbi városba, ahol a rendőrségen külön cellába zártak. Odabilincseltek egy vasrácshoz, hogy a kezemet se tudjam mozdítani. Kint a folyosón ütni kezdték a Zsoltit. Odaláncolták a szerencsétlent egy vasülőkéhez, és ütötték-vágták. Kiszóltam az egyik különösen szorgalmas rendőrnek, hogy könnyű azt a fiatal kis krapekot ütni, gyere be hozzám, te vagány buzi, aztán engem üssél meg. Na, erre berohantak hozzám vagy négyen, és az a szemét rendőr tényleg pofán csapott. Szájba köptem. Mondtam neki, hogy legyen már annyi vér a pucádban, hogy ne akkor üssél meg, amikor meg vagyok láncolva. Aztán jött valamilyen felettesféle, és rászólt a többiekre, hogy gyertek ki onnan, hagyjátok békén.

Mivel Pest megyében kaptak el, az Aradi utcából jöttek értem a nyomozók. Leszedtek a rácsról, összebilincseltek, és vittek magukkal. Hamar kiderült, hogy ki vagyok, mi vagyok. Addig vigyáznom kellett, hogy mit mondok, mert az öcsém igazolványa volt nálam. Eléggé hasonlítunk egymásra, úgy voltam vele, egy igazoltatást simán megúszok. Az Aradi utcában viszont azonnal

mondtam, hogy nem az vagyok, aki az igazolványban szerepel, az az öcsémé, és nem akarom, hogy bajba kerüljön miattam. Hogy került magához az igazolványa, kérdezték. Úgy, hogy elloptam. Hát hogy volt képes ellopni a saját testvérének az igazolványát? Úgy, hogy letette a tárcáját, én meg kivettem belőle. Merthogy engem szabadságra engedtek ki a börtönből, így az elbocsátó igazolványon kívül nem volt más papírom. Mondtam, hogy nemrég engedtek ki a Kempingből.

Na, lett erre nagy ribillió. Mindjárt telefonáltak a Kempingbe, aztán a BV-be. Onnan aztán megkapták az instrukciókat, hogy kell velem bánni. Betettek a fogdába. Egy kerekképű, alacsony kis pali volt a nyomozó. Fölvittek hozzá kihallgatásra. Mondtam neki, hogy ne is erőlködjön, nem vagyok hajlandó beszélni semmiről. Ne kérdezze, honnan van a motor meg a gázpisztoly, teljesen felesleges, mert nem mondok semmit, és nem is írok semmit alá. Még kétszer-háromszor próbálkozott, de belátta, hogy nem megy velem semmire. Később kiderült, hogy a Zsoltiból sem tudtak kiszedni semmit.

Jó pár hónapig eltartott, amíg az Aradi utcában belátták, hogy nem mennek velünk semmire. Végül megszabadultak tőlem. Bevágtak egy rendőrségi autóba, hátrabilincselték a kezemet, és elautóztunk majdnem háromszáz kilométerre, a Kempingig.

Ahogy megérkeztem, mindjárt letettek a fogdába. Tudtam, hogy előbb-utóbb találkozni fogok a parancsnokkal. Az nem volt semmi, hogy az őrök többsége hogy örült a látványomnak. Az az egy-kettő viszont, akivel jó viszonyban voltam, csak a fejét csóválta. Jött az egyik, azt mondta: sejtettem én, hogy maga nem fog visszajönni. Mármint hogy magától. Amikor kiderült, hogy

átverte a parancsnokot, itt mindenki arra számított, hogy többet nem látjuk. Őszintén szólva én is erre számítottam. Mondtam is az őrnek, hogy be kell vallanom, én se gondoltam volna, hogy egyszer még a Kempingben fogok ücsörögni a fogdában.

A Zsoltival nagyon mellényúltam, mert ő nem volt rabló, csak egy betörő. Egy betörő nem találja fel magát harci helyzetben. Egy szimpla betörőt könnyen elkap a pánikroham, bemajrézik. Képtelen arra, hogy ésszerűen viselkedjen. Úrrá lesz rajta a menekülési ösztön, és képtelenné válik arra, hogy harcoljon. A betörő vészhelyzetben leblokkol, és megadja magát.

Pár órával azután, hogy betettek a fogdára, elkezdtem szédülni, nagyon rosszul lettem. Igaz, hogy bukósisak volt a fejemen, amikor betámadtak a parasztok, de az egyikük akkorát baszott rá egy lapáttal, hogy enyhe agyrázkódást szenvedtem. Bekerültem a betegszobára, és csak miután jobban lettem, vittek fegyelmi tárgyalásra.

A parancsnok nem volt ott, a helyettestől kaptam harminc nap fogdát. Kurva ideges voltam ezért. Ilyen hülyén lebukni, egy piti balhéval, egy ügyetlen amatőr miatt! Nem akartam elhinni, hogy ekkora balfasz vagyok, így mellényúltam a dolognak. Megállás nélkül ez a történet járt a fejemben. Percről percre újra átéltem a rablást. Közben ugyanúgy kalapált a szívem, mint az akciónál.

A támadás pillanatában lelassul az idő, szinte meg is áll. Elmúlik a félelem, kiélesednek az érzékszervek. Ha ilyenkor megütnek vagy megszúrnak, szinte nem is érzed, csak mész előre. Olyan vagy, mint egy lecsapni készülő buzogány, rombolsz, zúzol, recsegve törik a csont, fröcsköl a vér. De tudod,

hogy az nem a te véred, ami csak még jobban megrészegít, egyfajta harci láz lesz úrrá az emberen, és arra gondolsz, miért nincs a kezedben egy bozótvágó, egy éles kard vagy egy fejsze! Nem pisztoly vagy puska, az nem elég emberközeli. Karddal felnyitni egy ember gyomrát, hallani az üvöltését, látni a szemében a rémületet, érezni a kiömlő belek émelyítő bűzét, mint egy szarvasnál vagy egy disznónál, amikor felnyitja a vadász a gyomrát… Vagy belevágni valaki torkába a kést, hogy ujjnyi vastagon spricceljen belőle a vér, amit az áldozat a kezével próbál elszorítani, de már ő is tudja, hogy menthetetlen. Ilyen gondolataim voltak. Valószínűleg nagy szerencse, főleg az ő részükről, de az enyémről is, hogy nem volt nálam egy vadászkés vagy kard, habár akkor azért imádkoztam, bárcsak lenne, mert akkor nem álltam volna le, hanem mint valami pusztító démon, megfürödtem volna a vérükben, szinte ki voltam szomjazva rá, ölni akartam!

Már megtörtént, nem lehetett semmit visszacsinálni. De nap nap után, óráról órára megrohantak ezek a gondolatok, és felemésztették a lelkemet. Nem tudtam beletörődni, hogy ennyi idő után végre kikerülök, és akkor egy ilyenen bukok meg. Elkaptak, és ezek a hülyék most örülhetnek, hogy újra bent vagyok… Mennyit fogok még ülni! Mikor lesz majd az, amikor végre kikerülök?!

Egyszer csak lejött hozzám a fogdára egy nevelő, egy afféle okostojás. Mindenfélét összebeszélt, hogy ő sejtette, hogy nem fogok visszajönni, meg hogy újabb bűncselekményeket fogok elkövetni, és a többi. Nem nagyon érdekelt a dumája, de előbb-utóbb leesett, hogy valamiféle tervvel jött le hozzám. Azt

mondta: ide figyeljen, látom, hogy gondolkodik a továbbiakon… Mondja meg őszintén: nem akar maga elkerülni innen tőlünk? Nem tudtam mire vélni a kérdést. Miért akarnék elkerülni, kérdeztem. Hát, csak mert nem lehet tudni, hogy itt, a börtönben hogyan viszonyulnak majd magához, hogyan reagálnak a dolgaira, felelte. Hát hogy reagálnának? Én vagyok az első, aki nem jött vissza? Én vagyok az egyetlen, aki bűncselekményt követett el? Nagyon jól tudom, hogy a többség megbecsüli a szabadságot az eltávozás ideje alatt, de akadt már azért olyan is, aki gyilkolt. Akkor magát mi a faszt zavarja, hogy én mit csináltam?

A nevelő végül előállt a farbával. Nem akar elkerülni valamilyen másik fegyházba? Miért mennék másik fegyházba? Maga nem környékbeli. Nem akar Pest közelébe kerülni? Az egy dolog, hogy én mit akarok, feleltem. De az már egy teljesen másik ügy, hogy elengednek-e a Kempingből. Hát, mi elengednénk…

Ezek után a nevelő a számba rágta, hogy mi a teendő. Kellett írnom egy kérvényt, amibe bele kellett fogalmaznom, hogy mindenféle retorziót alkalmaztak velem szembe, hogy ilyen-olyan megkülönböztetésnek vagyok kitéve, szóval hogy gecik velem a nevelők és az őrök. Megpróbáltam ellenkezni, hogy ez nem is igaz, miért állítanék én ilyet, amikor velem szemben aztán tényleg nem követett el senki semmi rosszat. A nevelő erre csak legyintett. Ó, higgye el, ez minket nem érdekel! Tudja, mennyi faszságot összeírnak rólunk? Hogy egyel több vagy kevesebb igaztalan vád ér minket, nekünk az semmit nem számít.

Lehet, hogy igaza volt, de nem akartam belemenni a játékba. Mondom neki: figyeljen ide, én ilyet nem írok, mert nem fedi a valóságot. De egy kérelmet azért megírhatok…

Akkor már leesett, hogy igazából meg akarnak szabadulni tőlem. Egy ilyen kaliberű palira, mint én, semmi szükségük, púp vagyok a hátukon, tartanak tőlem. Jobb lesz nekik lepasszolni engem egy másik börtönbe, kínlódjanak ott velem.

Az volt a gyakorlat, hogy a börtönvezetőség az áthelyezési kérelmeket támogatni szokta. A cinkes palikat úgy volt a legegyszerűbb eltávolítani, hogy ők maguk kérték az áthelyezést. Hoztak papírt és tollat, leültettek a fogdaőr kuckójába az íróasztalhoz, és megírtam a kérelmet. Az áthelyezés indoka az volt, hogy már nincs iskola, és bár kaptam utána szabadságot, de mivel újabb bűncselekményt követtem el, folytatnom kell a büntetésemet, úgyhogy nincs értelme tovább itt maradnom. Nem sokkal később megtudtam, hogy mire letelik a fogdám, már megyek is el a Kempingből. Fentről üzentek a srácok, hogy már összepakoltatták a cuccomat. Amikor kimentem, rengeteg holmimat hagytam a zárkában. Aztán jött a hír a a raktárból, hogy rajta vagyok a szállítási listán. Na, gondoltam, ezek annyira meg akarnak tőlem szabadulni, hogy fel sem engednek a körletre, azt se engedik, hogy magam pakoljak össze, nem akarják, hogy a haverokkal találkozzak. Azon mondjuk én is spekuláltam, hogy jó lenne a parancsnokot kikerülni, nem volt igazán kedvem összetalálkozni vele.

Úgy volt, hogy hétfőn szállítanak. Pénteken egyszer csak nyílt az ajtó, és megjelent a parancsok. Voltak vele páran. Emlékszem, ott volt a főnevelő, meg az én nevelőm is. Azt mondta: na, jó

napot! Jó napot, feleltem, aztán lejelentettem, meg minden, ahogy kell. Eléggé zavarban voltam, mondtam is neki, hogy igazából nem akartam már találkozni magával. Miért, kérdezte erre. Hát mert van egy kis lelkiismeret-furdalásom. Maga engem elengedett, jót tett velem, én meg visszaéltem a bizalmával. Nem arról van szó, hogy hálásnak kellett volna lennem, az az álláspontom, hogy éltem az adódó lehetőséggel, csak nem úgy, ahogy kellett volna… Nocsak, nocsak, föltámadt a lelkiismerete? Az márpedig jó tanácsadó! Jó tudni, hogy vannak magának még emberi érzései, hogy valami még pislákol magában! Olvasta a *Nyomorultakat*, kérdezte. Természetesen. Akkor ismeri Jean Valjean és a pap történetét? Gondolkozzon el rajta!

Ezzel azt akarta mondani, hogy ebben a helyzetben ő volt a pap, én pedig Jean Valjean. Ő adott nekem egy lehetőséget, egy ajándékot, én pedig megloptam őt azzal, hogy visszaéltem a bizalmával. Én valahol kibasztam vele. Mondtam is neki: elnézést kérek, ha magának ebből valami hátránya vagy kellemetlensége lett. Ugyan, hagyja már, mondta. Mindig van olyan, aki nem jön vissza, aki visszaél a bizalmunkkal. Igaz, hogy nem sok olyan fordul elő, mint amit most maga csinált, maga egy nagyon súlyos bűncselekményt követett el, de ez is benne van a pakliban. Nyugodt lehet, nekem ezzel nem csinált semmiféle kellemetlenséget. Annyit azért ajánlok magának, hogy gondolkozzon el ezeken a dolgokon, mert az élet véges. Jó utat kívánok magának, és egy másik formát abban a börtönben, ahova kerülni fog. Ne folytassa ezt a magatartást, amit itt, nálunk csinált. Tudom, hogy magának van egy másik oldala is. Egy ennél sokkal jobb oldala. Csak azt nem tudom, miért nem jön elő

magából ezekben a szituációkban, miért mindig ez a kegyetlen, terrorista, fölgyújtom-megölöm-agyonvágom oldala kerekedik felül.

Eljött a hétfő reggel, szóltak, hogy szállítás.

A Révbe vittek, lekerültem a varrodába. Ott volt egy nagyon jó barátom, a Szenna. Most épp harminc évet ül, az első tizenötöt emberölésért kapta, aztán, amikor először kiengedték egy 24 órás eltávra, elfelejtett visszamenni. Az a hír járta, hogy rögtön megkereste azt a nevelőt, aki állandóan baszogatta, és eltörte mind a két lábát. Ezért még nem kapott volna újabb 15 évet, de volt más is a rovásán. Összeállt egy volt légióssal, és megrendeltek egy Dragunov orosz mesterlövész puskát. A szállító viszont nem ezt a Dragunovot hozta, hanem egy AK47-est, aminek ráadásul valami baja is volt. Szóltak neki, hogy nem ebben egyeztek meg, nem kell az AK47-es, a Dragunov kell. Gondolom, valakit ki akartak lőni. A pali sehogy sem akarta kicserélni a fegyvert, és nem akarta a pénzt sem visszaadni. Ez ráadásul egy rendőrségi besúgó volt. Végül a volt légióssal elcsalták egy helyre, levitték a pincébe, és a Szenna egy Skorpió géppisztollyal beleeresztett egy sorozatot, végül letérdepeltette és hátulról tarkón lőtte. A pasas hat golyót kapott, de egy se volt halálos! Valahogy ferde szögben tarthatta a fegyvert, mert a lövedék áthatolt a koponyán, és az állkapcsot szétroncsolva távozott. Nemhogy élve maradt a fickó, de fölugrott, és elkezdett szaladni fölfelé a pincéből. Nem tudták lelőni, mert kifogyott a lőszer a fegyverből. A vamzer kiszaladt az utcára. A járókelőknek elnyöszörögte, hogy lelőtték, aztán összeesett. Mázlija volt, túlélte.

A Szenna kapott plusz 15-öt a már meglévő büntetése mellé, így jött ki a 30. Akkor, amikor Révben találkoztunk, még csak az első 15-öt ülte. Nekem jó cimborám volt, így aztán örültem, hogy egy zárkába kerültünk, és egy helyen is dolgozunk. A varrodában afféle brigádvezetőnek számított, nagyon értett a varrógépekhez, meg a varráshoz is. Mindenféle fusi munkát megcsinált az őröknek. Amikor a rendszerváltás után megalakultak a biztonsági cégek, combra erősíthető pisztolytáskákat varrt nekik, de csinált tokot vadászpuskákhoz is. Az egyik őr gyerekének varrt egy dzsúdóruhát, de hordtak hozzá sporttáskákat is javítani. Lényegében minden meg volt neki engedve. Lekenyerezte az őröket. Rendesen sütött-főzött, reggelire gyakran csinált nekem hagymás tojásrántottát.

Emlékszem, egyszer ültem a varrógépnél, amikor jött az őr, és kérdezte: hol van a Szenna? Ott alszik, a felstócolt börtöningek mögött, mondtam. Szóljak neki, felkeltsem? Azt mondta erre az őr: ne, hagyja aludni, aztán ha felkelt, jöjjön be hozzám az irodára.

Réven az orvosi rendelő fölött volt egy jó edzőterem. Ha oda nem lehetett menni, a zárkában erősítettem az egyik spanommal. Volt velünk egy büdös paraszt, amelyik állandóan rá akart gyújtani. Szóltam neki, hogy ha én tornázok, meg ne próbálja, mert a szemében oltom el a cigarettát! Onnantól figyelt is, hogy mellettem ne cigizzen. Amikor viszont a spanom tornázott, mindig rágyújtott. Mondtam a srácnak: miért nem szólsz ennek a büdös köcsögnek?! Téged nem tart tiszteletben? Szét kéne hasítani a fejét! De a srác nem akart balhét. Én viszont odamentem megint, és elmagyaráztam, hogy nemcsak akkor

tilos dohányozni, ha én tornázom, hanem akkor is, amikor a barátom. Az a büdös gyárkémény nem fogta fel, hogy amikor valaki sportol, oxigénre, és nem füstre van szüksége.

Ez az idióta paraszt amúgy is közutálatnak örvendett. És nem is ok nélkül, hiszen valami egészen undorító dolgot művelt. Még az újságok is megírták, hogyan ölte meg az anyját. A mamája sokat mondogatta neki, hogy vágassa le a haját, de ez nem hallgatott rá, ezért az anyja egy éjszaka belevágott. Ez az állat meg elhívta a haverjait, lefogatta az anyját, és egy tölcséren keresztül forró vizet töltött a hasába.

Ez a féreg meg ott akart cigizni, az én zárkámban! Nem sokkal az után, hogy befenyítettem, szólt a Szenna, hogy azt hallotta, napokon belül visszavisznek a Holdudvarba. Az történt, hogy ez a féreg elment az operatív tiszthez, és beadta neki, hogy szökni készülök. Azt találta ki, hogy a spanomnak már csak pár napja van szabadulásig, és majd ő fog nekem segíteni a szökésben. Mire észbe kaptam, már ott is voltam megint a Holdudvarban.

27.

A pszichológus megkérdezte, szerintem mi az oka annak, hogy ilyen rengeteg konfliktusom van a rendőrökkel, hogy már többször is megtámadtam őket. Azt feleltem: egyszerűen nem bírom elviselni, ha velem szemben valaki agresszíven viselkedik, ha megfog vagy ráncigál. Olyan, mintha megszentségtelenítené a testemet azzal, hogy hozzám ér. Ha pedig odáig merészkedik, hogy megüt a gumibotjával, tudnia kell, hogy meg fogom ölni érte.

A Holdudvarban már úgy fogadtak, mint aki hazajött. Mi van, maga már megint itt van, kérdezték. Nagyon nem tetszett nekem a Holdudvar, de hiába törtem a fejem, hogy hova is mehetnék, igazából már sehova sem akartak befogadni, annyira rossz volt a hírem. Nem sokkal később kézhez kaptam a bírósági papírt, amiben kimondták, hogy 16 év fegyházbüntetésben határozták meg az ítéletemet, ami 2004. december 20-án jár le. Ez úgy jött össze, hogy a szökés alatt elkövetett akció miatt kaptam hét évet, plusz visszakaptam a rendszerváltáskor az amnesztia miatt kapott nyolcadot, hiszen azt azzal a feltétellel adták, hogy a szabadulás utáni három évben nem követek el újabb bűncselekményt. Így jött ki a 16 év.

Kiderítettem, hogy a Kürtőben van egy cipőgyár, és oda

keresnek szabászt. Írtam egy kérelmet, hogy bár én ruhaipari szabász vagyok, de mivel rokon szakmáról van szó, biztosan cipőfelsőrészt is tudok csinálni, főleg mert az apám is cipész volt, és emiatt a munka minden kellékét ismerem, a kaplitól a kéregig. A kérelem elkerült az Országos Parancsnokságra, és nemsokára le is vittek a Kürtőbe.

Azt tudtam nagyjából, hogy milyen a börtön, de amikor odakerültem, kiderült, hogy ez még a szokásosnál is szarabb. Úgy kell elképzelni az épületet, mint egy óriási átmérőjű kéményt. A szélén futottak a folyosók, befelé nyíltak a cellák, így aztán az ablakok a belső udvarra néztek, ami azt jelentette, hogy a zárkából nem lehetett látni a külvilágot. A földszinti zárkákban éjjel-nappal égett a villany, hiszen a kémény aljáig nem jutott le a fény. A belső részt egy kereszttel négy negyedre osztották, így aztán lett belül négy negyedudvar. Borzasztó sötét volt ott is, a falak mindent leárnyékoltak.

Elkezdtem dolgozni a szabászatban, és persze elkezdtem az üzletelést is. Az volt a legjobb, hogy kineveztek fürdőfelelősnek. Nem véletlenül, hiszen az ilyen nagydarab, erőszakos paliknak, mint én, van csak akkora tekintélye, hogy rendet tudjon tartani. A fürdőfelelős felelőssége, hogy a fürdő tiszta legyen, meg hogy a műszakból visszatérő elítéltek a lehető leggyorsabban tisztálkodjanak. Jó volt ez a munka azért is, mert szabadon jöttem-mentem, könnyű volt üzletelni, beszélgetni az emberekkel.

Ráadásul így gyorsan kiismertem magam. Tudtam, merre vannak a kamerák, hogy működik a riasztó, meg persze ki az az őrök közül, akit esetleg meg lehet vesztegetni. Elég gyorsan

beláttam, hogy a Kürtőből nemigen lehet megszökni.

Itt készült rólam az első pszichológiai szakvélemény. Gondolom, azért, mert náluk már fordult elő olyan, hogy egy elítélt túszokat szedett, végül a kommandósoknak kellett közbeavatkozni. Biztosan látták az anyagomat, és érdekelni kezdte őket, hogy ez a veszélyes pali milyen érzelmi világgal rendelkezik, milyen valójában a személyisége.

A pszichológus megkérdezte, szerintem mi az oka annak, hogy ilyen rengeteg konfliktusom van a rendőrökkel, hogy már többször is megtámadtam őket. Azt feleltem: egyszerűen nem bírom elviselni, ha velem szemben valaki agresszíven viselkedik, ha megfog, megrángat vagy ráncigál. Olyan, mintha megszentségtelenítené a testemet azzal, hogy hozzám ér. Ha pedig odáig merészkedik, hogy megüt a gumibotjával, tudnia kell, hogy meg fogom ölni érte. Egyszerűen elveszem az életét. Teljesen mindegy, hogy én egy elítélt vagyok, ő meg egy őr, pont emiatt sem élhet vissza ezzel. Velem szemben meg pláne nem, mert tudnia kell, hogy ha megteszi, elpusztítom, megölöm, kiengedem a belét. Jöjjön oda normálisan, szépen mondja meg, mit akar, és akkor én bármire hajlandó vagyok. Lehet velem tárgyalni, de erőszakkal nem mennek semmire.

Elkészült a szakvélemény, és egyik őr elmesélte, hogy kioktatták őket, miként bánjanak velem: ne próbáljanak fenyegetni vagy gumibotot rám emelni, mert agresszív leszek, és azonnal támadok.

Amennyire szabadulni akartam én a Kürtőből, legalább annyira meg akartak ők is szabadulni tőlem. Nem sokkal később el is szállítottak a Karámba, oda, ahol annak idején kifűrészeltem

a rácsokat.

Elég jól alakultak a dolgaim. Találkoztam egy jó cimborámmal, a Lacival, akivel együtt ültem a Révben, és aki szintén postarabló volt. A csomagolóüzemben rögtön kineveztek brigádvezetőnek. Akkoriban jött divatba a Dove szappan, és tulajdonképpen annak a reklámján dolgoztunk: egy kis tasakba raktunk egy miniszappant meg egy minisampont, ezeket osztogatták aztán az üzletekben. A kapuhoz közel volt a kazánház, oda pakolták le a kamionokból a csomagolásra váró árut. Pakolás közben kiszúrtam, hogy van egy teherautó, ami időnként elszállítja a fűrészport a bútorgyárból, és amikor megy kifelé, nem nagyon ellenőrzik. Azt terveztem, hogy észrevétlenül felmászom rá, lehasalok a platón, magamra boríttatom a fűrészport, és egy olyan gégecsövön keresztül fogok levegőt venni, mint amin keresztül a mosógépekből engedik le a vizet.

Hétfőnként volt szállítás. Már egészen beleéltem magam, hogy meglépek, amikor összefutottam egy jó barátommal, a Gömbivel, aki elmesélte, hogy mikor otthon volt büntetésmegszakításon, találkozott egy barátommal. Kivel? A Jojóval, felelte. Nahát, mondtam neki, épp ő volt az, aki itt, a Karámban a fűrészt csinált nekem. Megkérdezte a Gömbi, hogy nem volna-e kedvem vele együtt a szereldébe kerülni, merthogy ott a korábbi bűntársa a brigádvezető, aki jóban van a főnökkel. Belementem, mert a szerelde mindenféle lehetőséget kínált. Ha én kérvényeztem volna, hogy oda kerüljek, biztosan utánanéztek volna az előéletemnek, de így, hogy a smasszer adta le az igénylőlapot, simán áthelyeztek.

A smasszer jó szívvel fogadott, megtett csoportvezetőnek. Ez

megint jó volt nekem, jöhettem-mehettem, megvolt a lehetőségem a terepszemlére meg hogy beszerezzek bizonyos dolgokat. A 2004-es szabadulásig kereken tíz évem volt hátra. Igen elevenen élt bennem a gondolat, hogy meg kellene pattanni. Elkezdtük szövögetni a terveket a Gömbivel.

A folyosó közepén volt egy létra, ami felvezetett a tetőre, egy bukóablakhoz. Alul-felül le volt láncolva, és két rézlakattal biztosították. Mondtam a Gömbinek: ha hozzájutnánk a létrához, akkor a tetőn keresztül elérnénk a kerítésig, és már csak azt kéne kitalálni, hogy onnan hogyan tovább. Hat-nyolc méter magasról kockázatos leugrani, még ha nem is törik el a lábad, egy ficam az szinte biztos. Elkezdtem figyelni a létrát, és kiderült, hogy a kutya sem foglalkozik vele, még a láncokat sem rángatták meg ellenőrzésnél az őrök. A Karámban megengedték az elítélteknek, hogy lelakatolják a szekrényüket, mert ugye a tolvaj lop kinn is, benn is. Megbeszéltük, hogy vételezünk két olyan rézlakatot, mint ami a létrát biztosítja, és kicseréljük őket. Amikor dobbantunk, másodpercek alatt ki tudjuk nyitni a saját kulcsunkkal a két lakatot, nem kell fűrészelni. A kérdés már csak az volt, hogy a kerítésről hogyan kerülünk le a földre. A börtönben szinte lehetetlen kötelet beszerezni.

Végül rájöttem a megoldásra. A bútorgyárban a legfontosabb szerszámok sűrített levegővel működnek. A kompresszorból olyan csövekkel vezetik el a sűrített levegőt a munkahelyekre, mint mondjuk a telefonzsinór, ami nyugalmi állapotban összekunkorodik, de ki lehet húzni teljesen egyenesre, és akkor persze sokkal hosszabb. A szekrények hátlapját is szögbelövővel rögzítették, a csavarokat pedig levegővel meghajtott pisztollyal

tekerték be. Egy alkalommal a bútorgyárban ácsorogtam épp, amikor észrevettem, hogy egy kis krapek a plafonról lelógó csőbe kapaszkodva hintázik le-föl. Rászóltam, hogy hagyja abba, a kölök rögtön vigyázzba is állt és elnézést kért, de akkor én már azon agyaltam, hogy ha ezt a ványadt gyereket elbírta a cső, vajon elbír-e engem is. Amikor vége volt a műszaknak, visszamentem, óvatosan rácsimpaszkodtam a csőre, és kiderült, hogy pont annyira erős, amennyire kell. A szögbelövővel kilyukasztottam, aztán a következő műszak elején szóltak a brigádvezetőnek, hogy lyukas a cső, szökik a levegő. Kicserélték a csövet, a lyukasat összetekerve az egyik munkaasztal alá dobtam. Volt rá esély, hogy keresni fogják, de másnapra már mindenki elfeledkezett róla.

Szóval megvolt a cső, már csak annyi kellett, hogy legyen egy vasmacskám hozzá. A lakatosműhelyből szereztem egy jó vastag drótot, és addig hajtogattam, amíg elég vastag nem lett. Elmagyaráztam a Gömbinek, hogy egyszer már használtam ilyen kampót, ezt fogjuk a kerítés tetején álló lámpa rúdjába akasztani. A Gömbi erre azt kérdezte: és mi lesz az őrrel? Az őrtornyokat a börtönökben Doberdónak hívják. Akkoriban, a kilencvenes évek elején sima ablaküveggel voltak ellátva. Kiszúrtam, hogy van egy fiatal őr, aki állandóan elalszik. Talán éjszakánként valami másodállásban melózott, vagy egyszerűen csak lusta volt. Mindenesetre úgy terveztem, hogy akkor lépünk majd le, amikor ez az álmos őr van szolgálatban.

Aztán, amikor már úgy látszott, hogy minden összejön, becsapott a ménkő. A Gömbi haverja, a brigádvezető, aki elintézte, hogy én is odakerüljek a műhelybe, feldobott minket.

Azt már korábban is tudtam, hogy a Gömbi nagyon közeli viszonyban van ezzel a fickóval, akit egyébként Kocsisnak hívtak. Szerintem valahogy úgy történhetett a dolog, hogy a Gömbi elmondta neki, hogy szökni próbálunk, mert amilyen naiv volt, azt gondolta, úgy becsületes, ha beavatja a haverját. A Kocsis meg joggal tarthatott attól, hogy ha sikerül meglépnünk, őt is felelőssé tehetik, és elveszítheti a kedvezményét. Biztos vagyok benne, hogy a nevünket nem mondta ki, csak mondjuk tett egy megjegyzést a biztonsági tisztnek, hogy az a létra nincs jó helyen, balesetveszélyes, és talán még kacsinthatott is hozzá. Mindenesetre a létra eltűnt.

Mondtam is a Gömbinek: baszd meg, ezt köszönd meg a haverodnak.

Valami mást kellett kitalálni.

A bútorlapokat afféle kalodában hozták be az üzembe: deszkákkal fogták össze őket, olyan vastagokkal, mint az alkarom. Jó hosszúak is voltak, olyan 250-270 centi körül lehettek. Na, mondtam, ebből csinálunk létrát. Nyilván előre le kellett gyártani, hogy amikor használni akarjuk, ripsz-ropsz össze tudjuk rakni. Az egyik gyereknek mondtam, hogy fúrja ki a lyukakat, ahova majd a csavarok kerülnek. El is kezdte, de a fúrófejek állandóan eltörtek, én meg hozhattam újakat. Kellett egy idő, mire rájöttem, hogy amiket hozok, valójában fémfúrók. Ebédidőben kipróbáltam a fúrót egy kocsinak a vasrúdján, úgy ment bele, mint kés a vajba. Leesett a tantusz, hogy ezekkel a fúrókkal ki tudjuk fúrni a rácsot is. Az üzemcsarnoknak volt egy csomó ablaka, olyan vállmagasságban, úgyhogy ki is lehetett nézni rajtuk. Mindegyiken volt rács. Megrángattam őket, de

nagyon masszívak voltak. Amíg a fúró fel nem merült mint lehetőség, ötletem sem volt, hogyan lehetne eltávolítani őket.

Hárman voltunk benne a buliban, merthogy a Gömbin kívül még ott volt a Szenna is. Sokat segített nekünk, dugdosta a szerszámokat, a kellékeket. Ezt azért tehette, mert egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy alvilági figura. Egyszer félrehívtam, és azt mondtam neki: ide figyelj, testvérem! Az a helyzet, hogy amikor szökünk, te nem fogsz velünk jönni. Miért, kérdezte meglepődve. Egyrészt azért, mert neked nincs már olyan sok ítéleted, másfelől nem akarom, hogy téged megöljenek. Amikor kimegyünk, egymás után tudunk majd csak menni. Elsőnek én fogok, másodiknak a Gömbi, és te csak harmadiknak jönnél. Már nem leszel biztonságban, és én nem akarom, hogy agyonlőjenek. Fönt leszel a kerítésen, épp mászol föl vagy ereszkedsz lefelé, és az őr agyon fog lőni téged. Ha így is bevállalod, hogy mindennek ellenére te önzetlenül segítesz nekünk dugdosni a cuccokat, meg reggel fedezni bennünket, azt megköszönöm, és nagyra tudnám értékelni. Én így tartottam becsületesnek, hogy elmondom neked: ne éld bele magad abba, hogy együtt megyünk. Így is segítesz? Gondolkodott egy kicsit, láttam, hogy nagyon le van hangolva. Persze hogy segítek, mondta végül. És a Gömbi nem akarta ezt megmondani nekem? Nem akart megbántani. De én így tartottam becsületesnek. Mondta, hogy azt mindjárt gondolta, hogy én ilyen fair játékos vagyok.

Úgyhogy fogtuk magunkat, és az egyik cigiszünetben kifúrtuk a rácsot. A Gömbi velem volt, a Szennát a szerelde közepére állítottam egy deszkával, hogy ha jönne valaki, csak ejtse el, és mi tudni fogjuk, hogy gáz van. Ránézésre is nyilvánvaló volt,

hogy két vaspántot kell kivenni, és utána már akkora lesz a lyuk, hogy szépen ki tudunk bújni rajta. Gyorsan végeztünk. Kettes fúró, négyes fúró, hatos, szétfúrtuk a rácsot. Masszív, kemény vasból készült a rács, de úgy vitte a fúró, mint a huzat. Vigyáztam, hogy ne lyukasszam ki teljesen, de ha majd kell, egyetlen ütéssel el lehessen távolítani mind a kettőt. Valamit persze kezdeni kellett a furatokkal, de megoldottuk. A bútorok javításánál használtunk egy ilyen semleges színű masszát, amit fel lehetett kenni, aztán annyira megkeményedett, hogy még csiszolni is lehetett. Ezzel a masszával tömtük be a furatokat, aztán, amikor a koszos kezünket végighúztuk a rácson, ember meg nem mondta volna, hogy csak a szentlélek tartja a pántokat. Állítom, hogy a Karámban a mai napig ugyanúgy ott van az a kifúrt rács, csak épp senki sem tudja.

Közben elkészültünk a létra fa alkatrészeivel is, már csak a csavarok hiányoztak. Az udvaron félre volt dobva pár kocsi, amikkel valamikor az anyagot mozgatták. Iszonyúan rozsdás tízes csavarokat kellett kihajtanunk belőlük, de amikor kinn voltak, már csak petróleumba kellett áztatnom őket, és másnap, a drótkefézés után olyanok voltak, mintha aznap gyártották volna. A terv az volt, hogy reggel, amíg a többiek esznek, kiütjük a rácsot, összecsavarozzuk a létrát, felmászunk a kerítésre, aztán, ahogy eredetileg is terveztük, a vasmacskát beakasztjuk az egyik lámpa rúdjába, és leereszkedünk. Ha a Doberdón a bealvós paraszt lesz őrségben, majdnem biztos voltam benne, hogy észrevétlenül leléphetünk. A kerítés túlsó oldalán egy autó várt volna minket, ezt az egyik beszélőn dumáltam le egy régi spanommal.

Úgy nézett ki, hogy minden összeállt. Csakhogy reggel hallottuk, hogy olvassák a nevünket: mi hárman a zárkában maradunk, nem mehetünk ki dolgozni. Nem tudtam sehogyan sem beszélni a Gömbivel, mert ő egy másik zárkában ült, így aztán elkéredzkedtem az orvosi rendelőbe.

A váróban ücsörögtem épp, amikor jött egy őr, és elüvöltötte magát, hogy „Komár!”. Tudtam, hogy engem keres, de nem szóltam. Elment, visszajött, megint próbálkozott: Komár! Amikor harmadszor jött vissza, már a rabszámomat mondta: IBJ5540! Én vagyok az, mondtam erre. Hát akkor miért hagyta, hogy itt kiabáljak? Miért nem szólt, hogy maga az? Mert nem az én nevemet kiabálta. Dehogynem azt kiabáltam! Hányszor mondtam, hogy Komár? Maga tényleg Komárt kiabált, de én meg Komáromi vagyok! Hát, az ugyanaz. Dehogy ugyanaz! Jól van, teljesen mindegy, a parancsnok hívatja.

Amikor ez történt, a B objektumban voltam, amelyik a régi épülettel szemben, az út másik oldalán állt. Bevittek az objektumparancsnokhoz. Miután lejelentettem, azt mondja: na, mi újság van az üzemben? Hogy mi újság? Hát, van sok munka… Ne viccelődjön, én nem a munkára vagyok kíváncsi. Ha nem értem a kérdést, nem tudok válaszolni, mondtam neki erre. Na, jól van, figyeljen ide. Amai nappal én leváltottam magát. És megkérdezhetem, hogy miért? Ahhoz nincs semmi köze!

Ahogy kísértek vissza, látom ám, hogy az őrök hozzák a Gömbit is.

Mind a kettőnket áthelyeztek egy másik körletbe, az úgynevezett nem dolgozó részlegre. Igazából ma sem tudom, hogy feldobtak-e minket, vagy csak kiszúrták, hogy állandóan

sutyorgunk. Ha bármilyen konkrét bizonyíték a kezükben lett volna, elszállítottak volna minket, de erre nem került sor, csak a munkát kellett abbahagynunk.

28.

Mivel én állandóan kondiztam, rákaptak a kínaiak is, különösen a Csien volt jó partner benne. Alapszinten mindegyikük tudott kungfuzni, de a Csien volt az, aki mindig benne volt egy kis rugdosásban, ütésváltásban. A Karámban elkezdtek úgy hívni, hogy a „kínai keresztapa”. Látták, hogy én, a nagydarab pasas megyek elöl, a négy apró kínai meg jön utánam, mint a kiskacsák.

Egyszer csak betettek négy kínait a zárkámba. Rengeteg holmijuk, cuccuk volt, és hoztak egy tévét is. Teljesen biztos voltam benne, hogy a másik épületben rengeteg csótány költözött a készülékbe, ezért kézzel-lábbal magyaráztam el a kínaiaknak, hogy a tévéjüktől meg kell válniuk. Ebben az új épületben abszolút nincs szükségünk csótányokra, ráadásul van nekem is egy szép új színes tévém. Végül megértették, hogy miről van szó. Tíz doboz cigiért eladtam a készüléket a cigányoknak.

A kínaiak annyi mindent hoztak magukkal, hogy egy komálós őr segítségével szereztem nekik a raktárból két szekrényt, amit aztán szépen kitisztítottunk. Volt nagy öröm. Elég gyorsan baráti viszonyba kerültem mind a néggyel. Ming arisztokrata családból származott, a nagyapja Csang Kai-sek egyik tábornoka volt. Egy darabig katonáskodott, de elég gyorsan

rájött, hogy az üzleti életben könnyebb érvényesülni. Az anyja egyetemi tanár volt, ő közgazdász lett. A féltestvére, Csien volt az egyetlen bűnöző négyük közül, ő ült már kínai börtönben is. Cen volt a legidősebb, bejárta az egész világot, Moszkvában volt üzlete. A negyediket Szunak hívták, egy kis barna bőrű, gyerekkinézetű, vékonyka emberke volt.

Tehát ott volt nekem társaságnak ez a Ming, a Csien, a Cen meg a Szu. Jó pár hónapot együtt töltöttünk, és egyre jobban tudtunk kommunikálni egymással. A Ming a testvérének fogadott, mert mondta, hogy neki nincs bátyja. Azt mondta, ha szabadulok, majd üzletelünk együtt Kínában. Hozzá is, meg a többiekhez is ömlött a pénz. Volt, hogy a beszélőn vették át, de inkább a csomagokban dugták el a legfurfangosabb rejtekhelyekre. Mivel én állandóan kondiztam, rákaptak a kínaiak is, különösen a Csien volt jó partner benne. Alapszinten mindegyikük tudott kungfuzni, de a Csien volt az, aki mindig benne volt egy kis rugdosásban, ütésváltásban. A Karámban elkezdtek úgy hívni, hogy a „kínai keresztapa”. Látták, hogy én, a nagydarab pasas megyek elöl, a négy apró kínai meg jön utánam, mint a kiskacsák. Merthogy mindenhova együtt mentünk, csak én tudtam tolmácsolni. Mutogattam, meg az angolt, a kínait és a magyart keverve beszéltem velük. Rengeteg magyar szót ismertek, de nem ejtették őket helyesen, ezért kellettem én, aki kapásból tudtam fordítani.

Emberölésért ült mind a négy. A történetük azzal kezdődött, hogy a rendszerváltás után letelepedett Magyarországon egy idősebb kínai maffiafőnök. A magyarok ebből nem érzékeltek semmit, mert a kínaiak nem őket zsarolták meg fenyegettek,

hanem egymást. Amikor ez a nagyfőnök már tekintélyes területet uralt az országban, egyszer csak feltűnt egy hongkongi ifjú titán, aki azt gondolta, hogy idejön és átveszi a hatalmat. Tíz emberrel érkezett, és ott kezdett el üzletelni, ahol a nagyfőnöknek nem volt érdekeltsége. Egyre jobban terjeszkedett, egyre több embere jött át, végül már annyira megizmosodott, hogy belenyúlkált a nagyfőnök üzleteibe is. Amikor egyre több nézeteltérés támadt köztük, és tényleg feszültté vált a helyzet, kínai módra közvetítőt hívtak. Egy kínai étteremben ültek össze. Ming volt a közvetítő, mert ő jól ismerte az öreg főnököt is, a hongkongi srác pedig a haverja volt. Felosztották a területeket, eldöntötték, hogy nem keresztezik egymás útját. Aztán a fiatal krapek valamijébe csak-csak belepiszkált az öregnek. Aztán történt még egy nagyon súlyos eset. Az öreg kínai felesége a testőrével császkált egy plázában. Egyszer csak szembetalálkoztak a hongkongival, meg annak a két testőrével. A filmekben a kínai nők hajbókolnak, engedelmesek, de a valóságban igazi sárkányok. Az öreg felesége is nekiállt rikácsolni, fölfújta magát, és az lett a vége, hogy a fiatal krapek testőre szájba vágta. A nő testőre persze visszatámadt, komoly ütésváltás alakult ki köztük. Egyértelmű volt, hogy ennek következményei lesznek.

A megbeszélésre aznap este Kőbányán, egy gyárudvaron került sor. Ez a négy kínai várta az öreget. A hongkongi főnököt az öccse, a kis Szu képviselte. Ott volt ugye Ming, a bűnöző Csien, meg a Cen. Megérkezett az öreg főnök két testőrével. Amikor az autó megállt, Csien a hátsó ajtóhoz ugrott, és pisztolyt fogott a testőrökre. Mondta nekik, hogy tegyék tarkóra a kezüket, és

hogyha megmozdulnak, fejbe lövi őket. Az öreg kiszállt, és számon kérte Mingen, miért szegték meg az egyezséget. Amikor kiderült, hogy itt nem lesz békés megegyezés, az öreg nagy hibát követett el: el akart szaladni. A Csien hátba lőtte, a Szu pedig egy karddal lefejezte az öreget. Eddig még rendben is lett volna, de pechjükre életben hagyták a két testőrt, és az egyik feldobta őket. Az sem volt okos ötlet, hogy az öreg fejét bedobták a konténerek közé.

Egy neves magyar ügyvéd vállalta a védelmüket, és tényleg megdolgozott a négymillió forintos munkadíjáért. Öt-öt évet kaptak fejenként. Amikor a Ming elkezdte nekem magyarázni, hogy micsoda dolog egy ilyen dologért húsz évet kiszabni, mondtam neki, hogy ne beszéljen hülyeségeket, négyen összesem kaptak annyit, ha magyar lett volna, egyedül kijárt volna annyi, így viszont megúszták a minimummal.

Csíptem ezeket a kínaiakat, úgyhogy elkezdtem az útjaikat egyengetni. Kurvára tudtak pingpongozni, mindenkit agyba-főbe vertek. Ebben az időben készült el a börtön edzőterme. Egy ismert magyar alvilági családnak a leszármazottja ült benn, tulajdonképpen miatta ajándékozott egy karitatív szervezet Arnold edzőgépeket a börtönnek. Egyértelmű volt, hogy honnan származik az ajándék, de senki sem tette szóvá. Na most, amikor engem neveztek ki konditerem vezetőjének, elintéztem, hogy a kínaiak is szabadon használhassák, és annyit pingpongozzanak, amennyit csak akarnak.

Természetesen pályáztak a kedvezményre, ehhez viszont arra volt szükség, hogy a lehető legtöbb jutalmat begyűjtsék. Kigondoltam, hogy tudok nekik jutalmakat íratni. Például

kineveztem őket kultúrterem- meg körlettakarítóknak, és akkor lehetett azt mondani, hogy pluszmunkát végeztek, takarítottak a kultúrban, ezért megkaphatják a jutalmat. Elmagyaráztam nekik, hogy kurva nagy rendet kell csinálni a zárkánkban is, és meg kell nyerni a szemlét – ilyet minden hónapban tartottak. Tényleg puccba vágtunk mindent, rengeteg pénz volt náluk, úgyhogy igazából hozathattunk bármit, ami csak kellett. Kifizették, hogy feljöjjön a festő, és kifesse a zárkánkat. Megmutattam nekik, hogy kell az ágyakat megcsinálni faszán, kurva nagy rend volt a szekrényekben is, élére állítva voltak a dolgok. Amikor jött be a nevelő, katonásan, faszán lejelentettem neki. Az meg mondta: ez igen, ez zárka. Át is hívott egypár zárkafelelőst, hogy nézzék meg, így kell kinéznie egy zárkának. Maguk megnyerték a szemlét, ezért jutalmat kapnak mindannyian!

Végül már annyi jutalmuk volt a kínaikanak, hogy amikor elkerültek a bizottság elé, igazából nem tudtak semmiért beléjük kötni. Ha lett volna fegyelmi lapjuk, három jutalommal azt is semmisnek lehetett volna nyilvánníttatni, de nekik egy sem volt, helyette viszont volt vagy harminc jutalmuk. Végül meg is kapták a kedvezményt, nem ötöt, hanem csak négy-négy évet ültek a gyilkosságért. Utána kiutasították őket az országból.

Mindent, amit egy börtönben el lehetett intézni, én elintéztem nekik. Minden trükkre megtanítottam őket.

Végül, mint később kiderült, épp ebbe buktam bele. Volt ott egy nevelő, akin már korábban láttam, hogy egy pecsétes, koszos nadrágban járkál be, hápog a cipője, elválik a talpa a felsőrészétől, ócska cigarettát szív, és a többi. Mondtam egy barátomnak, aki akkor készült kedvezménytárgyalásra, hogy

figyelj ide, mindenképpen kellene, hogy ez a nevelő javasoljon téged a kedvezményre. Az egy dolog, ha volt ennyi és annyi jutalma az embernek, de ha a nevelő azt írta a fölterjesztésben, hogy ezért meg azért mégsem javasolja, nem ért semmit. Meg kellett ezt a nevelőt vásárolni. De hát ki merne egy ilyet megpróbálni a nevelőnél, akadékoskodott a Satya. Mondtam neki: menj oda, és dumálj vele, mondd meg neki, hogy nevezzen meg egy összeget, lehet akár 200-300 ezer forint is Hogy mernék én oda bemenni, mondja erre. Testvérem, akarod, hogy én beszéljek vele, kérdeztem. Te bevállalnád? Miért ne? Barátok vagyunk. És mi van, ha egyszerűen följelent? Majd úgy fogom csinálni, hogy ne legyen bizonyítéka. Nem kérek tőle meghallgatást, és nem az irodájába megyek, váratlanul, a folyosón fogom elkapni, letámadom ezzel a dumával. Én amondó vagyok, hogy egy kicsit hezitálni fog a pali, de aztán bele fog menni a dologba. Ez száz százalék. Látom a fején, a mentalitásán, amikor körbenéz, mikor megjönnek a csomagok, csorog a nyála. Ez lehet, hogy nem evett annyit otthon, mint amennyit mi itt megeszünk, a börtönben.

Úgy is volt. Levélosztáskor utána szóltam a palinak, hogy várjon egy pillanatot, szeretnék egypár szót beszélni vele. Egyszerűen letámadtam a folyosón. Hú, hát hogy képzeli, mondta, azonnal hívnom kellene a készültséget, és elvitetni magát a fogdára. De nem fog elvitetni, feleltem erre. Miből gondolja? Magának érdeke fűződik ahhoz, hogy ne tegye. Ebből magának semmi baja nem lehet. Nevezzen meg valami külső helyet, és oda fogják vinni a pénzt. A Satya most elmegy a tárgyalásra. Ha megkapja a büntetés-félbeszakítást, megbeszélik,

hogy hol fognak találkozni, maga megkapja a pénzét, és akkor már eleve látja, hogy nem vagyunk hamisak, nem trükk az egész. Amikor meg visszajön BF-ről, maga ezt is beírja jó pontként, hogy rendesen visszaérkezett, a javulás útjára tért, és a többi. Magának csak annyi a dolga, hogy javasolja a kedvezménytárgyalásra.

Végül is így lett, ahogy mondtam. A Satya megkapta a büntetés-félbeszakítást, kiment és odaadta a nevelőnek a 200 ezer forintot, amiben megegyeztünk. Amikor meg visszajött, a pali megírta róla a jó jellemzést, és végül megkapta a Satya az ötöd kedvezményt is.

Később mondtam a kínaiaknak is, hogy itt van ez a nevelő, ezzel lehet tárgyalni. Elmeséltem nekik, hogy én már egyszer megvásároltam az egyik barátomnak, ez a pali hajlik rá. Így mentek ezek a dolgok. A kínaiak hozták a pénzt, és ment minden a maga útján. Egyre több őr járkált oda és kapta a napi apanázsokat.

Aztán egyszer csak jött egy haverom a raktárból, és azt mondta: képzeld el, szóltak, hogy készítsük el a cuccodat. Mész szállításba. Ezt komolyan mondod, csodálkoztam el. Igen, komolyan. És hova megyek? Vissza a Holdudvarba. Ne baszd meg! Már megint a Holdudvarba? És miért visznek vissza? Azt nem tudom, az nem szerepelt a kartonodon. Megyek, szólok akkor a nevelőnek, hogy beszélni akarok vele.

A nevelőm úgy csinált, mintha nem is tudott volna arról, hogy elszállítanak a Holdudvarba. Már csak utólag tudtam meg, hogy állítólag olyan címszóval szállíttattak el, hogy én a kínaiak pénzével korrumpálom az őröket: lefizetem őket, és különböző

szolgáltatásokat vásárolok.

Ez végül is igaz volt, elismerem. De én már akkor is csináltam ezt, amikor ők még sehol sem voltak.

Nem örültem túlságosan annak, hogy megint visszakerültem. Az a helyzet, hogy én több szempontból is nagyon utáltam a Holdudvart. Egyrészt itt voltak azok a figurák, akik a legförtelmesebb dolgokat követték el, és közülük jó néhány még el is dicsekedett azzal, hogyan szadizta, erőszakolta meg az áldozatát. Sokféle gazemberrel találkoztam, de néhányuktól annyira undorodtam, hogy eszembe sem jutott beszélgetni velük. Aztán itt voltak a leggonoszabb smasszerok is. Ráadásul, mivel délen volt, mindig 5-7 fokkal melegebb volt itt, mint északon, én pedig zárt térben rosszul viselem a meleget. A csapvíz büdös volt, és olyan meleg, hogy vizes rongyba tekert befőttesüvegekben hűtöttük az ablakban.

Ahogy lehetett, beadtam az elszállítási kérelmet a Révbe. Gondolom, simán aláírták, egy gonddal kevesebb, ha megszabadulnak tőlem.

29.

Ahogy ment az idő, már egyre inkább körbevett minket a szeretet egyfajta varázsa. A szívem korábban egy kietlen, kopár hely volt, mint egy hullaház, de most olyan lett, mint egy szentély. Teljesen átszellemültem, csak a fizikai testem volt ott bezárva, a lelkem szárnyalt. Megérintett mindaz a jóság, tisztaság, ami ebben a nőben volt. Felmerült bennem a gondolat, hogy talán én is lehetnék ilyen. Óriási harc dúlt bennem, a jó küzdött a gonosszal. Ismeretlen, de melengető érzések voltak ezek.

Visszavittek a Révbe. A nem dolgozó részlegbe kerültem, az MZ-re, ami a magánzárka rövidítése. Beadták a reggelit, az ebédet, a vacsorát, naponta séta, egy héten egyszer fürdés, aztán kész, ennyi az egész. Mondjuk, itt legalább volt a zárkában meleg víz a mosakodáshoz. Engedélyezték a tévét is, de csak az nézhette, akinek volt sajátja, mert nem voltak közös tévénéző helyiségek. Itt aztán annyi időm volt, mint a tenger.

Jobb ötlet híján elkezdtem levelezni. A Duna tévé teletex adásából kinéztem több társkereső címét, és összevissza írogattam a leveleket a hölgyeknek. Többel is tartottam a kapcsolatot. Nem mondanám, hogy minden levélnek ugyanúgy örültem, vagy hogy mindegyik fölvidított. Voltak nagyon negatív élmények is. Egy Sturovóban élő hölgy például annyira

gusztustalan volt, hogy még egy férfi szájából is rossz lett volna ilyen dumát hallani, nemhogy egy nő levelében olvasni! Igen mocskos szája volt, semmi más nem járt az agyában, csak a baszás. Jó, persze az ember a börtönben mindent megtett volna érte, de azért egy levelezés vagy egy kapcsolat nem csupán abból áll, hogy mindig arról beszélnek, hogy keféltetném szét veled a picsámat, meg hogy szopnálak le, és a többi. Neki viszont az egész levele ebből állt.

Azt tudni kell, hogy amikor bejönnek a levelek, cenzúrázzák őket: a nevelő elolvassa, és csak azután kapjuk meg, már kibontva. Volt egy nevelőnőm, ráadásul egy egész csinos nő. Száz százalék, hogy ő olvasta ezeket a gusztustalan leveleket, mert mikor hozta, így mondta, hogy „Komáromiiii…”, és mosolyogva nyújtotta felém a levelet. Majd lesült a pofámról a bőr, úgy szégyelltem magam.

Leveleztem még egy Nyergesújfaluba való és egy gyáli csajjal. Ezen a szlovák csajon kívül egyik sem hagyott bennem maradandó élményt. Az egyetlen, aki említésre méltó és a mai napig sok szeretettel, jó szájízzel, jó emlékekkel gondolok rá, az az Évi volt. Elvált volt, és valójában a 17 éves lánya szúrta ki a hirdetésemet, amibe persze nem írtam bele, hogy börtönben vagyok. Azt mondta a lánya az Évinek: anya, nem élhetsz így, mint egy remete. Mi már nagyok vagyunk, neked is élned kell tovább az életed, ismerkedj meg valakivel. Kinéztem neked egy pasit, írj neki.

Egyszer csak kaptam tőle egy levelet. Már az elején eléggé meglepődtem, mert nagyon szép írása volt. Igazából csak egy bemutatkozó levél volt, mégis olyan sokat sejtető. Természetesen

azonnal válaszoltam neki. Nagyon hamar jó kapcsolat alakult ki közöttünk. Olyannyira, hogy végül aztán csomagot is küldött nekem. Persze azt nem engedtem, hogy a saját pénzéből küldje, még csak föl se merüljön benne, hogy azért tartom vele a kapcsolatot, hogy segítsen nekem, hogy ki akarom használni őt. Ennek még a látszatát is el akartam kerülni. Küldtem neki pénzt, és abból állította össze a csomag tartalmát. Már azon is annyira lehetett látni az anyáskodó, szeretetteljes, mindenre odafigyelő viselkedését. Mert lehet küldeni valakinek úgy is egy csomagot, hogy valójában beleteszek öt kiló zsírszalonnát vagy öt kiló téglát. De ebben a csomagban minden volt: egy kicsike sütemény, egy kis ilyen, egy kis olyan, rá volt írva, hogy ezt én sütöttem. Volt benne még valami hús is, és egy-két apró, nőies csecsebecse. Amikor kinyitottad, lehetett látni, hogy azt egy nő küldte. Gusztusos, szép kis formája volt, szép kis masnival megkötve. Látszott, hogy milyen szeretettel lett összeállítva. Nagyon örültem neki.

De például küldött értékborítékokat is. Megemlítettem neki, hogy mindig elfogynak a tollaim – én szépen írok, és szeretem a vékony hegyű tollakat, de a börtönben nem lehetett ilyeneket kapni, sem bélyeget. Úgyhogy mindig rakott valamit a borítékba, soha nemcsak a levél volt benne, hanem egy toll, vagy tollbetétek is, de rakott bele borítékot pluszban meg bélyeget is. Mindenben lehetett látni ezt a szeretetteljes gondoskodását, ami nagyon jólesett nekem.

Aztán jött a karácsony. Elgondolkodtam, hogy tudnám őt bentről meglepni, valami ajándékot küldeni neki. Ünnepek előtt kaptam otthonról két csomagot, aztán küldött a Jojó meg a Satya

is egyet, tehát összesen négy csomagom érkezett. Gyorsan fogtam, és mindegyikből kiszedtem a legkurrensebb, legfinomabb dolgokat, a kaviárt, a földimogyorót, a külföldi sajtot, szaloncukrot, bejglit, és összeállítottam belőlük egy ötkilós csomagot. Kértem engedélyt a nevelőtől, hogy el szeretném küldeni a barátnőmnek. Jó, mondta, a raktáros majd ellenőrzi, és minden további nélkül elküldhetem. Úgy is lett.

Levittem a raktároshoz, belenézett, és azt mondta: de hát maga most vette föl ezeket a csomagokat! Ezt így kiküldi? Igen, feleltem neki, ezek valóban most jöttek, de összeszedtem a legfinomabb dolgokat, szeretném meglepni ezt a hölgyet karácsonyra. Csóválta a fejét, de közben jóindulatúan mosolygott. Betyár egy ember maga, Komáromi! Leragasztottuk a csomagot, és elküldtem.

Lehetett a börtönben telefonálni is ilyen kártyás telefonokról, csak mindig előre be kellett jelentkezni. Lementem abban az időpontban, amit kértem, és fölhívtam. Te úristen, mit csináltál, mondta. Honnan küldted te nekem ezt a csomagot? Innen, bentről, mondtam. De hogyan? Elmeséltem neki, hogy kaptam négy csomagot, azokból kiszedegettem ezeket a kis dolgokat. Éreztem, hogy más a hangja, majdnem elsírta magát. Úristen, Dodi, most döntsük már el, hogy ki segít kinek, mondta. Te szedegeted ki nekem ezeket a finom dolgokat a csomagjaidból, és elküldöd nekem? Ne csinálj többet ilyet! De azt azért tudnod kell, hogy kicsordult a könnyem, olyan jólesett ez nekem. Én nem is tudlak téged megérteni. Sokszor azt hiszem, hogy egy gonosz, kegyetlen ember vagy, valamikor meg olyan érzésem van, hogy odaborulnék a melledre, átölelnélek, és soha többet nem

akarnálak elereszteni.

Nagyon jó érzés volt bennem is, örültem, hogy így megleptem ezzel a kis csomaggal.

Állandóan mentek a levelek közöttünk, szinte egész nap az asztal mellett ültem, és írtam. Borzasztó hosszú leveleket írtam, negyven-ötven oldalakat, úgyhogy nem is fért bele a normál borítékba, csak a nagyobba, abba is csak egyszer félbehajtva. Mondta is az Évi: úristen, hogy a fenébe tudsz ennyit írni?! Mondjuk időm volt éppen elég…

Amikor leültem írni, egymás után jöttek a gondolatok, csak úgy ontottam a sorokat. De könnyű is volt írni neki, mert mindig voltak kérdései. Nagyon értelmes nő volt. Végre volt kivel beszélgetnem, mindenhez volt valami hozzászólása, sok minden érdekelte. Jól kitárgyaltunk bizonyos dolgokat. Visszamentünk az időben egészen a gyerekkorig. Ő is sokat mesélt magáról, meg én is.

Ahogy ment az idő, már egyre inkább körbevett minket a szeretet egyfajta varázsa. Szinte ledobtam a láncaimat, már nem is hallottam a csikorgásukat. A szívem korábban egy kietlen, kopár hely volt, mint egy hullaház, de most olyan lett, mint egy szentély. Teljesen átszellemültem, csak a fizikai testem volt ott bezárva, a lelkem szárnyalt. Megérintett mindaz a jóság, tisztaság, ami ebben a nőben volt. A szívemig hatolt, és szinte égetett.

Felmerült bennem a gondolat, hogy talán ilyen is lehetnék. Óriási harc dúlt a lelkemben, a jó küzdött a gonosszal. Ismeretlen, de melengető érzések voltak ezek. Igazság szerint addigra már nagyon belefáradtam abba, hogy állandóan harcra

késznek, erősnek kell lennem. Most végre elengedhettem magamat, lehettem gyengéd és álmodozó. Végre ilyen is lehettem, ha csak egy napig, egy évig, vagy talán egy egész életre… Jólesett elmerülni ezekben a gondolatokban, mint egy kád meleg vízben. Ha lehunytam a szemem, éreztem, hogy valami szétárad bennem, ami mindig is hiányzott. Talán azt éreztem, hogy szeretnek, és végre én is szerethetek.

Hogy érte ezt el nálam? Úgy, hogy talán nem is tudta, mi az a gonoszság. Egy igazi tiszta lélek volt. A szó szoros értelmében egy szent volt. Hatalma volt felettem. Talán mellette megváltozhattam volna. Újra tudtam szeretni, pedig azt hittem, ez az érzés engem már sosem látogat meg, nem lesz többé hatalma felettem. Miután elváltam, megfogadtam, hogy soha többé nem leszek szerelmes. Nem leszek emiatt befolyásolható. De azt szokták mondani, hogy aki nagyon bízik abban, hogy valami sosem történik meg vele, az csalódik a legnagyobbat. Én is így jártam.

Akkor értettem meg, amit anyám oly sokszor mondott nekem: a szeretet a leghatalmasabb erő. Ez a gondolat mindig is ott lakott bennem, csak nem volt, ami a bimbóból rózsát fakasszon. A fénynek tényleg hatalma van a sötétség felett! Akkor legalábbis így éreztem. Mintha egyfajta tetszhalott állapotból ébredtem volna fel. Nem én irányítottam az életemet, csak sodródtam az árral.

Elgondolkodtam, hogy korábban milyen értéktelen életet éltem, ha egyáltalán életnek lehet azt nevezni. Most itt van egy új, értelmes élet reménye.

Eljött az idő, hogy találkozzunk. Nagyon vártam az első

beszélőt, de nagyon féltem is tőle. Az első benyomás fontos és maradandó. Izgalmas várakozással teltek előtte az utolsó órák. Az ember nagyon készül ilyenkor, borotválkozik, kitisztítja a ruháját, hogy a körülményekhez képest emberi formát tudjon mutatni. Fényképen már láttam őt. Figyeltem, amikor kinyílt az ajtó, és sietve jöttek be a látogatók. Aztán végre megpillantottam.

Kifogástalan lába volt, sugárzott a mosolya, tökéletesen nőies, kiszámított mozgása volt, anélkül hogy illetlen vagy hivalkodó lett volna. A rabok megfordultak utána, az asszonyaik szeméből pedig sütött a féltékenység.

Igazán kellemes társaságnak bizonyult. Jó volt hallgatni a meleg búgó hangját, a szemem belefeledkezett a dekoltázsába és a mélykék szemébe. Finom, fűszeres parfümfelhő, vanília meg szegfűszeg keveréke lengte körül. Egy pillanatig úgy tűnt, hogy újra kell éleszteni, mert belehalok a látványába. Megkérdezte, miért nézegetem állandóan az órámat. Mert azt szeretném, ha most megállna az idő, feleltem. Milyen másként éljük meg az idő múlását odafönn, a zárkában, és idelenn! Nincs nálad valami varázsvessző, kérdeztem. Miért, ha volna, mit kezdenél vele? Valami kis bogárrá változtathatnál, és hazavihetnél a retikülödben. Még nincs akkora hatalmam, még csak elsőéves vagyok a varázslóképzőben, mondta erre bájosan mosolyogva.

Nem is tudom, mi érdekelhette egy ilyen nagydarab, durva, faragatlan, kopaszra borotvált, kigyúrt paliban. Tudtam, hogy óriási szerencsém van, nekem abban a pillanatban ő volt a világ legszebb nője. El sem tudtam képzelni, hogy tudtam megszerezni egy ilyen fantasztikus nőt. Egyik pillanatban azt hittem, hogy megcsókol, a másik pillanatban azt, hogy pofon fog ütni, és ez a

kiszámíthatatlanság még izgatóbbá, még kívánatosabbá tette. Egyszerűen nem tudtam betelni vele. Csakhogy ebben a pillanatban már meg is szólalt a csengő, hogy vége a beszélőnek, mennie kellett. Nem is ment, hanem szinte kivonult a teremből. Most hirtelen olyan nehéz lett a börtön, úgy összepréselt, hogy alig kaptam levegőt. Egy óra… Az csak egy pillanat! Még harminc napot kell várnom a következő beszélőig. De mi lesz, ha el sem fog jönni? Úristen! Mikor láthatom újra?

A heti egyszeri vagy kétszeri levelek tartották bennem a lelket. Sokszor észre se vettem, hogy beadták a kaját, ott hűlt ki mellettem. Nem érdekelt, mert már nem fizikai táplálékra volt szükségem. Annyira feltöltött az egész miliője, a lénye ennek a nőnek. Annyi önzetlen szeretet kaptam tőle a levelein keresztül. Hatalmas élmény volt. Szerintem ez mindenki számára öröm: annak is, aki adja, és annak is, aki kapja. Ráadásul nem kerül pénzbe sem. Tiszta vizű forrás, ami megállíthatatlanul buzog, soha nem apad ki, bármikor meríthetünk belőle. Semmi máshoz nem hasonlítható, folyton megújuló energia ez a szeretet, aminek bennünk van a generátora, és az önzetlen jóság indítja be.

Eleinte úgy éreztem, hogy én nem engedhetem meg magamnak ezt a luxust, hogy az érzelmeim irányítsanak, mert ez soha nem vezetett jóra. Nekem a racionalitás talaján kell maradnom. Ilyen életvitel mellett, mint az enyém, nincs helye a szerelemnek, az érzelmeknek, csupán a fizikai szükségletek kielégítésére kell szorítkoznia az embernek. Robert de Nirónak van egy filmje, az a címe, hogy *Szemtől szembe*. Ebben mond valami olyasmit, hogy nem lehet semmi olyan kötődésed, amit

perceken belül ne tudnál végleg felszámolni, ha szorul körülötted a hurok. Osztom a nézetét. Minél több embert szeretünk, annál zsarolhatóbbakká és gyengébbekké válunk. A miénk ilyen élet. Én a házasságom után jöttem rá erre. De igazából Robert de Niro is rácáfol erre az értékrendre, mert beleszeret a könyvtárban megismert nőbe. Lehet, hogy vannak az életünkben olyan események, amik egyszerűen irányíthatatlanok, tőlünk függetlenek? Én is óriási harcokat vívtam abban az időben önmagammal. Én mindig is a sötétség útját jártam, az határozta meg az egész életemet. Most viszont meg kellett küzdjek a démonjaimmal. Kurva erős ellenfelek voltak!

A végén már elkezdett bennem kialakulni egyfajta szégyenérzet az addigi életem miatt. Az agyamban már teljes volt a zűrzavar, a szeretet és a gyűlölet bizarr keveréke volt ez. Láttam magam kívülről, és mondhatom, nem voltam valami megnyugtató látvány.

Levélíráskor, vagy a beszélőn nagyon megfontoltan kellett viselkednem. Majdhogynem utálni kezdtem önmagam, mert elkezdtem a korábbi cselekedeteimet elemezni. Azon gondolkodtam, hogy miféle sors az, ami idevezetett. Kavarogtak bennem a kérdések? Mi ez? Ez nem is én vagyok! Marcangolt az önvád, ez a nő bűntudatot ébresztett bennem. Sokszor úgy küzdöttem az ambivalens érzésekkel, mint valami pankrátor. Olyan erővel szorítottam ökölbe a kezem, hogy kifehéredtek az ujjaim, szinte fájt. Persze ennek ellenére minden levelét remegve vártam, faltam az okos, kedves kis mondatait.

Neki az én világom ismeretlen és félelmetes volt, talán

taszította, de egyben vonzotta is, még ha ezt nem is vallotta be önmagának. Nem mondhattam el mindent neki, de még az a kevés is félelmetes volt számára, és olyasmiken szörnyülködött, amiket én semmiségnek gondoltam, vagy azt hittem róla, hogy valami bagatell marhaság, vicces dolog. Talán tudat alatt eltökélte magában, hogy megváltoztat engem, új útra vezeti a lépteimet. Talán azt is megérezte, hogy hatalma van felettem. Kedves volt, soha nem vádolt, nem szidott, nem akart ostorozni. Azt is mindig megérezte, ha ki akartam törni, mint valami vadló.

Hogy a lovas hasonlatoknál maradjak, ő kockacukorral és simogatással próbált megszelídíteni. Olyan dolgokat adott nekem és olyan dolgokat éltem át, amíg a lelki társam volt, amilyenek soha azelőtt nem adódtak meg nekem. Felemelt, jobbá tett, teljesen feltöltötte a lelki akkumulátoraimat, már szinte attól féltem, hogy felrobbanok. Élmény volt vele levelezni, megosztani vele a gondolataimat, kikérni a véleményét. Olyan volt ő nekem, mint a Kalahári sivatagban a várva várt, életet adó eső. Magamba szívtam, minden levele után felfrissültem, szinte lelki orgazmusom volt tőle. Mindig kedves volt és adakozó, áradt felém a szeretet belőle.

Elgondolkodtam rajta, hogy talán ő is magányos, neki is jó ez a lelki kapcsolat. Igazából ez még nem jelent semmilyen elköteleződést, de bizonyos hiányérzetet kielégíti. Hogy van kit terelgetnie a rögös úton. Talán mindketten profitáltunk ebből.

Igen, talán ő volt az a nő, akire mindig vártam. Miért kell az ennyire jó dolgoknak szétfoszlani, semmivé válni? Hogy mikor elfújja az egészet a szél, ott maradjon helyette az üresség és a magány? Tudjuk, hogy az életben kevés dolog megy jól, simán és

egyszerűen. Nálunk is jönnie kellett valaminek, ami mindent tönkretett, lerombolt, és visszalökött engem a káoszba.

A Szennával, amikor más börtönben voltunk, mindig leveleztünk egymással. Ő akkor épp Márianosztrán volt. Egyszer csak azt írta nekem: figyelj, Dodi, kaptam hat darab CD-lemezt, amin ennek az előadónak a zenéje van – nem is tudom most hirtelen megmondani a nevét ennek a magyar zenésznek. Tudja, milyen jó kapcsolatot sikerült kialakítanom ezzel a hölggyel, küldjek el egyet neki ajándékba. Azt feleltem neki: engem nem érdekelnek ezek, ne küldd ide. De ez mind zsír új, ilyen meg olyan jó zene. Nem akartam megsérteni, szívességet akar nekem tenni, úgyhogy végül belementem. Jól van, küldd el.

Hozzá kell tennem, hogy miután az Évivel megismerkedtem, egy darabig titkolta előttem, hogy hol dolgozik. De aztán az egyik levélben berágtam. Csak nem azért nem akarod megmondani, mert valami rendőr, ügyész, vagy bíró vagy? Úristen! Ha valami ilyen foglalkozásod van, akkor lehetsz akármilyen kedves, én megszakítom veled a kapcsolatot! Erre mondta, hogy nem a munkája a fontos, hanem ő maga, és ami benne van. Mondtam erre, hogy tényleg nagyon fontos az is, de mégiscsak olyan munkák, amik megkeserítenék a kapcsolatunkat. Végül elárulta, hogy egy bankban pénztáros.

A lelkére kötöttem, nehogy meséljen róla valakinek, hogy kivel ismerkedett meg, főleg a munkahelyén… Ő tudta nagyon jól, hogy azt sem tudtam, kicsoda, ő talált rám, nem pedig fordítva, de másokban esetleg fölmerült volna a gondolat, hogy nem azért tartom-e vele a kapcsolatot, hogy könnyebben ki tudjam rabolni a pénzintézetet.

Megérkezett a lemez, megcímeztem a borítékot, és föladtam. Csak később tudtam meg, hogy történtek a dolgok. Elvitte a postás a lakására, de mivel nem találta otthon, bevitte az Évi munkahelyére. Csakhogy aznap épp nem volt bent, a főnöke elküldte valahová. Kérdezte a postás az Évi kolléganőjét, hogy hozott egy csomagot, nem venné-e át. Mondta erre a kolléganő: dehogynem, szívesen. Aztán mit csinált vele? Bevitte a főnöknek. Azt mondta neki: te, jött az Évikének egy értékcsomagja, ha megjön, add már át neki, légy szíves. Ja, azt még hozzá kell tennem, hogy én akkor már nem a Révben voltam, mert időközben átkerültem Márianosztrára.

A főnök átvette a csomagot, ránézett a feladóra, és látta, hogy Márianosztra. Ha Vácról küldöm, vagy Budapestről, Szegedről, biztosan nem tűnik fel neki semmi, hiszen azok nagyvárosok. De Márianosztráról rögtön a börtön jut az emberek eszébe. Ennek a palinak is beugrott, föl is hívta a tudakozót, és bediktálta a címet. Egyből mondták neki hogy ez a Márianosztrai Fegyház és Börtön címe. Közben megjön az Évi is, elmesélte, mi volt, miért késett, de most már minden rendben van. Mondta erre neki a főnöke: érkezett egy értéklevél a nevedre. Ki ez a krapek, aki a börtönből küldte ezt neked?

Ez a kis szerencsétlen még életében nem hazudott. Én mindig erre a helyzetre próbáltam felkészíteni, mondtam neki, hogy tagadj le mindent, mondjál mást. Erre megsértődött, merthogy ő nem szokott és nem is tud hazudni, ő egy őszinte ember.

Ez rendben is van, de vannak azért kegyes hazugságok is, meg vannak olyanok, akiknek zsigerből hazudni kell – például a rendőrnek, a bírónak, az ügyésznek. Ezeknek hivatalból jár a

hazugság, ezeknek őszintén nem is lehet mondani semmit.

Mivel a főnöke rákérdezett, az Évi elkezdett persze mesélni, elmondott rólam mindent, még azt is, hogy én nem olyan ember vagyok, mint amilyennek tűnök. Akkor ez a pali nyíltan kijelentette: amennyiben nem szakítja meg velem a kapcsolatot, kirúgja a munkahelyéről.

Az utolsó levele nagyon lehangoló volt és nagyon rövid. Azt írta: ne haragudj, Dodi, de meg kell hogy szakítsam veled a kapcsolatot. Röviden elmesélte ezt a történetet, és kérte, hogy értsem meg, neki a gyerekeit fel kell még nevelnie. Nem tehet mást, be kell fejeznünk.

Nagyon fájt, szinte szétszakította a szívemet, de nem tudtam haragudni rá ezért. Megértettem, és meg is mondta, hogy ő egyszerűen képtelen hazudni. Számomra érthetetlen volt, hogy valaki ennyire becsületes legyen. Talán ez is vonzott hozzá annyira. Olyan őszinte volt, olyan angyali, az én gonosz énemnek a tökéletes ellentéte. Nem haraggal, hanem inkább megbánó keserűséggel vettem tudomásul a döntését. Nem írtam neki többet levelet.

Elkezdtem azon gondolkodni, hogy rá kellene küldeni pár embert a főnökére, amiért megzsarolta. Megkínozni ezt a mocskos buzit, büntetésből levágatni az ujjait. De az is bennem volt, hogy ezzel milyen fájdalmat okoznék az Évinek, ha megtudná. Azzal őt nem szerezném vissza, csak rontanék a helyzetemen.

Újra és újra nekem támadtak a sötét gondolatok: mit érdekel ez már téged? Hiszen a kapcsolatnak vége. Nem is tudom, idáig mit képzeltél? Nők? Szerelem? Lelkizés? Ez méltatlan hozzád!

Büntesd csak meg ezt a férget, és meglátod, hogy mennyivel jobb lesz! Ártott neked, ő az ellenséged, pusztítsd el! Mindig ezt csináltad, egész életedben, mit foglalkozol te itt ezzel a nővel, meg a szerelemmel?! Felejtsd el, ez nem létezik! Látod, a végén mindig egyedül maradsz!

Végül aztán nem engedtem ezeknek a sötét késztetéseknek, nem álltam bosszút, próbáltam elfelejteni az egészet.

Azóta sokszor feltettem magamnak a kérdést, bent is, meg most is, hogy kint vagyok… Szeretnék találkozni vele? Erre az a határozott válaszom, hogy nem.

Szégyellnék a szemébe nézni, mert semmit nem változtam, annak ellenére, amilyen hatással ő volt rám. Pedig még én is elhittem, hogy meg fogok változni, és jó ember lesz belőlem.

Mondjuk, valamennyit mégiscsak változtam. Hiszen a főnökének még mindig megvannak az ujjai.

30.

Amikor becsukódott mögöttem az ajtó, fel kellett ismernem, hogy ez a végállomás. Tudtam, hogy innen már nem engednek ki, csak a szabadulásomkor. Úgy éreztem, hogy elborít az ár. Tele voltam negatív érzelmekkel, bosszú, harag, gyűlölet, magány, kétely… Tombolni, törni-zúzni szerettem volna.

Mielőtt Évivel megszakadt a kapcsolatom, beadtam az elszállítási kérelmemet, vissza a Hűvösbe. Tudtam, hogy már nincs ott az a parancsnok, akivel az afférom volt, meg azt a két őrt is elhelyezték, akik feljelentettek. De nyilván akadtak még olyanok, akik emlékeztek rám.

Amikor megérkeztem, azonnal előpattant a Náci. Na, basszátok meg, végre van itt egy határozott pali, üvöltötte. A társaság meg csak nézett rám, akkor láttam, milyen sok köztük az új őr. Ez a Náci tényleg egy rendes gyerek volt. Nem sok társáról tudom ezt elmondani.

Egyből benyomtak a biztonsági körletbe. Itt kifejezetten szigorúak a szabályok. Totálisan le van zárva a hely, más elítélt be nem teheti hozzád a lábát, legfeljebb ha kaját osztanak vagy ruhát cserélnek, de akkor is csak őr kíséretében. Egyedül kell sétálni, csak akkor lehet kettesben vagy hármasban, ha tuti nincs semmi konfliktus az érintettek között.

Amilyen naiv voltam, abban bíztam, hogy az én dolgaim már rég feledésbe merültek. De gyorsan kiderült, hogy erről szó sincs. Egy nevelő, akivel még soha nem találkoztam, már az első alkalommal megpróbált keménykedni velem. Elmagyarázta, hogy nála mi a felállás, hogy kell viselkedni, ő mit szeret meg mit nem. Erre én is gyorsan elmagyaráztam neki, hogy nálam mi a felállás: ha valaki az utamba áll, azt nagyon gyorsan hazavágom. Mondtam neki, hogy törvényeket otthon gyártson a családjának, mert én magasról szarok rájuk. Mindjárt visszavett az arcából. Látta, hogy én nem fogom összeszarni magam.

Alig pár napja voltam a biztonsági körleten, amikor egy régi nevelő, akivel sohasem volt konfliktusom, szólt, hogy nekem innen mindenképpen mennem kell. De mivel igazából jó szándékkal volt irántam, megkérdezte, hogy hova szeretnék kerülni. Udvarhelyen még sosem voltam, ezért mondtam, hogy azt szívesen kipróbálnám. A következő hétfői szállítással már vittek is.

Hát, nem kerültem valami jó helyre. Kezdem azzal, hogy napi szinten tartottak hippizéseket. Egy csomószor előfordult, hogy a biztonsági körletparancsnok már zárás után túrta szét a zárkát, és ha nem talált semmit, pufogott az idegességtől. Feltűnt, hogy a diétások az egyszerű pirítós mellé nem kapnak semmit. Szóltam az őrnek, hogy beszélni akarok a konyhafőnökkel. Mikor feljött, mondtam neki: milyen eljárás ez? Üres, száraz kenyeret adnak, ha diétás az ember? Olyan börtönben én még nem voltam, ahol a pirítós mellé ne adtak volna legalább vajat, dzsemet. Erre visszaugatott, hogy mit képzelek, idejövök és egyből meg akarom határozni, mi a feladata? Elküldtem a jó kurva

édesanyjába. Megkérdeztem a diétásokat, hogy miért tűrik el, hogy ez a büdös disznó megegye a kajájukat. Miért nem lázadnak fel? Én mindenesetre írtam egy petíciót a parancsnokhoz, a papírt körbevittem, és mindenkivel aláírattam, aki hajlandó volt rá. Le volt írva benne, hogy milyen piszok a konyhafőnök, meg hogy mi mindenen kellene változtatni. A petíciót bedobtam a parancsnok postaládájába.

Lett is a dolognak foganatja. Másnap már volt vaj és dzsem is a kenyér mellé. Gondolom, a parancsnok jól lebaszhatta a konyhafőnököt, mert egyik nap elkezdett utánam kiabálni a körleten, hogy én egy vamzer vagyok, aki mindenkit feljelent. Kinyitottam a tátikát, és leüvöltöttem neki, hogy egyrészt, ha akar tőlem valamit, jöjjön fel, és rendezzük le, másrészt a vamzer a társát jelenti fel, köpi be, én viszont nem följelentettem őt, hanem nyíltan megvádoltam a szemétkedése miatt.

Attól kezdve az őrök teljesen rám szálltak. Megállás nélkül túrták fel a zárkámat. Volt egy őr, akinek az volt a mániája, hogy egy kalapáccsal ütögette az ablakrácsot. Egy alkalommal a mocskos bakancsával belelépett az ágyam közepébe. Ettől besokalltam, betelt a pohár. A háta mögött állva ráüvöltöttem: mit művelsz, te büdös paraszt? Leugrott, a szeme felakadt, a lélegzete elállt. Nézett rám, kezében a kalapács, meg volt merevedve. Neked beszélek, te rohadt, udvarhelyi tahó! Rálépsz az ágyamra? Te otthon is ezt szoktad csinálni?! Elkezdett dadogni, hogy nem, otthon nem szoktam. Akkor itt mi a jó kurva anyádért csináltad? Azért, mert elítélt vagyok, úgy gondolod, hogy megteheted velem? Egy senkinek, egy szarnak nézel te engem?! Mindjárt úgy fejbe rúglak, hogy szétmegy az agyad!

Takarodj kifele a zárkából, de nagyon gyorsan! Elkezdett erre hátrálni, úgy, hogy a kalapácsot maga előtt tartotta. Amikor az ajtóhoz ért, még utánaüvöltöttem: legközelebb szétzúzom az agyadat, te rohadt, büdös, trágyalakó paraszt! Néztem, mit művelt az ágyammal: hát a tisztára mosott fehér pólómon ott volt a nagy surranójának a nyoma.

Hú, a csávók nagyot néztek! Mondták is, hogy hallottuk rólad, milyen egy hülye barom vagy, de olyat még nem hallottunk, hogy valaki így beszélt volna az őrrel. Eltelt negyed óra, mikor meghallottam a dübörgést, mintha elefántok jönnének fölfelé a trepnin. Kicsapódott az ajtó, de nem mertek bejönni, kint állt a rengeteg őr a folyosón, még kutyák is voltak velük. A biztonsági főnök szólt be az ajtón, hogy na, mi a baja magának, Komáromi úr? Mondom neki, hogy mi a helyzet, hogy ez az őr a koszos surranójával belelépett az ágyam közepébe. Azt mondta erre: tudja, hogy magát most el kell különítsük? És akkor mi van, feleltem. Kijön a zárkából, vagy bemenjünk magáért? Miért jönnének be? Kimentem, rám tették a bilincset, de igazából annyit sem mertek mondani, hogy bakfitty.

Betettek a fogdára. Eltöltöttem ott két vagy három napot, addig tanakodtak, hogy mit kellene velem csinálni. Végül bevittek a parancsnokhoz. A parancsnok kitalálta, hogy betesz a biztonsági cellába. Ez a földszinti folyosón volt, a fogdával szemben. A körletre már föl sem engedtek, a cuccaimat nagy zsákokban hozták le. Aztán hétvégén, a sétán megsúgták, hogy benne vagyok a hétfői szállításban, visznek vissza a Holdudvarba. Na, ezen aztán szétröhögtem magam. Megint néznek majd egy nagyot, hogy a kurva életbe, már megint ott

vagyok. 2002 januárjában jártunk, pár nap híján 3 évem volt még hátra. Merthogy 2004 végén szabadultam, december 20-án.

Arra számítottam, hogy betesznek a rabóba, irány Pest, aztán onnan a Holdudvar. De végül nem így történt, mert a Kempingbe kerültem. Abban az időben ott őrizték a Magda Marinkót is, egy olyan biztonsági zárkában, mint amilyenbe engem is raktak.

Az őrök mindent tudtak rólam. Mi a fasznak hoztak el ide, a halál faszára, Budapesttől 300 kilométerre, kérdeztem. Ide hogy fognak járni hozzám a hozzátartozók látogatni? A jogszabály ugyanis kimondja, hogy az elítéltet lehetőség szerint a lakóhelyéhez legközelebbi börtönbe kell szállítani, ha van ilyen. Megmondtam a nevelőnek, kikérem magamnak, hogy engem összevissza szállítgatnak, meg mindenhonnan elvisznek, és nem indokolják meg, hogy miért. Most idehoztak a Kempingbe, rendben, de én nem fogok itt maradni, ha kell, fölgyújtom akár az épületet is. Ne bolonduljon már meg, Komáromi, felelte erre, ne csináljon ilyeneket! Akkor vigyenek a lehető legközelebb Budapesthez.

Vagy két hetet töltöttem ott a biztonsági cellában egymagamban, úgy, hogy hozzám se szóltak. Egy nap elvittek a raktárba, hogy vegyem föl a dolgaimat. Tudtam, hogy ez szállítást jelent. Pár hét után a Kempingből átvittek a Holdudvarba.

Ahogy ott fogadtak, az magáért beszélt. Először is, az őr nem vette le rólam a bilincset, pedig azt mindenkiről leveszik, miután leszállt a buszról. Az a szokás, hogy az elítélt az asztalra pakolja a magával hozott cuccokat, aztán, amikor átnézték, összepakol, és megvárja, hogy hol helyezik el. Az én cuccomat az őrök

borogatták ki, aztán szóltak a házimunkásoknak, hogy vigyenek fel a harmadik emeletre, a C utcába.

Az volt a halálsor. A régi rendszerben is ott helyezték el az életfogytosokat, óvatosságból, hogy nem készül-e valamelyikük szökésre, támadásra, öngyilkosságra. A rendszerváltás óta már nem volt ugye halálos ítélet, de a körlet mégis megőrizte a nevét, mert itt helyezték el a tényleges életfogytosokat. Ezek közt persze voltak olyanok is, akiknek 20-30 vagy 40 éve volt, kinek mennyiben határozták meg az életfogytot. Rajtam és a Budai Bercin kívül az összes gyilkolt. Volt ott rablógyilkos, sorozatgyilkos, bérgyilkos, meg olyan is, aki szexuális indítékból ölt. Mégis úgy gondolták, hogy nekem köztük a helyem. Egy olyan zárkába tettek, amelyiknek három rácsa is volt. Úgy kell elképzelni az ablakot, hogy belülről bebetonozták húszas köracéllal a rácsot, és arra került egy rendkívül erős, lyukacsos acélháló. Kívülről is volt egy rács, plusz az ablaktól olyan huszonöt, harminc centi távolságra is felszereltek egy vaslemezt azzal a céllal, hogy az elítélt ne láthassa az őrtornyokat. Csak két oldalról jutott be valami kis fény, de konkrét napfénnyel még véletlenül sem találkozott az ember. Kijutni sem volt egyszerű ezekből a zárkákból, mert két méterre befelé az ajtótól beillesztettek még egy vasrácsot meg egy vasajtót. Fölül volt rajta egy nyílás, amin keresztül ki lehetett nyújtani a kezünket, hogy megbilincseljenek, az alsó nyíláson át meg bilincs került a lábakra is, és csak ezután nyitották ki a vasrácsot.

Belül egy körülbelül kétszer kétméteres terület volt lebetonozott ággyal, asztallal és székkel, hozzá mosdó és vécé. Két lépés előre, két lépés hátra, ennyi a mozgási lehetőség.

Itt aztán voltak bőven olyan emberek, akiket a tévéből vagy az újságokból lehetett ismerni. Például a százhalombattai rém, vagy a sorozatgyilkos Bene, a Donászinak a bűntársa, és a balástyai rémként elhíresült gyilkos. Ilyen emberek voltak ezen a körleten.

Fölkísértek az őrök, bedobták a cuccomat, rám húzták a vasrácsot. Mondták, hogy dugjam ki a kezem, levették a bilincseket, fordultam egyet, becsukták az ajtót. Gondolták, eggyel kevesebb gond, megérkezett a helyére. Nem is foglalkoztak tovább velem.

Amikor becsukódott mögöttem az ajtó, fel kellett ismernem, hogy ez a végállomás. Tudtam, hogy innen már nem engednek ki, csak a szabadulásomkor. Úgy éreztem, hogy elborít az ár. Tele voltam negatív érzelmekkel, bosszú, harag, gyűlölet, magány, kétely… Tombolni, törni-zúzni szerettem volna. Már olyasmin gondolkodtam, hogy meg kellene ölnöm az egyik őrt, mind közül a legpatkányabbat, hogy büntessek, hogy kiadjam a bosszúmat, vagy hogy megbotránkoztassam a világot, hogy felfigyeljenek rám. Csak történjen már valami! Végül feltettem magamnak a kérdést: mit akarok én valójában? Élni vagy elpusztulni? Mit is mondtak a nyomozók, amikor elfogtak? Hogy bent fogok megrohadni, soha nem jövök ki. Amire nekem az volt a válaszom, hogy én fogom lehugyozni a sírotokat.

Akkor felállítottam egy szabályt magamnak: a legrosszabb dolgokat is úgy kell itt átvészelnem, hogy a legjobb fizikai és szellemi képességem birtokában hagyjam el a börtönt, Meg is tettem mindent ennek érdekében a bentlétem alatt. Végig gyúrtam, tornáztam, rengeteget olvastam, igyekeztem

mentálisan is friss maradni. Azt mondtam a nevelőnek és a parancsnoknak a felülvizsgálatok alkalmával, hogy kurva jól érzem itt magam, ne is engedjenek ki innen, mert megtagadom a kijövetelt. Azt hitték, hogy megbolondultam, bekattantam. Tényleg nem akar kijönni? Tényleg. Miért? Mert félek, hogy ha kijönnék, az indulataim átvennék felettem a hatalmat, mondtam. És akkor mi történne? Hát, az attól függ. Szökés, támadás, gyújtogatás… Na, vigyétek akkor vissza még három hónapra, majd aztán hívatom, mondta a parancsnok.

Háromhavonta voltak a felülvizsgálatok, meg kellett nézniük, hogy áll az elítélt mentálisan a dolgokhoz, nem hülyült-e meg, nem akarja fölakasztani magát vagy megölni valakit. Amikor kijöttem a meghallgatásokról, mindig jót röhögtem rajtuk. De nem csak az ő bosszantásukra mondtam, amit mondtam. Kezdtem látni ugyanis a magánzárka jó oldalait. Nem kell szagolnom senkinek a büdös lábát, nem szarik senki az orrom alá, nem horkol, nem nézi azt az aberrált Mónika vagy a Balázs Show-t, nem beszélve a még értelmesebb Győzikéről. Ha így néztem, tényleg nem is volt rossz ez a felállás. Végül is mellém szegődött és állandó társammá vált a magány. Velem volt a nap minden órájában, és szinte már barátként gondoltam rá. Már nem ordibáltam az őrökkel, nem rugdostam a bezárt rácsot. Csak röhögtem rajtuk, ők meg idegeskedtek, hogy nem tudnak bosszúságot okozni nekem. Elbizakodottá és arcátlanná váltam velük szemben, és ez így ment három éven keresztül, a szabadulásomig.

Úgy látszik, a dühöm és az elszántságom elég erőt adott, hogy végigcsináljam ezeket a kemény éveket. Ha úgy nézzük, három

év rengeteg. Olyan volt ez az időszak, mintha egy embert bezárnának három évre a vécébe vagy a spájzba. Volt időm elmélkedni, elgondolkodni az életem bizonyos fejezetein. Elemezgetni a jó meg a rossz részeket.

Sokat eszembe jutott a gyerekkorom és a szüleim. Gyerekkoromban édesanyám rendkívül elnéző volt velem, nem volt olyan, hogy ne segített volna, ha hozzá fordultam. A börtönéveim alatt is megtett mindent, amit csak tudott. Hálával és tisztelettel gondolok rá. Édesapám kemény, hideg ember volt, de éles megfigyelő, és mindenre volt valami magyarázata, tanácsa, amit fiatalabb koromban mértékadónak tekintettem, de a későbbiekben inkább feszélyezett. Nagy befolyással volt a jellememre, a karakterem alakulására. Amíg a Holdudvarban voltam, meghalt, de nem engedtek haza a temetésére.

Most azt mondanám, hogy hiába is szakítottam volna a régi barátokkal, az engem körülvevő világgal, önmagammal nem tudtam volna szakítani. Sokszor ültem magam elé révedve a lebetonozott vaságy szélén, és gondolkodtam ezernyi dolgon. Jó lett volna úgy felfogni, hogy a bentlét csak egy álom, és a szabadulás napján jön el a felébredés. Sokszor csak néztem a falakat, és gondolkodtam. Talán akkor, ott kellett volna a jó irányba fordulnom… de ki mondta volna meg, hogy merre tartsak? A lelkiismeret? Ha most azt mondom, hogy volt velem ilyen, jött az érzés, hogy ne tedd, biztosan sokan azt fogják gondolni, hogy ez csak egy hülye, üres duma. Pedig mindenkiben ott van ez a belső hang, csak időnként elnyomják a hangosabb zajok, a pénz szaga, a fények, a csillogás. Mindenki cipeli a maga terhét, ki-ki az érdemei szerint, ezek lehetnek könnyűek vagy

nehezek. De mindenki azt hiszi, hogy az övé a legnehezebb. Hát, itt már nem maradt más, bele kellett törődni az elkerülhetetlenbe. Ennyi

Semmi nem tart örökké, végül eltelt ez a három év is. Az utolsó egy hetemben szólt a nevelőm, hogy leveszik rólam a bilincset. Mondtam erre neki: le ne vegyék, én ehhez már ragaszkodom, ez hozzám nőtt. Nem, nem, felelte, ezt konkrétan előírta a parancsnok, le kell magáról venni. Ennyire fontos lett ez maguknak, most, amikor egy hetem van hátra? Hát, én meg szarok rá!

Igen ám, de ez is olyan, mint az amnesztia: nem lehet megtagadni. Micsoda nagy kegyet gyakorolnak velem: három évig rajtam volt, és most az utolsó hétre leveszik.

Volt egy ilyen toloncozó állvány a sportudvaron, meg egy húzódzkodó, az utolsó héten végre kicsit toloncozgathattam és húzódzkodhattam egy keveset. Aztán egyszer csak eljött a várva várt pillanat.

Kinyílt előttem a kapu, és ott várt rám a szabadság! Az egyik barátom jött el értem egy ezüstszínű BMW-vel. Bedobtam a táskát hátra, és elindultunk az 5-ös autópályán fölfele, Budapest felé.

De a civil élet már egy másik történet. Végül letelt ez a hosszú ítélet, és azóta, lekopogom, nem kerültem szembe a törvénnyel. Remélem, hogy ez már így is marad, és időskoromra nem ott kell majd elpusztulnom benn, a börtönben. A szabadságnak jó íze van, amit jólesik ízlelgetni.

31.

Az egyik, ha nem a legszebb dolog egy nőt ide eljuttatni. Látni a gyönyörét. Talán ez kompenzálni tudja a sok rossz és sötét dolgot. A mai napig az ilyen hölgyeket szeretem, akik a gyönyörtől nyögdécselve, sikongatva jutnak el a csúcsra.

Hatéves lehettem, amikor Cs.-ből D.-be költöztünk. Nem sok embert ismertünk, egy családot kivéve. Sok gyerekük volt, talán hét vagy nyolc, két lány, a többi fiú. A legfiatalabb lányt Verának hívták, de már ő is betöltötte a tizennyolcat. Néha átjött hozzánk, anyám Istenről és az Igéről mesélt neki, a Vera meg figyelmesen hallgatta. Néha elkért anyámtól, elvitt fagyizni vagy a strandra, és ha kedvem támadt hozzá, tévézhettem is náluk. A hatvanas években még kevés tévé volt a falunkban, az emberek esténként székkel, sámlival vonultak át a szomszédhoz. Akkor még nekünk sem volt saját készülékünk, úgyhogy anyám szívesen elengedett ezzel a nagylánnyal, gondolta, hogy jó helyen vagyok, addig sem vagyok láb alatt, és nem csinálok semmi rosszat.

Igazából én is örültem, ha a Vera értem jött, és elmentünk csavarogni. Akkoriban nagyon helyes, szőke, kék szemű, mosolygós kiskrapek voltam. A Verától mindig kaptam fagyit, sütit, játékot, úgyhogy jól éreztem magam vele. Szerettem azt is, hogy már szinte felnőtt volt, és mégis haverként lehetett kezelni.

Jó volt az is, hogy volt pénze, felszálltunk buszra, HÉV-re, ide-oda, mindenhova csatangoltam vele. Szinte mindig náluk ebédeltem, és csak este vitt haza. Anyám megkérdezte: Verácska, hogy viselkedett a gyerek? Ő meg mindig azt mondta, nagyon ari volt, tökéletes volt az összhang, az egyetértés közöttünk. Aztán amikor elköszönt, kikövetelteltem, hogy holnap is jöjjön értem. Anyám meg rám szólt, hogy van a Verácskának más dolga is, mint téged pesztrálni, nem tud mindig veled játszani. És nem így kell neki mondani, hanem úgy, hogy légy szíves, ha van időd, vigyél magaddal. Jaj, Irénke néni, mondta erre a Vera, ráérek én, és nagyon szívesen vigyázok a gyerekre! Aztán jött is másnap.

A Veráék lakása szinte állandóan üres volt. A testvérei már mind elköltöztek otthonról, férjhez mentek, megnősültek. Az apja minden reggel lement a Dunára horgászni, az anyukája meg már nagyon idős és beteg volt, egész nap feküdt, később kórházba is került. Elhúztuk a függönyt, besötétítettünk, és matinéfilmeket néztünk a tévében. Ha nem ment a tévé, csak ültünk a kanapén, a jó hűvösben. Kint ezerrel tombolt a nyár, én meg jól kifáradva a fürdőzéstől, csavargástól, meg persze az ebédtől sokszor elaludtam. Amikor már kezdett leragadni a szemem, a Vera ölébe hajtottam a fejemet, és ha meg is kérdezte, hogy nézem-e a tévét, azt válaszoltam, hogy persze, de már aludtam is. Gyakran arra ébredtem, hogy ő is alszik, ilyenkor a vállára vagy a mellére hajtottam a fejemet, átkaroltam, ahogy anyámat szoktam.

A Vera nem volt szépnek mondható, de csúnyának sem. Egyszerű, átlagos lány volt, az akkori divat szerint öltözött. Elég magas volt, olyan 170 cm körüli. Majdnem minden hosszú volt

rajta, a haja, az arca, de még az orra is. Szemüveges volt, ami jól állt neki, ha ő nem is szerette. Ma egy stylist csodákat művelne vele. Még kisgyerekként is láttam, hogy félszeg, visszahúzódó típus volt. Nem voltak hasonló korú barátai, barátnői, mindig egyedül volt. Amikor hazajött a nővére vagy az apja, gyakran kérdezték tőle, hogy miért ülsz itt ezzel a gyerekkel a sötét lakásban, ahelyett hogy lemennétek a térre vagy a Dunára. De hisz most jöttünk be kintről, fürödni voltunk a strandon, felelte. Egyébként meg nem keresi az anyja ezt a gyereket? Mindennap itt van! Dehogy keresik, mondta a Vera, rám bízták, az anyja dolgozik, én vigyázok rá. Nekik nincs tévéjük, ezért itt tévézik. Persze, de ha valami történik vele, majd téged fognak okolni. Rendes kisgyerek ez, mosolygott a Vera, jól elvagyok vele.

Egyik nap a Vera megkérdezte, csókolóztam-e már lánnyal. Mondtam neki, hogy nem. Arra gondoltam, milyen ciki ezt egy hatéves fiútól megkérdezni, úgyhogy még röhögtem is. Azt azért hozzátettem, hogy a tévében már láttam csókolózást, úgyhogy nagyjából tudom, hogy csinálják a nagyok. Erre a Vera elmagyarázta, hogy a szüleinknek meg a testvéreinek csukott szájjal adunk puszit, a csóknál pedig kinyitjuk a szánkat, és az már egyáltalán nem olyan, mint a puszi. Erre jó nagyra kitátottam a számat. Elkezdett nevetni. Ideges lettem. Most mit nevetsz ki, te bolond, te mondtad, hogy nyissam ki a számat! Igen, de nem azt, hogy tátsd ki! Olyan, mintha meg akarnál harapni. Mindjárt meg is haraplak, ha kinevetsz. Figyelj, csak picit kell kinyitni a szádat, mondta, és átfogta a nyakamat. Odahúzott az arcához. Fúj, ugrottam hátra, te beledugtad a nyelvedet a számba! Ezt nem mondtad! Nevetett, hogy ezt így

kell csinálni. Miért, mit gondoltál? Azt, hogy a csukott szájat kell összenyomogatni?

Ráztam a fejemet, hogy ez milyen gusztustalan. Nem akartam elhinni, hogy így kell, arra gondoltam, hogy biztosan ő sem tudja, és csak próbálgatja velem. Honnan tudod, kérdeztem, megmutatta egy másik lány? Nem, a lányok egymással nem csókolóznak. Egy fiúval csináltam először az iskolából, idősebb volt, ő megmutatta. De az már régen volt, biztosan elfelejtetted, erősködtem. Dehogy felejtettem, ezt nem lehet elfelejteni! Pedig én mindig elfelejtek elvinni valamit az iskolába, mondtam erre én. Az egészen más.

Próbáltam elterelni a témát, hátha elfelejtjük ezt az egészet, és nem kell tovább gyakorolnom vele ezt a hülye csókolózást. Igyekeztem megdumálni, hogy nem jól emlékszik, ezt nem is így kell csinálni. Anyut meg aput sosem látom, hogy egymás szájába dugják a nyelvüket, mondtam neki. Majd ha hazamegyek, megkérdezem aput, ő már jó öreg, biztos tudja, hogy kell. Erre rémült arccal felugrott a heverőről. Bolond vagy? El ne mondd ezt otthon, mert többé soha nem engednek el velem! Nem tudsz majd tévézni, és nem vehetek neked sütit meg játékokat. Az anyukád nem enged le egyedül a strandra. Ez maradjon a mi titkunk.

Persze, persze, egyeztem bele.

Hazafelé végig ezen gondolkodtam. Dehogy mondom otthon el, hogyne, hogy az anyám ne engedjen el többet vele? Eldöntöttem, hogy a csókolózás egy nagy hülyeség, meg gusztustalan, nem tudom, ki volt az a hülye, aki kitalálta.

Reggelre már el is felejtettem az egészet. Csak akkor jutott

újra az eszembe, amikor megláttam a Vera félős arcát, miután belépett az ajtón. Amikor megnyugodott, hogy semmi gond, anyám nem kiabál vele, rögtön felderült. Segített felöltözni, és már mentünk is.

Később megint a csókolózásra terelte a szót. Megengedtem neki, hogy egy egész picit a számba tegye a nyelvét, aztán birkóztam vele, és benyúltam a blúza alá. Először elkapta a kezemet, de miután könyörögtem, hogy hadd fogjam meg a cicijét, végül megengedte. Összerázkódott, beleborzongott, ahogy a mellbimbójához értem és birizgálni kezdtem. Éreztem, ahogy megkeményedik, megnő. Szerettem volna meg is nézni. Addig kérleltem, amíg lassan, apránként felhúzta a blúzát, és megmutatta. El voltam tőle ájulva, értetlenkedtem, hogy nekem csak egy apró kis pötty van ott, ahol neki egy jó nagy halom, a közepén egy nagy barna karikával. Ezt szopják a kisbabák, kérdeztem. Mondta, hogy igen. Tiltakoztam, hogy ez olyan gusztustalan, én biztos nem szoptam ilyet. Miért, mit gondolsz, te min nőttél fel, kis buta? Oda akarta húzni a fejemet, de elrántottam.

Zsarolni kezdtem. Csak akkor csókolózok veled, ha megmutatod azt is… Tudod, ott. Hol ott? Adta az ártatlant. Hát a puncidat! Ahogy ezt kimondtam, már nyúltam is a lába közé. Elkapta a kezemet, aztán kicsit birkóztunk, de végül centiről centire előrébb engedte a kezemet. Meglepődtem, amikor megéreztem a sprőd, durva tapintású szőrét. Nem volt olyan szép, sima, lágy, mint a haja. Na, megtaláltad amit kerestél, kérdezte. Aha, feleltem, és tovább kutakodtam. Ő készségesen szétnyitotta a combjait. Hirtelen elrántottam a kezem. Te

bepisiltél, mondtam neki. Az nem pisi, csak nagyon jólesik, amit csinálsz, és attól olyan nedves. Megfogta a kezemet, és az ujjaimmal simogatni kezdte magát. Tanítgatott. Ne nyomd olyan keményen, csak lágyan, finoman dörzsöld, egy kicsit gyengéden összeszoríthatod az ujjaddal. Az arca teljesen megváltozott, a fejét hátrahajtotta, sóhajtozott, nyögött, még erősebben szorította magához a kezemet, aztán a teste behajlott, megfeszült, és végül összerázkódott, és sikoltott egyet. Aztán megigazította a ruhát magán, és azt mondta: na, jól van, most már elég, majd holnap megint játszhatsz vele. Aztán még a lelkemre kötötte, hogy erről nem szabad beszélni, ez a kettőnk titka, senki nem tudhatja meg, még a barátaim sem. Mondtam neki: jó, de csak azzal a feltétellel, hogy holnap meg is mutatod. Nagyon látni akartam, érdekelt, hogy hogy néz ki. Azt ígérte, hogy majd másnap megmutatja.

Másnap bezárta a lakást, és teljesen levetkőzött, megmutatta magát nekem. Most már rutinosan kerestem meg a combjai között, az ajkai között azt a kis keményet, amit közelről akartam látni. Teljesen el volt ázva. Megpróbáltam minél mélyebben benyúlni. Nagyon engedékeny volt már akkor a Vera, csak azt mondta, hogy ne durvuljak, mert az fáj neki. Nagyon tetszett, hogy ott minden milyen puha, finom és nagyon érzékeny. Megkérdeztem, hogy minden lánynak ilyen van-e, mire mondta, hogy igen, csak a kicsiknek még nem szőrös. És innen jön ki a kisbaba, igaz? Igen. És én is innen jöttem ki, én is így születtem? Milyen érdekes, hogy férem el!

Most már nem bántam, ha puszilgatott, sőt azt is megengedtem, hogy átdugja a számba a nyelvét. Én is bedugtam az övébe, és már tudtam is csókolózni. Szerettem a mellbimbóját

is, szívesen puszilgattam, nyalogattam.

Egy idő után a csókolózás meg a többi elvesztette a varázsát, már nem érdekelt, egyre inkább munkának fogtam fel. Mert közben rájöttem, hogy ezért cserébe vesz nekem csokit, elvisz fagyizni meg moziba. Még a padlásról is lehozta a tesói régi játékait a kedvemért. Sokszor, amikor nagyon nem volt kedvem, kértem, hogy csináljunk inkább valami mást, hintázzunk a téren vagy valami. Ilyenkor azt mondta: majd utána, ha már megszeretgettél, ha már elég örömet szereztél nekem.

Egy idő múlva azt is elmagyarázta, hogy mi hogy történik, minek mi a neve. Tudtam, hogy ha a csiklóját izgatom, akkor fog elélvezni. Esténként, ha egyedül voltunk, a fejem eleinte a mellén volt. Elkezdtem simogatni, de aztán mindig megkért, hogy nyalogassam is. Én ellenkeztem, mert úgy nem láttam a mesét a tévében. Egyszer akkor vesztünk ezen össze, amikor épp a Turpi Úrfi ment. Emlékszem a kis egerekre, akik a Cövek őrmesterrel balhéztak.

Egyszer a Vera engem is le akart vetkőztetni, de úgy igazán meztelenre. Nagyon szégyelltem magam, nem is értettem, hogy miért kellene nekem ezt megtenni. Amikor belenyúlt a nadrágomba, és megfogta a fütyimet, megütöttem. Erre sírva fakadt. Próbáltam megvigasztalni, mint valami kis lovag.

Egyszer váratlanul hazajött a bátyja, és ránk nyitott. Akkor épp nem volt meztelen, de valahol a szoknyája alatt volt a kezem. A bátyja kihívta a szobából, és hallottam, ahogy fojtott hangon kiabál vele: Vera, mit csinálsz azzal a kisgyerekkel, elment az eszed? Ő tiltakozott, hogy semmit sem csináltunk, a tévét néztük. Ezért nagyon megütheted a bokádat! Különben is,

miért nincsen neked csávód? Hagyjál már engem ezzel a csávózással! Mindig a haverodnak akarsz lepasszolni. Mert tetszel neki! Ne tetsszek neki, tetsszen neki más! Becsapta az ajtót, és visszajött hozzám a szobába. Így ment ez egész nyáron.

Ősszel, ahogy elkezdődött az iskola, már kevesebbet találkoztunk, csak ritkán jártam át hozzájuk. Aztán tavasszal megint újra kezdődött az egész. Közbe az anyukája meghalt, az apukája sosem volt otthon, a tesója is állandóan a csajánál volt.

Volt a Verának egy furcsa szokása. Sokszor vitt el a temetőbe, állandóan oda jártunk. Sírokat nézegettünk, olvasgatta, hogy ki hány évig élt, meg hogy hány halott van a kriptában. Nekem is mutogatta, hogy milyen szép ez a sír, de kit érdekeltek a sírok, alig születtem meg, hol érdekelt engem a halál. Meg valahol viszolyogtam is tőle, gondolni sem akartam rá. Ez a dilis meg abban gyönyörködött! Ma már tudom, hogy a Verának súlyos pszichés problémái voltak, személyiségzavaros volt szerintem. A saját kis álomvilágában élt, ahova engem is magával vitt. Úgy vette akkor már, hogy én az övé vagyok. Szerintem sokat foglalkozott az öngyilkosság gondolatával is. Egy hónapban kétszer-háromszor biztos kimentünk a temetőbe. Ezt piszkosul utáltam.

Egyszer azt mondta nekem: gyere, felmegyünk Pestre a HÉV-vel. Ennek megörültem, már többször felvitt magával Pestre, azt hittem, most is az állatkertbe vagy a vidámparkba megyünk. Kérdezgettem is, de csak annyit mondott, hogy majd meglátod, mi lesz.

Alig vártam, hogy felérjünk, biztos van még valami jó hely, ahol eddig nem voltunk. Erre hová vitt? Egy bazi nagy temetőbe.

Akkora volt, mint nálunk az egész falu. Tele olyan kriptákkal, mint a kisebbfajta házak. Amikor megláttam, majdnem elsírtam magam. Olyan örömmel mentem, erre itt van ez a kurva nagy temető. Ne menjünk be, könyörögtem neki, ne menjünk már be ide, menjünk inkább az állatkertbe. Olyankor, ha ellenkeztem vele, sokszor elborult a tekintete. Volt, hogy meg is ijedtem tőle. Mit tehettem, nem volt választásom.

Na, itt aztán kiélvezkedhette magát, volt sír meg kripta bőven. Végig panaszkodtam, hogy jól van már, menjünk innen. Ő viszont csak nézelődött összevissza, és kérdezgette, hogy ez tetszik-e, meg az tetszik- e. Mondtam neki, amit ilyenkor szoktam, hogy minél előbb túl legyünk rajta, aztán hazafelé úgyis vesz majd valamit, hogy megvigasztaljon.

Egyszer azzal állt elő, hogy majd elmegyünk a Bakonyba valami nagynénjéhez, és ott majd nem kell többé iskolába járnom. Hát, ez kurvára tetszett nekem. Nem kell többé suliba mennem? Ez a világ legjobb dolga lehet. Azt is mondta, hogy van ott a Bakonyban egy szelíd róka, és kölykei születtek. Megkérdeztem, hogy kaphatok-e egyet, mire rámondta, hogy persze, kaphatok egyet. Azt hittem, a róka is olyan, mint a kutya. Elképzeltem, hogy pórázt teszek a nyakába, és majd úgy sétáltatom az utcán, milyen vagány lesz, hogy nekem rókám van, nem pedig kutyám. Majd megtanítom neki, hogy ül meg fekszik, már teljesen bele voltam dilizve ebbe a kis rókába.

Aztán a Vera egyik délelőtt összepakolt mindenféle cuccokat egy bőröndbe, aztán irány Pest. Valami bazi nagy pályaudvaron felszálltunk a vonatra, és már robogtunk is az ismeretlen felé. Közben engem elfogott a honvágy, csöndben, sutyorogva

mondtam neki, hogy anyu biztos szomorú lesz, ha nem megyek haza, és keresni fog. Nem baj, felelte erre, tud róla, hogy velem vagy, elengedett. Ezt azért már én sem hittem el, azért annyira kicsi meg kuka nem voltam. Otthon mindig meg szoktunk vele beszélni az ilyesmit. Ahogy távolodtunk, és robogott velünk a vonat a nagy semmibe, egyre rosszabbul éreztem magam. Kértem, hogy inkább menjünk haza, próbáltam a lelkére beszélni, és még azt is mondtam neki, hogy otthon meg tudnám szeretgetni. De most ez sem jött be. Láttam, hogy egészen elborult a tekintete, amitől még idegesebb lettem, és egyre erősödött bennem az érzés, hogy haza kell mennem.

A ruháját rángattam, és kértem, hogy menjünk haza. Erre olyan erősen szorította meg a kezem, hogy szinte fájt, és határozottan kijelentette, hogy nem. Erősködött, hogy majd a Bakonyban megkapod a kis rókádat, de ezt is olyan indulatosan mondta. Akkor már a róka sem érdekelt, sírva fakadtam, kijött belőlem a kisfiú. Az átellenes oldalon egy szimpatikus idős házaspár ült a fülkében, láttam, ahogy a néni végignézi az egészet, de nem értette igazán a helyzetet. Odaszólt a Verának: mi baja van a kisfiúnak? Erre ő olyan frappánsan, ravaszul válaszolt, hogy csak néztem. Azt mondta: most jön haza a nagymamától, ahol volt sok állat, kiskutya meg minden, és most, hogy haza kell mennie, azt szeretné, ha visszavinnénk a nagyihoz. Az öccse, kérdezte a néni. Igen, felelte a Vera. Hát, a gyerekek már csak ilyenek, mi sem voltunk különbek, aranyoskám. Ahol jól érzi magát a gyerek, oda szívesen megy, ahhoz ragaszkodik.

Kihívtam a Verát a folyosóra, és tovább győzködtem a

visszafordulásról, de hiába. Amikor láttam, hogy nem enged, odasúgtam neki: ha nem szállunk le azonnal a vonatról, megmondom a néninek, hogy nem is a testvérem, és hogy nem a nagymamánál voltunk, hogy nem kért el otthonról, és hogy nem akar hazavinni az anyukámhoz. Olyan gyűlölet jelent meg az arcán, hogy egészen megijedtem tőle. Erősen megszorította a kezemet, aztán a következő megállónál leszálltunk.

Láttam, hogy nagyon haragszik. Próbáltam beszédbe elegyedni vele, hogy oldjam a feszültséget, de nem akart válaszolni semmire. Vera, ne haragudj rám, kérleltem. Aztán egyszer csak megszólalt. Tudod, mi vagy te, kérdezte. Nem, feleltem. Hát egy undorító, hálátlan kis féreg! Ne is szólj hozzám! Abban a pillanatban talán még arra is hajlandó lettem volna, hogy visszaszálljak vele a vonatra, csak ne mondja azt rám, hogy egy undorító kis féreg vagyok, hogy újra mosolyogni lássam, hogy visszakapjam a szeretetét. Mert valahogy megfogott ezzel, hogy ő most engem utál, hogy haragszik rám, és féregnek nevez. Azt szerettem volna, hogy ha megölel és megpuszil. Ezt persze nem mondtam el neki.

Olyan öles léptekkel ment mellettem, hogy szinte futott, a kis lábaimmal alig bírtam az iramot. Szinte szálltam utána, ahogy a kezemnél fogva vonszolt magával. Mondtam neki: Vera, ne szaladj már, nem tudok ilyen gyorsan menni! De hát minél előbb szeretnél otthon lenni, nem igaz? Nagyon otthon akartál már lenni, nem? Akkor most teljesül a vágyad! Ilyen indulatosan mondta. De akkor se rángass, kérleltem, és valahogy kirántottam a kezemet az övéből. Már kezdtem ideges lenni, és ez valahogy elnyomta bennem a félelmet.

Többé már nem tartottam tőle. Zsaroláshoz folyamodtam, az mindig bevált otthon is. Mondtam neki: tudod, mit? Te vagy az utálatos féreg, és nem én! Nem foglak többet megszeretgetni! Egyre indulatosabb lettem, fenyegetőzni kezdtem, hogy elmondom otthon az anyukámnak, hogy miket csináltunk. Sütött a szeméből a gyűlölet, de ott volt a rémület is.

Nem sokat beszélgettünk hazafelé, és nem jött be, mint máskor. A ház előtt elváltunk, és ő szótlanul elment. Egy világ omlott össze bennem, sírni tudtam volna. Már épp utána akartam szaladni, de édesanyám kijött, és azt kérdezte: a Verácska miért nem jött be, kisfiam? Hát, mondtam, sietnie kell haza.

Persze semmit nem árultam el rólunk, ez a mi titkunk maradt.

Soha többet nem jött értem. Szerintem félt, hogy beárultam. Ki akart engem sajátítani. Csak magának akart, el akart rejteni. Lehet, hogy ha elmegyek vele, ma már mind a ketten halottak lennénk. Vagy lecsukták volna emberrablásért. Nem kívántam volna neki a börtönt, ott pusztult volna el szegénykém. Ott ki szerette volna? Hiszen neki is nagy szüksége volt a szeretetre.

Kicsi voltam akkor még, érdekes volt először meztelenül látni egy igazi nőt. Nagyon izgalmasnak találtam, amikor a végén a gyönyör eluralkodott a teste felett. Olyankor teljesen átszellemült, nem volt ott, én meg kérdezgettem, hogy akkor most jó, most jól csinálom? Most nagyon jó, lihegte. Ilyenkor volt a legaranyosabb, a legszerethetőbb. De ez is csak játék volt nekem. Viszont a mai napig annyira bennem maradt, hogy ha lehunyom a szemem, és magam elé idézem a vonagló testét,

hallom a nyögdécselését, szinte merevedésem lesz tőle. Az egyik, ha nem a legszebb dolog egy nőt ide eljuttatni. Látni a gyönyörét. Talán ez kompenzálni tudja a sok rossz és sötét dolgot. A mai napig az ilyen hölgyeket szeretem, akik a gyönyörtől nyögdécselve, sikongatva jutnak el a csúcsra. Akiknél ezt nem érzékelem, nem is hagy nyomot bennem, legyen bármilyen szép a hölgyemény.

Jóval később, olyan húszéves korom táján találkoztam megint a Verával. Csak annyit tudtam róla, hogy tényleg elköltözött a nagynénjéhez a Bakonyba, aztán hogy ott mit csinál, arról fogalmam sem volt. Egy anyukával sétáltam az utcán, aki egy babakocsit tolt. Egyszer csak megállt, hogy becsönget a barátnőjéhez, mert kérdezni akar valamit. Rögtön megismertem, ahogy kijött. Szia, Vera, milyen gyönyörű vagy, mondtam neki, és adtam két puszit. Na, ne hízelegj, azért a gyönyörű kicsit túlzás. De tényleg jól nézel ki! Hát megismertél, kérdezte. Mondtam, hogy persze. Erre azt felelte: ha az utcán találkozunk, ő elment volna mellettem.

Tovább sétáltunk, most már hármasban. Amikor egy picit lemaradtunk, azt mondta: milyen jóképű, nagydarab, izmos srác lett belőled. Sportolsz valamit? Igen, feleltem. Szeretem az ilyen nagydarab, erőt sugárzó palikat, mondta. Meg a fiatal szüzeket, súgtam a fülébe. Erre jól belecsípett a kezembe.

Búcsúzáskor átöleltem, ő pedig a fülembe súgta: gyere el hozzám, várni foglak. Soha többé nem láttam. Tudom, hogy én voltam az ő szőke, kék szemű kis hercege, és hogy ő volt az én szerető pótanyukám, akihez hozzá lehetett bújni, akinek rá lehetett borulni a finom, feszes, mellére.

Ismerd meg szerzőinket és műveiket a libri-kiado.hu weboldalon, kövesd az újdonságokat és nézz filmeket a nyugatiter.hu blogunkon, csatlakozz közösségünkhöz a Facebookon!!